

**АМАНДА БРАУН, ДЖАНИС
УЕБЪР
УЧИЛИЩЕ ЗА ЕДИН
МИЛИАРД ДОЛАРА**

Превод от английски: Таня Виронова, 2007

chitanka.info

На моите три момичета
А. Б.

1

Ластикът на маската за спане на Уит Макой се скъса, когато кошмарът, който сънуваше, достигна своята ужасяваща кулминация. В съня си той беше кум на сватба за милиони долари. Булката закъсна, дойде пияна, блъсна се и падна върху пейките в църквата, докато се клатушкаше по пътеката. Кръвта от носа ѝ остави огромни червени петна върху булчинската рокля, принадлежала някога на Елизабет Тейлър, а при вида на кръвта младоженецът повърна върху безупречния си светлосив смокинг. Тъй като органистът не спираше да свири „Заведи ме на мача“^[1], присъстващите започнаха да го налагат като бесни със своите мобилни телефони, докато той избяга, като взе със себе си и четирите арфистки. Свещеникът не можеше да си спомни имената на младоженците. Уит също не можеше, което бе наистина унижително, тъй като познаваше младоженеца от дете. Въпреки това церемонията продължи, макар и с препъвания, докато Уит, който отчаяно търсеше брачната халка, не я откри да се клати на собственото му пробито ухо. Майката на булката започна да я дърпа с всички сили и я откъсна точно в мига, в който маската му за сън се предаде и се скъса.

Уит се събуди с отчаян вик и откри, че чаршафите му са влажни от потта, която бе избила по тялото му от страх и ужас. Ухото го болеше там, където ластикът на скъсаната маска го бе ужил. Самата тя бе кацнала безполезна на носа му. Благодарен, че вижда светлината на зората, той си наля чаша сладък вермут от бутилката до леглото. Отпи една глътка и се замисли за кошмара си — седми поред в седма поред нощ. Сънят винаги беше провалена сватба и винаги завършваше с вик. Майката на булката винаги бе една и съща. Дори сега, в пълната безопасност на реалния свят, видението за нейната перфектна руса прическа bouffant^[2] и леденостудени сини очи го накараха да потръпне: тази вещица беше Теън Уокър — най-страшната жена, която някога бе срещал. Уит си сипа втора чаша за кураж. Само глупак не би

обърнал внимание на кошмарите и сънищата си. Днес трябваше да сложи край на всичко това.

Под душа преповтори речта, с която щеше да обяви оставката си. Колкото е по-кратка, толкова по-добре. Бърза и остра като кама, която влиза и излиза от плътта. Трябваше да е напуснал стаята преди тя да докопа нещо тежко, което да хвърли по него. „Мадам — рецитираше Уит сред вихрушката от пара в банята, — съжалявам, но трябва да ви уведомя, че поради лични причини, които не мога да разкрия пред вас, повече нямам възможност да се грижа за сватбата на вашата дъщеря. Трябва незабавно да наемете друг сватбен организатор. Желая ви всичко най-хубаво. Сигурен съм, че това ще бъде най-забележителното събитие в Далас след убийството на Кенеди.“

Идеално! Докато избираше най-хубавия си лепен костюм и оглеждаше червената папийонка, преповтори речта още половин дузина пъти. Преди няколко десетилетия, когато вярваше, че може да бъде най-великият Хамлет след сър Лорънс Оливие, Уит изучаваше драма. Това не се оказа пълна загуба на време, защото сега класическото му произношение се завръщаше. Скоро щеше да звучи като самия Шекспир. Но той отново потръпна, спомняйки си, че всъщност Хамлет не бе прободен в облак от слава.

Когато изпи и последната капка вермут, Уит се упъти към своя любим хамър — единственият в страната (ако ли не и в целия свят), боядисан в цвят лилав металик. Лично той смяташе това за отлично артистично заявление, което разкрива творческата му личност и същевременно успешно го скрива от агресивните идиоти в SUV. А Уит заслужаваше защита: той беше не само мозъкът, вихрушката зад „Щастливи завинаги“ ООД — каймакът на фирмите за бракосъчетания, но и талисман за щастие и късмет на бъдещата семейна двойка. За двадесет години в бизнеса нито една от сватбите, които бе организиран, не бе завършила с развод. Та това е направо световен рекорд! Естествено, мълвата се бе разпространила, тръгнаха слухове. И сега суеверни и свръхбогати клиенти от всички континенти го наемаха, за да направи техните брачни съюзи постоянна реалност. Уит винаги бе на разположение. Той погали с нежна ръка златните букви, изписани върху вратата на колата. Наистина щастливи завинаги!

Ето защо сега нямаше намерение да позволи на Теън Уокър да провали неопетнената му репутация и своеобразен рекорд, дори ако

цената за това щеше да бъде да изостави събитието на века в Далас! Теън планираше тази сватба от деня, в който бе родена дъщеря ѝ; дори Пипа обичаше да се шегува, че се чувства като реквизит на сцената, а не като булка.

За годежното парти, което бе замислено като венециански карнавал, Теън бе купила гондола директно от Италия и я бе свалила с кран през прозореца в плувния си басейн. С това скромно соаре започна шестмесечното кресчендо към основното събитие. В настоящия момент тя бе преполовила петдневния петобой от обеда, коктейли, вечери и нощни купони по клубовете, който щеше да достигне своята кулминация с церемония в присъствието на петстотин най-близки и най-скъпи приятели. Щеше да има рози, тромпети, разгъващи се килими и хорове от ангели. Щеше да има тоалети от Вера Уонг^[3], петстотин прибора за хранене от Флора Даника^[4], пълно отразяване на сватбата в „Таун енд кънтри“ и заслужаващо вниманието резюме в „Ню Йорк Таймс“.

Всичко бе организирано от Уит; в допълнение към щастливата карма, която носеше със себе си, той бе известен и с отразяването на сватбите с видимост поне от стратосферата. Месеци наред всяка мисъл при събуждането му бе фокусирана единствено върху сливането на двете квази кралски фамилии от Тексас — семейство Уокър и семейство Хендерсън. Докато заспиваше, пресмяташе цифри: седемдесет души да помагат за декора, шест хиляди хортензии, доставени със самолет от Колумбия, две хиляди свещи, сто ръчно бродирани покривки за маса, балони с нагрят въздух, фойерверки, два дирижабъла... изяж се от яд, Сесил Демил^[5]!

За самия сватбен празник бе поръчал торта от Силвия Уейнсток^[6], висока метър и двайсет. Самата Силвия също щеше да присъства, както и Сирно Макиони^[7] — собственикът на „Льо Сирк“, заедно със сто души от персонала му. С реактивен самолет щяха да пристигнат седемстотин омара, четири килограма черен хайвер с качество „три нули“^[8] и половин тон филе миньон. Истинският мащаб на събитието би травмирил всеки обикновен сватбен организатор, но не и Уит. Той не бе обикновен простосмъртен.

Докато не започнаха кошмарите.

Той не може веднага да разпознае сигналите, но в цялата тази работа определено имаше нещо гнило. Може би всичко бе прекалено

хубаво, за да е истина. Пипа Уокър и нейният годеник Ланс Хендерсън бяха истинска мечта за журналистите. Камерите обичаха Пипа, която имаше тяло на манекенка, най-милото лице с форма на сърце и омайна усмивка. Въпреки че Уит трудно можеше да си представи как тази възхитителна блондинка бе успяла да се пръкне от свадлива вещица като Теън, той беше истински щастлив заради нея. Ланс бе идеалният младоженец: подвижен, енергичен, естествен като младо жребче, с външен вид, който караше жените (и Уит в това число) да припаднат. Ланс наскоро се бе прехвърлил в Националната футболна лига, след като четири години бе играл като куотърбек в Биг Тен^[9]. Имаше очи, които светеха като тъмни езера, докато отговаряше със спокоен хумор на въпросите на журналистите по пресконференции или раздаваше автографи на ордите обезумели обожателки. От него щеше да излезе чудесен съпруг за Пипа.

И все пак в мрака на нощите едно тънко гласче продължаваше да досажда на Уит и да го предупреждава, че тази сватба ще опетни безупречната му кариера. Докато днес сутринта причината го фрасна и зашемети като светкавица: виновни за провала нямаше да бъдат младоженците, а тъщата! Нито един брак не можеше да издържи на намесата на Теън. Уит би трябвало да го знае най-добре: шестте месеца безцеремонни команди, изисквания, настоявания, оскърбления и ласкателства го бяха изтощили напълно и той — честно казано — би предпочел да си има работа с мафията. Не можеше да си представи, че един зет ще издържи тази фурия дори и месец, Ланс сигурно щеше да я убие! Уит потръпна: това щеше да бъде целувката на смъртта за „Щастливи завинаги“ ООД. Подобен провал в кармичната верига щеше да доведе до банкрут.

Той въздъхна, осъзнавайки тъжната истина: тази сватба въпреки цялата си помпозност, великолепиe и пищност просто не си заслужаваше.

Уит спря колата пред Флър де Лис^[10] — имението на фамилията Уокър. Изящният дом на Теън бе вдъхновен от двореца на граф Дьо Мирабеа — френски аристократ, обезглавен по време на революцията. Флър де Лис бе и официалното цвете на Капа Капа Гама — любимия университетски клуб на Теън.

Разпознавайки хамъра, вратарят отвори железните порти.

— Няма да се бавя повече от минута, Чарли — предупреди го Уит, усмихвайки се любезно. — Можеш да оставиш вратата отворена.

— Това е против правилата, сър.

— Тогава дръж пръста си в готовност на бутона. Може да се наложи да изляза с пълна газ.

След като паркира зад дузината автомобили на алеята, Уит остана за миг и замислено огледа суматохата, която сам бе оркестрирал. Градинарите оформяха храстите и почти перфектната морава на Теън за последен път, преди утрешния сватбен прием. Докато цветарите подреждаха петдесетте мраморни пиедестала за хортензиите, отбор полуголи мъже търкаха внушителното предно стълбище. От хладилните камиони се внасяха и изнасяха щайги и кашони с хранителни продукти. Уит и Теън месеци наред бяха спорили дали приемът да бъде вътре или навън и след като се консултираха с тримата най-известни метеоролози и един фермер от Оклахома, известен с това, че безпогрешно предсказвал дъждовното време, те решиха да бъдат на en plein air^[11]. Уит отново въздъхна. В събота времето щеше да бъде ясно и топло — отлично време за сватба. Хич не му се искаше да напуска точно в мига, в който завесата щеше да се вдигне за най-грандиозното шоу в неговата кариера.

Като внимаваше да не се подхлъзне по мокрите гранитни стъпала, той натисна звънеца на вратата. Камериерката Маргарита го въведе във фойето с размери на градска метростанция. Къщата бе така хладна, празна и заплашително тиха, че спря за миг да събере мислите си. Сега или никога, старче! Той изправи рамене и изпъчи гърди.

— Трябва да видя Теън — произнесе. — Моментално.

Маргарита се намръщи.

— Но вие знаете, че по това време на деня госпожа Уокър прави гимнастика, сър. Не може да я безпокоим.

— О, я стига! Виждал съм жени по трико! Не ми правят впечатление!

Уит изхвърча към гимнастическия салон, което си бе едно доста дълго препускане в сградата с площ над 15000 квадратни метра. Стигна почти без дъх пред стъклената врата на покрития плувен

басейн. Марширувайки покрай водата, следван от ужасената Маргарита, Уит влезе в гимнастическия салон на Теън.

Тя бе навлязла в частта „Алпийски склон“ от програмата на колелото, като енергично въртеше педалите и гледаше любимото си предаване „Порасни, Готи“^[12]. Звукът и на телевизора, и на колелото бяха оглушителни. За един дълъг момент Уит съзерцава източеното тънко тяло на клиентката си, перфектната ѝ конска опашка, навлажненото със специален крем за тренировката лице, дизайнерския екип в цвят малина и къпина: Теън дори не се потеше, без да контролира всеки аспект от перфектния си външен вид. За миг през главата му мина мисълта да си подвие опашката и да се измъкне като пребито псе.

Надвиквайки грухтенето на тримата синове на Готи на масата за вечеря, Маргарита извика:

— Не можах да го спра, госпожо Уокър!

Теън спокойно вдигна очи. Без да спира да върти педалите, тя натисна бутона на дистанционното и изключи звука на телевизора.

— Благодаря ти, Маргарита — камериерката незабавно се оттегли. — Какво правите тук, Уит? Със сигурност имате много работа през следващите четиридесет и осем часа.

— Тази вечер е репетицията за вечерята — отвърна неубедително той. — Аз не работя за Розамънд Хендерсън.

— Какъв е проблемът тогава? — Теън увеличи скоростта на въртене на педалите, докато сребристите ѝ маратонки „Пума“ не заприличаха на два летящи куршума. — Хайде, изплюйте камъчето. Остават ми още четири минути.

— Става дума, за моя рекорд. И за моите кошмари — изпелтечи Уит.

— Не ви чувам! — извика Теън, надвиквайки шума на уреда.

Уит се прокле, че се бе захванал с тази официална сватба. Финансовите измерения бяха наистина огромни, но етичните саможертви, униженията! О! Чувстваше се ужасно, че изоставя Пипа — най-прекрасната булка, която бе виждал в практиката си. Но неговият рекорд „сватби без развод“ беше свещен като девствеността: веднъж загубен, повече не можеше да бъде възстановен. Видът на Виктория Готи на екрана му вдъхна кураж.

Той извади от джоба си чека на Теън на стойност 250000 долара, което представляваше 10% от стойността на сватбата.

— Мадам — започна Уит, — съжалявам, че трябва да ви уведомя... — изведнъж мозъкът го предаде. В главата му всичко беше бяло, изтрито и чисто като лист хартия. Думите ги нямаше. Прекалено късно Уит осъзна, че бе забравил да използва своя британски акцент. По дяволите! — Напускам!

Теън качи натоварването с още едно деление.

— Сигурно страдате от изтощение — задъхано рече тя. — Знам как се чувствате. Но оставката ви не се приема.

— Няма да стане! — извика Уит.

— Когато всичко приключи, ще ви изпратя на Хаваите.

— Не! Няма да остана нито минута повече. Не е заради изтощението, а заради лошата карма.

Очите на Теън прескочиха към огледалото в цял ръст, което заемаше стената пред нея. Ботоксът задържа изражението ѝ спокойно, но цялата бе почервеняла от гняв. И което бе по-лошо — доматеният тен на лицето ѝ контрастираше ужасно с горницата на екипа ѝ с цвят на малини.

Как смееше Уит да дезертира и да я изостави в най-великия уикенд в живота ѝ!

— Карма ли? Откога си станал хиндуист, Уит?

— Кармата е категория от будизма, не от хиндуизма.

— Хич не ме интересува, ако ще и от растафари^[13] да е! Не можеш да се откажеш сега. Ще ти дам петдесет хиляди допълнително. И сто каси от онзи ужасен вермут, с който изглежда живееш.

Сериозно изкушен от щедрото предложение, Уит се разколеба. Докато той се бореше със себе си, Теън вдигна ръка и самоуверено насочи дистанционното към телевизора, смятайки разговора за приключен. И точно в този момент светлината падна върху пръстена с три диаманта на ръката ѝ. Очите на Уит щяха да изскочат: това беше същият пръстен, който тя се бе опитала да изскубне от ухото му в кошмара през миналата нощ! Ето на, боговете му изпращаха последното си предупреждение!

— Съжалявам — извика той и скъса чека на две. — Решението ми е окончателно.

Теън продължи ожесточено да върти педалите на велосипеда, докато парчетата хартия летяха плавно към пода.

— Добре. Наистина ще съжаляваш — произнесе накрая тя. — Никога повече няма да организираш нито една сватба в Далас. Смятай се за уволнен.

Дори не погледна към него, докато той излизаше. Вместо това натисна бутона за звука, усмихвайки се, докато звуците от екрана отново изпълниха гимнастическия салон. Ако този нещастен малоумен мухльо си мислеше, че напускането му ще провали нейната сватба, жестоко се лъжеше. Тя беше преживяла много по-страшни и съдбоносни събития и винаги бе успявала да стъпи на краката си. Теън се съсредоточи върху движението и натоварването на глезените си още две минути. Тенът на кожата ѝ загуби доматения цвят и се успокои до пролетно свежо розово. Тя спря велосипеда, съблече се гола и се гмурна в басейна, където обикновено мислеше най-пълноценно.

Когато привършваше десетата дължина, в помещението влезе съпругът ѝ Робърт, облечен в костюм за голф — ябълково зелени панталони и безупречно бяло поло. Той веднага разбра, че нещо не е наред. Теън никога не разваляше безупречната си прическа, освен ако не е настъпил денят на Армагедон.

— Добро утро, скъпа. Мога ли да направя нещо за теб днес?

От средата на басейна тя отвърна:

— Уит Макой току-що напусна. Смята, че над тази сватба е надвиснала лоша карма.

— Що за глупости! Ти наистина ли имаш нужда от него?

— Шегуваш ли се! Все едно Айзенхауер да отмени деня Д^[14] една минута преди началото му.

— Но нали си репетираше всичко и с всички до мозъка на костите им?

Теън вероятно бе стигнала много по-дълбоко от мозъка на костите им, но Робърт остави това недоизказано. След двадесет и пет години брак двамата бяха стигнали до взаимноизгодно споразумение: тя ръководеше парада, той играеше голф.

Теън се обърна във водата с ножица и продължи да плува.

— За щастие познавам дузина сватбени организатори, които са готови да дадат единия си крак, за да бъдат част от това събитие.

А повечето сигурно бяха готови да дадат и двата си крака, само и само да не са, помисли си Робърт, но извика бодро:

— Абсолютно си права, скъпа. Сигурен съм, че ще намериш заместник за по-малко от час — след което се обърна и побърза да излезе.

— Робърт! Искам те в хотела точно в четири! Генералната репетиция започва в пет.

— Разбира се, скъпа, обади ми се, ако имаш нужда от нещо — с това изявление Робърт се спасяваше през последния четвърт век. Теън нито веднъж не се бе възползвала от предложението му.

След още осем дължини тя излезе от басейна и се зави с дебел кадифен халат. Без да си вземе душ, се качи направо в спалнята, която бе превърната в команден център. Като премина до бюрото си през джунглата от дъски за писане на задачи, манекени, принтери, диапроектори, разхвърлени хартии, фактури, факсове и планини от брошури, тя отвори лаптопа си и намери списъка с телефонните номера. Няколко секунди по-късно вече звънеше на Стив Кембъл, световноизвестния шоумен, чието шоу „Чия е тази сватба все пак“ задържаше вниманието на нацията и омагьосваше аудиторията седмица след седмица.

— Обажда се Теън Уокър — рече с необикновено мелодичен и безгрижен глас тя. — Свържете ме със Стив, моля.

— Съжалявам, госпожо, Господин Кембъл е за две седмици в Мадагаскар.

В гласа на Теън се промъкна нотка раздразнение.

— Няма ли мобилен телефон?

— Извинете, кой се обажда?

— Теън Уокър от Далас. Сигурно сте чули, че този уикенд вдигам сватба.

Чули бяха и още как: Уит почти всеки ден им се оплакваше от своите злочестини и мъки.

— Как можем да ви помогнем, госпожо Уокър?

— Можете да ме свържете със Стив, както вече казах.

— Съжалявам, господин Кембъл е в Мадагаскар за две седмици.

— Вие глух ли сте? Или робот? Разбрах това още първия път — Теън се нуждаеше от един миг, за да настрои гласа си на по-медена

нотка. — Ще бъдете ли така любезен да ми кажете какво точно прави там?

— Филмира сватбите на един супермодел и на един ирански принц. Съжалявам, но не мога да издам повече подробности. Всичко това е голяма тайна.

— Дали няма да може да долети до Далас тази вечер?

— Мисля, че току-що ви обясних — той е в Мадагаскар.

— Благодаря, че ми го казахте за трети път — ядоса се Теън. — Мога да изпратя самолета си, ще бъде там до седем часа. За един ден може да изчезне. Никой не е чак толкова важен, със сигурност не някой си супермодел или арабии.

Настъпи ледена тишина.

— Ако ми дадете телефонен номер, Стив ще ви се обади веднага щом стане възможно.

— Ако бяхте Пинокио, носът ви щеше да бъде по-дълъг от дръжката на тексаски тиган.

Теън тресна телефона и твърдо реши да поговори със Стив за нелюбезността на персонала му. Потърси следващото име от списъка си.

— Гизела? Обажда се Теън Уокър — като не чу никакъв отговор, тя продължи: — Случи се нещо спешно. Нуждая се от малко помощ за сватбата този уикенд.

През януари Гизела и шест нейни сътрудници бяха прекарвали две изнурителни седмици в изготвяне на оферта за сватбата на Пипа. Вместо тях Теън избра „Щастливи завинаги“ ООД; не й хареса как изглеждаше буквата „з“ в името на Гизела.

— Уит сигурно ще успее да ви помогне — отвърна Гизела и затвори.

Теън набра третото име от списъка.

— Бартоломю? Обажда се Теън Уокър.

— Не ме безпокойте.

Щрак.

Какво им ставаше на тези хора? Бизнесът си е бизнес. Ако Пипа не бе единствено дете, ако в семейство Уокър предстоеше още една сватба като перспектива, тя бе сигурна, че всички тези Стив, Гизела и Бартоломю щяха да си счупят краката да й помогнат сега. Очевидно все още й бяха сърдити, че избра Уит да организира сватбата на Пипа.

Чувството ѝ бе познато. Тя бе изпитала същото разбиващо разочарование, когато не бе приета в Капа Капа Гама при първия си опит.

Теън се обади на още двама сватбени организатори, но и двамата бяха „заети“ и не можеха да ѝ препоръчат никого, който да ѝ помогне. Тогава почувства зараждаща се болка в долната част на хранопровода. Изтича в розовата си мраморна баня, където глътна първата доза каопектат^[15], докато обмисляше възможностите. Може би трябваше да поеме командването в свои ръце. Не, идеята не беше добра: ако през последните шест месеца бе научила нещо, то бе, че подчинените ѝ не отговарят на нейния стил на управление, остър като лазерен лъч. Освен това беше дошло времето да обере реколтата от тежката си работа. Сега майката на булката трябваше да се наслаждава и да грее в отразената слава на бялата рокля на дъщерята. Тя нямаше да се предаде и да падне в презряното общество на лакеите.

Камериерката Маргарита почука на вратата на банята.

— Добре ли сте, мадам?

— Какъв е проблемът, Маргарита?

— Шефът на сладкарите се скара с шефа на рибарите за лимоните. Искат да говорят с господин Уокър.

— Той излезе по работа и ще отсъства целия ден. Купете още една щайга лимони и им кажете да пораснат.

— Те се бият с ножове, госпожо! Страхувам се.

— Маргарита, сега не мога да направя нищо. Слизай долу и им вземи ножовете!

— Но...

— Прави каквото ти казах! Това е заповед!

Теън пусна водата в тоалетната, с което удави протеста на камериерката си. После направи само половин стъпка към душа, преди необходимостта да се върне към тоалетната да я смаже. Ръцете започваха да я сърбят от хлора в басейна. Стори ѝ се, че вижда как върху лицето ѝ набъбват няколко пришки. Като си помисли, че само преди час започна тренировката щастлива като чучулига!

Телефонът близо до тоалетната иззвъня. Сигурно беше някой от сватбените организатори, който бе възвърнал здравия си разум и щеше да я моли за милост.

— Да? — излая тя в слушалката.

— Мамо? Добре ли си? Защо не ми се обаждаш? Ти никога не пропускаш сутрешното обаждане!

— Съжалявам, Пипа. Бях много заета. Свършихте ли с момичетата в гимнастическия салон?

— Да. Готови сме да отидем на маникюр.

— Добре. Ще се видим на обяда с шаферките.

— Няма ли да дойдеш да направиш ноктите си с нас?

— Не ме пришпорвай — изпищя Теън! — Ако мога, мога, ако не мога, значи не мога!

Също като баща си Пипа знаеше кога е най-добре да се отдалечи на километри от майка си.

— Звучи разумно. Аз ще се погрижа за всичко тук. Не се тревожи.

— Благодаря, скъпа — отвърна изтощено Теън. — Ще се видим на обяд.

Успя да вземе душ преди вътрешностите ѝ да се разбунтуват отново, обмисляше дали да не се обади на Уит Макой и да му обещае, че ще се затвори в банята и няма да излезе през целия уикенд, ако той обещае да се върне. Сетне телефонът иззвъня.

— Да?

— Звездичке? Как я караш?

Дъси Деймън, съквартирантката на Теън от колежа, се обаждаше от Рангун, където тя и съпругът ѝ Кейлъб бяха отишли на едномесечна четиризвездна ваканция, включваща и малко пластична хирургия. Теън бе единственият човек на света, който знаеше, че Дъси и мъжът ѝ не бяха заминали за Азия, за да снимат китайските сампани^[16] в Бенгалския залив.

— Не издържам! — отговори Теън и избухна в ридания. — Уит току-що ме напусна. Смята, че сватбата била обречена на лош късмет!

— Напуснал е ден преди събитието? Това е безразсъдство! Бих го дала под съд, ако преди това не наема някой да го пребие!

— Аз бих направила и двете, ако можех да изляза от банята — Теън сподели с приятелката си храносмилателните си проблеми. — Как ще успее да се справя с генералната репетиция тази вечер? Уит е единственият, който може да контролира всичко да върви по ноти и музиката да свири!

— Наеми диригент! Някой като Джон Филип Суса^[17].

— Това е сватбата на дъщеря ми, а не антракт в Котън Боул^[18] — изкряска Теън. — Бог ме наказва, Дъси, няма да успея да направя сватбата на века. Ще трябва да се примиря, че ще бъде сватбата на половинвековието!

— Що за глупости, звездичке! Можеш да го направиш. Никой не е незаменим, дори Уит — Дъси помисли за момент. — Трябва да се обадиш в училището Маунтбатън-Савой за управление на домакинството в Аспен. Използват техни хора за събития с хиляди гости.

— Маунтбатън-Савой ли каза? — Теън записа думите с червило върху розовата мраморна плочка близо до тоалетната. — Много ти благодаря. Между другото как мина операцията ти?

— Фантастично! Кейлъб не прилича на себе си. Напълно съм разбита, че не мога да бъда с теб.

— Ти си ангел — изсумтя Теън.

— Горее главата! Върви и покажи на Розамънд Хендерсън кой командва парада! Тя е само Тета^[19].

Ободрена, Теън намери номера на училището Маунтбатън-Савой в Аспен.

— Аз съм Теън Уокър от Далас — обяви тържествено тя.

— Здравейте! Вие ще имате сватба този уикенд.

— Кой се обажда? Откъде знаете?

— Аз съм Оливия Виларубия-Тъстълбъри, директор на училището. Следим с голям интерес събитията в Тексас. Не се случва всеки ден американският еквивалент на две кралски семейства да вдигат сватба.

Теън моментално хареса тази жена.

— Моят сватбен организатор се разболя от морбили. Спешно се нуждае от човек, който да се справи с генерална репетиция, включваща симфоничен оркестър, хор от двеста души, два квинтета с духови инструменти, камбанен хор, органист, тридесет и един придружители на булката, без да споменаваме необузданата майка на младоженеца. Ще ви платя петдесет хиляди долара, ако ми изпратите някого още днес следобед. Освен обичайната ви тарифа, разбира се.

— Мисля, че няма да представлява проблем за Седрик — отговори Оливия след кратка пауза, през която вътрешностите на Теън за пореден път мъчително се свиха. — Той лично облича херцога на

Мекленбург-Стрелиц вече двадесет години. Организирай е три кралски сватби. Тази седмица случайно е тук, за да проведе майсторския си клас „Официални събития от висок мащаб“.

— Наемете самолет и го изпратете веднага в Далас.

— Това е изключително вълнуващо, госпожо Уокър. Благодаря, че се обадихте.

— Ще ви изпратя по електронната поща моите файлове. Седрик може да ги разучи, докато лети.

Теън изпи още една доза каопектат, преди да се почувства достатъчно уверена да напусне своята тоалетна с площ петдесетина квадратни метра. Докато Маргарита правеше косата ѝ, проведе телефонен разговор със Зарина — холивудската репортерка, отразяваща най-значимите събития сред хайлайфа. Телефонира на Розамънд, майката на Ланс, за да ѝ каже, че ще закъснее за обяда на шаферките. Накрая телефонира и на Пипа, за да ѝ съобщи, че е заета с доставката на храни, а също, че ще отиде веднага щом успее да се освободи. След като избра осем бижута с бисери, които да накичи по себе си, Теън най-накрая си позволи да се усмихне. Неслучайно я наричаха Супержената.

---

[1] Неофициален химн на бейзбола, написан в началото на 20 век от Джак Нортън. — Б.пр. ↑

[2] Bouffant — прическа, популярна през 60-те години на миналия век. Косата е силно тупирана и напръскана с много лак. — Б.пр. ↑

[3] Моден дизайнер от Ню Йорк, р. 1949 г., известна с булчински рокли за звездите. — Б.пр. ↑

[4] Холандска фирма, производител на сервиси и прибори с украса, инспирирана от холандската флора. — Б.пр. ↑

[5] Известен американски режисьор, продуцент и писател — филмите „Клеопатра“ и „Десетте божии заповеди“. — Б.пр. ↑

[6] Кралицата на сватбените торти за знаменитости, всяка струва над 10000 долара. — Б.пр. ↑

[7] Ресторантьор, жива легенда сред висшето общество в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[8] Белуга 000 — най-редкия и скъп хайвер на света, една унция струва повече от 60 долара — Б.пр. ↑

- [9] „Големите десет“ — най-старата конференция на колежанските отбори на Първа дивизия — Б.пр. ↑
- [10] Лилия (фр.) — Б.пр. ↑
- [11] На свеж въздух (фр.) — Б.пр. ↑
- [12] Забавно телевизионно шоу с Виктория Готи, дъщеря на Джон Готи — последния голям италиански мафиот. — Б.пр. ↑
- [13] Религиозно движения възникнало в Ямайка сред бедните чернокожи през 1930 г. — Б.пр. ↑
- [14] 6 юни 1944 г. — денят, в който започва битката за Нормандия по време на Втората световна война — Б.пр. ↑
- [15] Лекарство срещу разстройство. — Б.пр. ↑
- [16] Вид китайска лодка. — Б.пр. ↑
- [17] Известен като крал на маршовете (1854–1982 г.). — Б.пр. ↑
- [18] Стадион за бейзбол в Далас. — Б.пр. ↑
- [19] Дамско университетско дружество. — Б.пр. ↑

2

Шест месеца преди този ден, минути след като научи, че дъщеря ѝ има намерение да се омъжи за Ланс Хендерсън, Теън телефонира в „Меншън он Търтъл Крийк“^[1], за да резервира президентския апартамент, както и последните четири етажа на хотела. Действайки със скоростта на светлината, тя успя да получи отстъпка за група и което бе най-важното да изпревари Розамънд, майката на Ланс, да не резервира най-хубавите стаи за семейството на младоженеца и техните гости. По този начин Теън показва на всички как се развива дългогодишната ѝ вражда с Розамънд, нейната голяма съперница в обществото.

След като свърши това, Теън се съсредоточи върху непосилната задача да избере десетте перфектни шаферки. В средите на Южния университет в Далас Пипа бе много популярен член на Капа Капа Гама. След като новината за годеща ѝ се разпространи в клуба на университета, тя бе буквално обсадена от молби за включване в списъка на шаферките. Пипа с радост би поканила всичките си приятелки, но това беше невъзможно. Теън разреши кризата, като организира състезание за десетте скъпоценни места. Всяка кандидатка трябваше да представи акредитивни писма и препоръки от семейството си, четири снимки (анфас и профил в бански костюм и с балната рокля на дебютантка) и да напише есе на тема: „Защо искам да бъда шаферка на Пипа“.

Процесът на пресяване и подбор бе пълен с опасности и риск, защото най-известните и желани наследници в светското общество, в това число и най-добрите приятелки на Пипа, не бяха непременно притежателки на най-приятните лица и телесни форми. Теън трябваше да се пребори и с майките на момичетата, много от които бяха властни матрони със сериозни уклони към матриархат, всички до една велики майсторки, владеещи до съвършенство изкуството на ласкателството, рушвета и изнудването. След големи колебания и душевни борби тя избра десет шаферки и три заместнички и подписа с тях договор от

цели два листа, в който подробно бяха описани техните задължения. На шаферките, които бяха позакръглени, беше ясно и категорично заявено точно колко килограма се очаква да отслабнат, ако желаят да присъстват на сватбеното тържество. Всеки понеделник всички тринадесет млади дами бяха длъжни да докладват по телефона телесните си параметри на личния треньор на Теън.

Когато една седмица преди сватбата антуражът на булката пристигна в Далас, лимузината на Уокър ги достави директно в нейния гимнастически салон. Една от шаферките, която бе фалшифицирала доклада си и бе скрила шестте килограма, които бе наддала, беше изпратена директно вкъщи, обляна в сълзи. Пипа се опита да се застъпи за нея пред майка си, но Теън остана твърда и на нейно място постави заместничка, която бе извън себе си от радост. Окончателният вариант на отбора от шаферки бе награден с една седмица езда, гледане на филми, пазаруване, фитнес и спа процедури.

В осем сутринта в деня преди венчавката (точно Уит се разграничи от лудницата на Теън) Пипа и нейните шаферки тренираха яростно и до пълно изтощение, в гимнастическия салон на хотела. Теън бе наела за една седмица прочутия фитнес инструктор Ричард Саймънс да поддържа момичетата във върховна форма. Този час за потене бе отворително ранен за девойките, но поддържането на формата бе част от договора, който всяка от шаферките бе подписала. След фитнеса те се прегрупираха в президентския апартамент за среща с единадесет корейски маникюристките.

— Къде е Кимбърли? — учуди се на висок глас Пипа, поглеждайки своя часовник „Патек Филип“^[2], подарен от Ланс, без какъвто и да е повод, специален случай или причина — просто беше решил, че ще изглежда добре на китката ѝ. — Тя знае, че в десет сме на маникюр.

— Вероятно още е в сауната — отвърна Шарлът, тъничка като върба брюнетка. — Дори сто грама отгоре личат, когато си висок само метър и трийсет.

— И пристрастен към шоколада — допълни Хейзъл.

— Къде е Джини? — продължи Пипа. — Тя никога не закъснява.

— Вероятно върти допълнителни седем километра на тренажора — изсумтя Шардони. — Просто така, за забавление — без да си губи

времето, тя хвана една от неангажираните корейки да се заеме с педикюра ѝ.

— А-а, мисля, че е отишла да занесе обувките си да ги разширят — намеси се и Франческа. — Нали знаете, тя има невероятно широко стъпало.

— Да не мислиш, че някое момче на света ще забележи краката ѝ? — ядоса се Стефани.

Джини бе надарена с едри, сякаш изкуствени гърди, хубав задник и лебедова шия — накратко, тя бе най-хубавата от всички шаферки. Изглеждаше абсолютно зашеметяващо в дългата копринена рокля с цвят на морска вода, която я обгръщаше като змийска кожа, и която Вера Уонг бе ушила специално за нея. Неподправената ѝ женска хубост и естествено държание дразнеше останалите момичета, шест от които бяха хвърлили хиляди долари за импланти на гърдите. Други две бяха поправили носовете си. Никоя обаче не можеше да направи нищо за шията си.

— Стига гадни приказки! Стига заяждане! — прекъсна ги Пипа. Джини бе нейната най-стара и най-скъпа приятелка. — Днес искам всяка да говори хубави неща. И утре също. После можете да се върнете към нормалните си привички и живот.

Всички се засмяха: по-лесно биха отишли до Марс, отколкото да прекарат четиридесет и осем часа, без да злословят една за друга и да хвърлят кал по съперниците си. Но когато шаферките седнаха пред маникюристките, разговорът се обърна на тема шафери. Шансовете сватбата на Пипа да доведе до поне още половин дузина нови сватби бяха космически високи.

— Разкажи ни всичко, което знаеш за приятелите на Ланс — помоли настойчиво Кора.

Всъщност Пипа не знаеше особено много. Ланс и неговите приятели прекараха по-голяма част от последните шест месеца във футболен лагер.

— Не мога да ви препоръчам никого по никакъв начин. Ще ги видите тази вечер на генералната репетиция. Просто разчитайте на южняшкия си чар.

— Не може ли поне да ни кажеш кой от тях е най-богатият?

— Не съм обърнала внимание. Парите не са всичко на този свят.

— Лесно ти е да го кажеш, Пипа. Ти просто се къпеш в пари и ще продължиш да се къпеш.

Вратата внезапно се отвори. В рамката ѝ като картинка се появи Кимбърли, облечена в плътно прилепнала към тялото черна рокля с цепки от двете страни, очила на Аспрей^[3], обувки на Кристиан Лъобутин^[4] с десетсантиметрови токчета и огромна черна шапка с розова панделка.

— Ким! Изглеждаш фантастично! И тази шапка! Господи! — Пипа не успя да прегърне дребничката шаферка, понеже в момента правеха маникюра ѝ. — Намери си място и сядай да ти направят ноктите.

Вместо това Кимбърли се плъосна на огромното легло.

— Скъсах с Ръсти! — извика тя. — Той ми каза, че не било опасно да направя термична обработка и изсветляване на косата си и ето на! Вижте! — тя свали шапката и показа кичури изгоряла изрусена коса. — Краищата ми са нацепени! Косата ми е унищожена! Направо ме разби! Моят ведически астролог смята, че може никога да не се оправя от този удар — Кимбърли избухна в сълзи. — Мразя го!

За щастие Теън бе наела за уикенда Брент — известния хетеросексуален фризьор, който обслужваше само клиентки със собствени самолети. Всъщност той и тримата му асистенти трихологисти^[5] щяха да очакват шаферките, когато се върнат от обяда си.

— Дори и по-сериозни повреди може да бъдат поправени — успокои я Лиа.

— Абсолютно! — потвърди и Пипа. — Брент може да прави чудеса.

Кимбърли се усмихна през сълзи.

— Знаех, че мога да разчитам на теб, Пипа.

— Не благодари на мен, а на майка ми. Това е нейната сватба.

Кимбърли се разсмя, въпреки че Пипа повтаряше своята добронамерена шега вероятно за стотен път. Всяка нормална дъщеря щеше да бъде напляскана за тези думи, помисли си Кимбърли, или да избяга. Тя не можеше да си представи да има майка като Теън, но Пипа изглежда я боготвореше. Твърдеше, че Теън е не само идеална, но и много мила! Уви, Пипа мисли за всеки човек само хубави неща,

отбеляза с неодобрение Кимбърли. Подобно отношение и поведение не водеше до оцеляване в реалния свят.

— Сватбата не е на Теън, Пипа. Ти си щастливата кучка, която се омъжва за Ланс Хендерсън!

Кимбърли подаде ръцете си на маникюристката. Теън бе наредила всички сто девически пръста да бъдат лакирани с Flamme Rose Naturel Pink — един нюанс на Шанел, който идеално се връзваше с обувките с каишки Маноло Бланик, които трябваше да носят. Докато полираха ноктите ѝ, тя затвори очи и се концентрира върху друг свой смъртен враг — Уит Макой — организатора на сватбата. Първо той бе убедил Теън, че никое от момичетата не заслужава да бъде кума. След това бе наредил шаферките да преминат по алеята към олтара, подредени по височина — първо най-високата, при това положение Кимбърли очевидно щеше да бъде последна и да остане само няколко секунди в центъра на вниманието, за да може приятелите на Ланс да ѝ се възхитят, преди да се появи Пипа и да обере цялата слава. Но, не! Кимбърли нямаше намерение да намали шансовете си за бъдещ брак, само защото бе с размерите на Мунчкин^[6] Каквото и да ѝ струваше, трябваше да направи така, че високите ѝ токчета първи да преминат по мраморния под.

— Ким! — извика Лиа. — Заспа ли, скъпа?

Кимбърли се стресна и излезе от транса.

— Какво каза?

— Откъде намери това фантастично шапо?

— От Лондон. Татко ме закара със самолета си миналата седмица.

— Е, ти определено печелиш наградата за най-хубава шапка — усмихна се Пипа, надявайки се да разведри приятелката си. Цяла седмица Кимбърли бе в мрачно настроение. — И толкова находчиво си я свързала с темата „Лудия шапкар“^[7] за официалния обяд на шаферките.

— Не беше чак толкова умно, Пипа. Тази сватба все повече заприличва на Алиса в Страната на чудесата, нали?

Кимбърли не беше си представяла, че Пипа може да се омъжи преди нея. Вместо да завърши училище, Пипа бе отлетяла в Прага с един актьор, който приличаше на Джъд Лоу. Междувременно Кимбърли завърши с почести и се записа в обучаващата програма на

„Кристис“ в Ню Йорк. Това беше работа, но не за да си вади хляба, защото (за щастие) тя пет пари не даваше за изкуството. Истинската ѝ цел да се премести в Манхатън бе по-бързо да се снабди с фамилно име от рода на фон Фюрстенберг или поне Кравиц. Една година по-късно все още не бе успяла да хване сериозно някое „богаташко синче“. Най-добрият ерген, когото свали, беше Ръсти, който притежаваше верига от шикозни цветарски магазини и поради тази причина бе канен на много благотворителни балове. Когато чу, че Пипа се е сгодила, преди да е минал дори и месец от унижителното и завръщане от Прага, Кимбърли едва не се хвърли под мотрисата на метрото. Самата тя възнамеряваше да се омъжи за Ланс Хендерсън.

— Алиса в Страната на чудесата? Това е прекалено меко казано — разсмая се Пипа. — Направо ще надмине серия от нещастни събития^[8].

След половин час маникюрите, шапките, карираните рокли и роклите на точки с всички шаферки се натикаха в асансьора. Липсваше само Джини. Струпването на толкова много смахнати шапки (истински шапкарски магазин!) предизвика вълнение във фоайето на хотела. Папараците, които се бяха установили на пиацата, се втурнаха в атака, докато младите дами вървяха към специално ангажираната за случая зала за обяд. Тъй като Теън бе подшушнала на двама от нейните любими светски репортери, че темата е Лудия шапкар, двете медии, които те представляваха, знаеха защо костюмите са такива. Всички останали си мислеха, че основната тема на обяда е или Ейбрахам Линкълн (който бе носил шапка, подобна на тази на Кимбърли), или Джимини Крикет^[9].

Салонният управител Лоренцо въведе групата в една зала, където имаше кръгла маса, подредена за шестнадесет души.

— Моля, седнете — обяви той. — Госпожа Уокър ще закъснее пет минути.

Теън никога и за нищо не закъсняваше.

— Може би мелницата я е погълнала и изяла — предположи Франческа.

Пипа и шаферките седнаха в дълбоките брокатени кресла. След няколко минути винените чаши бяха изпразнени. Двамата въртящи се наоколо келнери обаче предлагаха само вода за доливане — така бе наредила госпожа Уокър.

Телефонът на Пипа иззвъня.

— Започвайте обяда — издаде команда Теън.

— Какво има? Нещо не е наред ли? — попита Пипа.

Майка ѝ бе необикновено потисната.

— Проклетият трафик! — Теън затвори.

Пипа нареди на сервитьорите да носят храната. Първото ястие се състоеше от мънички купчинки говежди кюфтенца тартар върху почти прозрачни филийки хляб — толкова тънко бяха нарязани. Всяка шаферка получи по две. Второто блюдо бе чифт твърди такос^[10] с месо от омари.

— Майката на Ланс няма ли да дойде? — попита Кора, надявайки се все още да събере важна информация за шаферите.

— Ще дойде, разбира се — отговори Пипа. — Вероятно в момента мама я взима от тях.

— Кой друг отсъства? — настоя Кора, като погледна шестте празни места. — Освен Джини.

— Двама репортери. И Уит Макой.

Кимбърли злорадо сви рамене от другата страна на масата. Уит — нейният главен враг. Би трябвало да донесе малко арсеник за виното му.

— Може би хамърът му е паднал в някоя помийна яма.

Тъй като не се налагаше да пазят поведение и да се държат като невинни девиси, както правеха пред госпожа Хендерсън и госпожа Уокър, деветте шаферки като по чудо откриха в чантичките си плоски шишенца водка. Около масата вече се носеше доста високо жужене, когато вратите се отвориха и влезе Джини. Въпреки черния цилиндър на бели райета, папийонката на червени точки и искрящо жълтото карирано сако тя изглеждаше елегантна като Грета Гарбо.

— Извинявайте, че закъснях — рече тя и седна до Пипа. — Нервна ли си?

Пипа се разсмя.

— Толкова съм заета, че дори не мога да мисля.

— Там е цялата работа — Джини огледа костюмите на останалите девет шаферки. Всички приличаха на шайка побъркани франкмасони. — Чия беше идеята за Лудия шапкар? — тя се обърна към Кимбърли. — Обзалагам се, че е твоя.

Кимбърли се насили да не добави още две дози отрова в гласа си.

— Благодаря.

Джини се вторачи в двете говежди бисквитки в чинията си.

— Това ли е обядът?

— Това е само началото — Стефани не можеше да откъсне очи от нея. Нещо не бе както трябва, нещо беше неправилно, дори в полумрачната светлина на трапезарията. — Може ли да попитам какво си направила с косата си?

— Подстригах я — Джини махна с ръка на сервитьора. — Каквото и да сервирайте като второ, може ли да ми донесете две порции? Умирам от глад.

— Ние също искаме — извикаха в хор девет гласа.

— При това положение донесете още девет чинии. За моя сметка. И побързайте, докато не се е появила Теън.

— Джини! Свали тази шапка! — извика Стефани.

Джини се подчини, разкривайки прическа, която напълно оголваше врата ѝ.

— Не ви ли харесва? — попита тя, развеселена от ужасените погледи, отправени към нея.

— Мили боже! Теън ще те убие! В договора пише дължина минимум петнайсет сантиметра! Ти си го подписала!

Дори Пипа изглеждаше разтревожена. Джини бе свободомислеща и винаги непокорна, но това вече излизаше извън границите на независимостта. Можеше единствено да се надява, че Брент ще поправи някак нещата преди Теън да забележи.

— Ще ни кажеш ли все пак защо си го направила, скъпа? — настоя Хейзъл.

— О, да. Веднага след сватбата заминавам на експедиция.

Джини обичаше да пътува из джунгли, пустини и други ужасни места по света, където няма електричество, но в замяна на това има огромни буболечки. Въпреки че три поколения от рода ѝ бяха членове на Капа Капа Гама, тя дори не се опита да влезе в клуба — едно отклонение, което я поставяше малко по-високо от стъпалото на прокажените в очите на шаферките. След първия ѝ дебютантски бал никой повече не я видя в рокля — до този момент. И никой не проумяваше какво намира в нея Пипа.

— Искаш да кажеш, че няма да присъстваш на приема? — попита обнадеждена Кора.

— Точно така. Самолетът ми излита в осем директно за Коста Рика. Трябва да бъда в лагера до полунощ, за да видя как кинкажу^[11] се хранят по дърветата.

Шаферките седяха като вкаменени, докато мозъците им обработваха информацията, получена от Джини. Лошата новина беше, че с тази подстрижка тя изглеждаше по-секси от всички останали. По-секси от всякога. Добрата новина бе, че щеше да изчезне веднага след церемонията.

— Може би трябва да тръгнеш по-рано — предложи лицемерно Кимбърли. — От съображения за сигурност на летището и тем подобни.

Джини потупа ръката на Пипа.

— Не се тревожи. Ще остана толкова, колкото мога.

Вторите порции пристигнаха. Джини лесно убеди сервитьора да добави към обяда маслени бисквити и две бутилки водка „Белведере“. Когато всичко това изчезна, той донесе десерта, който представляваше артистично подредено произведение на изкуството, състоящо се от пет ягоди, десет малини и още нещо подобно на вафличка.

Пипа погледна часовника си. Тежък закъсняваше вече цял час.

— Сигурно се е случило нещо ужасно — прошепна тя на Джини.

— Отпусни се. Дори Дарт Вейдър да се изпречи на пътя й, няма да я спре да дойде тук.

Кимбърли нестабилно се изправи на крака и успя да изобрази топла усмивка на лицето си.

— Бих искала да предложа тост за Пипа. Поздравления за това, че улови най-желания ерген в Тексас. Без да се напънеш дори.

— *Лицемерна кучко такава*, добави под носа си тя, но достатъчно високо, че да бъде чуто от седящите от нейната страна на масата.

— Благодаря на всички, че станяхте мои шаферки — отвърна Пипа и вдигна чашата си. — Оценявам огромните усилия, които направихте, за да бъдете с мен.

Очевидно имаше предвид състезанието, наподобяващо мини конкурс за мис Америка, което майка й бе организирала за избора на шаферки.

— О, няма нищо — отговори Тара. — Снимките ни така или иначе се търкаляха някъде из чекмеджетата.

Теън влезе като фурия, прекрасна в розовия си костюм с панталон, подходящ розов цилиндър, зелени кожени ръкавици и наниз от перли колкото Млечния път. Приличаше не толкова на Лудия шапкар, колкото на травеститна версия на господин Фъстък^[12]. Двата ѝ любими светски репортери вървяха по петите ѝ.

— Извинете за закъснението, дами — рече тя, минавайки покрай салонния управител. Остави две огромни торби „Коуч“ и лаптопа си на празния стол. — Как беше обядът?

— Великолепен, госпожо Уокър! Много вкусен, госпожо Уокър! Благодарим, госпожо Уокър! — изпяха в хор десет неочаквано скромни и трезви млади дами.

— Достатъчно ли ядохте?

— Повече от достатъчно! Благодарим за всичко!

Доволна, Теън огледа масата. Веднага забеляза косата на Джини, по-точно липсата на коса.

— Какво си направила с косата си, Вирджиния?

— Напъхах я в шапката си, госпожо. Тази сутрин се изпотих сериозно в гимнастическия салон.

— Добре че Брент е горе.

Теън остави по една малка кутийка с пурпурна панделка пред всяка от шаферките. Докато го правеше, парфюмът ѝ изпълни стаята. Неговото цветно ухание бе по-силно от държавно погребение. Само Лиа кихна несъобразително.

Кимбърли хитро се втурна в неизвестното.

— С какво сте парфюмирана, госпожо Уокър? Много е хубаво.

— Радвам се, че ви харесва — засия Теън. — Отворете подаръците си.

Момичетата имаха малко проблеми със здраво завързаната панделка, но накрая всяка успя да разопакова кутийката си, в която имаше шишенце парфюм с гравирано име Теън.

— Модна къща Нина Ричи създаде специално ухание за сватбата — разкри тайната тя. — Надявам се, че ще бъдете така добри да го използвате утре.

— Разбира се, госпожо Уокър! Харесва ни! Обожаваме го!

Докато обикаляше масата, раздавайки други малки кутийки на всички шаферки, Теън разказа на двамата репортери за хилядите аромати, които тя и мадам Ричи бяха пробвали, преди да създадат

„Теън“ един наистина уникален аромат във вселената. Тя даде и на тях по едно безценно шишенце като подарък, преди да обиколи масата и да стигне до мястото си.

— Пипа и аз с особено вълнение желаем да подарим тези малки знаци на благодарност на вас — нашите шаферки.

Всяка млада дама нададе писък на задоволство, когато разопакова чифт обици с диаманти и висулка с таитянска перла от Микимото^[13].

— Ще изглеждат чудесно с роклите ви.

Теън подробно разказа как е търсила най-перфектните десетмилиметрови перли, докато репортерите драскаха неистово в бележниците си и правеха снимки. След като щедро даде и на всеки от тях по една кутийка с подарък и покана за обяд в хотела, Теън ги освободи. Тя и момичетата трябваше да обсъдят отново плановете за утрешния ден, които бяха с най-висока секретност.

След като вратата зад репортерите се затвори, Теън нареди на сервитьорите да разчистят от масата всичко, с изключение на покривката. Управителят донесе екран и включи лаптопа ѝ към проектора.

— А сега, момичета, внимавайте — предупреди тя и вкара диск в компютъра си.

Насърчена от стоте грама водка, които течаха във вените ѝ, Кора зададе въпроса, който я измъчваше.

— Госпожа Хендерсън не дойде ли с вас, госпожо Уокър?

— Страхувам се, че страда от разстроен стомах. Много се вълнува и е нервна заради генералната репетиция тази вечер, горката!

— А господин Макой ще дойде ли? — попита на свой ред Кимбърли. Имаше намерение за последен път да се опита да го накара да промени реда, по който шаферките щяха да минат по алеята.

— Той е неразположен. Загаси светлината, Лоренцо.

Теън натисна един клавиш и екранът се изпълни със снимка на главата на един модел с перфектно френско кокче.

— Както знаете, Брент пристигна от Ню Йорк, за да направи косите ви. На репетицията всяка ще бъде с тази прическа — заета да се любовува на образа на екрана, Теън не забеляза гримасите, които си размениха Джини и останалите шаферки. — Утре ще бъдем с по-романтичен вид. Аз просто съм влюбена в тази прическа, открито

лице, полуотметната коса, захваната от великолепно шнола и падаща на гърба. Вие имате такива прекрасни дълги коси и този стил ще позволи да ги покажете в целия им блясък — тя направи пауза. — Ако госпожа Хендерсън беше тук, щяхте да получите и шнолите си. Те са нейният подарък за вас. Надявам се, че няма да забрави да ги донесе ни репетицията довечера.

— Тази прическа ли е единственият ни избор?

— Да — Теън дори не трябваше да вдига главата си, за да види кой зададе въпроса. Джини, разбира се. Пипа бе заплашила, че ще пристане на Ланс и двамата ще избягат, ако съквартирантката ѝ от университета не бъде включена в отбора на шаферките. Теън се бе примирила и съгласила, но смяташе, че Джини беше втората ѝ сериозна грешка след Уит Макой. — Да преминем към бельото.

На екрана се появи друг модел, облечен с боди до коленете, което стягаше бедрата и бе прикрепено към доста неприлично изрязани чашки на сутиена.

— Неслучайно наричат това нещо „Lipo in a box“^[14]. Всички ли си купихте комплекта?

— Да, госпожо Уокър — отвърнаха в хор ангелчетата.

Екранът се изпълни с чифт розови обувки с каишки.

— Всяка ли има девствени необувани „Маноло“?

— Да, госпожо Уокър — отвърна още по-високо хорът.

На Теън ѝ се стори, че чува кикотене в тъмнината. Реши да не обръща внимание. На екрана се появи чантичка на Гучи.

— А чантите ви?

— Да, госпожо Уокър — почти изпищя хорът. Този път Теън съвсем ясно чу, че три от момичетата се смееха. Продължавайки презентацията си, тя огледа властно лицата под цилиндрите на „Лудия шапкар“.

— Позволете да ви напомня, че перфектният ви външен вид на сватбата е сериозна работа.

Без майтап. Това наистина си беше сериозна работа. Всяка шаферка бе изхарчила осем хиляди долара за рокля, чанта, обувки, кожа и колан и това бе само единият тоалет през седмицата от специални събития. Като се добави костюмът на тема „Лудия шапкар“, подаръците, почистването на кожата, боядисването на косата, багажа, роклите за коктейл, бижутата, храната и какво ли не, и като се теглеше

чертата, цифрата приближаваше петнадесет хиляди долара на шаферка. За щастие родителите на всяко момиче осъзнаваха, че тази сватба е важна инвестиция в семейното родословие. Никой не се оплакваше, защото Теън харчеше четири пъти повече за всяка шаферка.

— Тихо, момичета — изсъска Кимбърли. — Не разбирам какво им става, госпожо Уокър.

— Благодаря, Кимбърли. Ти наистина си пораснала. Ако Уит бе позволил да има кума, ти щеше да бъдеш.

Теън се върна към последния диапозитив, който показваше модел с наметка от бяла лисица около раменете.

— Всички ли си купихте?

— Да, госпожо Уокър.

Това хълцане ли беше?

— А ето как ще изглеждате утре вечер.

Един руски модел премина по екрана с роклята, обувките, чантичката, наметката, обиците, прическата и вероятно бельото, което десетте шаферки на Теън щяха да носят утре на сватбата.

— Ще ви оставя да си мечтаете за това през цялата нощ — рече Теън и прибра лаптопа си.

— Къде отиваш, мамо? — прошепна в тъмнината Пипа.

— Имам да свърша още някои неща — тя целуна дъщеря си по бузата. — Парфюмът беше истински удар, нали?

— Определено.

Теън спря до вратата.

— Лимузините ще бъдат пред хотела точно в пет, за да ви закарат на репетицията. Облечете най-хубавите си дрехи, моля! — и с тези думи излезе забързано към следващата си среща.

— Нещо не е наред — прошепна Пипа на Джини. — Дори не спря да се накара на сервитьорите за лошото обслужване.

Шишенцата с водка моментално се материализираха на масата. Кимбърли кимна на Лоренцо, който изчезна зад екрана и се появи с количка, пълна с подаръци.

— Пипа, искаме да ти дадем нашите малки подаръци за първата ти брачна нощ. Разбира се, всички ужасно ти завиждаме. Бихме желали да сме на твое място и да изчукаме Ланс.

Пипа се изчерви. И през ум не ѝ мина, че Кимбърли говори истината, а сметна, че просто се шегува.

— Какво, минаваме към моминското парти ли?

— Нещо такова — Кимбърли прочете първата картичка. — От Шарлът — беше шоколадово мече. От Франческа — копринени гащички без дъно. От Тара: илюстрирана книга със стоте най-секси пози. От Хейзъл — крем за възбуждане при контакт с половите органи. От Стефани — черен дантелен колан и мрежести чорапи. От Кора — прозрачен бял пеньоар. От Кимбърли — килограм шоколад. От Лиа сребърни белезници. От Шардоне — голям вибратор, когато Ланс се измори. От Джини — карта за ски в Аспен.

Кимбърли се намръщи.

— За какво ѝ е на Пипа карта за ски през сватбената нощ?

— За нищо. След Коста Рика ще отида там, в случай че младоженците решат да ме посетят.

Почукване: Хари, икономът на Розамънд, стоеше на прага на вратата. Носеше голям сребърен поднос с купчина малки кутии.

— Госпожа Хендерсън ви изпраща извиненията си, че е пропуснала обяда — той се престори, че не забеляза натрупаните пред Пипа пера жартieri и други неприлични неща, за които не се говори. — Тя се надява, че ще приемете тези дребни подаръци за участието ви в сватбата на нейния син.

Хари раздаде кутиите. Вътре имаше платинени шноли, украсени с диаманти и две таитянски перли, малко по-големи от онези върху обиците, които Теън току-що бе подарила на всяко момиче. Икономът се оттегли, докато шаферките ахкаха и охкаха от възторг и изненада.

Пипа почука по водната си чаша със сребърната вилица.

— Съжалявам, че се налага да разваля купона, но след десет минути трябва да бъдем в президентския апартамент за последна проба на роклите. Благодаря за невероятните подаръци. Всяка от вас може да очаква лична благодарност от Ланс.

Това не предизвика толкова силен смях, колкото бе очаквала.

Пипа прибра подаръците в торбичките „Коуч“, докато шаферките, с изключение на Джини, излязоха от стаята.

— Какво беше това — попита учудено тя.

Джини сви рамене.

— Не могат да решат дали те обичат или те мразят.

— Да ме мразят ли? Мислех, че им правя огромна услуга.

— Да, ама забърса най-личния ерген — Джини вдигна потекщата торба. — Къде е той впрочем?

— Пие чай с майка си. Играе ръгби — личеше й, че никак не е весела. — Откъде да знам! Не съм го виждала с дни. Надявам се, че не е болен. И че не се е отказал.

— Искаш ли да го намерим? Да се уверим, че разбира какво ще му се случи утре.

Пипа се поколеба.

— А пробата ни?

— Направихме пет проби тази седмица. Хайде! Нуждаеш се от свеж въздух.

Те хвърлиха чантите и шапките си в малкия лексус на Джини и тръгнаха да обикалят Далас. Приятелката й беше права: беше страхотно да избяга от Събитието и да си въобразява, че днешният ден е просто поредният мързелив петък през юни.

— Обзалагам се, че са тук — рече Джини, като спря в кампуса на университета.

Докато пресичаха моравата, хората, които се излежаваха по тревата на слънце, ги гледаха с любопитство. Един дори извика:

— Хей, вие от кой цирк сте?

— Може би трябваше да сменим костюмите си — предположи Пипа, докато очите й шареха и търсеха Ланс.

— Ами! Те са отлично прикритие.

Джини не се интересувахе от шаферите на Ланс. Между експедициите тя се виждаше с едно момче, което играеше в баскетболния отбор Маями Хийт. За щастие, тъй като Розамънд и Теън се мръщеа, когато видеха двойка от различни раси, финалите на Националната баскетболна лига му попречиха да ги подрази този уикенд.

— Ей ги там! — Пипа посочи играчите на софтбоул близо до спортния център. — Хей, момчета, здравейте. Къде е Ланс?

— Отиде с Уди да купят пояси.

Пипа моментално набра номера му.

„Здрасти. Остави съобщение и ще ти се обадя.“

— Знаете ли къде?

Нямаха никаква идея.

— Има ли някой номера на Уди? — попита Джини. Момчетата я гледаха като че ли е крастава овца, така че тя помъкна Пипа обратно към колата.

— Добре ли си?

— Всички шафери си купиха поясите преди месеци. Обзалагам се, че Уди е замъкнал Ланс в някой публичен дом, за да се наслади на последните си часове свобода.

— Стига де! Нали ще го правят тази нощ на ергенското парти — това мина покрай ушите на Пипа все едно-две жаби прескочиха сутиен. — Сигурно са в Северен парк^[15].

Докато Джини караше към универсалния магазин, телефонът на Пипа иззвъня. Беше Теън.

— Как мина пробата, скъпа?

— Отлично. Сега отиваме да потърсим Брент.

На Пипа ѝ се стори, че чува глас, който обявява полет за Ванкувър.

— Къде си ти, мамо?

— При цветаря.

Щрак.

Пипа загледа разсеяно през предното стъкло.

— Защо днес всички ме лъжат? На глупачка ли приличам?

— Извинявай, но ти току-що излъга майка си.

— Беше за нейно добро. Вижда ми се изтощена — тя се обърна към приятелката си. — Ти не можа ли да изчакаш поне още един ден и тогава да се подстрижеш?

— Не. Я погледни програмата! Така или иначе след двадесет и четири часа ти ще бъдеш госпожа Хендерсън, а аз ще съм в самолета за Коста Рика.

Стомахът на Пипа се надигна от ужас.

— Спри веднага — едва прошепна тя. — Мисля, че ще повърна.

---

[1] Луксозен петзвезден хотел в Далан, буквално „Имение на Потока на костенурката“, някога е бил дворец на тексаски памучен магнат — Б.пр. ↑

[2] Швейцарска марка ръчно изработени часовници, фирмата е основана в Женева през 1839 г. — Б.пр. ↑

[3] Английска фирма основана 1851 г. Отличена от кралица Виктория като най-добър производител на дрехи и аксесоари. — Б.пр.

↑

[4] Френски дизайнер на дамски обувки. — Б.пр ↑

[5] Специалисти, които помагат на хора с проблеми с косата и скалпа — Б.пр. ↑

[6] Жител на страната Мунчин от „Вълшебникът от Оз“ на Франк Браун — използва се като нарицателно за малки човечета — Б.пр. ↑

[7] Герой от „Алиса в страната на чудесата“ — носи висок цилиндър и е партньор на Мартенския заек. — Б.пр. ↑

[8] Серия от детски книжки от Даниел Хандлър с псевдоним Лемони Сникет, 1999 г. — Б.пр. ↑

[9] Комедиант от Сев. Ирландия. — Б.пр. ↑

[10] Традиционна мексиканска питка — тортила с пълнеж — Б.пр. ↑

[11] Известно още като ракуун — живее в горите на Централна и Южна Америка. — Б.пр. ↑

[12] Лого на американската фирма „Плантър“ за снакс представлява фъстък, облечен официално с фрак, цилиндър, монокъл и бастун като старомоден джентълмен. — Б.пр. ↑

[13] Японска фирма за перли. — Б.пр. ↑

[14] Модел бельо, буквално означава „Онова, което ми липсва, в кутия“. — Б.пр. ↑

[15] Голям луксозен търговски център в Далас. — Б.пр. ↑

3

Розамънд Хендерсън не бе свикнала да заема второ място никога, в нищо и никъде. На родната си почва в превъзходния град Хюстън тя беше смятана за кралица. Семейното ѝ богатство датираше от най-ранните дни, когато в Тексас се е добивал нефт и нейният прапрапрадядо Енок Хайкс е произвеждал по 90 000 барела на ден от бликащото черно злато. Розамънд беше продукт на четири поколения отлично възпитание и бе запазила фамилната традиция, омъжвайки се за Лаймън Хендерсън — потомък на също толкова знатен хюстънски род. Розамънд и Лаймън на свой ред произведоха Ланс, а осемнадесет години по-късно и една изненада, която нарекоха Арабела.

Ланс беше мамино синче. Тя го пазеше като зеницата на окото си и трепереше над него. Първите дванадесет години преди той да отиде в пансион двамата бяха неразделни. Розамънд възпита у сина си рицарско отношение към жените, уважение към по-възрастните, светски обноски и чувство за гражданска отговорност. Сърцето ѝ бе изпълнено с гордост, когато той порасна и се превърна в млад мъж, който редовно присъстваше в списъка на декана^[1] и в университетския отбор. Въпреки че можеше да продължи в университета, Ланс предпочете да играе футбол, след като стана първи при избора на аматьори за професионалната лига и влезе в отбора на „Даласките каубои“. Розамънд не бе особено щастлива, че избра Далас, но после осъзна, че след като момчето ѝ изведеше отбора си до победа в Суперкупата, лесно можеше да стане губернатор, а от тази позиция — и президент на Съединените щати. Тя имаше грандиозни планове за бъдещето на сина си и Ланс подсъзнателно беше наясно с това.

Розамънд бе убедена, че във всяко отношение синът ѝ не би могъл да си избере по-добра и по-подходяща жена от Пипа Уокър. Тя му беше равна в социален и финансов аспект и не бе някоя търсачка на наследство. Пипа щеше да роди великолепни деца. Момичето беше вярно до безумие: достатъчно бе да се види предаността ѝ към Теън. На Розамънд само ѝ се искаше да бе завършила колежа и да бе

започнала някаква кариера, която да жертва заради Ланс. Синът ѝ обаче не обсъждаше факта, че годеницата му не е завършила. Мълвата гласеше, че била последвала някакъв актьор с марксистки уклони в Прага. Ланс увери майка си, че този жалък епизод от живота на Пипа отдавна е минал и е забравен. Дори ѝ каза, че и в неговия собствен живот има няколко неща, от които тя силно би се развълнувала. Розамънд обаче подмина темата.

Когато се замисли, трябваше да признае, че с Пипа няма никакви проблеми. Всъщност майка ѝ беше тази, която сериозно застрашаваше душевния мир на Розамънд. Не съществуваше такава сума пари в банката, която да изтрие петното Далас от фамилията Уокър. Тя завинаги щеше да си остане втора категория след Хюстън. Макар че родът Уокър бе започнало да вади нефт само някакви си двадесет години след рода Хендерсън, Розамънд смяташе Теън за *nouveau riche*^[2]. Фактически Розамънд откри симптомите на по-долната класа веднага след като миналата Коледа Ланс обяви годеща си. Тя телефонира, за да се осведоми дискретно за апартаментите в най-елегантния хотел на Далас — „Меншън он Търтъл Крийк“ и научи, че само преди половин час Теън е резервирала последните четири етажа! Розамънд моментално призова Ланс в покоите си и го попита дали държи абсолютно твърдо на този брак. Истината бе, че той бе предложил на Пипа има-няма месец след нейното позорно завръщане от Прага. За миг на Розамънд ѝ се стори, че в очите на сина ѝ се мярна ужас.

Тогава Ланс ѝ каза:

— Майко, бракът с Пипа е нещото, което искам най-много на този свят.

През следващите шест месеца Розамънд можеше само безпомощно да наблюдава как Теън прави всичко възможно, дори с екстравагантни средства, да заблуди хората от Хюстън, че хората от Далас са еднакви с тях. Само заради Ланс тя поддържаше ледено сърдечни отношения със своята бъдеща „сватя“. Обаче не пропускаше възможността дискретно да ѝ попречи или да я прецака винаги когато това бе възможно.

Също като своя идол Нанси Рейгън, Розамънд се обличаше само в червено. Обичаше астрологията и след като с ужас осъзна, че след сватбата си с Пипа Ланс ще бъде напълно загубен за нея, тя потърси

утеха в нумерологията. Не щеш ли, няма и седмица след като пророкът я посъветва да избягва всичко свързано с числото десет, Теън обяви, че на сватбата ще има десет шаферки, и ехидно изрази надежда, че Розамънд ще бъде в състояние да намери десет шафери. Все още страдаща от подлото отмъкване на онези хотелски стаи под носа ѝ, Розамънд категорично отказа. Синът ѝ щеше да бъде придружен от девет шафери и двама пажове. Малката Арабела щеше да носи цветята. Така войната беше официално обявена.

Шест месеца по-късно Розамънд продължаваше да отстоява на своето и нямаше никакво намерение да присъства на обяд с десет шаферки — все едно сама да помоли върху главата ѝ да падне гръм. Затова бе намислила в последния момент да се оправдае, че е болна и дори бе репетирала сериозна кашлица, която влезе в употреба щом Теън се обади да ѝ каже, че ще закъснее.

— Колко по-точно ще закъснееш?

Теън не можеше да отговори със сигурност: диарията е бедствие, което се подчинява на собствената си програма.

— Надявам се не повече от петнадесет минути. Зависи от трафика.

Розамънд направи дълга пауза.

— Моля те, придържай се към програмата, доколкото ти е възможно. Както може би си спомняш, тази вечер трябва да надзиравам един бал.

— Нима не си наела организатор? — попита с ликуващ глас Теън. — Мили Боже! Искаш да кажеш, че си свършила цялата слугинска работа сама?

— Скъпа моя, събитие, което е толкова важно за мен като генералната репетиция на вечерята за сватбата на моя син, е нещо, за което не бих се доверила на чужда помощ. Между другото, четете ли вестниците тази сутрин? — там имаше обстойна статия, в която се казваше, че генералната репетиция на Розамънд струва колкото цялата сватба на Теън.

— Не. Робърт ми каза, че няма нищо интересно — Теън затвори телефона.

Раздразнена, че последната дума не беше нейната, Розамънд се върна до леглото в своя апартамент, изпълняващ функцията на приемна. Това бе най-голямата стая, която можеше да намери в хотела,

след като Теън бе узурпирала президентския и всички луксозни апартаменти на последния етаж. Върху чаршафите на леглото бе наредила четиридесет диска с размерите на чиния за вечеря, всеки от които представляваше маса от предстоящата генерална репетиция. Опитваше се да разпреди четиристотин етикетчета с имената на гостите. На маса трябваше да има по десет такива. Червените бяха нейните приятели, сините бяха гостите на Теън, зелените бяха приятелите на Пипа и Ланс. Розамънд бе работила върху плана за разполагане на гостите месеци наред и трябваше да бъде сигурна, че червените са подредени на по-добра позиция от сините. Потънала в тази важна работа, тя не забеляза как се изниза един час. Телефонът ѝ отново зазвъня.

— Вече съм на път — Теън дори не намери за нужно да се извини.

— Няма нужда да бързаш. Имам други планове за обяд.

Този път Розамънд затвори първа. Туше!

След два часа най-накрая успя да завърши окончателното подреждане на гостите за „Бала на Хендерсън“, както наричаше предстоящата вечеря. Телефонира на икономата си, когото бе взела със себе си от Хюстън заедно с цялата си домашна прислуга.

— Хари? Всичко готово ли е там?

— Под пълен контрол, мадам.

В пълно съответствие с напътствията на своя нумеролог, че четири е щастливото ѝ число, балът на Розамънд щеше да се проведе в четири разкошни отоплени павилиона, които бяха издигнати на Тексаския стадион — домът на „Даласките каубои“. Семейство Хендерсън вече смяташе стадиона за „семеен“, след като от идния септември Ланс щеше да играе там.

— Изпрати някого в стаята ми, за да вземе разпределението на местата. Най-сетне го приключих.

— Веднага, мадам.

След като внимателно натрупа дисковете с етикетчетата върху бюрото си, Розамънд си поръча кралски скариди със салата от глухарчета. Беше гладна и малко изтощена. Личната ѝ камериерка щеше да дойде в четири, за да ѝ помогне с банята и обличането. Дотогава се нуждаеше от почивка. Докато се увиваше в червена копринена роба, тя чу леко почукване на вратата.

— Пипа! — не очакваше това посещение. Мислеше, че е рум-сървиз или дори (де този късмет!) безценният ѝ син. — Моля те, влез.

— По-добре ли се чувстваш? Донесох ти малко гореща кисела супа^[3] — Джини бе накарала Пипа да изяде още един обяд, докато бяха в мола.

— Колко мило от твоя страна! — халатът се развя около дългите тънки крака, докато Розамънд внесе таблата в дневната. Движеше се с грацията на чистокръвен жребец; всъщност дори лицето ѝ под известен ъгъл приличаше на конско. Без съмнение Ланс беше наследил атлетичните качества от майка си.

— Съжалявам, че пропуснах обяда, Пипа. Може би в Далас е прието да карат една уважавана дама да чака повече от час. Но в Хюстън се смята за скандално да настояваш за срещата след подобна неделикатност.

— Разбирам — Пипа складира поредната забележка в своята банка от важни спомени относно нравите и светския етикет в Хюстън. — Опасявам се, че майка ми страда от нервна възбуда.

— Теън е отхапала залък, който не е за нейните уста, скъпа моя — Розамънд вдигна салфетката от супника. — Това мирише божествено. Кажи ми как мина обядът?

Пипа спомена няколко невинни случки, докато Розамънд поглъщаше супата.

— Момичетата са силно възбудени от срещата си с толкова знатни ергени.

Ах, тези невъзпитани даласки пикли! Само за мъже мислеха!

— Надявам се, че ще бъдат в час тази вечер. Опасявам се, че ще бъде изключително трудно да се координира тази репетиция.

Сватбата на Пипа щеше да се състои в Симфоничния център Мейерсън. Работници бяха построили покрито с мрамор удължение на сцената, за да се поберат Далаският симфоничен оркестър и хорът, камбанната секция, двата духови квинтета, близките на младоженците и накрая, но не на последно място, сватбеният шлейф на Пипа — една конфекция украсена с релефен монограм, за което Теън твърдеше, че бил семейният ѝ герб. При пълно разгъване шлейфът заемаше място за цял окръг. Преди генералната репетиция Теън и Уит на два пъти наеха

зала Мейерсън, музикантите, тридесет и един актьори, които да играят ролята на шафери, шаферки и родители, и направиха няколко сухи тренировки. Уит стигна до върха на раздразнението си, когато дори на петия опит хорът, който трябваше да изпее „Алилуя!“, не дочакваше малката армия от съпровождащи лица да се изнесе от залата. Най-накрая той изчисли, че всеки трябва да се движи със скорост петдесет сантиметра в секунда, за да се оттеглят навреме преди духовите квинтети да открият огън.

— Шаферките упражняват стъпките си вече месеци наред — успокои я Пипа. — Мисля, че могат да влязат и да излязат дори насън.

Розамънд се усмихна хитро. Отлично знаеше, че в мига, в който момичетата спрат поглед върху Ланс, всичките им тренировки щяха да отидат на кино.

— Ще видим. Ще видим.

Появи се сервитьорът от рум-сървиз и донесе скаридите и салатата от глухарчета. Тя изяде и тях с удоволствие — до вечерята щяха да минат светлинни години, а сутринта бе изиграла два изтощителни сета с Ланс.

— Харесаха ли момичетата моя подарък? — попита, като сипа в чашата си вода.

— Направо се влюбиха в шнолите. Благодаря ти много.

— А подаръка на Теън? Надявам се, че не са забелязали разликата в перлите. Нейните са по-малки от моите?

— Не видях на масата измервателни уреди — Пипа изчака, докато Розамънд довърши скаридите, и попита. — А как е Ланс? Знаеш ли?

Двете с Джини така и не го откриха.

— Закусихме заедно след тениса. Мисля, че играе ръгби. Надявам се, ще ми простиш, че ще ти го отнема днес, скъпа. Това е последният ми шанс да го имам за себе си.

— Всичко е наред — всъщност нищо не беше наред и това силно я дразнеше, но се опитваше да се прави на спокойна и щастлива, както желаше Розамънд. — Сигурна съм, че ще го отегча с моите бури в чаша вода — тя стана да си върви. — Но ще бъда наистина щастлива, когато тази сватба свърши.

И в този миг Пипа избухна в сълзи, с което изненада повече себе си, отколкото бъдещата си свекърва. Розамънд я прегърна.

— Спокойно, скъпа. Кураж! — тя прокле наум Теън, че бе превърнала сватбата на дъщеря си в кошмар, вместо в празник.

— Искаш ли да се обадя на моята астроложка! Тя прави отлични китайски масажи.

— Няма нужда, ще се оправя — подсмръкна нещастно Пипа. Нуждаеше се от Ланс, а не от масаж. — Съжалявам, че се разциврих.

— И аз бях същата в деня преди сватбата си — нейният съпруг и неговите шафери бяха прекарали деня на конни надбягвания. — Но направих каквото трябваше. Утре ти ще направиш същото.

— Не съм се чула с Ланс от дни!

— Скъпа моя, това е нещо напълно нормално. Между нас да си остане, представата на всеки мъж за брака е като за полузатвор. Няма смисъл да се преструваш. Трябва да го оставиш да дойде при теб. Най-добре не му се мяркай пред очите една седмица, иначе ще те презира цял живот.

Това звучеше доста тъпо.

— Кой е този шафер Уди?

— Докторът на сина ми. Има огромна клиентела на Пето авеню. Защо питаш?

— Той и Ланс са отишли да пазаруват пояси днес следобед. Това е доста странно, като се има предвид, че шаферите вече си имат пояси.

В очите на Розамънд лумнаха пламъци, които бързо бяха потушени.

— Аз ги помолих да купят един за Хари, моя иконом — излъгва тя.

— О, какво облекчение! Ти наистина ме успокои. Мислех си много по-мрачни неща.

— Как не те е срам, скъпа! — Розамънд се изправи с цялата си височина. — А сега върви да се направиш красива за моето момче. Благодаря ти за супата.

Пипа взе асансьора нагоре. Стресът и напрежението я бяха превърнали в параноичка. Разбира се, че Розамънд би искала пояса на нейния иконом да бъде подобен на поясите на шаферите. Разбира се, че Ланс би пожелал да не пазарува сам, а с някой приятел. Разбира се, че Уди, който бе нюйоркчанин, има добър вкус и щеше да направи най-добрия, най-подходящия и отговарящ на модните тенденции избор.

Тя моментално се успокои. В мига, в който отвори вратата на президентския апартамент обаче, чу Брент да крещи.

— Ах, ти, повлекано такава! Как да направя от този лалугерски пух френско кокче! Как, как, КАК?

Пипа разтревожена изтича вътре. Там седеше Джини, със скръстени ръце, спокойна като Чеширски котарак^[4], докато Брент се пенеше около нея и остатъците от косата ѝ. Горкият фризьор бе имал изнурителен и непоносим следобед. Загуби цял час, за да поправя цъфтящите краища на Кимбърли. Не бе очаквал, че след нея ще последват още шест шаферки с дълги руси коси, които обаче (о, ужас!) бяха като миналогодишна слама. Ама какво им ставаше на тези тексаски момичета и на дългата руса коса? Фара Фосет и Линдзи Еванс^[5] от две десетилетия бяха изхвърлени на боклука в историята на фризьорството. И каква беше тази мода гърдите им да са големи колкото главите? Физически и умствено тези жени бяха само на една стъпки от мученето. Сигурно си бе загубил акъла да дойде в Далас! А като си помислеше само, че утре трябваше да разреши всички тези френски кокчета и да започне отначало!

— Това да не би да е някаква лоша шега? — развика се той на Пипа. — Майка ви ще ме разпръсне на атоми, ако не направя десет кокчета тази вечер!

Вратата се отвори широко. В стаята влезе Теън, облечена в светлосин кашмирен костюм с тъмносини като нощта маншети от норка. Сапфирите ѝ проблясваха като звезди в лятно небе. Косата и гримът ѝ бяха безупречни. Въпреки маниакалния блясък в очите тя изглеждаше привлекателна и неотразима.

— Готов ли си да ме срещеш, Брент? — в този миг видя Джини. — В името на Бога, какво е това?

— Не съм го направил аз! — извика изтощеният фризьор.

Теън въздъхна: днес боговете бяха безмилостни към нея и ѝ поднасяха катастрофа след катастрофа.

— С тази прическа ще привличаш прекалено много внимание върху себе си, Джини. Косата ти ще изглежда смешна с голямата шнола — никой дори не се опита да я опровергае. — Уволнена си.

— Не! — извика Пипа, като грабна мобилния телефон от ръката на майка си, преди да успее да се обади на заместничката. — Не можеш да направиш това!

— Мога и още как. Няма да търпим в редиците си една неонацистка!

— Ако Джини си отиде, аз също си отивам! — изпищя Пипа. — Това е моята сватба, а не твоята!

Теън втренчено гледаше дъщеря си. Беше искрено объркана от избухването ѝ.

— Скъпа, какво ти става? Да не би да си имала лош ден?

— Да, имах много лош ден — Пипа се срути на дивана. — Трябваше да си остана в Прага.

Брент се втурна към нея с кутия шоколадови бонбони с вишни.

— Вземи си три, скъпа — последното, което искаше, бе булката да изчезне яко дим: Теън му бе платила само петдесет процента от хонорара. — Имам перуки — обяви той, като измъкна една от куфара си. — Ще я оправя за нула време.

Джини не беше чак толкова ентусиазирана.

— Сякаш ще ме стерилизира.

— Много смешно — просъска Теън.

Имаше ли избор? Джини покорно седна на стола.

— Правя го само заради теб, Пипа.

— Благодаря ти — дочу се сред хълцанията, които се носеха откъм възглавниците.

След като Джини си тръгна, зашеметена и с перука, Теън приближи до дивана.

— Какъв е проблемът, скъпа?

Това беше сложен въпрос.

— Подозирам, че днес Ланс е ходил на публичен дом.

— Но това е смешно! Та той може да има всяка жена, която си поиска, само с едно щракване на пръстите — осъзнавайки със закъснение, че казаното бе всичко друго, но не и успокояващо, Теън добави: — А дори да го е направил, няма причина да си разстроена. Повярвай ми, след една година направо ще го молиш да отиде на проститутка, когато е особено настоятелен.

Някой почука. Въоръжен с кутия гел в ръката Брент отиде до вратата.

— Госпожа Хендерсън изпраща украшение за прическата на Пипа — обяви икономът Хари. — Ще бъдем особено поласкани, ако го носи тази вечер.

Брент се върна с малка кутийка. Вътре имаше наследствен клипс за коса с инкрустиран четирикаратови диаманти, изкопани от стара диамантена мина.

— Красота! — прошепна Пипа, знаейки отлично, че шнолата бе по-скоро камък в градината на майка ѝ, отколкото подарък за нея.

— Не е ли вълнуващо? — извика Брент.

— Правоъгълните форми са толкова старомодни — информира го Теън. — Аз бих поставила диамантите в платинен овал. Предполагам, че ще трябва да го носиш, скъпа, иначе Розамънд ще бъде съкрушена — за нейна изненада Пипа дори не помръдна. — Край на лошото настроение, детето ми. Моля те! Хората разчитат на теб.

Това свърши работа. Пипа стана от дивана. Докато Брент навиваше косата ѝ, тя наблюдаваше как майка ѝ пуши до прозореца.

— Да не би да си нервна, мамо?

— Ни най-малко.

Всъщност Теън бе изненадана, че все още не лежи по гръб в кардиологичното отделение на Университетския медицински център. Уит пръв провали деня ѝ със своето напускане. Шаферките бяха на ръба на гладната си диета: шансовете да се натъпчат на Бала на Хендерсън бяха огромни, а това щеше да бъде катастрофално, тъй като повече проби за роклите нямаше да има. Заместникът на Уит — Седрик — беше ужасно ексцентричен човек. Теън изобщо не бе сигурна, че ще успее да овладее ситуацията. Най-лошото от всичко бе, че нейната звезда Пипа всеки момент щеше да се срути. Ланс в бордей? Много вероятно. Също така беше много вероятно Розамънд от чиста злоба да му е позволила един цял свободен ден.

— Плакала ли си, скъпа? Очите ти са червени.

— Ядох гореща кисела супа. Това винаги кара очите ми да сълзят.

— Надявам се, че в нея не е имало глутамин! Това ще те дължи будна цяла нощ — Теън погледна часовника си „Картие“. — Върви в стаята си и сложи резенчета краставица на очите си. Искam да изглеждаш перфектно.

Същото искаше и Розамънд. Всички искаха това. Пипа целуна майка си по бузата.

— Ще се постарая, мамо.

Теън вече набираше по мобилния си телефон нечий телефонен номер.

— Седрик? Обади се на камбанната секция. Голямата камбана трябва отново да се лъсне и полира. Видях по нея отпечатыци от пръсти — след което затвори.

Пипа спря на вратата.

— Кой е Седрик?

— Не ти ли споменах, че днес сутринта освободих Уит?

— Не, не си — значи това беше причината Теън да закъснее цял час за обяда: обаждаше се от летището.

— Къде намери заместник?

— Препоръчаха ми го. Седрик е ветеран, организиран е три кралски сватби. Трябваше още в самото начало да наема него.

— Какво стана с Уит?

Теън нямаше намерение да признава на дъщеря си, че предчувствие за лоша карма бе накарала Уит да скъса чек за двеста и петдесет хиляди долара.

— Не можа да издържи на напрежението, скъпа. А сега тичай.

Пипа моментално се обади на Уит, който не отговаряше. Позвъни и на Ланс, който също не отговаряше. Докато се бореше да преглътне сълзите, объркването и надигащия се гняв, рум-сервизът ѝ донесе една прекрасно охладена краставица. Тя сложи няколко резенчета на очите си, но не успя да си почине. На всеки две минути някоя шаферка долиташе в стаята с някакви идиотски изисквания по отношение на дрехата или тена си. За да станат нещата още по-зле, до ушите на пресата бе изтекла информация, че гостите на Теън са разделени на два списъка — А и Б. Всеки от списък А бе получил лакирана кутийка с гравирани със злато покани и карти за множество барбекюта, приеми и самото сватбено тържество в Симфоничния център Мейерсън, последвано от вечеря и танци под звуците на шест различни банди в имението на семейство Уокър. Другите от списък Б бяха получили само обикновена покана за сватба, последвана от бюфет в служебните помещения на центъра в подземие, където по-късно вечерта щеше да се състои сватбеното парти. Не е необходимо да казваме, че няколко видни даласки персони бяха разявени, когато осъзнаха, че не са сред гостите от списък А. След около дузина устни обяснения Пипа помоли главната рецепция да не я свързва с никакви външни повиквания. Тя

реши един труден пъзел sudoku и изяде половината шоколад, който Кимбърли ѝ бе подарила. Когато мигрената ѝ се задълбочи, изяде и нарязаната краставица.

Точно в пет целият антураж от шаферки се събра пред хотела. Тъй като Теън бе забранила на репетицията да носят костюми с панталон всяка млада дама се бе издокарала в наистина оскъдна рокля за коктейл и много високи обувки. Облеклото им забавляваше минувачите и тълпата, която се изсипа от верандата. Докато те подвикваха и сваткаха с фотоапаратите си, момичетата се скупчиха и напъхаха в първата от трите лимузини, чакащи до тротоара.

— Деби Бънц ми предложи четири хиляди долара за покана от списък А — похвали се Шардоне, като пусна в обръщение едно плоско шише с водка. — Казах ѝ, че нищо не мога да направя. Тази стара чанта дори не ме покани на танците на Сади Хокинс^[6] миналата есен.

— Рокси Хупър ми предложи десет хиляди и една седмица в „Каньон Ранч“^[7] — Франческа почука на стъклото, отделящо лимузината от шофьора. — Имате ли случайно ножица? Спешно е.

Една космата ръка подаде ножичка за нокти през отвора. Франческа клъцна тънките колкото спагети презрамки на светлозелената си рокля за коктейл.

— Къде е Пипа? А Кимбърли? В петък вечер трафикът е ужасен.

Хейзъл не можеше да откъсне очи от Джини, която изглеждаше като кралица в рокля от тафта, очертаваща всяка извивка.

— Това перука ли е? — попита накрая тя.

— Не, пих „Рогейн“^[8] — отвърна любезно Джини.

Най-накрая пристигна и Пипа, облечена в рокля на принцеса от шифон с цвят на жълто грозде. Изглеждаше бледа, но прекрасна.

— Благодаря ви, че ме изчакахте.

— Откъде изкопа тази великолепна рокля?

— На майка ми е — това прозвуча като плесница, все едно хвърли торта, в лицата им.

— А тази огърлица? — попита Стефани почти като обвинение. Тя винаги бе искала огърлица от подредени по големина диаманти. — Ланс ли ти я подари?

— Не, на баба ми е — Пипа огледа белите кожени седалки. — Къде е Кимбърли? Беше в стаята ми преди пет минути, готова за излизане.

— О, Боже мой! Ето ги и семейство Хендерсън! — изписка Кора. Лимузината почти щеше да се обърне, когато деветте шаферки се скупчиха от едната ѝ страната да огледат по-добре Ланс, родителите му и малката му сестричка Арабела, които се качваха в лимузината зад тях.

— Ощипи ме! Сигурно сънувам — Лиа бе залепила носа си в стъклото и остави петно.

Навън няколко оскъдно облечени жени счупиха ограничителните прегради, когато Ланс мина покрай тях.

— И ти смяташ да прекараш остатъка от живота си по този начин? — попита укорително Джини, когато той спря, за да им даде автографи.

Виждайки презрение в усмивката на бъдещия си съпруг, докато се подписваше в техните футболни програми, Пипа се почувства определено по-добре.

— Щом той може, и аз ще мога.

Тъкмо свитата на Хендерсън се качи във втората лимузина, когато на входа на хотела се появи Теън с телефон, долепен до ухото ѝ. Тя бе придружена от съпруга си Робърт, който се бе върнал от последните дупки на голф игрището. Робърт държеше чантата на жена си „Джудит Лебър“, втори мобилен телефон и една голяма торба „Ферагамо“, пълна с неща от първа необходимост и за първа помощ. Кимбърли вървеше от дясната страна на Теън.

— Тя да не се опитва да вкара някой в списък А? — намръщи се Шарлът.

Всъщност преместването на треторазреден гост от списък Б в списък А бе безкрайно далеч от приоритетите на Кимбърли. Преди пет минути Пипа бе споделила с нея, че Уит Макой е бил сменен. В този съдбовен миг тя моментално видя своя шанс да извърши съдбоносни промени в процесията на шаферките. Успя да се вмъкне в приемната на Теън и търпеливо зачака да свали телефона от ухото си. Накрая Теън все пак го стори.

— Какви хубава рокля, Кимбърли! — похвали я тя. — Обаче е ужасно къса.

— Сигурно се е свила от химическото чистене — роклята беше чисто нова. — Може ли да поговоря с вас за процесията, госпожо Уокър?

— Какъв е проблемът?

— Просто исках да знаете, че мога да се движа с петдесет сантиметра в секунда като по часовник. Предполагам, че това е така, защото центърът на тежестта ми е по-ниско, отколкото при останалите момичета.

— Да, всички съвсем ясно виждаме това — ниският ръст на Кимбърли едва не бе я лишил от участие в сватбеното тържество. Теън издърпа другия телефон от ръката на мъжа си. На тази линия я очакваха още четири пропуснати разговора. — Моля те, казвай каквото имаш да казваш.

— Според мен е особено важно аз да водя процесията. Чувството на Джини за координация може би не е така точно и изострено след днешния обяд.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами тя може и да успее да върви по права линия, след като е изпила бутилка черешова водка, но знам, че аз не мога.

Телефонът на Теън иззвъня.

Беше Седрик, който докладва, че органистът току-що паднал от сцената и си навехнал китката. Бяха се обадили за заместник, но успели да се свържат само с телефонен секретар.

— Качвай се в лимузината, Кимбърли — извика Теън. — Ще мисля за това после.

— Няколко от останалите шаферки също са пияни — добави Кимбърли за по-сигурно. Теън щеше да има тридесет минути до центъра Мейерсън, за да предъвче и смели тази гадна и депресираща информация.

— Само Пипа и аз сме напълно трезви, но Пипа със сигурност не може да е първа.

След като мисията ѝ бе изпълнена, Кимбърли се, вмъкна в лимузината на шаферките.

— Извинявайте, момичета! Забравих да се напарфюмирам с „О дьо Теън“ — разви капачката на шишенцето си и глътна малко водка.

Докато лимузината ги возеше през Далас, шаферките оправяха грима си, пиха водка и въртяха на бавен огън Пипа относно мястото,

където щеше да прекара медения месец. Първата, която снесеше тази информация на вестниците, щеше да спечели няколко хиляди долара. Пипа не разкри нищо, не заради друго, а защото и тя самата не знаеше къде ще го прекара. Двамата с Ланс щяха да се качат на самолета на семейство Хендерсън и да отпътуват в неизвестна посока. Подарък от Розамънд.

Потънали в разговори и дискусии, те не забелязаха, че лимузината на Теън ги изпревари. Когато пристигнаха в центъра Мейерсън, тя беше там от десет минути. Младите дами бяха посрещнати във фоайето от висок мрачен мъж с фрак, който им се представи като Седрик — новият координатор на церемонията. Четиридесетгодишният ветеран с безбрежен опит в пианските оргии моментално забеляза, че шаферките са по-пияни дори и от шаферите.

— Къде са момчетата, Седрик? — попита Лиа, поклащайки се леко (или поне тя така си мислеше) на високите си токчета.

— В задното фоайе, мадам. Пият кафе с възможно най-високата скорост, с която могат да преглъщат — Седрик огледа най-ниското момиче от свитата. — Кимбърли?

— Да, сър!

— Моля минете от тук до там със скорост петдесет сантиметра в секунда! — Седрик оцени стъпката. — Внимание! Госпожа Уокър поиска смяна в реда на процесията. Сега шаферките ще влизат от най-ниската към най-високата. Моля ви най-любезно да размените местата си, когато доведе господата. Ще се групираме и ще репетираме церемонията.

Седрик изчезна за цели десет минути. Причината бе напълно основателна — той не бе предвидил, че една трета от приятелите на Ланс ще припаднат или ще повръщат.

Междувременно нещата в залата не вървяха добре. Замененият органист бе пристигнал, но в бързината бе забравил очилата си. Теън бе наредила светлините отзад да бъдат толкова намалени, че оркестрантите не можеха да четат нотите си. Преподобният Марк Алкот, който притежаваше две евангелски телевизионни станции и се считаше за протестантския еквивалент на кардинал, бе настинал жестоко и можеше да докара медения си баритон единствено до шепот. Беше пристигнал само единият духов квинтет, но всички бяха облечени в джинси и тениски, вместо с тъмни официални костюми,

както изискваше Теън. Докато двамата пажове играеха грубо на гоненица, носителят на пръстените пълзеше ужасен под столовете в залата, опитвайки се да намери пръстена, който току-що се бе търкулнал от копринената му възглавничка. Камбанната секция репетираше, при това ужасно зле, двадесетсекундното интермецо от Джон Уилямс^[9], когото Теън специално бе наела да го напише за вълшебния миг, когато Ланс щеше да целуне булката.

Самата Теън се луташе между злополуките и викаше по мегафона, докато Розамънд и Лаймън Хендерсън минаха по пътеката към предната пейка на залата. Секунди след като седна Розамънд вдигна ръка.

— Теън! О, Теън, скъпа! Ела насам!

Теън приближи към нея. Беше ужасена и слисана да открие, че Розамънд носи тиара, както и червен костюм с панталон.

— Да, Розамънд? Какво мога да направя за теб?

— Страхувам се, че това място е неприемливо за мен. Прекалено близо съм до сцената и до края на церемонията вратът ми ще се схване.

— Предпочитате ли да седнете по средата на залата?

Розамънд посочи към първата редица ложи, където обикновено сядаха членовете на кралската династия Уиндзор или Рос Перо^[10].

— Мисля, че ето там би било подходящо място за майката на младоженеца.

— Съжалявам. Там съм настанила духовата музика.

— Нима? А кои са онези петима главорези с тръби в края на сцената?

— Единият от квинтетите. Има два.

В този момент страхотен трясък стресна Теън и тя изтърва мегафона си. Подиумът, на който стоеше хорът, се срути, като изсипа и смеси перкусионната секция със сопраните. Диригентът на оркестъра изфуча извън сцената, за да уведоми Теън, че според правилата на синдикатите задната част трябва да бъде изтеглена, докато се възстановят и поправят подиумите. Всичко щяло да бъде направено и върнато на място за петнадесет минути.

— Вие не разбирате — викаше Теън в мегафона, въпреки че мъжът бе само на една ръка разстояние от нея. — Вече закъсняваме с

тридесет минути. След един час цялото сватбено тържество трябва да бъде на стадиона, за да бъде предадено на живо по телевизията.

Диригентът само сви рамене; никой не спореше със синдикатите.

Навън във фоайето Седрик най-накрая бе успял да измъкне шаферите от тоалетната и да ги подкара нагоре по стълбите. Той ги чифтоса с шаферките според списъка, който Уит му бе завещал. Еуфорията на Кимбърли, че ще бъде първа в процесията, направо се срина след откритието, че трябваше да върви по пътеката с най-грозния на вид мъж — един пуяк на средна възраст с редки мустаци и шкембе. Името му бе Уди и изглеждаше съвършено и отвратително трезвен.

— И каква е вашата връзка с младоженеца? — попита го подозрително тя.

Уди изгледа с презрително съжаление цепката на деколтето ѝ. Това момиче имаше заплашително големи гърди за ръста си.

— Аз съм докторът на Ланс — отвърна важно той.

— Значи си го виждал гол? Ах, ти, мръсен късметлия!

Той се престори, че не я чу.

— Не съм виждал толкова много френски кокчета от времето на Джиджи^[11].

Кимбърли се огледа отчаяно из залата. Джини, която сега бе десета в процесията, вместо първа, щеше да мине сама по пътеката, тъй като Розамънд бе осигурила само девет шафери. Прекалено късно Кимбърли осъзна, че ако беше влязла последна и напълно сама, в разкошно уединение, за нея щеше да бъде безкрайно по-печелившо, отколкото да върви по пътеката рамо до рамо с този мухльо Уди. Още по-лошото бе, че всички останали двойки вече си говореха подозрително приятелски, като се държаха за ръце. Половината от тях изглеждаха така, сякаш ходеха най-сериозно. На Кимбърли ѝ се прииска да убие някого.

— Извини ме, Уди.

Тя отиде в дамската тоалетна и допи последната капка водка от плоското си шишенце.

---

[1] Категория студенти в колеж или университет, които получават най-високи оценки по време на семестър или година. — Б.пр. ↑

[2] Новобогаташ (фр.) — Б.пр. ↑

- [3] Китайска супа от пилешко или свинско, тофу и сушени гъби. — Б.пр. ↑
- [4] Персонаж от „Алиса в Страната на чудесата“. — Б.пр. ↑
- [5] Известни американски актриси от 70-те години. Б.пр. ↑
- [6] Денят на Сади Хокинс е първата събота след 9 ноември. В този ден всяка неомъжена мома в градчето Догпатс тръгвала да хване някой ерген и ако това стане, той трябвало да се ожени за нея. Много университети в Средния запад и Юга организират на този ден танци — Б.пр. ↑
- [7] Луксозен курорт в Ленъкс, Масачузетс, със спа процедури — Б.пр. ↑
- [8] Лекарство против плешивост — Б.пр. ↑
- [9] Изпълнител на класическа китара, р. 1941 г. в Австралия. — Б.пр. ↑
- [10] Богаташ, милиардер от Тексас, р. 1930 г., кандидат за президент на САЩ през 1992 г. — Б.пр. ↑
- [11] Роман от френската писателка Колет (1945 г.) — Б.пр. ↑

Колкото по-лоша е генералната репетиция, толкова по-хубава ще бъде сватбата. Ако тази аксиома беше вярна, сватбата на Пипа трябваше да мине безупречно. Въпреки мегафона, докато хорът, симфоничният оркестър, камбанната секция и духовите квинтети се прегрупираха след срутването на подиума, Теън почти прегракна. Когато музикантите най-накрая успяха да настроят инструментите си и бяха готови да започнат отначало, тя се отправи към вестибюла с Розамънд. Гледката на двете майки, наподобяваща двуглава хидра на матриархата, която марширува към тях по алеята, хвърли шаферките в ужас. За секунди от пияни жени с леко поведение те се превърнаха в скромни девойки, подредени в права линия. Шаферите ги последваха като покорни маймуни.

Теън спря, за да подуши въздуха: на бира ли миришеше или на парфюм? Мадам Ричи я бе предупредила, че върху различните хора той ще мирише различно, и изглежда беше абсолютно права. Намръщената ѝ гримаса се задълбочи, когато огледа безсрамното изложение на плът като на парад.

Розамънд не ѝ помогна никак със злобния си коментар.

— Имам чувството, че сме попаднали в бордей.

— Поне не са се издокарали с корони и панталони. Готови ли сме за процесията? Всички?

— Да, госпожо Уокър.

Теън забеляза нещо странно в поведението на младите двойки. Те изглежда се подпираха взаимно. Аха, сигурно заради високите токчета. Момичетата не бяха яли нищо от обяд и може би се чувстваха замаяни.

— Всеки момент ще вечеряме — успокой ги тя. — Къде е Пипа?

— Отиде да поправи шлейфа си — отвърна Кимбърли. — Една от презрамките се скъса.

— Готови ли сме да започваме? — гласът на Седрик прогърмя от предната част на залата.

— Да — извика в отговор Теън през мегафона. Музиката започна да свири. — Томи! Ела тук.

Томи — носителят на пръстените, беше дете професионален актьор. След като прегледа всички братовчеди в семейство Уокър и не успя да намери момче, високо метър и двайсет с къдрава руса коса и отлично държание, Уит Макой се обади на агенция за таланти в Холивуд. Въпреки че изглеждаше само на шест, Томи всъщност бе на цели тринадесет. През последните няколко години той пушеше много яко, за да забави растежа си. Теън бе обяснила на всички, че момчето е трети братовчед.

— Къде е пръстенът на младоженеца? — извика ужасено тя, когато видя само един пръстен върху възглавничката.

— Загубих го — отегчен от чакането, Томи се бе опитал да го сложи на пръста си. Точно тогава той се изплъзна от ръката му и се изтъркаля някъде.

Розамънд изкудкуда от разочарование. Ако беше представител на семейство Хендерсън, щеше да предпочете да отрежат дясната му ръка, отколкото да допусне да се случи подобно нещо.

— Откъде си намерила това момче, Теън?

Тя коленичи пред него. Нима халюцинираше, или детето наистина бе пушило?

— Къде се случи това, Томи?

— Някъде там — посочи той.

— Къде е шибаната майка на младоженеца? — заплашително прогърмя гласът на Седрик от другия край на залата. — Закъсняват цели петнадесет секунди след музиката.

Розамънд запуши ушите на малката Арабела с ръце.

— Какъв език! Моля те, кажи на този човек да контролира приказките си!

— Седрик, загубихме пръстена — извика Теън.

— Не ме интересува, дори ако сте загубили шибаната си котка! Изпратете веднага майката на младоженеца! — Седрик даде инструкции на оркестъра да започне отново.

Розамънд премина от задната част на залата до своя стол на първия ред от страната на родата на младоженеца, като наблюдаваше с обожание сина си, който чакаше на сцената заедно с преподобния Алкот. Това беше опияняващо преживяване. Тогава Седрик извика:

— Теън! Вдигни си задника и стъпи на килима! Какво говориш толкова дълго, по дяволите?

— Този човек ненормален ли е? — ядоса се не на шега Розамънд, обръщайки се към мъжа си. — Та това е свято тайнство!

Лаймън остави встрани своето списание „Роб рипорт^[1]“, посветено на мотоциклетите.

— Той работи с новобранци, скъпа. Не му обръщай внимание — и се върна към четивото си.

Сега по алеята вървеше Теън, която седна на първата редица от страната на булката. Беше останала без дъх от вълнение и трябваше да се възпре да не помоли Седрик да опитат още веднъж, просто за да е сигурна, че го е направила добре.

— Носителят на пръстените! Къде е малкият курчо? — излая Седрик в своя мегафон.

— Току-що го уволних — извика обратно към сцената Теън.

От другата страна на алеята прозвуча изненадан глас.

— Уволнила си собствения си трети братовчед?

— Да, Розамънд, точно така — Теън върна вниманието си към Седрик. — Да продължим.

— Пажовете! Момичето с цветята! Къде е момичето с цветята?

Кимбърли изблъска злобно малката Арабела от фоайето в залата. Освен че сама си бе натрапила най-грозния шафер, тя току-що бе открила, че най-прекрасното момиченце на света — малката сестричка на Ланс, щеше да върви пред нея по алеята. Розамънд месеци наред бе репетирала с Арабела, защото тази сватба щеше да бъде първата поява на дъщеря ѝ в обществото. Нейният дебют. Арабела възприе ролята си много сериозно и някак порасна. Когато бъркаше в кошницата с розови листенца с малката си ръчичка, облечена в ръкавица, и ги хвърляше във въздуха, направо слагаше в джоба си Джуди Гарланд, Шърли Темпъл и близначките Олсън, взети заедно^[2].

— Шаферка номер едно! Излез!

Кимбърли можеше само да се усмихва и да се преструва, че до нея върви Джордж Клуни, концентрирайки се в стъпките си към сцената със стабилните петдесет сантиметра в секунда.

— Надрусана ли си? — прошепна ѝ Уди на средата на залата. — Изглежда ти е трудно да вървиш по права линия.

— Я млъкни, противен трол!

— Долавям враждебност в гласа ти, Кимбърли. Да не би да си нещастна в личния си живот?

— Тишина! — извика отдалеч Седрик. — Да не сте в някое шибано кино!

— Откъде изнамери този коминочистач? — попита Розамънд с шепот, който можеше да бъде чул въпреки звуците, издавани от целия Даласки симфоничен оркестър. — Ако продължава да използва този език, няма да ми остане друг избор, освен да прибера Арабела у дома.

— Седрик, моля! — прозвуча като пила гласът на Теън. — Такъв ли език използват херцозите и херцогините?

— Че отде другаде ще съм го научил, мадам? Внимание! Задната част на залата! Къде е следващата двойка шафери?

Това трябваше да бъде Кора, която в момента разменяше първата целувка с партньора си Дани. Най-накрая двамата се разделиха, но едва след като Седрик заплаши, че ще направи незабавна клитеректомия^[3] на момичето с джобното си ножче.

— Теън, говоря сериозно — за пореден път я укори Розамънд. — Веднага трябва да отстраниш този звяр.

— И с кого да го заместя?

— Познаваме няколко генерали от Форт Худ. Всеки от тях, или всички заедно, ще бъдат тук до един час.

— Това е Далас, скъпа, а не Багдад. Продължавай, Седрик. И, моля те, сдържай си езика.

Седрик обаче продължи най-невъзмутимо да издава заповедите си сред лавина от шокиращи ругатни. Тъй като повече не бе в състояние да издържи, преподобният Алкот изтръгна мегафона от устата му и го удари в земята, за да му покаже какво ще се случи и с него, ако продължи да използва такива думи, после го сграбчи в прегръдка, приличаща на менгеме, и му прочете доста дълга проповед, предназначена единствено и само за него, която обаче бе предадена в цялата зала благодарение на микрофона, закачен на ревера му.

Най-накрая го пусна. Седрик бе доволен да види, че докато преподобният Алкот имаше среща тет-а-тет с всемогъщия, в залата се бе появила цялата булчинска процесия.

— Пипа! На пътеката! — извика той.

Оркестърът засвири Менделсоновия Сватбен марш и всички очи се обърнаха към задната част на залата. Пипа и баща ѝ Робърт

пристъпиха бавно по пътеката, следвани от току-що поправения шлейф. Той беше достатъчно тежък, когато го влачеше по мрамора, но сега, когато го влачеше по килима, бе направо невъзможно. И Пипа, и баща ѝ се бяха навели напред, напрегнати като две впрегатни добичета, теглещи непосилен товар, тъй като шлейфът се запираше в килима на всеки милиметър. На всеки няколко стъпки можеше да се чуе звук от раздиране на конци, с които той бе прикрепен към специално конструираните от титан доспехи. Конците просто се късаха. Усещайки, че дъщеря му е на ръба на паниката, Робърт се опита да я разведри с един досаден виц за свещеник, равин и аятолах на игрището за голф.

Пипа не чу нито дума от вица. Очите ѝ се бяха залепили и не се откъсваха от Ланс, който с обожание я гледаше как приближава. Робърт бе стигнал точно до есенцията на вица, когато двамата стигнаха до определеното им място. Музиката спря, така че той също бе принуден да спре.

Преподобният Алкот прочисти гърлото си и започна бавно и тържествено да чете от сценария.

— Скъпи и многообичани гости! Събрали сме се заедно, за да присъстваме на сливането на две млади сърца и на две големи фамилии — семейство Уокър и семейство Хендерсън. Това е историческо, изпълнено с радост събитие.

— Извинете — прекъсна го Теън. — Забравихте „незабравимо“.

Преподобният Алкот направи справка в сценария.

— Тук думата е зачертана.

— Какво? От кого?

— От мен — обади се Седрик. — Думата е неподходяща.

— Върнете я — нареди Теън. — Седрик, ти защо се бъркаш в моята церемония?

Розамънд се наведе през пътеката. Фамилният герб на Уокър, избродиран със злато върху шлейфа на Пипа, предизвикваше у нея непоносимо главоболие.

— Може ли да продължим? Четиристотин гости ни чакат на Тексаския стадион. Сигурна съм, че вие и наетият от вас човек ще уточните този „сценарий“ по-късно.

Преподобният Алкот продължи.

— Кой дава тази жена за булка?

Объркан, понеже мисълта му все още беше заета с вица, Робърт отговори:

— Аз.

Кратко и ясно.

Теън скочи на крака.

— Не, не и не! Робърт! Моля те да се съсредоточиш! Още веднъж!

Преподобният Алкот повтори въпроса. Робърт сви ръцете си в юмруци за цели пет секунди преди да отговори.

— Теън Ардел Беатрис Братълууд Присила Инге Уокър и аз я даваме.

Теън стана почти пурпурно червена.

— Не, не и не, Робърт! Пропусна Тътъл! Още веднъж! Инге Тътъл Уокър!

Преподобният Алкот изрече въпроса за трети път. Тишината преди Робърт да отговори беше още по-дълга.

— Теън Ардел Беатрис Братълууд Присила Ингъл Тътъл Уокър и аз я даваме.

— Инге, не Ингъл!

— Инге Тътъл Уокър и аз я даваме — произнесе ядосано Робърт. — И да знаеш, че го казвам за последен път!

— Така е много по-добре — засия Теън. Преподобният Алкот едва бе успял да произнесе само няколко изречения от песента на Соломон, когато Шардоне припадна. При падането си тя се хвана за лакътя на цигуларя, който седеше зад нея. Главата на момичето и цигулката Гуарнери дел Джизу се удариха едновременно в пода. Цигулката се счупи, главата не. Цигуларят изпадна в истерия.

— Тихо де! Успокойте се! — развика се Теън. — Да не е настъпил краят на света! Ще ви купя друга!

— Със сигурност ще трябва да го направите — пищеше цигуларят, докато четири души се опитваха да го задържат и укротят. — Надявам се, че ви се намират спестени три шибани милиона!

Розамънд отново се наведе през пътеката.

— Теън, за последен път те моля да контролираш езика на тази сган.

Арабела започна да хленчи, но не заради думата от шест букви, която чуваше всеки ден в детската градина.

— Какво ѝ стана на тази дама, мамо? Умря ли?

— Не, миличка, просто вълнението ѝ дойде малко в повече. Ела тук, скъпа. Седни при мен.

Арабела нямаше никакво намерение да напуска сцената. В някакво ъгълче в мозъка си тя знаеше, че след мигове ще бъде звездата на шоуто.

— Не искам, добре съм.

Розамънд отново седна на мястото си.

— Ако този носител на пръстените имаше само един микрон от съобразителността и здравия разум на Арабела! — каза високо на съпруга си тя.

След като Шардоне и цигуларят бяха изведени от залата, преподобният Алкот много мъдро реши да спре да чете от сценария, който представляваше неразгадаема смесица от задрасквания и вметки.

— След Светото писание ще има интерлюдия, изпълнена от хора. Той ще изпее „Колко прекрасен е домът“ от реквием на Брамс. Сетне аз ще прочета една любовна поема от Тенисън — за щастие Седрик не бе редактирал нищо от това. — След което оркестърът ще изсвири увертюрата на „Ромео и Жулиета“ от Чайковски.

— Не е ли малко претрупано? — попита през пътеката Розамънд.

— Синът ти искаше така — беше краткият отговор на Теън.

— Като свърши и това, ще прочета кратка история на семейство Уокър, последвана от кратка история на семейство Хендерсън. Уверявам ви, че двата текста имат еднаква дължина — добави за сигурно отец Алкот. — След това духовите квинтети ще изсвирят симфонията „Музика за кралски фойерверки“ от Хендел.

Теън забеляза, че още три шаферки изглеждат направо зелени.

— Засега това ще го прескочим.

— Следващата стъпка — булката и младоженецът ще разменят брачните си клетви. Ланс, ела тук — всяко женско сърце в залата бе разбито, когато Ланс пристъпи напред и промърмори своята брачна клетва на Пипа. Седрик играеше ролята на Томи — уволнения носител на пръстените.

— Сетне аз казвам „Господин Хендерсън, можете да целунете булката — госпожа Уокър“.

Розамънд се изправи на крака.

— Извинете ме, преподобни отче! Сигурно искате да кажете госпожа Хендерсън!

Отчето провери в сценария.

— Тук е написано госпожа Уокър. С големи печатни букви.

Розамънд сложи на лицето си своята най-мила, най-сладка усмивка и се обърна през пътеката.

— Опасявам се, че това няма да стане, Теън. Немислимо е жената, която има щастието да се омъжи за един Хендерсън, да не носи неговата фамилия.

— Казах на Пипа, че нямам нищо против, мамо — намеси се тихо Ланс.

Силно шокирана, Розамънд се тръшна обратно на мястото си. Един миг по-късно всички можеха да видят как попива очите си с носна кърпичка.

— А как ще се казват внучетата? — простена тя към съпруга си.

Преподобният Алкот отново пое удара и самоотвержено застана на топа на устата.

— Ланс, когато кажа „Можеш да целунеш булката“, камбанният хор ще изсвири „Щастлив ден“ на Джон Уилямс. — Хайде да го изрепетираме, става ли?

Объркан от сълзите на майка си, Ланс успя да произведе само една повърхностна целувка, докато звънеше триумфалната тема, която звучеше повече като темата от „Похитители на изчезналия кивот“. Когато най-сетне свърши, Теън се изправи.

— Ланс, ще трябва да се напънеш и да направиш нещо по-добро. Господин Уилямс е композирал музика цели двадесет секунди за този кулминационен момент, по пет хиляди долара на секунда, смея да добавя. Така че от теб се очаква да целунеш Пипа за цялата сума.

— Мамо, толкова е неловко! — намеси се Пипа. — Може ли да го отложим за утре?

Засегнатата, Теън погледна на свой ред през пътеката. Почувства, че и Розамънд страда като нея.

— Но какво им става днес на всички?

— Не знам, скъпа — достигна до ушите ѝ приглушеният убийствен отговор.

С последни издихания на гласа си, който вече не се чуваше, преподобният Алкот прошепна:

— В този момент музикантите ще се присъединят с пълна сила с „Алилуя!“. Брачната двойка ще тръгне и всички присъстващи ще ги последват навън — той погледна към пребледнелите младоженци. — На ваше място щях да се махна на минутата.

Ланс и Пипа направо избягаха от залата, последвани от придружителите си. Пипа опропасти напълно шлейфа си във фоайето, сетне се хвърли в първата лимузина с Ланс, който вече набираше мобилния телефон на Розамънд, за да успокои страховете, които измъчваха майка му.

— Толкова съм щастлива да те видя — плачеше Пипа, като обсипваше лицето му с целувки. — Къде беше?

— Мъчех се да опазя момчетата да не попаднат в затвора — Ланс зарови носа си в шията ѝ. — Това Диорисимо ли е?

Беше истински специалист по познаване и определяне на парфюми.

— Специална поръчка на Нина Ричи. С Джини те търсихме цял ден.

— Разбрах.

— Не си ме запознал с Уди.

— Той е в следващата кола.

— Намерихте ли пояс?

Ланс сложи два пръста под брадичката ѝ и я вдигна към лицето си.

— Това разпит ли е?

— Абсолютно. Полудях от ревност.

— Да, намерихме пояс.

— Щеше да ми бъде приятно да пазарувам с вас.

— И на мен щеше да ми бъде приятно да бъдеш с нас. Но не исках да рискувам да си навлека гнева на Теън, като те отвлека и наруша програмата ѝ — той я целуна нежно. — Прощаваш ли ми?

Усмивката на Пипа освети задната седалка като стоватова крушка.

— Разбира се. Какво да те правя?

---

[1] Списание за луксозен живот. — Б.пр. ↑

[2] Известни момиченца актьори в американското кино от различни периоди. — Б.пр. ↑

[3] Изрязване на клитора у жената, за да бъде лишена от удоволствие по време на половия акт — практикува се в африканските и мюсюлманските страни. — Б.пр. [↑](#)

Един час преди началото на големия бал на Хендерсън пред Тексаския стадион се бяха събрали седемстотин души, за да наблюдават пристигането на гостите в техните лимузини Бентли, Астън Мартин и Хамър. Когато започна да пръска дъжд, слуги и камериери отвориха чадъри, за да запазят височайшите коси на Далас от контакта с най-обикновена вода. Екипите от местните станции и електронните медии запечатваха всяка стъпка, която жените в блестящи рокли и мъжете в смокинги правеха по червения килим към стадиона. Зяпачите ръкопляскаха почти непрекъснато. Това бе много по-интересно и забавно, отколкото любопитстването в нощта на Оскарите, защото светските дами на Далас, за разлика от холивудските актриси, не вярваха в максимата, че „по-малко означава повече“, особено когато ставаше дума за коси, бижута, грим, пайети, хермелин и зъби.

Командоси със слушалки на ушите се грижеха парадът да се движи плавно от автомобилите към арената. Вътре в стадиона гостите блуждаеха като свободни електрони между четирите отоплени павилиона, по един за всеки сезон, докато очакваха да пристигне сватбената процесия. Розамънд бе взела идеята за сезоните, след като бе прочела за галавечерята, която емирът на Кувейт дал за султана на Бруней. В съответствие с предсказанието на своята китайска астроложка, че четири е щастливото ѝ число, тя реши да се сервира четири ястия, които включваха бели и черни трюфели, деликатни блюда от дивеч, редки зърнени храни, четири вида вина и Veuve Clicquot^[1], вместо газираното вино „Кристал“, което предпочиташе Теън. Първият павилион — абсолютно бял, пресъздаваше зимна градина и съдържаха истинска гора от бамбукови дървета, както и две огромни клетки от плексиглас — в едната имаше двойка панди, а в другата двойка сибирски тигри. Докато пиеха коктейли, гостите се дивяха на животните, хапваха сложни и изтънчени ордьоври и наблюдаваха светлинно лазерно шоу. Един оркестър от Ява правеше

серенади на ВИП персоните от списък А, които бяха дошли в Далас за сватбата на века. Сувенирни листовки и брошури информираха всеки, че лазерното шоу можело да се види дори от Луната. Големият хит на вечерта беше гигантска холограма на Ланс и Пипа, които летяха във въздуха на сто стъпки над стадиона като две милостиви божества.

Когато най-сетне потегли от Центъра Мейерсън, Розамънд телефонира на своя иконом.

— Започни преместването на гостите към втория павилион.

— Благодаря, мадам — отвърна Хари. Готвачите вече бяха изпаднали в истерия, тъй като вечерята закъсняваше с един час от предварителната програма. — Добре ли мина репетицията?

— Толкова добре, колкото може да се очаква от цирк с три арени.

След няколко минути думата „вечеря“ започна да проблясва в небето. Гостите се упътиха към следващия павилион. По време на дългото им очакване да бъдат нахранени с нещо по-съществено от скулптури, те имаха предостатъчно време да разучат картите с разпределението на местата, които бяха разположени в бамбуковата гора. Сега всеки се отправи към масата си, обзет от очакване и нетърпение.

Декорът във втория павилион предизвикваше представата за пролет. Четиридесет маси бяха аранжирани в светлосиньо и розово. В центъра на всяка маса бе поставена бронзова клетка с две механични папагалчета. Птичките непрекъснато чуруликаха, докато струнният оркестър на Андре Рийо^[2] свиреше валсове. Сводът на павилиона бе оформен от стотици метри синя като небето коприна. Големи пухести облаци, прикрепени към невидими скрипци, се носеха във въздуха над главите, като от време на време обсипваха хората долу със златен звезден прах (годен за ядене в случаи, че попадне в храната). Въздухът бе обилно напоен с аромат на момина сълза, любимото ухание на Розамънд, за да заглуши парфюма на Теън с нейното име.

Хари успя да настане всички един миг преди брачната двойка и придружаващите я лица да пристигнат. Прожекторът намери Розамънд, която в интерес на истината трудно можеше да бъде пропусната не само защото влезе първа, но и защото носеше огненочервен тоалет и почти килограмова тиара. Лъчът светлина я проследи до микрофона на главната маса. След като поздрави гостите с добре дошли,

сервитьорите в бледожълти смокинги започнаха да разливат шампанското.

Докато готвачите в сервизната палатка изпадаха в още по-голяма истерия заради закъснението, Розамънд прочете едно есе от пет гъсто изписани страници, озаглавено „Моят син Ланс“. Мемоарите ѝ съдържаха такива знаменателни и значителни моменти като първата му твърда храна, завършването с отличие на детската градина, как бе открил футбола, първото му барбекю, осемте му пътувания до Европа заедно с нея, петнайсетте му пълни стипендии, от които те не се нуждаеха, избирането му да играе в отбора на Каубоите. Тя завърши есето си с имената, които би предпочела да носят внуците ѝ: Хенриана и Харт. Чак тогава вдигна чашата си с вече топлото шампанско.

— Ланс, желая ти толкова много и приятни забавления с Пипа, колкото имаше с мен.

— Браво, браво! — завикаха гостите.

— Благодаря ти, майко! — отвърна по задължение Ланс и стисна ръката на Пипа под масата. — Тя не е чак толкова лоша, ще видиш, след като я опознаеш. Може да оставите тази бутилка тук — нареди той на сервитьора, който допълни чашите им.

Пипа не искаше да му се меси, но годеникът ѝ вече бе пил достатъчно. Не стига това, ами преди репетицията беше подарил на всички шафери плоски шишенца от Тифани, пълни с чист бърбън.

— Добре ли си, скъпи? — попита го тя.

— Не бих могъл да съм по-добре. Защо?

— Ти обикновено не пиеш шампанско в такива количества.

— И вероятно няма да пия през следващите двадесет години. О! Може би се тревожиш, че това ще ми попречи да изпълня съпружеските си задължения? — той се усмихна, докато Пипа се изчерви. — Ще споделя с теб една тайна. Все още не съм ти разкрил нещо друго, което ще ми навреди много повече от алкохола.

От другия край на масата, досещайки се, че синът ѝ говори на Пипа неща, които никога не би трябвало да казва, Розамънд почувства пронизваща болка. Тя оправи нещата, като помоли Ланс да танцува с нея.

Наблюдавайки как бъдещият ѝ съпруг и бъдещата ѝ свекърва танцуват по паркетния под, докато изкуствените облаци ги посипват със златен прах, Пипа неочаквано се чувства уморена и отегчена. Не

бе психоаналитик, но изглежда Ланс бе прекалено привързан към майка си. Замисли се с почуда дали някога щеше да успее да обърне вълната в своя полза. Хенриана Хендерсън? Мили боже, нямаше смисъл от въпроси!

— Може ли да танцувам с теб?

Ансън Уокър, нейният любим дядо, хвана ръката ѝ. Той беше легендарен петролен магнат и фермер и имаше десетилетия опит с петрола, кравите и още един опасно пагубен национален ресурс — тексаските жени.

— Изглеждаш малко сериозна тази вечер.

— Всичко това започва да ме плаши, дядо.

— Напълно нормално. Не се тревожи за Розамънд. Точно сега тя се чувства като генерал Къстър^[3] в битката при Литъл Бигхорнт^[4].

Пипа се усмихна.

— Да не би аз да съм индианец?

— Не, ти си Литъл Бигхорнт — Ансън завъртя Пипа на дансинга.

— Майка ти каза ли ти, че носеше същата тази рокля на нейната генерална репетиция?

Пипа бе изненадана.

— Не.

— Виж ти! Тя също не се чувстваше добре. Очевидно не можеше да посрещне перспективата да се омъжи за моето момче без помощта на две бутилки шампанско. Трябваше да я видиш на дансинга — бедното момиче беше по-скоро течно, отколкото твърдо. Баба Уокър почти щеше да отмени сватбата. Беше сигурна, че нейният Робърт ще се похарчи за една безгръбначна калпазанка. А я виж какво излезе от нашето малко моме! Всички ние много се гордеем с Теън.

— Аз също — потвърди Пипа. — Но искам да бъда равноправен партньор на съпруга си.

— Ланс е добро момче. Сигурен съм, че с твоя помощ ще успее да надвие над майка си и ще се превърне в мъжът в къщата — Ансън се усмихна на диамантената огърлица на внучката си. — Много съм щастлив, че си сложила тази огърлица, тиквичке. Тя беше моят сватбен подарък за баба ти.

— За мен е голяма чест да я притежавам — те танцуваха известно време в тишина. Сетне Пипа попита: — Ти от пръв поглед ли се влюби в баба?

— О, не. Ние бяхме особено добри приятели и приятелството по-късно се възпламени.

— Преди или след като се оженихте?

— Ще ти разкрия една тайна. Десет години след това — очите на Ансън се овлажниха, докато се пренасяше в спомените. — Баба ти дремеше в люлката на верандата. Беше късен следобед през един прекрасен летен ден. Тя отвори очи и ме видя. На лицето ѝ грейна усмивка. И в този момент аз се влюбих в нея до уши и останах в това състояние през следващите четиридесет и три години.

— Но как си преживял първите десет?

— Просто се опознавахме и уважавахме все повече. Винаги съм знаел, че е прекрасна жена. Винаги съм знаел, че гребем в една и съща лодка — Ансън целуна внучката си по челото. — Същото ще бъде и с теб.

Пипа искрено се надяваше да е прав.

— Мислиш ли, че прибързвам, дядо?

— Разбира се, че не. Познаваш Ланс от години. Имаш представа откъде произхожда. Господ е свидетел, че двамата си говорите достатъчно много.

Да, така беше. Ланс можеше да говори цяла нощ. Това бе едно от най-хубавите му качества.

— Мислиш ли, че се омъжвам напук заради онази история?

Ансън остана мълчалив, докато се завъртяха няколко пъти на дансинга.

— Според мен е добре, че преживя романтично разочарование преди брака. Това ще те научи да оцениш добрата ябълка. Грешките са нашите най-добри учители.

— Андре беше грешка, така е — Пипа обаче не беше наясно на какво я е научила тази грешка.

— Съжалявам само, че заради него загуби една година от живота си, когато можеше да бъдеш на училище.

Годината не бе съвсем напълно загубена. Пипа можеше да говори малко чешки и определено си спомняше щастливите моменти. И двата щастливи момента.

— Не съм сигурна, че исках да продължа да уча дизайн.

— Тогава запиши нещо, което обичаш. Ще се радвам, ако се върнеш да учиш и получиш диплома. Образованието бе основният

ключ към моя успех. Ако не бях учил земеделие и биология, щях да бъда безполезен и за кравите, и за нефта.

— След като тази сватба свърши, смятам да направя нещо с живота си, дядо. Обещавам.

— Знам, че го носиш в себе си. Ланс ще бъде зает с футбола си, така че ти ще имаш много време да учиш. Всички пари на света не могат да те направят възрастна. Трябва сама да стигнеш дотам. Точно като майка ти.

Ланс потупа Ансън по рамото. Изглеждаше възбуден и почервенял. В очите му имаше блясък, който Пипа не бе виждала преди.

— Може ли? — попита той.

— Може, може! Натанцува ли се с Розамънд? — дядото предаде внучката си на годеника ѝ. — Погрижи се сега за моето момиче.

Пръстите на Ланс се склчиха около пръстите на Пипа. Двамата започнаха да се въртят по дансинга, докато гостите се взираха в първото си блюдо — херинга, пълнена с трюфели и хайвер.

— Вие двамата да не дискутирахте Ницше или нещо подобно?

— Предмет на дискусията ни бе „Оцеляване и естествен подбор на видовете“.

Докато чадата им танцуваха, Теън и Розамънд ги гледаха умилено до оглупяване от централната маса.

— Твоето момче е най-щастливият мъж на света — рече Теън, като притисна с вилицата си купчинка хайвер от херинга. Колко жалко за прекрасния трюфел! Каква загуба! — Няма много жени, които да се похвалят с външния вид на Пипа, с индивидуалността и потеклото ѝ. А способностите ѝ! Златна награда от Скаутите, капитан на мажоретките, член на Капа Капа Гама и говори свободно чешки.

— Какво е завършила? — попита подло Розамънд.

— Все още решава. Днес се смята за по-умно и модерно да прекъснеш за няколко години, вместо да специализираш нещо глупаво — Теън педантично отстригна една костичка от херингата. — Ланс е единственото момче, което познавам, завършило керамика.

— Той има много точно око за изкуството. След като има възможностите да стане голям колекционер, това беше идеалният избор за специализация. Винаги може да учи политически науки, когато му омръзне да печели суперкупи.

Теън се огледа из залата. Една от шаферките изглежда бе яхнала един от шаферите. Не можеше да се види съвсем ясно заради проклетия златен прах, който Розамънд хвърляше в очите на хората.

— Тези негови приятели май ще изядат с парцалите моите шаферки.

— Имаш нужда от очила, скъпа. Твоите шаферки ще разкъсат момчетата — Розамънд въздъхна. — Щеше ми се между тях да имаше поне едно момиче от Хюстън.

— За твоя информация имаше една шаферка от Хюстън. Но тя наддаде шест килограма за шест месеца, излъга ме за тях и трябваше да я отстраня.

Розамънд внимателно дъвчеше черните и бели трюфели, като се опитваше да измисли начин как да прегази Теън с волвото си и да избяга.

— Откъде изкопа този костюм? Спомням си, че видях нещо подобно на едно от парижките дефилета преди осем или девет години.

— Ушит е специално за мен миналия месец. Светло и тъмно синьо са цветовете на Капа Капа гама — Теън огледа косо костюма на Розамънд. — Червеното не е ли демоде тази година?

— Нима следиш модните тенденции? О, да. Предполагам, че това е разликата между старите пари и новобогаташите — Розамънд нежно и с любов оправи тиарата си. — Кога твоите предци са спечелили богатството си, скъпа? Забравих.

— Двадесет години след твоите.

— Двадесет години може да бъдат много време. Цяла светлинна година. Попитай принц Чарлз. О, не е ли превъзходно! С нетърпение очаквах тези пушени пъдпъдъчета с червен ориз.

Двама шафери — и двамата футболисти — застанаха с олюляване пред тях. Чистият бърбън, който преди това бе в плоските шишенца от Тифани, сега циркулираше из вените им.

— Може ли да ни подарите този танц, дами?

Пипа се усмихна, когато двете двойки се присъединиха към нея и Ланс на дансинга.

— Колко мило! Твоите приятели са поканили майките ни на танц.

— Хванаха се на малък облог. Първият, който успее да прелъсти някоя от тях, ще получи пет стотака — Ланс се разсмя рязко. — Лично

аз бих предпочел да обслужа коня си.

Пипа не можеше да повярва на ушите си.

— Предполагам, че трябва да се зарадвам, че намираш изчукването на майка ти за непривлекателно.

— Това беше хубава забележка, пиленце.

— Както и твоята. И не ме наричай пиленце. Не съм ти никаква птица.

За щастие в този момент баща ѝ потупа Ланс по рамото.

— Може ли да ви разделя?

— Никога не е късно^[5], сър.

Робърт видя в очите на дъщеря си сълзи.

— Какво има?

— Мисля, че току-що се случи първата ни кавга — Пипа едва успя да изкара думите от устата си, докато наблюдаваше как Ланс излиза от павилиона с несигурна походка. — Чувствам се така, сякаш се пързалия без контрол, татко.

— Това са естествени предбрачни вълнения, скъпа. Всичко е напълно нормално — Робърт поведе дъщеря си между доста грубо въртящите се двойки с Розамънд и Теън. — Ланс не е сигурен, че ще се справи с очакванията. В този случай те са много. Повярвай ми, преживял съм го.

— Това да не би да е нощта на изповедите? — ядоса се не на шега Пипа. — Има ли в това семейство някой, който да е бил истински щастлив в брака си?

— Щастието идва по-късно — опита се да обясни Робърт.

— Колко по-късно?

— Когато се научиш да балансираш между онова, което получаваш, и онова, което мислиш, че трябва да получиш — Робърт целуна дъщеря си по челото. — Междувременно да си държиш езика зад зъбите много помага.

За да достави удоволствие на родителите си, Пипа танцува с кметове и сенатори за време, което ѝ се стори векове. Ланс се върна, когато започнаха тостовете. Плъзна се на стола до нея и дори не се извини. Те мълчаливо наблюдаваха как Кимбърли залитна, хващайки микрофона.

— Добър вечер! — извика тя. — Харесаха ли ви тези странни малки гъби?

— Френски трюфели — поправи я Розамънд от края на масата.

— Трюфели-муфели — разнесе се тих смях. Окуражена Кимбърли продължи. — Ние, шаферките, стигнахме до три причини, поради които Ланс и Пипа се женят. Първо — не е никак забавно да гониш любовника си из цяла Прага в края на зимата. Второ — Ланс не иска да си признае, че има Едипов комплекс.

Кимбърли и компанията ѝ се смееха толкова силно, че дори не забелязваха, че никой на възраст над двадесет и две не се смее с тях.

— И трето — Пипа иска винаги да има хубаво място за мачовете на Каубоите.

И с движение, което вероятно смяташе за универсална наздравица, Кимбърли се строполи обратно на стола си.

— Това беше прекалено злобно! — прошепна Уди. — Изненадан съм от теб, Кимбърли.

— Я си гледай масата! — изсъска тя.

— Ти си толкова пияна, че забрави за тоста.

Уди отиде до микрофона.

— Много добра работа, браво, Кимбърли! Сигурен съм, че утре сутринта няма да си спомняш нищо. Както и всички ние, надявам се. Бих искал да предложа тост за най-прекрасното момче на света — Ланс Хендерсън. Желая, ти цял живот тегло... о, извинете, имах предвид блаженство. Това шампанско ми завъртя главата. Бих искал да поздравя Теън и Робърт, Розамънд и Лаймън за това, че са отгледали тези прекрасни деца. Ланс и Пипа, тази вечер вие разбихте всяко сърце в Тексас.

Родителите и децата станаха, за да се поклонят.

— Кое е това момче? — прошепна Теън на Розамънд. — Много е красноречив.

— Това е докторът на Ланс. През две седмици идва от Ню Йорк, за да проверява хрущялите в колената на Ланс. Застраховани са за седемдесет милиона долара.

Докато сервитьорите носеха следващото блюдо — някакъв меланж от екзотични зеленчуци и ядки върху твърдо сварено щраусово яйце — Ланс започна да танцува твърде предизвикателно, с допрян ханш и преплетени крака с шаферките. Пипа седеше и от нея направо се вдигаше пушек: за три години единственият танц, който бяха танцували заедно, беше валс.

— Вижте момчето ми! — Розамънд просто сияеше в другия край на масата. — Колко е ловък и лек в краката...

Тя изтърва вилицата си, когато още един шафер се наведе зад стола ѝ и постави устните си върху врата ѝ.

— Вие карате кръвта ми да кипи, госпожо Хендерсън. Кажете, че ще танцувате с мен, или ще се самоубия.

— Но защо, Лорънс? Вие ме ласкаете!

След няколко секунди, докато солеше намръщено и мрачно своето щраусово яйце, и Теън получи подобна покана от друг шафер. Кметът на Далас покани Пипа на танц. Тя отиде, като остави баща си сам с Лаймън, съпруга на Розамънд.

— Сватби! — поклати глава той. — Човек ще рече, че е петролната криза от две хиляди и първа.

— Очаквам някаква проява на здрав разум следващата седмица — отвърна Лаймън.

— Аз не бих разчитал на това. Ако Розамънд е като Теън, ще започне да планира сватбата на малката Арабела в мига, в който тази приключи — Робърт вдигна чашата си. — Но пред нас има много години за добър голф, Лаймън.

— И за добър риболов, Робърт.

Точно в полунощ, когато струнният оркестър на Андре Рийо си събра инструментите, оркестърът на Лестър Ланин^[6] дръпна яки струни в следващата палатка. Онези, които очакваха десерт, кафе и открит бар, просто последваха музиката до Летния павилион. Тук балдахинът бе направен от сто метра тъмнозелена коприна, избродирана със златни звезди. Оркестърът седеше върху въртяща се сцена в центъра на малко езеро, в което плуваха златни рибки и водни лилии. Две гондоли — по-дълги от онези, които Теън бе внесла от Венеция за купона по случай годижа на Пипа, — бяха на разположение на гостите да се повозят. Специално наети гребци внимателно ги прекарваха през тунела на любовта, направен от стотици хиляди червени рози. Освен това в павилиона имаше фонтани, направени по подобие на онези във Вила Д'Есте^[7] в Рим, които преливаха от Крем де мента, Амарето, Гранд Марние, Шамбор^[8] и други ярки цветове. Вместо маси, стотици палубни шезлонги бяха разположени около поляната от изкуствен торф за удобство на наблюдаващите игрите по хвърляне на топка, крокет и хвърляне на подкова. Розамънд бе лудо

обсебена от партита, провеждани на английски морави. За разлика от Теън, тя не очакваше гостите ѝ да останат да лудуват до зори само над купички плодове. Затова предлагаше двайсетметров шоколадов бюфет. Тук в изобилие се предлагаха всички възможни приложения на шоколада: кейкове, пудинги, бомби, сладоледи, пайове, трюфели, бонбони, пот де крем... Теън само можеше да наблюдава с безсилен гняв как нейните шаферки пълнеха чиниите си с по два-три броя от всеки сладкиш.

Танците продължаваха. Пиенето не намаляваше. Скоро щеше да последва плуване и падане зад борда. Никой не знаеше какво точно се бе случило с Кимбърли и Уди, докато гондолата им бе в тунела на любовта, но излезе оттам с дъното нагоре. Теън имаше намерение да си тръгне достойно и величествено точно в един, но това бе невъзможно, тъй като един хубав млад левент я молеше да танцува танго с нея на всеки две минути. Тя дори си позволи да хапне второ парче шоколадов пай, за да поддържа енергията и силите си.

В два часа Ланс прегази с несигурно клатене, стъпка а ла Армстронг^[9], водата до оркестъра на Лестър Ланин и взе микрофона. Панталоните му бяха вир-вода. Той беше бос.

— Бих искал да вдигна тост — обяви той. — Но първо всеки трябва да разбере, че аз съм напълно и безнадеждно сма...

Той направи пауза, опитвайки се да оформи думата. Всички си помислиха, че иска да каже „смаян“.

Вместо това Ланс каза:

— Смазан.

Розамънд не го окуражи с ръкопляскане както всички останали. Предусещайки, че синът ѝ има намерение да каже нещо, за което може да съжалява, тя започна да си пробива път към човека, отговарящ за озвучаването.

— Искам да благодаря на всички, които дойдоха тази вечер — продължи Ланс. — Не знам за вас, но на мен тази палатка наистина ми харесва. Тя е като имението Брайдсхед^[10], натъпкано с тексаски крави и кокошки. Трудно ми е да повярвам, че след два месеца ще играя футбол точно тук! Както и да е, благодаря на всички, че дойдохте! Май вече го казах? Нищо, наистина го мисля. Какъв павилион, а? На света няма нищо, което ще зарадва моята майка повече от това да хвърли няколко милиона за купон, вместо да ги дари на бездомните деца. Ти

си моето момиче, Розамънд! Обичам те! Къде си, скъпа? — Ланс изпрати една въздушна целувка към тълпата. — Знам, че ще бъде много напрегнато, когато заведе друга жена в къщи, но помнете, на света няма нищо по-постоянно от смъртта, данъците и майка ви.

Ланс наплиска лицето си от басейна със златните рибки.

— Някои хора мислят, че бракът е като смъртната присъда. Справка — питайте баща ми. Но аз се надявам, че за мен той няма да бъде клетка. Надявам се, че ще бъде моето убежище. Този пръстен на пръста ми — той ще бъде моята малка Пипа, която ще ми се усмихва през целия дълъг ден — Ланс залитна назад и падна в ръцете на диригента. — Добри бицепси имате, сър. Няма значение... Искам да благодаря на всички, които дойдоха тази вечер. Това е навечерието на моята екзекуция.

Най-накрая Розамънд успя да стигне до инженера.

— Изключете тези микрофони! Веднага!

— Ако го направя, ще изгасне и осветлението — отвърна той, което беше лъжа. Преди петнадесет секунди Теън бе пхнала в джоба му триста долара, с обещание за още седемстотин, ако увеличи звука до максимум.

Розамънд пребледня. И стъпи в езерото.

— Свирете най-силното парче от репертоара си! — заповяда на диригента. — Ланс, ти си изтощен. Слез оттам!

— Ако посмееш да изспириш и една нота, ще ти счупя ръката — изръмжа Ланс. Диригентът реши да послуша него, а не майка му. — Мамо, престани да заповядваш на хората какво да правят. Ти си по-лоша дори от Том Ландри^[11] — той неочаквано се разплака. — Пипа, заслужаваш нещо по-добро от мен. Аз съм един прост спортист.

— Ланс, достатъчно! — извика Розамънд. — Престани! Пил си прекалено много.

— Утре ще получа в наследство тъщата на всички тъщи. Можете ли да си представите какъв ще бъде животът ми, когато Розамънд и Теън дойдат на вечеря? Все едно да играя срещу Райдърите^[12] без шлем!

С тези думи Ланс се хвърли в басейна със златните рибки. Приятелите му скочиха след него. Докато го изнасяха от павилиона, Розамънд хвана микрофона.

— Момчетата си остават момчета — обяви тя с някаква гримаса на лицето, което трябваше да мине за „възхитителна“ усмивка.

Пипа изслуша монолога на Ланс от полето за крокет. Пиян или не, той изглеждаше на края на разума си.

— Трябва да проверя дали е добре — пошушна на дядо си и тръгна сред тълпата.

Теън я пресрещна на половината път.

— Връщаме се в хотела.

— Остави ме! Трябва да видя Ланс.

През ума ѝ мина мисълта, че има вероятност 50:50 тази сватба да се провали.

— Скъпа, трябва да се прибереш. Той е под влияние на алкохола. Помни ми думата, утре ще се хвърли в краката ти — Теън потупа ръката на дъщеря си. — В навечерието на моята сватба аз бях в абсолютно същото положение. Баща ти никога не го е споменал и аз никога няма да забравя неговата галантност — Теън изведе със здрава ръка Пипа на свежия нощен въздух. — Преди да тръгнем ела да хвърлим поглед и на последната палатка.

Четвъртият павилион на Розамънд бе изпълнен тематично като хвалебствен химн на есента. Балдахинът бе от оранжева коприна, избродирана с ябълки. В центъра на палатката бе издигната буквата Х, висока шест метра, конструирана изцяло от боядисан със спрей есенен листак и класове пшеница. Зад нея стоеше буквата У, висока пет метра, конструирана от кратунки и черни пластмасови бухалки. Гостите можеха да се разхождат по пътеката, която се виеше около двете издигнати букви. Хиляда тикви, докарани със самолет от някое място по света, където в момента им бе сезонът да зреят, бяха издълбани като фенери. И подредени във формата на гигантско скеле — петдесет реда напърно и двадесет реда във височина. Шестима мъже се качиха по стълби и запалиха свещите в тиквите миг преди гостите да се преселят тук. Сервитьорите вече бяха подредили бюфет със закуски. Рок музиканти, облечени като плашила, вампири и караконджули, загряваха в автентичен селски хамбар, който бе демонтиран във Върмонт и пренесен и издигнат тук.

— Това вече преля чашата. Тя надмина, себе си — изсумтя Теън и отведе Пипа навън. — Розамънд трябва да се засрами.

- [1] Известно френско шампанско. — Б.пр. ↑
- [2] Холандски цигулар и композитор, р. 1949 г., създал оркестъра на Йохан Щраус, свири валсове по кралски сватби. — Б.пр. ↑
- [3] Най-младият генерал (1839–1876) в съюзническата армия на САЩ, разбит и загинал в битката при Литъл Бигхорнт. — Б.пр. ↑
- [4] Буквално Малкият голям рог. В тази местност през 1876 се е разиграла битка, в която индианците сиукси и шайени извоюват най-голямата си победа във войната с американската армия. — Б.пр. ↑
- [5] Популярна песен на кънтри певеца Тим Макгроу. — Б.пр. ↑
- [6] Лестър Ланин (1907–2004) — кралят на танцовата музика; оркестърът му е свирил на всички големи събития — сватбата на Принца на Монако и Грейс Кели, на принц Чарлз и Даяна и т.н. — Б.пр. ↑
- [7] Вила в Тиволи край Рим, построена от кардинал Иполито д'Есте (1509–1572) син на Лукреция Борджия, включена в списъка на ЮНЕСКО за Световното наследство. — Б.пр. ↑
- [8] Разноцветни френски ликьори. — Б.пр. ↑
- [9] Първият астронавт, стъпил на Луната. — Б.пр. ↑
- [10] „Завръщане в Брайдсхед“ — роман от Ивлин Уо (изд. 1945 г.), има и телевизионен филм с Джеръми Айърнс. — Б.пр. ↑
- [11] Американски играч на бейзбол и треньор (1924–2000 г.) — първият треньор на Даласките Каубои. — Б.пр. ↑
- [12] Професионален американски футболен отбор от Оукланд, Калифорния Б.пр. ↑

Пипа не спа през цялата нощ. С Ланс ставаше нещо ужасно. През последните дни той бе неоткриваем. По време на репетицията забърка каши почти във всичко. На път за бала на Хендерсън изглеждаше странно словоохотлив и лекомислен. Не я запозна с Уди. А последната му пиянска, неподредена, объркана реч, която избръщолеви — какво ли се опитваше да каже? Дали наистина смяташе, че отива на екзекуция? Пипа никога не беше го чувала да порицава или обвинява в нещо майка си, дори когато бяха насаме. Напротив, човекът, който го съдеше право в лицето, беше именно тя — Розамънд. Ланс каза, че се надява бракът му да бъде по-скоро убежище, отколкото клетка. Защо търсеше убежище? От какво? Или от кого? Зад странните му забележки прозираше виещо отчаяние. Дали не се женеше за нея, само и само да направи майка си щастлива? А тя самата дали не правеше същото заради Теън?

Неспособна да стигне до категоричен отговор на всички тези измъчващи я въпроси, Пипа загледа луната. Нямаше съмнение, че тя и Ланс бяха позволили този празник да излезе извън контрол. Никой от двамата не направи ни най-малък опит да забави скоростта, да спре майка си, въпреки че след като тези два бързи влака се затъркаляха, нищо по-безобидно от атомна бомба не би могло да ги спре и извади извън релси. Но това не означаваше, че някой насила ги караше да се оженят, нито че не се обичаха.

В спомена си тя се върна към първия път, когато се срещнаха — беше в първи курс в университета.

Майка ѝ бе настоявала да се запише в този курс и да обърне внимание колко пъти се споменава фамилията Уокър.

Ланс седеше до нея. За футболист беше забележително начетен. И толкова красив! През първите шест месеца двамата знаеха само малките си имена. Никой не искаше да сплаши другия, като разгласи, че носи на гърба си негативното бреме на фамилията Хендерсън или Уокър. Пипа очакваше между тях да се случи нещо и все по-силно

чувстваше, че харесването е взаимно. Като истински джентълмен от юга Ланс напредваше бавно и се отнасяше с нея повече от кавалерски. До Деня на благодарността дори не я бе поканил да излязат заедно. Първата си целувка за довиждане и лека нощ положи върху ръката, а не върху устните ѝ. На другия ден пристигнаха три дузини рози с бележка, в която благодареше за приятната вечер и компания. Заинтригувана от хартията с кремав цвят и гравирано Х, Пипа му благодари за розите с бележка, написана върху хартия с кремав цвят и гравирано „У“.

На другия ден истината излезе наяве.

— Искаш да кажеш, че си от онези Хендерсън?

— А ти си от онези Уокър? Та ние сме почти братовчеди!

Ланс бе прекалено добре възпитан, че да се втурне стремглаво в буен любовен роман. Освен това беше истински обсебен от футбола. През свободните вечери те учеха заедно на няколко чаши бърбън, обсъждайки принцеса Даяна, теориите на конспирацията и майките си. Последната тема им беше любимата.

Когато Пипа бе трети курс в университета, от застоялите води и блатата на Луизиана се появи Андре — немарлив, непросветен, неучтив, заклет пушач. Неговите сини очи можеха да прогорят дупки в закалена стомана. Беше прекрасен, самоуверен, своеволен и излъчваше нажежена до бяло сексуалност. Андре искаше да прави филми. Той я спря една сутрин, докато тя минаваше през кампуса на път за курса си „Психология в най-ранна детска възраст“.

— Стой там — извика и измъкна някаква допотопна камера. — Ти си красива, ти си прекрасна! Не мърдай! Обърни главата! Гледай към онзи хълм и се усмихвай така, сякаш любовникът ти току-що те е отвлякъл, похитил и ти все още гориш в пламъци.

Пипа не беше наясно каква трябва да е тази усмивка.

— Така ли?

— Малко е девствена, но ще я приема.

Скоро Андре въведе Пипа в градината на земните радости и удоволствия — нещо, което бе очаквала Ланс да стори през изминалите три дълги години. Въпреки че се опитваше да не го показва, той бе съкрушен от дезертьорството ѝ. Разбира се, остана цивилизован, вежлив, учтив, но на среднощните им разговори беше сложен край. Убедена, че Андре е един бъдещ Трюфо, Пипа го

последва в Европа, където щеше да снима своя първи филм. Това беше филм за един студент от Луизиана, който открива, че е болен от рак в последен стадий, и се самолекува със секс и наркотици. Пипа убеди дядо си да ѝ даде петдесет хиляди долара за проекта. Нае луксозен апартамент в сърцето на историческата част на стара Прага и прие да играе ролята на секретарка, готвачка, любовница и финансист, който плаща заплата на Андре.

Нещата се развиваха зле. Годишната от лоша се превърна в още по-лоша. Един ден, след кавга с Андре, тя се обади на Ланс и отново започнаха своите дълги разговори, както в старите дни. Когато Пипа хвана Андре в кревата с две чешки актриси, което беше неизбежно, тя си събра багажа и отлетя обратно за Далас. Ланс я чакаше на летището с ръце, пълни с рози. Въпреки че през уикенда имаше важен мач, той изслуша дългата ѝ, удавена в порой от сълзи, тирада и нито веднъж не каза „Аз нали те предупредих“ преди да я отведе у тях.

След като Теън се съвзе от шока да види дъщеря си на прага, първото нещо, което каза, бе:

— Аз нали те предупредих! — след което погледна Ланс. — А този кой е? Някой сценичен работник ли?

— Ланс Хендерсън, мадам — подаде ръката си той. — Много се радвам да се запозная с вас.

— Синът на Розамънд?

Той се усмихна.

— Вие познавате майка ми?

— Чувала съм за нея — в главата на Теън зъбните колелца вече бяха зацепили. — Моля, влезте.

— С удоволствие бих го направил, но на отбора ми е наложен полицейски час — той прегърна Пипа. — Лека нощ.

— Знаеш ли кое е това момче? — извика Теън в мига, в който вратата се затвори.

— Мамо, не искам да говорим за това.

На другия ден един куриер донесе билет за мач на Ланс. Пипа най-накрая се срещна с Розамънд, която говореше малко, но видя много. От години притискаше Ланс да си намери подходяща годеница. Той игра блестящо. Така бе на всеки мач, а Пипа не пропусна нито един до края на сезона. Той ѝ направи предложение на традиционното коледно парти, организирано от Теън. Докато си спомняше всички тези

неща, Пипа се сети, че това бе единственият друг случай, когато го бе видяла пиян.

Очите ѝ проследиха дирята от някакъв самолет в нощното небе: блазе им на онези хора там. Бяха щастливи, че отиваха някъде!

Ланс я бе примамил зад коледната елха, като се престори, че е загубил копчето си за маншети. Дватамата започнаха да пълзят по пода, когато той каза:

— Намерих го!

В ръката му лежеше платинен пръстен с фантастичен жълт диамант, повече от два карата. Това бе сияещ квадрат със страна около седем милиметра, заобиколен от два бели диаманта с форма на полумесеци. Пръстенът бе толкова голям, че Пипа го взе за копче от костюма на Дядо Коледа.

— Знам, че в този момент само един от нас трябва да бъде на колене — произнесе неочаквано сериозно Ланс. — Ще се омъжиш ли за мен, Пи...

Преди да успее да завърши последната сричка, катастрофално сеизмично хълцане разтреса тялото му от главата до петите. Името ѝ излезе като Пикап.

— Това се казва пръстен! — рече Пипа.

— Принадлежал е на прапрабаба ми. Розамънд иска ти да го носиш — Ланс пропълзя към нея и го плъзна на пръста ѝ. Той прилегна перфектно. — Да приема това за „да“?

Пипа се поколеба за миг, знаеше, че никога повече няма да намери друг Андре, което вероятно беше Божия благословия. Но Ланс не бе запълнил месеца след физическото им събиране с физическо обожание. Може би вземаше потискащи либидото стероиди. Може би я смяташе за опетнена и покварена.

— Обичаш ли ме? — попита го тя.

— С цялото си сърце — и за пръв път я целуна страстно.

Пипа затвори очи, спомняйки си този благословен миг. Виж ти, значи Ланс имаше и такива способности!

— Тогава приемам. С цялото си сърце.

Той прекара по-голяма част от тяхното годеничество или на тренировъчен лагер, или на екскурзия в Андите. Толкова по-добре: предбрачното целомъдрие и добродетелност бяха свещени за мъжете от рода Хендерсън. След като ѝ се закле, че не е свързан с никоя и в

живота му няма друга жена, Пипа изостави въпроса настрана. Къде на света щеше да намери мъж, който да я разбира — нея, че и майка ѝ, така пълно? Двамата бяха като брат и сестра. Във всяко ръководство за брак по света се препоръчва човек да си намери подходящия партньор от същия социален кръг, с подобни социално-икономически корени: дори само този довод бе достатъчен, за да се омъжи за него.

Нощта постепенно отстъпи пред зората, а странната реч на Ланс продължаваше да се върти в главата ѝ. Какво беше станало с обувките му? Дали не бе таен алкохолик? Ами ако отново се напиеше и не можеше да изпълни задълженията си на съпруг през първата им брачна нощ? Отчаянието на Пипа бе толкова голямо, че тя едва не се обади на Андре в Прага. За щастие здравият разум надделя. Сигурно всяка разумна и нормална жена се чувства ужасно в нощта преди сватбата си. „Ланс е добър човек“ — повтаряше си тя отново и отново. Той щеше да порасне. Двамата щяха да пораснат заедно. Тя щеше да се върне на училище: да бъде само жената на куотърбека не бе най-сериозният избор за кариера. За една Уокър, разбира се.

Отварянето на вратата я извади от тъмния транс, в който бе изпаднала. В коридора стоеше Кимбърли с почти свалена рокля и един от шаферите с точно толкова оскъдно облекло.

— О! Сбъркала съм стаята! Извинявай!

Двамата се заклатушкаха обратно.

Пипа бе почти заспала, когато някой почука тихо, но настойчиво. Този път в коридора стоеше непозната. Беше облечена с морскосин костюм от туид, подходяща синя шапка и носеше толкова много скъпоценности, изобразяващи скарабей, че можеше да сложи в джоба си дори фараон. В ръцете си държеше голяма лакирана кутия.

— Простете ми за ранния час — извини се жената, като влезе в стаята. Кутията падна тежко на масичката като блокче сгурия. — Моля, отворете я.

Вътре имаше купчина златни монети.

— Сто крюгеранда^[1]. Всяка монета съдържа една тройунция^[2] чисто злато. Сватбен подарък от моя съпруг Бинго Бънц V и мен.

— Благодаря много, госпожо Бънц.

— Абсолютно задължително е да бъдем поканени на приема тази вечер във Флор де Лис.

Пипа си спомни, че бе видяла името Бънц в един от многото списъци на Теън.

— Не сте ли получили поканата си?

— Млада госпожице, знаете ли, че майка ви има списък А и списък В за приема? И че списък В не е място за жена с моето социално положение? Бинго и аз сме стълбове на обществото от двадесет и пет години. Бяхме шокирани от подобна плесница в лицето.

— Говорихте ли с нея за това?

— Трудно би било, тъй като тя ни е сложила на първо място. Сигурно ще се сетите за някого, който не би имал нищо против да празнува с по-малко хора и на по-тихо и спокойно място? Ние с радост ще си купим местата.

— Ще направя каквото мога, госпожо Бънц.

— Благодаря ти, скъпа. Ще се видим на сватбата. Можеш да пратиш някой шафер да ни предаде подходящата покана. Аз ще бъда със светлосиня шапка с тропически пера. И моля те, опитай се да поспиш. Изглеждаш изтощена.

В девет я събуди обаждането на Теън. Майка ѝ бе извън себе си от притеснения.

— Успя ли да поспиш, скъпа?

— Като пън.

— Дали Кимбърли ще събере момичетата за среща с господин Саймънс в гимнастическия салон?

— Съмнявам се. Снощи тя се прибра доста късно.

— Проклетата да е тази Розамънд! Нейният шоколадов бюфет определено беше опит за преврат.

— Напълно съм сигурна, че момичетата ядоха по своя собствена воля и желание, мамо. Между другото, госпожа Бънц намина край мен. Би искала да получи покана от списък А.

— Само през трупа ми! Бинго е гоуе^[3].

Той беше спечелил първия си милион от рециклиране на отпадъци, а не от копаене на гориво от фосили. Като че ли имаше някаква разлика.

— Тя ми даде сто кръгеранда.

Теън направи бърза сметка: четиридесет и седем хиляди долара.

— Ще си помисля.

— Чудя се дали Ланс се е събудил.

— Току-що го видях да играе тенис с майка си. Изглежда свеж като кукуряк. Казах ти, че няма да си спомня нищо за снощи. Мислиш ли, че всички момичета са останали в онази палатка, обзаведена за Хелюин, чак до сутринта? Ще чукам по вратите им лично. Те са подписали договори и трябва да ги спазват.

Пипа отиде във фитнес залата, където намери само Джини, без перука, да тренира с Ричард Саймънс. Тъй като живееше близо до хотела, Джини не бе спала тук (с никого). Малко след речта на Ланс тя си тръгна, за да хване третия гейм на финалите на баскетболната асоциация.

— Добро утро, слънчице! Готова ли си да тръгнеш по мостчето на съдбата?

Пипа включи своя механизъм.

— Мислех, че е пътека между редовете.

— Къде са всички? Само да имат нахалството да ме критикуват, че съм пренебрегнала договора си!

През следващите тридесет минути една по една се довлякоха и останалите шаферки. Шоколадовото угощение на Розамънд наистина бе нанесло големи поражения, както забеляза всяка от тях, когато стъпи на кантара. След един час аеробика никой, освен Джини, не се чувстваше по-добре. Стенейки, оплаквайки се от главоболие и проклинайки, момичетата отидоха в сауната, след което отново се претеглиха.

— Какво си яла снощи? — викаше обезумелият треньор.

— Три парчета шоколадова торта, сладолед с горещ шоколад, три шоколадови пръчици и малко шоколадов пай — отговори Лиа.

— А какво пи?

— Всичко, което успях да сипя в чашата си.

— Mon deu! А диетата?

— Предадох се! Това беше рецидив! Ефектът йо-йо! Разбра ли? Дай ми почивка.

Пипа завари икономка на Розамънд Хари да чака в коридора пред стаята ѝ. Той носеше тюркоазния пояс, който Ланс и Уди бяха купили предишния ден. В ръката си държеше малък пакет.

— От Ланс — обяви Хари, като се поклащаше леко. Горкият човек, не бе спал цели тридесет и два часа. — С най-дълбоките му извинения за поведението на бала.

Пипа взе кутията.

— Не можа ли да го донесе сам?

— Младоженецът не бива да вижда булката в деня на сватбата. Носи лош късмет. Преди церемонията, искам да кажа.

— О! Добре — Пипа отвори кутията. Вътре имаше чифт обици с жълти диаманти, в комплект с огърлица. — Както виждам, май е страдал силно.

— Да му предам ли, че сте му простила, мадам?

— Разбира се. Поспи малко, Хари. Снощи ти свърши отлична работа.

Теън се усмихна, когато Пипа ѝ показа обиците.

— Много ми харесва подобен род извинение. Надявай се поне два пъти в годината да се гипсира като снощи.

— Никак не е смешно, мамо.

Те влязоха в асансьора.

— Ще трябва да започнеш да го пре моделираш още тази нощ. Я виж какво направих аз от Робърт! Когато се омъжих за него, той беше едно безнадеждно и объркано мекотело.

— А сега какво е?

Теън се замисли за миг.

— Играч на голф.

Шаферките ги очакваха в обширния апартамент с тераса, в който бяха струпани украсени и опаковани кутии. Теън смяташе, че церемонията по отваряне на подаръците ще осигури приятно развлечение за Пипа и шаферките ѝ. След като нагласи една видеокамера, за да запише събитията за онези, които нямаха възможност да се присъединят, като Розамънд например, Теън седна на дивана с лаптопа си, готова да въвежда подаръците върху разграфена таблица за информация, която щеше да послужи също така и за официалните бележки с „благодарности“.

— Моля, наблюдавайте коридора — нареди тя на въоръжената охрана, която бе пазила кутиите цяла седмица. След като пазачът излезе, включи видеокамерата. — Днес е часът на истината, момичета. Надявам се, че ще бъдете достойни за тежката задача, за която се подготвихте през последните шест месеца. Ако мога да бъда откровена, генералната репетиция беше ужасна. Вашето поведение на

бала на Хендерсън беше повече от срамно! Възмутително! Истинско разочарование!

— Момчетата са виновни!

— Сигурно сте били в контакт с мъжки екземпляри и преди снощната вечер. Досега би трябвало да сте научили какви подходящи контрамерки да вземете в подобни случаи — Теън подуши въздуха — със сигурност миришеше на алкохолни пари и лош дъх. — Забравихте ли да се напарфюмирате с моя парфюм? — много лица с глуповато изражение потвърдиха подозренията й. — Днес не бива да го правите. Кимбърли, един малък въпрос. Рано тази сутрин ми се обадиха от Далас Морнинг Нюз. Светският репортер твърди, че си изнесла информация за несполучливата реч на Ланс. Вярно ли е?

Въпреки силния си махмурлук Кимбърли стана с три нюанса по-зелена.

— Не знам за какво говорите, госпожо Уокър.

Теън й подаде малък плик.

— Отвори го, моля — вътре имаше два билета за представлението тази вечер в Далаския балетен театър. — Приятно гледане. Изключена си от сватбеното тържество.

— Мамо! — изпищя Пипа. — Не можеш да направиш това!

— Мога и още как! Не се застъпвай за нея, Пипа. Заместницата вече е на път. Напусни стаята, Кимбърли! Ти си предателка!

Теън наблюдаваше как Кимбърли се клатушка към вратата. Последва трясък, от който полилеите пет етажа по-долу са се разлютели, но Теън невъзмутимо продължи.

— Не желая нищо да застане на пътя на един идеален ден. Помнете, че има още една заместничка, която сега се моли да чуе телефонното ми обаждане — след като включи камерата, държанието й се промени и тя стана усмихната и блага заради потомството, което след години щеше да гледа този исторически момент. — Вашият първи подарък е от госпожица Луела Хакърс от Хюстън — тя подаде кутията на Пипа. — Прочети картичката, скъпа.

Като в мъгла Пипа отвори една кутия със салфетки, които изглеждаха така, сякаш току-що са били поръчани от Хорчоу^[4].

„Скъпи Пипа и Ланс, тези салфетки са принадлежали на моята прапрапалеля, дукесата на Саксония-Кобург-Гота. Те са били използвани при храненето на крале, политици и легендарни актьори. Салфетката с липсващо ъгълче е била използвана от Чарли Чаплин, за да демонстрира един нов трик на вечерята, дадена от херцог Бедфорд. Надявам се тези салфетки с история да оживяват вашите вечерни приеми през годините, които ви предстоят.“

Шест от дванадесетте кърпички бяха с липсващи крайчета.

— Със сигурност ще оживяват вечерните приеми в Армията на спасението — Теън захвърли кутията встрани. — Продължавай, Пипа.

— От господин и госпожа Тревър Хингам, от Хюстън.

„Надяваме се, че ще харесате това ново хоби, така както и ние го харесахме.“

Пипа разопакова костюми за квадратно танцуване^[5] под формата на яркочервен чек.

— Квадратното танцуване сигурно е много популярно в Хюстън — презрително изсумтя Теън, хвърляйки и тази кутия при кутията на Луела. — А какво има в тези розови кутии?

Един огромен супник с четиридесет купички за супа, всички украсени със златен печат.

„От имението на Сам Хюстън.
Нашият идол.

Денис от Хюстън.“

Теън поклати глава.

— Не можаха ли да намерят нещо от имението на Джон Нийл Брайън? — той беше основал Далас. Сервизът за супа отиде върху

купчината отхвърлени подаръци. — Отвори няколко от тези пликове, Пипа. Може би в малките пакетчета ще има по-хубави неща.

Първият плик съдържаше сертификат за собственост на 10 000 барела суров петрол, подарък от Тъмбълс от Корпус Кристи^[6].

— Това вече е нещо по-прилично — кимна Теън.

В следващия плик имаше снимка на бяло пони.

„Надяваме се, че с Ланс ще се радвате да притежавате една истинска Липизанер^[7]. Името ѝ е Труди.

Госпожа Антъни Лудлинг от Хюстън.“

— Защо просто не са ни пратили мотоциклет „Дукати“? — въздъхна Теън. — Труди ще може да остане в конюшните на Хендерсън, докато с Ланс си намерите къща.

След това Пипа отвори няколко подаръка от приятели на Ланс: позлатена футболна топка, каса бърбън, спален чувал за двама. Събраха се десет машини за рязане на хляб. Друг малък плик съдържаше снимка на малко бяло пиано „Ямаха“.

„Знаем, че Ланс е много музикален.

Семейство Пембъртън от Хюстън.“

— Ямаха ли? — намръщи се Теън. — Това май е японско.

— Изглежда много сладко, мамо. Мога да вземам уроци по музика.

— А не са ли включили една-две години уроци? — веждите на Теън литнаха до тавана.

Господин и госпожа Ерме Прюе V от Форт Уорт изпращаха шест кухненски ножа „Фудживара“. Раздразнението на Теън заради получаването на още нещо японско намаля, когато Шардоне я информира, че всеки нож се продава по четиристотин долара парчето.

Забелязвайки, че очите на шаферките буквално се затварят, Теън помоли всяка да прочете по един ред от сватбения регистър, който бе съставяла месеци наред, за да ги разбуди.

— Сервиз осем части „Флора Даника“ с шарка Златно лято — едва успя да преглътне прозявката си Лиа.

— От кого?

— Семейство Бъртън от Амарило.

— Много добре. Предай нататък, Лиа.

— Сервиз осем части „Флора Даника“ с шарка Златно лято — смотолевы Кора, предавайки книгата в следващия скут. — От Хъдълстоунс от Далас.

— Сервиз осем части „Флора Даника“ с шарка Златно лято — на свой ред промърмори Франческа. — Крауфорд от Плано.

— Сервиз осем части „Флора Даника“ с шарка Златно лято — едва предъвка думите Тара. — От Джеферсън от Ел Пасо. От колко сервиза имаш нужда, Пипа?

— От петдесет — отвърна вместо дъщеря си Теън. — Предай нататък, скъпа.

— Сервиз, съставен от тридесет части от кристал „Уотърфорд“, колекция Лизмор — прочете Джини. Вместо перука на главата си тя носеше монументален тюрбан на точки и гигантски слънчеви очила с отразяващи стъкла. Нито Пипа, нито Теън имаха сили да я попитат какво иска да каже с маскировката си днес. — От майка ми.

— Колко мило от нейна страна — рече Пипа.

— Баща ми изпраща останалите двацет парчета — родителите на Джини бяха разведени. — Ще ти трябва замък, за да складираш целия този боклук.

— Нима смяташ „Флора Даника“ и „Уотърфорд“ за боклук? — попита с леденостуден тон Теън.

— Просто се чудя къде ще намери бюфет за сервиз от петдесет чинии. Да не говорим за маса за хранене.

— Ще бъдат направени по поръчка — информира я Теън. — Предай регистъра, Джини. Не сме направили дори малка вдлъбнатинка в тази планина от подаръци.

— Петдесет комплекта сребърни прибори от Кол Робинсън от Ню Йорк — прочете Хейзъл. — Кой е този? Женен ли е?

— Това е една от последните компании в света, които произвеждат ръчно сребро. Много е трудно да се надраска. Това е фантастичен подарък. Кой го изпраща?

— Дъси и Кейлъб Деймън от Лас Вегас.

— Моята съквартирантка — усмихна се на дъщеря си Теън. — Тя и Кейлъб са в Рангун за две операциейки. Изпращат ти поздравите си.

Пипа се усмихна вяло. В момента Рангун ѝ звучеше повече от примамливо.

Отварянето на кутиите се проточи няколко часа и шест от момичетата захъркаха енергично. Теън не ги освободи, докато и последният подарък не бе вписан в каталога и обсъден. Пипа получи повече кани, гарафи, купи за бонбони, солници и пиперници, съдове за масло и подноси, отколкото би могла да използва в десет живота. Имаше толкова много уреди за обработка на храна, че можеше да отвори магазин за бяла техника. Имаше италиански огледала, килими от Обюсон, лампи от Тифани, редки кленови дървета, маса „Накашима“^[8] и чифт исторически револвери Смит & Уесън, чиито дръжки бяха украсени с перли. Ръцете я боляха от късането на опаковъчната хартия. Лицето я болеше от усмивки.

Най-накрая Теън погледна часовника си.

— Мили божке, време е да направим отново косите си! Бързо горе, момичета!

Стаята се изпразни.

— Благодаря ти, че проследи всичко това, мамо.

— Справихме се доста добре — докато изключваше видеокамерата, Теън вече пресмяташе промените, които ще направи в списъци А и Б. — Липизанер! Това надмина всички граници!

— Щеше ми се Ланс да е тук с нас.

— По-добре, че не беше. Мъжете смятат този сорт работа за досадна до немай-къде. Скъпа какво има?

Острата болка в стомаха на Пипа се удвои.

— Очевидно съм нервна.

— Но защо, миличко? Седрик е останал цяла нощ в Центъра Мейерсън, за да подсилят местата за хора и да поправят твоя шлейф. Момичетата ще се оправят и стегнат. Винаги са го правили. Всичко, което трябва да сториш, е да минеш по права линия с баща си под ръка. Ако не можеш да си спомниш думичката „да“, просто кимни с глава. Само недей да припадаш върху мен! Това ще бъде чисто аматьорство.

— Никога не съм припадала в живота си. Нима да започна точно днес.

С ръка около раменете на дъщеря си Теън я поведе към асансьора.

— Толкова се гордея с теб. Това е исторически ден за фамилията Уокър.

— Или за някой друг?

— Никога не си прави подобни шеги — те влязоха в асансьора. — Почини си малко, Пипа. Изтрий този израз от лицето си. Прекалено си млада да имаш бръчки от притеснения. Ще изпратя Брент веднага след като свърши с момичетата.

— Надявам се тази вечер триумфът ти да бъде пълен.

— Благодаря, че ми угаждаш, скъпа. Наистина изпитах голямо удоволствие, докато сглобя всичко.

Стомахът на Пипа се сви в поредния болезнен възел, когато излезе от асансьора. Глътката шампанско „Кристал“ и дузината шоколадови трюфели, които изяде в банята, ѝ помогнаха малко. Докато Брент правеше прическата ѝ, а гримьорката нанасяше грима, тя почти дремеше. Маргарита влезе с булчинската рокля, едно зашеметяващо произведение от перли и копринена органза. Украсеното с мъниста боди без презрамки обгръщаше гърдния ѝ кош както фонтан сватбена торта, а няколко инча по-надолу талията ѝ разцъфваше сред въздушния водопад от органза. Момичетата мечтаят за подобна рокля, когато се гледат в огледалото и си представят как минават по пътеката в църквата. Мечтата на Пипа се бе осъществила.

— Защо не се усмихваш, Пипина? — попита Маргарита, докато я пръскаше с парфюма „Теън“. — Не си ли щастлива?

— Нервна съм. Мисля, че вчера преуморих раменете си, докато влачех тежкия шлейф.

— Санта Мария! Утре ще си почиваш по гръб. С Ланс — намигна ѝ Маргарита.

На вратата се почука и влезе дядо ѝ. Очите му се насълзиха при вида на внучката му, облечена в прекрасната рокля.

— Изглеждаш зашеметяващо, Пипа.

— Благодаря, дядо. Толкова се радвам, че всичко скоро ще свърши.

Той потупа ръката ѝ.

— И ние също, тиквичке.

В бялата лимузина ги очакваха Теън, Робърт и двама фотографии.

— Мисля, че не съм виждал две по-красиви жени на едно място — рече Ансън.

Теън му изпрати въздушна целувка.

— Благодаря ти. Днес се чувствам специално — освен фамилните диаманти, тя носеше дълга рокля от лилав шифон с колан от ковано злато. Периферията на лилавата шапка създаваше около главата ѝ широка зона, в която човек не можеше да припари.

— Пипа, не ме интересува дали покривът над главата ти се срутва, ти просто трябва да продължиш да вървиш към олтара. Когато Ланс вземе ръката ти, всичко ще си дойде на мястото. Съдбата на семейство Уокър е в твоите ръце.

— Това е малко преувеличено — възрази съпругът ѝ.

— Млъкни, Робърт! Говоря за бъдещите ти внуци, не за осемнадесетата дупка.

Шаферките вече бяха в центъра Мейерсън и възбудено нанасяха последните десет пласта аркансил върху миглите си. Косата на всяка бе наполовина вдигната, наполовина пусната и изглеждаше изумително под шнолите на Хендерсън и обиците на Уокър. Благодарение на белъто „Lipó in a box“ роклите се стичаха като реки от воден крем по бедрата им. Новата шаферка Карола попи клюките от три години за тридесетте минути, откакто се бе присъединила към булчинското обкръжение. В момента тя бе единствената, която не страдаше от махмурлук поради препиване.

Джини, царствена с втората си перука, наперено се разхождаше наоколо.

— Носиш ли нещо старо?

Пипа докосна диамантената огърлица.

— На баба ми е.

— Нещо ново?

— Сутиенът ми.

— Нещо назаем?

Пипа показва верижката на глезена си, която принадлежеше на Теън.

— Нещо синьо?

— Татуировката на бедрото ми. Искаш ли да я видиш?

— Не, благодаря — Джини прегърна приятелката си със свирепа прегръдка.

— Значи си готова.

Арабела, момичето с цветята, се появи в бродирана викторианска рокля. Всички шаферки запищяха, когато Пипа се завъртя с шлейфа си. Стрелката на часовника наближи пет и вълнението стана почти непоносимо. Цветарите донесоха букети от гардении и жълти рози. Шивачките правеха последни поправки тропосвайки в движение малки несъвършенства по роклите. Карола напръска десет шии с парфюма Теън. Извън залата духовата музика започна да свири церемониални интродукции. Седрик почука на вратата.

— След две минути всички във фоайето.

Думите му предизвикаха последен смъртоносен облак от лак за коса. Сетне вратите се отвориха широко. Момичетата, дори малката Арабела, изпищяха от ужас, когато видяха да влиза Ланс. Той изглеждаше убийствено красив в прекрасния си костюм в сиво и черно.

— Не може да влизаш тук! Това е на лошо! Лош късмет в сватбения ден! Махай се! Вън!

Очите му намериха бъдещата булка.

— Пипа, трябва да говоря с теб. Насаме.

---

[1] Южноафриканска златна монета, сечена през 1967 г. — 22 карата злато, тежи 1,0909 унции — 33,8 гр. — Б.пр. ↑

[2] Система за тежест, употребявана за благородни метали, равна на 31 грама. — Б.пр. ↑

[3] Разпуснат, развратен, неморален тип. — Б.пр. ↑

[4] Магазин за луксозно обзавеждане, издал първия луксозен каталог, осн. 1971 г. — Б.пр. ↑

[5] Народен танц за четири двойки със стъпки от традиционни фолклорни танци от различни народности, емигрирали в САЩ — Б.пр. ↑

[6] Град в Тексас. — Б.пр. ↑

[7] Чистокръвна порода коне, вероятно отпреди две хиляди години. Още в Картаген след смесване с арабски породи се е получила тази андалуска порода. — Б.пр. ↑

[8] Прочут дизайнер от японско-американски произход, масите му се отличават със странни форми. — Б.пр. [↑](#)

Шаферките, фотографите, цветарите и шивачките излетяха от гримьорната сякаш Ланс беше радиоактивен. Когато всички си отидоха, той внимателно затвори вратата. Двамата с Пипа се гледаха през стаята, като всеки поглътваше чистата красота на другия.

— Изглеждаш умопомрачително — продума най-накрая той. Гласът му прозвуча тъжно.

Пипа го поведе към дивана.

— Нещо не е наред. Знам го от дни.

Той седна и седя цяла вечност, без да мига. Когато накрая проговори, приличаше отново на себе си.

— Пипа, никога не се съмнявай, че те обичам абсолютно и напълно. Да бъда твой съпруг щеше да ме направи най-щастливият мъж на света. Надявах се и се молах да можем да живеем нормален живот заедно. Но майката природа е срещу мен.

— Болен ли си? — извика тя. Какво му имаше? Рак? Тумор на мозъка? — Аз ще се грижа за теб. Ще се оправиш!

Ланс поклати глава.

— Аз съм гей. Винаги съм бил и ще бъда.

Пипа дишаше тежко, докато катастрофалната новина проникна до съзнанието ѝ. Накрая прошепна:

— Мисля, че трябва да пийна нещо.

Той извади от джоба си плоско шишенце.

— Заповядай.

Те почти го изпразниха.

— Защо не ми каза? — изхлипа тя, почти на ръба на истерията, готова да се облее в сълзи.

— Мислех, че ще мога да се променя. Чувствах се привлечен от теб повече, от която и да е друга жена, която съм срещал.

Сълзите запариха на очите ѝ.

— А аз през цялото време си въобразявах, че спазваш кодекса на честта на фамилията Хендерсън.

— Дълбоко съжалявам, Пипа. Ходих на терапия. Ходих на изповед. Вземах хормони, бих си инжекции. Дори наех една проститутка за цяла седмица в Перу — той се засмя на себе си. — Със същия успех можеше да бъде и плюшено мече.

Това беше крайно неприятно и объркващо.

— Как можа да позволиш този цирк да продължи толкова дълго време?

— Нямах смелостта да го спра, след като нещата придобиха безразсъдна скорост. Чувствах се виновен, страхливец и без никаква стойност. След речта си снощи имах чувството, че ще се самоубия.

В такава ситуация май това щеше да бъде най-доброто разрешение на проблема.

— Розамънд знае ли?

— Подозира. Ето защо прищпорва и настоява за тази сватба повече и от Теън — Ланс покри лицето си е ръце. — Благодаря ти, мила мамичко.

— Ще стана за посмешище на цял Далас вовеки веков, амин — Пипа глътна последната капка бърбън и запрати бутилчицата към огледалото. Ланс трепна, когато то се счупи на парчета. — Ах ти, глупаво, тъпо, безмозъчно магаре!

— Можем да се оженим и след една година да се разведем. Уди и аз ще се грижим за финансовото ти благополучие цял живот.

— Уди? — изкряха зашеметена Пипа. — Сменил си ме с този дебел смешник?

— Моля те! Моля те не приемай нещата лично. Освен това той не е дебел смешник — Ланс преглътна с трудност. — Какво ще кажеш, а? Една година и приключваме?

След един миг размисъл, Пипа поклати глава.

— Не мисля така. Няма да стане.

Седрик почука на вратата.

— Какво става там? Всички ви чакат!

— Кажи им да свирят Девета симфония на Бетовен! — извика Ланс. — Не сме готови.

След порой от мръсни ругатни Седрик извика.

— Давам ви три минути! След това ще вляза с пушка!

Ланс и Пипа се заслушаха как стъпките му се отдалечават по коридора.

— Можем да избягаме — рече тя. — Да откраднем една лимузина и да изчезнем в Таити.

— Майките ни никога няма да се оправят след подобен удар. Аз никога няма да играя футбол — Ланс започна да плаче. — Господи, какво направих? Провалих всички така отвратително!

Така си беше.

— Трябва да се справим. Просто ще излезем и ще им кажем, че няма да има сватба.

— Каква ще бъде причината? — изплака Ланс.

— Остави на мен — мозъкът на Пипа включи на скорост и започна да работи. — Цветята можем да дарим на детската болница. Теън все още може да си проведе излязлото извън релси сватбено парти. Хората не се нуждаят от булка и младоженец, за да се напият до безсъзнание и да паднат под масата.

— Няма ли да е по-лесно просто да се оженим? — повтори сълзливо Ланс. Започваше да трепери. — Ако за мен тръгнат слухове, Розамънд никога няма да ми прости.

— Щом аз мога да го преглътна, и тя ще може — ядоса се не на шега Пипа. — Виж какво, ще кажа, че вината е моя. Тя ще повярва.

— Но вината не е твоя!

— Половината е моя. Би трябвало да се досетя.

Ланс падна на колене и отпусна глава върху преливащия от коприна и дантели skut на Пипа.

— Не те заслужавам. Обичам те толкова много.

Докато тя съжалително го галеше по главата, Седрик се върна с малка армия.

— Ще броя до десет. На десет ще изкъртим вратата — предупреди с викове той. — Десет! Девет! Осем!

Пипа скочи.

— Стани, Ланс! Стегни се! — един бегъл поглед й показва яркорозово бельо, докато той нервно натика ризата си в панталоните. — Идваме, Седрик.

— Седем! Шест! Пет!

Годеникът й стоеше пред нея в цялото си мъжко великолепие и слава. Сърцето на Пипа бе разбито. Какъв мъж! И никога нямаше да го има!

— Ще те обичам вечно — прошепна той.

— Четири! Три! Две!

Тя отвори вратата със замах.

— Задръж огъня.

— Осъзнавате ли каква бъркотия причинихте? — крещеше Седрик, като ги дърпаше със себе си. — Органистът импровизира вече цели десет минути. Новата шаферка тръгна, без да изчака, и цялото стадо от шибани крави я последва. Сега всички на сцената зяпат в полилеите и броят мухите.

Бащата на Пипа прекоси фоайето и бе истински облекчен да я види. Той ѝ подаде ръката си.

— Готова ли си, скъпа?

— Татко, върви да седнеш до мама. Ланс и аз решихме да минем по пътеката заедно.

— Това е нещо ново. Кога ще имам възможност да рецитирам всички осем имена на майка ти?

— Няма да имаш — сопна му се Седрик и пхна една саксия с гераниум в ръцете му. — Дръж! Преструвай се, че си шаферка.

И го бутна в претъпканата зала.

През тълпата премина ропот, когато Робърт тръгна бавно, но който знае защо сам по средната пътека. Безумната му усмивка, която играеше на устните му засили страховете, че нещо с процесията не е наред.

— Къде е Пипа? — просъска Теън, когато той седна до нея. — Господи, ти си напълно безполезен! Върви и я доведи!

— Не мърдам оттук.

— Къде е Ланс? — на свой ред просъска и Розамънд. Днес тя бе облечена в тъмночервена рокля, която никак не подходеше на цвета на косата ѝ и бе по-неподходяща дори от лилавите одежди на Теън.

— Точно зад мен, дами — отвърна Робърт.

Получавайки сигнал от Седрик в задната част на залата, маестро то даде знак на оркестъра да засвири Сватбения марш на Менделсон. Хванати за ръце Ланс и Пипа тръгнаха по пътеката.

— Къде е шлейфът ѝ? — Теън огледа с тревога удължената сцена. — Да не сте откраднали шлейфа на Пипа?

— Не съм го докосвала! — Розамънд бе щастлива да види как Ланс се усмихва за пръв път от много дни. Тя потърси дантелената си кърпичка. — Не са ли красиви?

— Да, скъпа. Перфектни са — отвърна съпругът ѝ.

Младоженската двойка бързо се качи на рампата.

Преподобният Алкот, величествен в бялата си роба, избродирана със злато, се усмихваше, сякаш райските врати току-що са се отворили пред него.

— Скъпи влюбени, събрали сме се...

Ланс се обърна към него.

— Може ли да изчакате за секунда, отче?

Въздишката на Теън се чу чак до последния ред.

— Върви там, Робърт — нареди тя, избутвайки съпруга си от пейката. — Кажи им кой дава булката. И не забравяй „Инге“!

Объркан от ненаписаното в сценария развитие, диригентът даде знак на хора да стане. Двеста гласа започнаха да пеят: „Колко е прекрасен домът“.

Това бе част от „Реквием на Брамс“. Ланс пък се разправяше с преподобния Алкот. Теън и Розамънд почти щяха да получат сърдечен удар, когато свещеникът затвори библията си, отдалечи се до края на сцената и загледа блажено полилея на тавана заедно с всички шаферки.

Теън също изви врат нагоре.

— Ама какво гледат всички там?

— Какво следва, Теън? — попита Розамънд, когато музиката стигна до кресчендо. — Латернаджия с маймунка ли?

— Всичко е наред, мамо — обърна се към нея Ланс. — Би ли дошла тук заедно с татко?

— Вие също елате — помоли и Пипа своите родители. Нямаше да може да обели и дума, ако Теън я гледаше от първия ред.

Най-накрая Брамс свърши. В залата петстотин души чакаха със затаен дъх да видят какво ще стане. Беше болезнено за очите да гледаш Теън и Розамънд една до друга — цветовете на роклите им така се ритяха, че човек можеше да ослепее.

Пипа си пое дълбоко въздух и пристъпи напред.

— Благодаря ви, че дойдохте днес тук. Ланс и аз се радваме да ви видим. Бракът е толкова вълнуващо приключение, колкото изкачване на Еверест. Но преди да започнеш да се изкачваш, трябва да се увериш, че имаш подходящо оборудване и екипировка. Кислород. Шерпа. Трябва да избягваш виелиците и лавините. Наистина гледката от върха си заслужава всичко това — всякакви несгоди, лишения и неудобства

— тя направи пауза, чудейки се накъде да поеме след тези думи. Залата започна да се навежда напред в очакване. Когато дядо ѝ изпрати една окуражителна въздушна целувка от първия ред, Пипа получи вдъхновение и ѝ дойде идея.

— Животът е пълен с изненади и всички ние сме въвлечени в един дълъг процес на самооткриване и самоопознаване. Понякога не сме влюбени дори и след десетгодишен брак до прекрасния летен следобед, когато единият от нас дреме в люлката.

Тя забеляза много учудени погледи, хвърлени крадешком в залата, сякаш хората не можеха да следят течението на мисълта ѝ. Странно, речта ѝ я караше да се чувства отлично.

— Аз мисля, че любов означава приемане на доброто, на лошото, на грозното. Разбира се у Ланс от последното няма — всички се засмяха. — Когато той ме помоли да се омъжа за него, това бе един от най-щастливите дни в живота ми — Пипа се начумери, спомняйки си другия истински, забележително щастлив ден в живота ѝ — онзи следобед, когато Андре за пръв път я вкара в леглото си и я похити. Този мъж познаваше тялото на жената по-добре от всяка жена. Ръцете му бяха като езера от гореща светлина. Устата му...

Ансън Уокър внимателно се прокашля. Мисълта на Пипа веднага се върна върху онова, което имаше да върши.

— Ланс и аз прекарахме шест прекрасни месеца, наблюдавайки как нашите майки планираха днешния ден. Всъщност това бе нашият подарък за вас.

Цялата зала заръкопляска, когато Теън и Розамънд се поклониха сковано.

— Моля те, приключвай, Пипа — просъска под носа си Теън.

— Ланс и аз вярваме, че любовта може да бъде малко сляпа, ако иска да оцелее. Това обаче не значи, че трябва да е глуха и няма. Ние ще се обичаме до последния си ден. Нима за това ни трябва къс хартия? Кой създава законите — сърцата ни или компания политици в Остин^[1]?

Сърцето на Пипа ускори биенето си, когато Розамънд вдигна китката си и погледна диамантения си часовник.

— Колко дълго още ще се впускаш в излишни подробности, скъпа?

Хората в залата започнаха да се въртят. Пипа погледна отчаяно към Ланс и се обърка — той стоеше със затворени очи и сякаш си мърмореше нещо.

— Е, добре. Ще съкратя дългата история и ще ви съобщя, че аз и Ланс няма да обменим брачните си клетви днес. Това няма да бъде правилно. Ние много се обичаме, разбира се. Просто... просто има друг човек...

След секунда мъртва тишина избухна неописуема врява и настъпи пълен хаос. Пипа имаше чувството, че плува към тавана, докато събитията се търкаляха, около нея. Тя неясно забеляза как Розамънд като квачка прибра Арабела и Лаймън и поведе взвода от разгневени членове на клана Хендерсън навън от залата, докато Ланс се препъваше след тях, молейки за милост. Розамънд спря само веднъж, за да фрасне сина си по лицето с червената си чантичка, обшита с мъниста.

— Да не си посмял да молиш за милост! Ти си първият рогоносец в историята на семейство Хендерсън!

В лагера на семейство Уокър нещата не се развиваха по-благоприятно. Теън бе припаднала на пода сред изобилие от лила. Единственият доктор, който присъстваше на тържеството, бе Сет Шапир — търсен дерматолог в света на хайлайфа, който бе инжектирал ботокс на половината Далас. Сред прииждащото цунами от представители на клана Хендерсън той с труд си проби път до сцената. Седрик се опитваше да съживи Теън с истински поток от бърбън, но единственото, което постигна, бе размазване на грима ѝ. Той инструктира оркестъра да започне увертюрата от Ромео и Жулиета на Чайковски. Когато и това нямаше успокоителен ефект върху суматохата, извика на камбанения хор да започне двадесет и шестсекундната, написана специално за този ден интерлюдия „Щастлив ден“. Това също нямаше ефект, така че Седрик нареди на двата духови квинтета да надуют тръбите до припадък.

Осъзнавайки, че няма да има угощение и тържество във Флър де Лис, нито хвърляне на букета от младоженката и никаква надежда сватбата на века в Далас да доведе до още девет сватби, всички шаферки, с изключение на Джини се сринаха на пода, облени в сълзи. Уди също падна на колене, хлипайки по-високо от тях. Пипа стоеше

сама и забравена в окото на бурята. Тя видя как дядо ѝ я гледаше със смесица от изненада и изумление.

— Съжалявам, дядо! — извика. Видя усмивката му, изразяваща разбиране. Секунда след това той притисна гърдите си с ръце и залитна напред.

— Не! — извика Пипа.

След което всичко за нея потъна в мрак.

---

[1] Столицата на щата Тексас. — Б.пр. ↑

Когато дойде на себе си, установи, че лежи на кушетката зад сцената на Симфоничния център Мейерсън. Джини мокреше челото ѝ със студена влажна кърпа. Във въздуха се носеше какофония от духови инструменти, камбани, тимпани и орган. Някъде далеч викаха хора. Пипа погледна дългата си бяла рокля.

— Какво става?

— Ти хвърли сватбата във въздуха.

Всичко се върна в спомена ѝ.

— О, боже! Какъв кошмар!

— Меко казано — Джини захвърли перуката си в сенките. — Искаш ли да дойдеш с мен в Коста Рика?

— Сега?

— Предлагам ти да напуснеш за няколко дни Далас. Наистина здравата сгази лука.

Пипа си спомни, че майка ѝ лежеше на пода.

— Мама добре ли е?

— Тя е неразрушима. Качиха я на „Бърза помощ“ заедно с дядо ти — Джини не продължи тази тема.

Главата на Пипа сякаш се въртеше.

— Къде е Ланс? — проплака тя.

— Последното, което видях, бе как хленчи по пътеката след майка си. Не знаеш каква късметлийка си, момиче! Постъпи правилно. В неговия живот има само една жена и това не си ти. Извинявай.

— Розамънд отиде ли си?

— Всички Хендерсън се изметоха. А Уокър превзеха сцената. Шаферките си тръгнаха с шаферите. Аз те донесох тук. Не! Махайте се! — развика се Джини на един от фотографите, преди да праметне огромна пътна чанта през рамото си. — Можеш ли да станеш? Чака ме кола — беше я резервирала още преди седмици, за да я закара на летището. — Трябва да изчезнеш, сериозно ти говоря.

— С тази рокля?

Джини я сграбчи за ръката.

— Веднага.

Преди да натика Пипа в таксито, Джини се отърва от двама папараци, които чакаха пред служебния вход, като захвърли камерите им сред минаващите по платното коли.

— Карай, докато ти кажа да спреш — нареди на шофьора тя. Той не разбираше добре английски, така че завъртя пръста си във въздуха. — Карай, карай! Върти в кръг!

Докато таксито навърташе километри между тях и хаоса, Джини изрови две горници и шорти от пътната си чанта. За съжаление имаше само един чифт туристически обувки, така че щеше да се наложи Пипа да остане с белите си „Маноло Бланик“.

— Е, не е президентският апартамент — рече Джини, сваляйки ципа на булчинската рокля. — Но възможностите ни са ограничени.

Докато таксито обикаляше Далас, те се преоблякоха в дрехи за къмпинг.

— Както аз виждам нещата, имаш две възможности — рече Джини, докато сгъваше меката бяла планина, която беше булчинска рокля на Пипа, във вид на стегнато руло. — Можеш да останеш в моя апартамент, докато съм в Коста Рика, или да дойдеш с мен там.

— Не мога ли просто да се прибера вкъщи? — Пипа не искаше нищо друго, освен да пропълзи в удобното си топло легло и да спи зимен сън, ако може шест месеца. — Чувствам се много болна.

— Ако бях на твое място, бих предпочела да се срещна с разярен тигър, отколкото с майка ти. Според мен дълбоко се лъжеш, че Теън ще те допусне да влезеш у вас — Джини погледна часовника си. — Самолетът ми излита след два часа.

— Но ти знаеш, че не мога просто да избягам! — простена Пипа. — Това не е правилно.

Джини даде на шофьора един адрес в Уелингтън он да Крийк^[1]. С крива усмивка се облегна на седалката.

— Но трябва да признаеш, че беше голям майтап.

— Въобще не бе забавно. Никога повече няма да премина през това.

Джини огледа преценяващо приятелката си през полузатворените си клепачи.

— Е, кой е третият?

Първоначалният импулс на Пипа бе да признае, че цялата история е измислена. Фарс. Сетне осъзна, че разкритията щяха да съсипят Ланс.

— Не мога да кажа.

— Андре?

— Какви ги говориш? Не! — но защо Джини автоматично бе предположила, че тя е човекът, който има връзка с друг?

Приятелката ѝ я потупа по ръката.

— Много смело от твоя страна да признаеш. Най-видният ерген в Тексас никога няма да го преживее.

— Да, сигурна съм, че много дълго време няма да се среща и да излиза с мажоретки.

— Е, това си беше истински гаден номер! — Джини свали прозореца, когато стигнаха вратата с охрана. — Това е моя приятелка, Стенли. Тя има картбланш.

— Няма проблеми, госпожице Ортлип.

Шофьорът на таксито спря пред разкошния дом на Джини.

— Почакайте ме — нареди му тя.

Отключи вратата на вилата си, която Пипа бе посещавала много пъти преди.

— Тук ще си в безопасност — тя захвърли булчинските одежди на един стол. — Ще се върна след две седмици. На хладилника има списък на ресторантите, откъдето си поръчвам храна.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря.

Джини ѝ подаде ключовете от къщата и колата.

— Колата е в гаража. Съжалявам, че не мога да остана.

Пипа също съжаляваше. От балкона тя видя как таксито на приятелката ѝ потегли. След врявата и хаоса в Център Мейерсън, тишината и спокойствието тук бяха почти неземни. Сюрреалистични. Къде бяха всички? Не трябваше ли точно сега да разрязва с Ланс сватбената торта? Чувстваше огромна празнота. Като се настани вцепенено на дивана в домашния кинотеатър, Пипа включи телевизора с огромен плосък екран. На екрана бе предаването „Фантастична сватба“. Булката изглеждаше неприлично щастлива.

— Я се разкарай! — изпищя Пипа и натисна дистанционното. Попадна на „Сватби за цял живот“. Уит Макой даваше интервю. С ужас го чу да обяснява как никога не се заема със сватба, за която

смята, че няма да издържи, дори ако това означава да се оттегли по средата.

— Ти си знаел, мошенико! — извика тя и отново превключи канала. Сега попадна на „Моята голяма луда гръцка сватба“.

— Не! — изкрещя Пипа и се свлече от дивана. Тя атакува рафта на Джини с DVD-та, търсейки нещо, което да не включва мъж, жена, сватба или любов, от какъвто и да е вид.

Изглежда цял филм, докато поглъщаше механично като робот няколко кутии с бисквити и половин галон мляко. Защо Ланс не се обади да я попита как е? Защо нито една шаферка не телефонираше? А дядо й? Тя провери мобилния си телефон: батериите бяха пълни, имаше обхват, беше включен на режим звънене. Сигурно хората се чудеха къде е отишла. Някои би трябвало да се тревожат. Някой трябваше да я прегърне и да прошепне. „Тихо, спокойно, вината не е твоя. Ти постъпи много благородно.“

Да бе, мечтай си! Напълно обезумяла, тя набра номера на вече бившия си годеник.

— Ланс? Добре ли си?

— Пипа? — успя да изписка той. — Къде...

— Ако посмееш да се доближиш до сина ми — прогърмя като гръмотевица гласът на Розамънд, — ще те обвиня с пълната сила на закона! Ти си зло! Стой далеч от него! — линията замлъкна.

— А ти си лайняно чудовище! — изкрещя толкова силно Пипа, че сливиците й едва не изхвъркнаха.

Не се изненада, че Ланс не бе казал на майка си истината. Уви, неговата страхливост бе надмината от собствената й глупост. Трябваше да се ожени за него, както той беше предложил. Можеха да съжителстват целомъдрено известно време, сетне тихомълком да се разделят. Щеше да има клюки, слухове и мръсни догадки, но нищо нямаше да е толкова страшно, колкото пожара, който бе запалила сама. Пипа загледа мрачно пръстена с огромния диамант на лявата си ръка. Розамънд, разбира се, щеше да си го поиска обратно.

Слава Богу, че семейство Уокър се грижеше за своите! След като Теън научеше цялата истина, щяха да й простят и да я защитят. Щеше да бъде почитана и уважавана като светица, каквато си беше. Тя натисна номер едно в паметта на телефона: Теън.

„Този номер не може да бъде избран.“

Пипа позвъни във Флър де Лис — същото.

Изключи звука на телевизора и се остави на течението на едно полувегетативно състояние. Челюстта ѝ бавно дъвчеше карамелизирани пуканки, докато говорещите глави една след друга заемаха телевизионния екран. Времето. Спорт. Пипа видя, но не разбра веднага, когато снимката на дядо ѝ изпълни екрана. Едва когато под името му се изписаха две четирицифрени числа, тя се осъзна. С треперещи пръсти грабна дистанционно и включи звука.

„Ансън Уокър, легендарният петролен магнат и мултимилиардер, припадна тази вечер на семейно тържество. Той бе закаран в Медицинския център Бейлър, където лекарите само установиха смъртта му. Причината е сърдечен удар. Според непотвърдени източници господин Уокър е присъствал на сватбата на внучката си, макар че говорителят на семейството отказва да потвърди, че е имало такава. Нашите разследващи репортери са на мястото на събитие. Останете с нас.“

Лъжиците и пуканките се разлетяха във въздуха, когато Пипа скочи от дивана. Минута по-късно, боса, тя вече седеше в автомобила на Джини и караше към къщи толкова бързо, колкото смееше. Сълзите почти я заслепяваха. Дядо ѝ беше мъртъв! Как бе възможно това? Той имаше сърце като бивол. Снощи танцува с нея! Той беше единственият, който я разбираше!

Когато приближи на около километър до имението на фамилия Уокър, трафикът стана още по-натоварен и объркан. Пипа премина между лимузини и репортерски микробуси, разоравайки морави и тротоари и избягвайки на косъм несръчни пешеходци и велосипедисти, които си падаха по доброто шоу и сеира въпреки късния час. Отрязвайки пътя на едно бентли, тя спря пред предната порта и свали затъмнения си прозорец.

— Чарли! Аз съм!

Пазачът впери очи в нея все едно никога не я бе виждал.

— Здравейте, госпожице Уокър — но не помръдна да отвори портата.

— Какво става? Отвори ми!

— Съжалявам. Майка ви даде нареждане да не ви пускам вътре

— Чарли се опитваше да не гледа камуфлажната ѝ риза. — Никога, ако трябва да бъда точен.

— Тя не се чувства добре! Знаеш това, нали? Трябва да я видя!
Чарли извади един плик от якето си.
— Баща ви ме помоли да ви предам това.
С треперещи пръсти Пипа прочете кратката бележка.

„Мило мое момиче,
Това беше много тъжна вечер за семейство Уокър.
Майка ти е смазана от шок и скръб. Предлагам ти да й
дадеш достатъчно време да се оправи, преди да се опиташ
да осъществиш връзка с нея. Надявам се, че някой ден тя
сама ще дойде при теб.

Обичам те,
Татко.

P.S. Защо не ни каза?“

В плика имаше дебела пачка чисто нови стотачки. Пипа загледа парите за миг преди да извади половината от тях и да ги подаде на Чарли.

— Моля те, пусни ме да вляза.

— Не мога, госпожице Уокър. Предлагам ви да направите обратен завои.

Пипа се загледа през тежката желязна порта. Флър де Лис изглеждаше така, сякаш е било оплячкосано от мародери. Работници демонтираха палатките и навесите, големите грилове за скара, цветните аранжировки, подвижните тоалетни, масите, столовете и ги товареха на камионите колкото е възможно по-бързо. Кетъринговите служители притичваха по предното стълбище с табли с храна в ръце и ги слагаха в микробусите си. Цялата прислуга стоеше на верандата, безпомощно извиваше престилките си и плачеше. Всички светлини в къщата бяха запалени, с изключение на нейната спалня.

Бентлито зад нея започна да свири с клаксона.

— Имаме покана за приема — викаше шофьорът.

— Приемът е отменен — извика в отговор Чарли. — Моля, вървете си вкъщи.

— Какво? Идваме чак от Килгор!

— Значи там ще се върнете!

— Това е непростимо грубо, господине! Обещавам ви, че Теън ще научи! — бентлитото обърна бавно и се вля в движението в обратна посока.

Чарли се заслуша в слушалките си.

— Камионите ще излизат — съобщи той на Пипа. — Моля да се отместите.

— Какво ще стане, ако не го направя?

— Ще бъдете изтеглена на буксир. Съжалявам, госпожице Уокър. Такива са нарежданията, които са ми дадени. След всичко, което преживя майка ви, мисля, че ще е най-добре да си отидете тихо и кротко.

Напълно разбита, тя включи на скорост.

— Аз съм у Джини. Ако някой се интересува.

Дори да я чу, Чарли не отговори.

Снишавайки се, за да не бъде забелязана от дузината хора, които познаваше, Пипа се измъкна и се отправи отново към квартала на Джини. Върна се на дивана в домашния киносалон. Часове наред единствените движещи се части от тялото ѝ бяха случайно трепкащите клепачи и дясната ръка, която неуморно натискаше дистанционното в търсенето на новини. Когато настъпи утрото, животът и смъртта на дядо ѝ, както и обстоятелствата около нея, получиха още повече ефирно време. В допълнение към възбудата и вълнението всеки интервюиран от местните телевизионни журналисти изглежда имаше различна версия за събитията, разиграли се в Центъра Мейерсън.

Пипа с ужас видя своята шаферка Лиа да казва:

— Всички много се притесняваме за Пипа. Тя бе неестествено тиха цяла седмица. Очевидно майка ѝ насила я е карала да се омъжи. Теън Уокър е като Кръстника. Правиш онова, което тя казва, или ще се събудиш с умрял кон в леглото. Не се изненадвайте, ако ме намерите да плувам по Рио Гранде заради тези мои думи.

Следващото интервю бе дадено от Седрик — заместника на сватбения координатор. Безупречен в тъмносин костюм и широка вратовръзка, замазвайки грубия си британски акцент с циментова мистрия, той представи напълно различна гледна точка и картина.

— Госпожа Уокър е една изключително симпатична дама. За нея семейството означава всичко. Въпреки че дълбоко скърби за смъртта на свекъра си, щастието на дъщеря ѝ за нея е първостепенно. Щом

Пипа обича някой друг, госпожа Уокър напълно я подкрепя. Макар че можеше да избере по-подходящ от този върховен момент, за да направи признанието.

Репортерът го загледа скептично.

— И кой е щастливецът?

— Това не влиза в шибаната ти работа, лайно от утайката на обществото!

Ланс, разбира се, отказваше всякакви интервюта. Около час по-късно ловците на скандали изнамериха и успяха да се свържат с бившата ѝ изгора Андре в Прага.

— Пипа и аз живяхме заедно една година — обяви безгрижно той. Цигарата в устата му подскачаше нагоре-надолу като игла в печатарска машина на всяка сричка. Очите му бяха сини и бездушни както обикновено, забеляза Пипа.

— Виждали ли сте се с нея?

— Без коментар.

Тя хвърли една възглавница по телевизора.

— Долен мръсник!

Следващата беше Кимбърли.

— Мисля, че Пипа постъпи наистина ужасно. Ланс Хендерсън имаше намерение да се ожени за нея. Тя му причини огромно унижение, а на мен огромно неудобство. Лично аз изхарчих десет хиляди долара, за да взема участие в тази сватба.

— Ще предявите ли иск?

— Единственото, което сега има значение за мен е, че Ланс ще си намери по-подходяща съпруга.

— Той вече си е намерил, парцал такъв! — извика разярена Пипа.

Другите станции предаваха новини от лагера пред Флор де Лис — имението на семейство Уокър. Камерите проследиха парада от камиони, които призори напускаха полесражението.

— Прилича на погребение — напевно обяви репортерът. — Всъщност това е първото от двете погребения за семейство Уокър тази седмица. Фамилията остава в уединение — той приближи до къщичката на пазача. — Какво можете да ни кажете за изминалата нощ?

Чарли затвори прозорчето в лицето на нахалника. Без да му мигне окото, репортерът приближи към един бял мерцедес, който стоеше наблизко.

— Извинете — прозорецът се спусна. — Приятели ли сте на семейството?

На екрана цъфна госпожа Бинго Бънц, блестяща в сапфиреносиния си костюм и подходящата шапка с пера.

— Тук съм, за да поискам обратно сватбения си подарък. Сватба очевидно няма да има.

Като едва сдържаше усмивката си, репортерът огледа дългата опашка от около четиридесет автомобила, които се бяха наредили зад госпожа Бънц.

— Сигурно всички са дошли за това, а? Опашка за връщане на подаръци?

— Може и така да го наречете.

— Ще ми кажете ли какъв беше вашият подарък?

— Приблизително петдесет хиляди долара в златни монети.

— Охо! Чухте ли, драги зрители? Това със сигурност не е тенджерата за фондю!

Прозорецът се затвори.

Пипа се завлече до банята и погълна цяла шепа аспирин. Мислеше си, че сватбата на Теън ѝ прилича на медиен цирк, но това беше десет пъти по-лошо. Тя взе всички кутии със зърнени закуски от кухнята на Джини и се върна отново на дивана. Очите ѝ горяха.

— Къде е Пипа Уокър? — питаше говорителката. — Никой не казва — тя вдигна сутрешните вестници и Пипа ахна, когато прочете заглавията.

„Духнаха под опашката на куотърбек“. „Думи убиват дядо милиардер“.

— Никой не може да я обвини, че е изчезнала — тя обмени една усмивка с колегата си говорител. — Ти какво мислиш, Харви? Мата Хари или Булката беглец?

— Объркано дете — беше отговорът. — Всичко друго би било подсъдно.

Телевизионните станции посветиха цял ден на безуспешен лов за Теън, сетне балансираха несполуката си с дълги некролози за Ансън. Психолози даваха интервюта относно нервната възбуда и уплахата от

брака и обясняваха защо се женят богатите хора. Уит Макой, макар че не разкри финансови подробности относно екстравагантността на Теън и не позволи да се разбере, че е бил уволнен, разказа за цената на една светска сватба, което обслужваше главно неговите интереси, и как „Щастливи завинаги“ ООД превръща мечтите в реалност. Правни експерти задаваха въпроса дали е бил подписан предбрачен договор. Специалисти по етикет обясняваха как да се постъпи при връщането на подаръците, когато събитието е осуетено. Говорилнята беше безкрайна. Пипа попиваше всяка дума като в транс.

Най-накрая в късния следобед телефонът иззвъня. Беше Джини.

— Как си? Държиш ли се?

— Не. Дядо умря.

— О, ужасно съжалявам! Не си го убила ти, ако това си мислиш.

— Опитах се да се прибера вкъщи — проплака Пипа. — Теън не иска да ме види, може би завинаги.

— Дай боже, амин! Извинявай, шегата май не бе на място.

— Искам да отида на погребението.

— Пипа, не бива! Помисли и ще видиш защо.

— Бих могла да се маскирам — безнадеждно плачеше Пипа.

— Всеки папарак в страната те търси и дебне. Охраната ще бъде по-стегната, отколкото при встъпването на президента в длъжност. Пресата ще е там, ще има орди журналисти. Можеш ли да си представиш какво ще настъпи, когато открият, че си там маскирана? По-добре потисни чувствата си и остави дядо ти да бъде погребан достойно и с уважение.

— Дали да не се самоубия? — прошепна Пипа.

— Може, но не в моя апартамент. Ясно ли е? — когато Пипа и този път не се разсмя, Джини продължи. — Не забравяй да изключиш джипиеса на телефона си. Могат да те проследят.

Когато пресата я нарече „Бокър Уокър“^[2], Пипа се хвърли в леглото и плака там цели два дни. Как можеше толкова лошо нещо да се случи на един толкова добър човек като нея?

През сълзи гледаше новините от погребението и телешопинг. Претърси кухнята на Джини за храна. Телефонът звънеше денем и нощем. Репортерите предлагаха на Джини огромни суми, ако даде ексклузивно интервю. От време на време тя проверяваше собствения си мобилен за съобщения. Същите репортери предлагаха същите суми

и на нея. Уит Макой се обади веднъж, за да ѝ каже, че предварително е знаел, че ще се случи нещо лошо, и че ще бъде щастлив да ѝ направи 30-процентна отстъпка, ако някой ден реши да се зажели втори път. Кимбърли имаше наглостта да я попита дали е върнала годежния пръстен на Ланс. От Теън — нито дума. Мълчанието направо я убиваше. На третия ден, тъкмо бе привършила последната от замразените пици на Джини, звънецът на вратата иззвъня. Пипа почти щеше да се задави с пепероните, но нито помръдна, нито отговори. Посетителят търпеливо натискаше звънеца на всеки 30 секунди. Накрая тя отиде на пръсти до вратата и сложи око на шпионката. Отвън стоеше Шелдън Еделщайн — адвокатът на дядо ѝ, с куфарче в ръка и голяма кесия с продукти. През последните години Шелдън бе смятан за член на семейството, а и беше кръстник на Пипа.

За пръв път много щастлива да го види, тя отвори вратата.

— Шелдън! — Хвърли се отгоре му така енергично, че той щеше да падне. — Как ме намери?

— Чарли ми подшушна, че може да си тук. Останалото бе въпрос на преминаване на известна сума от моя джоб в джоба на пазача.

Шелдън отстъпи и огледа загрижено Пипа. Последния път, когато я бе видял, тя беше неземно видение в бяло. Сега изглеждаше рошава, неизмита и разстроена. Тениската никак не допринасяше за външния ѝ вид.

— Май не смееш да си подадеш носа навън.

Очите на Пипа плувнаха в сълзи.

— Къде бих могла да отида?

Антарктида бе една добра възможност.

— Донесох ти сладкиши от Маргарита. Да пийнем по чаша чай, какво ще кажеш?

Те отидоха в кухнята и Пипа сложи вода да кипне. Шелдън остави на масата лимонови бисквити.

— Сами ли сме?

— Да. Джини е в Коста Рика.

— Имах предвид другия мъж.

Другият мъж беше при Ланс.

— Сами сме. Как е майка ми?

— Не особено добре. Сватбата означаваше много за нея, както може би предполагаш. Да видиш как всичко това се превръща в дим

пред очите ти и да загубиш Ансън в един и същи ден сигурно е много сериозен удар. За щастие Теън реагира добре на лечението — хвойнови плодчета под формата на джин.

— Ще се оправи. Да се чувстваш разочарован е различно от това да се чувстваш виновен — Пипа вдигна пицциния чайник. — Аз убих дядо си, Шелдън.

— Глупости! Ансън беше на осемдесет и четири години. Цяла седмица не спря да ходи по купони. Щеше да умре и по време на обикновена сватба, ако искаш да знаеш — адвокатът се прокашля и оправи вратовръзката си. Ако Пипа го познаваше по-добре, щеше да знае, че е на път да изрече огромна монументална лъжа. — Когато го положила в линейката, бях до него. Знаеш ли какви бяха последните му думи? „Кажете на Пипа, че не е виновна за нищо. Кажете й, че я обичам и напълно разбирам защо спря сватбата.“

Нямаше смисъл да обременява бедното дете с вина за цял живот. Очите й блеснаха.

— Наистина ли каза това? — не бяха ли прекалено много думи за някой, който току-що е преживял сърдечен инфаркт и умира.

— Всяка дума. Кълна се в библията.

За Шелдън бе лесно да произнесе подобна клетва — той беше евреин.

— Какво облекчение! Чувствам, че огромна тежест падна от сърцето ми.

— Едната причина да дойда тук бе, за да ти кажа тези относително добри новини — адвокатът отвори куфарчето си. — Но има и някои правни въпроси, които трябва да обсъдим.

Тонът на гласа му не вещаеше нищо добро. Пипа донесе чая и седна на кухненската маса срещу него.

— Трябва да проумееш, че майка ти не е на себе си — започна той. — Но все пак била в достатъчно добро психично здраве, за да подпише тези документи тази сутрин.

Пипа се опита да си спомни какво бяха говорили всички онези адвокати по време на предаванията по телевизията.

— Да не би да ме съди за неспазване на договора?

— Не, скъпа. Тя смята да се откаже от теб. Да те лиши от наследство.

Пипа трепна. Какви жестоки думи!

— Какво означава това?

— Означава, че повече не те смята за своя дъщеря. Богатството ѝ няма да мине в твои ръце. Ти няма да я наследиш. Повече не можеш да смяташ Флор де Лис за свой дом. Казано с юридически термини, вече си сираче. Като Дейвид Копърфийлд.

— А баща ми? — едва не се задави Пипа. — И той ли иска да се откаже от мен?

— От вчера той играе голф в Мароко. Майка ти го изгони от къщи с един античен свещник. Той се страхува за живота си.

— Трябва да му се обадя — рече Пипа. — Той никога няма да се съгласи с това.

Мълчанието на Шелдън подсказваше, че предположението ѝ може би е неправилно.

— Пипа, понякога е много трудно някои решения да бъдат разбрани. Ти вече не си дете. Трябва да приемеш отговорността за своите действия. Благодарение на теб Теън е изпаднала в несигурно положение в обществото, вероятно до края на живота си. Не можеш да очакваш от нея да не е ядосана и изпълнена с малко отмъстителност.

— Ти наричаш това да се откажеш от детето си и да го лишиш от наследство малко отмъстителност? — извика Пипа. Тя се хвана за главата. — Съжалявам, Шелдън. Дойде ми малко шокиращо.

Мамка му! По дяволите! Малко шокиращо ли? Та тя нямаше диплома! Не бе завършила колежа! Нямаше покрив над главата си! Нямаше издръжка! Нямаше никакви професионални умения! Не знаеше дори дали може да работи с касовия апарат в Тако Бел^[3].

— Как ще живея? Как ще оцелея?

Шелдън мрачно отпи от чая.

— Неизвестни са пътищата Божии. Съдбата подрежда живота по странни начини. Дядо ти винаги вярваше, че в теб има голям потенциал. Той те окуражаваше да преследваш мечтите си, независимо дали бяха да правиш филми в Прага или да се омъжиш за Хендерсън — Шелдън тактично премълча факта, че нито една от двете ѝ мечти не струваше и пукната пара. — Той винаги желаше най-доброто за теб, но искаше да си го заслужиш. Затова основа един фонд, който се активира след смъртта му — Шелдън извади някакви документи от куфарчето си и си сложи очила за четене. — Ще получаваш издръжка от шейсет хиляди долара всеки месец.

— О, благодаря ти, Боже!

— Има обаче едно условие.

— Тази издръжка ще ти се дава само докато учиш.

— Какво да уча?

— Каквото си избереш — Шелдън продължи да чете. — Ако и когато вземеш диплома, ще получиш останалата част от фонда.

— И тъй като някъде наоколо има един милиард долара, който стои и те очаква, предлагам да се опиташ да си вземеш изпитите.

— Как мога да се върна в училище? Та аз съм опозорена!

— Формулировката е непоклатима. Наследяваш по-голямата част от имотите на Ансън, Пипа. Той остави едно дребно подаяние — към петдесет милиона, на баща ти. Кое то може би е причината Теън да направи опит да го убие със свещника.

— Не разбирам! Защо Робърт не е получил нищо?

— Не можем да питаем мъртвите. Подозирам, че Ансън се е страхувал, че майка ти ще прахоса богатството на семейство Уокър. Нейните разточителни вкусове са добре документирани и всеизвестни. И очевидно е вярвал, че ти ще направиш нещо по-умно и по-смислено с парите — Шелдън премести чашата си. — Някакви въпроси?

— Извинявай. Аз съм в шок.

— Всички сме в шок. Имаш ли нещо против да направя предложение, което може да улесни живота на всички ни? Веднага промени името си. Тръгни на училище и започни нов живот.

— Това са три предложения.

— Тогава само промени името си. Мога незабавно да уредя документите — Шелдън отвори писалката си „Монблан“. — Е, отсега нататък ти би искала да се казваш... Как?

— Откъде да знам? Това не е нещо, за което съм мислила през последните няколко години.

— Да, разбира се — той остави визитната си картичка на масата.

— Това е личният ми телефон. Можеш да ми звъниш по всяко време — денем и нощем. В чантата има още сладкиши.

Пипа го изпрати до вратата и спря.

— Мислиш ли, че някой ден Теън ще ми прости?

— Трябва да й дадеш малко време, дете. Ти й нанесе дълбока рана.

— Но това не е цялата история. Аз не й казах всичко.

Шелдън сви рамене.

— Не съм сигурен, че състоянието ѝ ще издържи още разкрития. Довиждане, скъпа. Помисли си за ново име. И къде би ти харесало да живееш. Не е задължително да е Далас.

След като той си отиде, Пипа си сипа голяма доза уиски — първото ѝ по-силно питие след сватбата. Скоро щеше да бъде много по-богата, отколкото в най-лудите си мечти. Цената за това бе загубата на семейството и репутацията ѝ. Сделката не бе добра. Тя с радост би дала и последния си цент, ако можеше да върне часовника назад — в събота следобед малко преди пет. Ако парите не можеха да направят това, каква полза имаше от тях?

Въпреки това започна да прелиства списанията на Джини в търсене на подходящо име. Например Старлив? Берта? Бинки? От лошо по-лошо. Ами второто име? Размени буквите в Уокър. Уорък. Рокър. Уъркол. Всичко ѝ звучеше като име на латвийски терорист. Остави имената. Къде да отиде да живее? Ню Йорк. Сан Франциско. Париж. Шанхай. Може би трябваше да си остане в Тексас и да се скрие в Хико или Флатония — някое толкова прашно и безжизнено място, че никой не би се сетил, нито би помислил да я търси там. Би могла да лежи на дивана, да гледа телевизия по цял ден и да яде като майката на Гилбърт Грейп.^[4]

Това бе под достойнството на една Уокър. Така че Пипа се опита да измисли какво би ѝ харесало да учи. В университетите не се изучаваше специалност „Пазаруване“. Медии? Да, беше много добра в гледането на телевизия. Някога, преди много години, искаше да работи в детска градина. Ежемесечните лекарски прегледи и сблъсъкът с неразумни родители промениха мнението ѝ. След Прага повече не проявяваше интерес към правенето на кино. Право, наука, бизнес, медицина: все начини да си прережеш сам гърлото. Назад към разума.

Когато изпразни кутията с лимонови резенки, Пипа записа на един лист кои са силните ѝ страни: слушаше внимателно, беше любезна, имаше хубав външен вид. Въздъхна и остави молива. Ако трябваше да бъде абсолютно честна, тя вече бе направила кариера и това бе да бъде дъщерята на Теън. Ето в кое поприще наистина беше отличничка! Като такава се чувстваше абсолютно комфортно. Пипа замислено си играеше със златната верижка на глезена си. Теън беше ѝ

я дала за сватбата, за да се спази традицията да носи нещо назаем. Сега тя бе единственото нещо, което ѝ бе останало от нея.

Пипа отново се хвърли на дивана и избухна в сълзи. Никога вече нямаше да се разходи из градината на Флор де Лис, никога повече нямаше да се събуди от аромата на прясно сварено кафе в леглото си с балдахин. И защо? Само защото се бе опитала да помогне на един лош човек. Къде, по дяволите, беше сега той? Къде беше майка му? Изобщо къде бяха хората? Който и да е? Стените сякаш се приближиха към нея. Трябваше да излезе, преди да си среже вените в банята на Джини.

Нойман щеше да я спаси!

Пипа скочи на крака. След яростно търкане под душа тя се изправи пред проблема какво да облече. Никоя от дрехите на Джини не ѝ ставаше, пък и нямаше никакви гримове. Не можеше да излезе с камуфлажната тениска и белите обувки Бланик. Разочарована и с осуетени намерения тя се строполи в стола до огромния като в средновековна катедрала прозорец.

Някаква твърда възглавница ѝ убиваше на гърба. Оказа се, че не е възглавница, а навитата ѝ на руло сватбена рокля. Видът на прекрасната дреха, сега смачкана и изоставена, почти докара нова вълна от ридания. Сетне Пипа осъзна, че държи единствената рокля, която беше с нейния размер. Тя намери ножици и отрязва шейсет сантиметра материал от полата, превръщайки производението на Вера Уонг в рокля с къса, но изключително обемна пола. Сетне намери бельото си Lipo in a box и обувките с десетсантиметрови токчета под леглото. Не беше свалила годежния си пръстен. Сега добави обиците с жълти диаманти, които Ланс ѝ бе изпратил сутринта в деня на сватбата, и диамантената огърлица, която дядо Ансън ѝ бе дал като годежен подарък. Погледна се в огледалото. Оттам я гледаше млада жена, която носеше цяло състояние в бижута, безмилостно съсипана рокля и обувки за шестстотин долара: идеалното облекло на една тексаска безделница, излязла на пазар.

Джини беше фен на огромните слънчеви очила и шапки за сафари. Пипа избра най-малко противните от тях. Намери малка чантичка с мъниста, все още с етикет за цената, и я натъпка с парите от баща си. Напарфюмира се с парфюма „Теън“, който стоеше на тоалетката на Джини, и пъхна флакона в чантичката. От сега нататък той щеше да бъде навсякъде с нея. На излизане пъхна и визитната

картичка на Шелдън при пачката банкноти, в случай че си намери ново име, място за живеене, училище или път в живота.

Автоматичната врата на гаража се отвори. Пипа излезе с автомобила на Джини на алеята. Свеж въздух! Слънце! Движение! Опиянена от свободата, тя не можа да устои на импулса да изкара мощното возило на магистралата. Включи CD плейъра на пълна мощност и запя с пълен глас заедно с Джош Гроубан^[5], докато обикаляше Далас. Почти към края на диска, някъде по шосе 75, погледна в огледалото за обратно виждане и с изненада видя сините светлини на една полицейска кола точно зад себе си. Тя спря музиката и отвори малко прозорчето си.

— Отбийте от магистралата! Веднага! Последно предупреждение!

Значи това беше странният шум, който чуваше от близо двадесет минути! Мъжът беше много ядосан. Пипа се провря през трите ленти коли и спря. Изчака нервно, докато патрулната кола телефонира, за да провери регистрационните номера на колата. В страничното си огледало наблюдаваше как един Голиат с каменно лице и полицейска униформа върви към нея.

— Да, офицер? — попита хрисимо тя.

— Следвам ви от двадесет минути. През цялото време карахте с превишена скорост.

— Съжалявам. Човек натисне леко газта на тази машина и тя сама тръгва.

— Знаете ли за какво се използва огледалото за обратно виждане?

За да си начервиш устните, разбира се. Пипа обаче сметна, че офицерът няма да оцени хумора ѝ.

— За да гледам какво има зад мен.

— Правилно! Документите и регистрационния талон на колата, моля.

Пипа намери регистрационния талон на Джини в жабката.

— Колата е на моя приятелка. Тя е в Коста Рика, отседнала съм в нейната къща. Опасявам се, че книжката ми остана в къщи. Имам малко пари в чантата. По-точно чантата на Джини. Татко ми даде пари, когато се опитах да си вляза вкъщи онзи ден. Майка ми не ме пусна,

защото сега съм сираче, така че останах у Джини, докато тя е в джунглата, за да изследва навиците за гнездене на...

— Излезте от колата. Отворете багажника.

Там нямаше нищо, освен гигантския цилиндър на райета.

— О, това е шапката на Джини за Лудия шапкар! Не е ли готина!

Устните му дори не помръднаха.

— Името и адреса, моля.

— Пипа Уокър — прошепна едва чуто Пипа. — Живея във Флор де Лис на Роял Лейн. Живеех...

Веждите на офицера скочиха нагоре. Срязаната рокля, диамантите и белите обувки, яркожълтите слънчеви очила сега придобиха известен смисъл. Той разпозна лицето, което през последните няколко дни не слизаше от екраните и страниците на вестниците.

— Вие май щяхте да се жените.

Лицето ѝ помръкна.

— Нещо такова.

Горкото хлапе! Приличаше на призрак. Последното нещо, от което изчезналата булка се нуждаеше, бяха още публични унижения. Все пак той се бе заклел да пази закона. Полицаят започна да попълва, една форма.

— Ще трябва да се явите в съда и да платите глоба за превишена скорост. Носете си документите, ако можете да ги намерите.

— В съда? Но там е пълно с адвокати и полицаи! И с фотографии!

Тя сякаш бе готова да се хвърли под минаващите край тях коли. Той я съжали. Беше толкова мила, дори и с тази грозна шапка за сафари.

— Тогава ще отидете на поправително училище за шофьори.

Пипа чу само думата училище. Мълча дълго и накрая попита:

— Може ли да проведе един кратък разговор? Моля ви, въпросът е на живот и смърт.

Тя намери визитната картичка на Шелдън в мънистената чантичка.

— Шелдън! Поправителното училище за шофьори училище ли е? — изчака отговора, като едва сдържаше дишането си. Животът и цветът се завърнаха на лицето ѝ. — Ще отида на училище, господин полицаи — отговори тя, почти зашеметена от вълнение. Човек би си

помислил, че той току-що ѝ бе подарил летящо килимче. — Благодаря ви много!

---

[1] Луксозен квартал в Далас с елегантни резиденции и фамилни къщи. — Б.пр. ↑

[2] Balker (англ.) — човек, който се опъва, съпротивява, проявява нежелание, препъва се, римува се с Walker, което пък значи вървящ човек. — Б.пр. ↑

[3] Верига ресторанти за бързо хранене, предлагащи тексаско-мексиканска кухня. — Б.пр. ↑

[4] „Защо тъгува Гилбърт Грейп“ — американски филм, 1993 г., с Джони Деп в главната роля. — Б.пр. ↑

[5] Певец, лиричен баритон от американско-еврейски произход. — Б.пр. ↑

Без да обръща внимание на яростта, проявявана от останалите участници в движението, която предизвика със своето бабешко влачение, Пипа шофира с неизменните петдесет километра в час до „Нойман Маркус“, като междувременно говори с Шелдън по мобилния телефон. Той обеща да провери програмата на шофьорското училище и да направи електронни трансфери на пари веднага след като я запише официално.

— Няма да използваш името си, нали? — попита я Шелдън. — Един медиен цирк засега ни е напълно достатъчен.

— Все още не мога да измисля нищо. По-трудно е, отколкото си мислиш.

След като паркира в най-отдалечения ъгъл на паркинга, Пипа взе ескалатора до „Американ Дизайнерс“ — крилото, където можеше да се движи дори със затворени очи. Бе на половината път към щанда на Зак Пусен, когато чу познат глас наблизо.

— Това не е твоят стил, Катерина.

— Остави ме на мира, мамо! Какво знаеш ти за моя стил?

Пипа замръзна и се сви, като зърна само на десетина крачки госпожа Бинго Бънц V. Дъщеря ѝ пробваше бяла рокля, която изключително ефектно подчертаваше преливащите ѝ рубенсови форми.

— Няма да облечеш това за котилъона. Прекалено е прилепнало по теб.

— Но е седем хиляди долара!

Госпожа Бънц огледа етикета с цената.

— Сигурно това са им възможностите. На този етаж трябва да има нещо за поне десет хиляди. Госпожице! Можете ли да ни помогнете?

Пипа използва възможността да се шмугне между крещящо розовите и тюркоазнозелените рокли на Лили Пулицър^[1] на най-далечния щендер.

Тъкмо ровеше през дрехите, за да излезе, когато от съседната пробна кабина неочаквано се появиха Лиа и Кора — бившите ѝ шаферки. В паниката си Пипа се свлече на колене и запълзя към далечния край на отдела за дрехи.

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — попита някой.

Пипа вдигна очи към две крачета, тънки като пищялки.

— Изглежда загубих контактните си лещи.

Продавачката бе достатъчно възпитана и учтива да не я попита как се е случило, след като на носа ѝ се кипреха огромни слънчеви очила. Вместо това също клекна до нея.

— Какъв цвят са?

— Вижте — прошепна Пипа, — забравете за лещите. Сигурна съм, че вече са строшени. Искам да ми донесете всичко, което имате на Зак Пусен, размер шест — когато момичето я загледа недоумяващо, добави: — Страдам от агорафобия^[2]. Цяло чудо е, че стигнах до магазина. Моля ви, не казвайте на никого, че съм тук.

Диамантите убедиха продавачката, че момичето, макар и лудо, очевидно има забележителни доходи.

— Бъдете спокойна. Ей сега ще се върна.

И наистина се върна бързо с цял куп дрехи в ръце.

— Чудесно — рече Пипа. — Може ли да ми донесете още две поли и горнища Лондри? Също така дузина бикини и сутиени „Ла Перла“ размер трийсет и четири? Късо кожено яке от Андре Марк също би било добре. Трябват ми чифт гуменки, бели сандали и ниски черни обувки. Размер осем. Ферагамо, но да не са прекалено остри.

— Мисля, че Ферагамо не правят гуменки.

— Каквито ще да са — Пипа извади пачката от сто доларови банкноти. — Имам малко кеш.

Веднага след като продавачката тръгна, тя се измъкна от остатъка на своята булчинска рокля, която не бе използвана по предназначението си. Тъкмо откъсна етикета на плисираната червена рокля и пхна главата си в нея, когато чу госпожа Бинго Бънц V да казва почти до нея:

— Виж какви красиви дълги поли, Катерина. Виждайки два чифта приближаващи се обувки, в последната секунда Пипа се скри зад щендера с панталони DKNY^[3].

— Не говориш сериозно, мамо — отговори дъщерята, вземайки една пола, за да я разгледа. — Прекалено са хипарски, все едно ще ходя на фестивала Уудсток.

Пипа с ужас наблюдаваше как Катерина вдигна сватбената й рокля от пода.

— Но я виж това! Много е сладко!

— Никога не вземай нищо от пода! Погледни подгъва! Тази рокля е сериозно повредена.

— Бодито ми харесва. Може да наемем шивачка да поправи долницата, нали?

— Госпожице? Може ли да ни помогнете? Искаме да купим тази рокля.

Пипа видя трети чифт обувки да се присъединяват към недодяланите Бънц.

След миг продавачката попита:

— Откъде я взехте?

— Точно отгук, беше между циганските поли.

— Струва ми се, че не е в добро състояние. Не съм сигурна, че е от нашите колекции.

— Разбира се, че е. Я вижте етикета! Имате бутик на Вера Уонг, нали?

— Може ли да я видя? — трите чифта обувки се отдалечиха.

Пипа прехапа ръката си, за да не се разкрещи. Сетне започна да брои до сто, като се клатеше напред и назад. След цял век време чу глас.

— Госпожо? — продавачката клекна до нея. — Мисля, че донесох всичко, което ми заръчахте.

— Не съвсем! Вървете на щанда на La Prare^[4] и вземете фон дьо тен, защитен крем срещу слънце, руж, очна линия, сенки, грим, пяна за чистене, ексфолиант, крем против бръчки и три червила. Номерът е три точка четири. Сетне донесете всичко при спортните стоки — Пипа не познаваше нито една жена, която да ходи на този щанд. Тя подаде на момичето и откъснатия етикет от червената рокля, която облече. — Добавете и това към сметката. Виждате ли някъде две блондинки с високи прически?

Продавачката се изправи.

— Има около двадесет такива на разпродажбата на Москино. Не се тревожете, никой не гледа насам.

Пипа изприпка надолу по стълбите толкова бързо, колкото ѝ позволяваше възпитанието. Струваше ѝ се, че на всеки няколко стъпки някоя от приятелките ѝ, от шаферките, от приятелите на Теън, някой, който приличаше на гост от сватбата, или музикант от Далаския симфоничен оркестър, се изпречваше на пътя ѝ. Тя местеше единия си крак пред другия като механичен робот, докато стигна пред стъкления сандък, който съдържаше бейзболни топки, боксови ръкавици и хокейни стикове с автографи.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам? — попита продавачката.

— Продавате ли снимката с автограф на Ланс Хендерсън? — попита Пипа, опитвайки се да убие времето. — Видях я тук преди малко.

— Разпродадохме всички. Свърши. Всяко момиче в Тексас иска да я притежава сега, когато отново е в обръщение — едва произнесе това и две момичета приближиха и попитаха за снимката на Ланс Хендерсън с футболен екип, за предпочитане в гръб.

— Има толкова сладко дупе — рече едното момиче на другото.

Пипа едва не си прехапа езика. За щастие продавачката и три асистентки с кутии приближиха към нея. Тя ги заведе до автомобила и излетя като ракета от паркинга на „Нойман“. Напазарува хранителни продукти в Испанския супермаркет в долната част на Далас. Всички тук предполагаха, че бижутата ѝ са имитация или, че се е загубила. Върна се в къщата на Джини точно навреме, за да пусне повторението на „Другият свят“^[5]. След като изяде цяла кофичка сладолед „Хааген Даз“, прослуша телефонните съобщения. Шелдън се бе обаждал шест пъти, така че веднага му позвъни обратно.

— Добри новини! Шофьорското училище започва утре. Продължава една седмица.

— Значи след седмица ще бъда милиардерка?

— Ако издържиш изпитите — да. Под какво име ще се запишеш? — мълчание. — Вече е почти пет часа. Ако не го направя днес, ще трябва да чакаш още един месец.

Пипа загледа имената, които вървяха на екрана в края на серията. Зоуи, Пати, Уонда, Карли, Пердита...

— Пердита — рече тя. — Звучи добре — Бакарди.

— Откъде измисли това име?

— От телевизора. Гледам „Другият свят“.

— Не може да правиш това! Истинската Пердита Бакарди ще те съди за целия милиард. И може да ти го вземе. Казвай друго име. Бързо.

Пипа се огледа из стаята. Джини бе оставила цяла купчина брошури и пътеводители за Централна Америка върху масата за хранене. Панама, Хондурас, Никарагуа, Коста...

— Рика.

— Пердита Рика?

— Ти сериозно ли говориш?

— Направи го, Шелдън! Това е просто име.

— Ще ти се обадя след пет минути. Не излизай никъде.

Пипа разопакова далаския вестник „Морнинг нюз“, който намери в кутията, тъй като Джини бе забравила да спре абонамента му, преди да напусне града. Спокойствието ѝ се изпари моментално, когато видя статията на първа страница. Любовниците май ще се съдят. Очевидно Розамънд щеше да търси от Теън пълно покритие на разходите за бала на Хендерсън, които бяха почти два и половина милиона долара. Тази цифра щеше да се удвои, ако Розамънд изплатеше компенсации на своите гости за самолетни билети, храна, облекло и морални щети като всяка уважаваща себе си дама от Хюстън. Тъй като не бе от ония, които биха пропуснали една добра котешка драка, Теън съответно съдеше Ланс за два и половина милиона долара за сексуален тормоз плюс стойността на самолетните билети, храната, облеклото, моралните травми и питиетата на гостите си. Нито Ланс, нито Пипа можеше да бъдат намерени за коментар. Всъщност и двамата бяха изчезнали, което пък предизвика слуховете, че двойката е избягала, като си е направила шега с двете съревноваващи се майки.

Светските страници на вестника преливаха със статии, от които ѝ се зави свят. Репортерите се бяха престарали с няколко дузини мъже, всеки от които твърдеше, че е тайният любовник на Пипа. След като прочете и последната дума, тя отиде до хладилника като лунатик. Отвори останалия сладолед, допълни го е ром, разклати го яростно и започна да пие. Вместо да заглъхва, тази история се разпространяваше като вируса на Ебола.

Шелдън се обади отново.

— Утре точно в девет трябва да бъдеш в училището. Ако преминеш успешно, ще ти бъде простено пътното нарушение и двете отнети точки. Ще наследиш един милиард. Пипа, там ли си?

— Тук няма никаква Пипа. Тук е Пердита, а не Пипа.

— С пълна уста ли говориш?

— Четох вестниците.

— Това е нещо, което не мога да предотврати. Но ще те посъветвам веднага да престанеш да го правиш.

— Мама ще бъде съдена.

— Ако успееш да си вземеш изпитите, ще бъдеш в състояние да се разплатиш и с Теън, и с Розамънд съвсем сама. Надявам се това да ти даде известен стимул и чувство за цел.

Пипа се сви като ударена при напомнянето, че трудностите на Теън бяха по нейна вина.

— Ще го направя заради нея, Шелдън. До една седмица всичко ще бъде приключено.

— Искрено се надявам да стане така — той ѝ обясни, че трябва много да внимава никой да не разкрие истинската ѝ самоличност. Не му бе никак лесно да убеди полицията, че псевдонимът ѝ ще бъде от полза и в интерес на всички, защото ченгетата много обичаха да наказват богатите и известните нарушители на закона. — Не се сприятелявай с никого. Опитай се да замаскираш всички следи от Пипа Уокър.

— Но аз току-що си купих нов гардероб от „Нойман Маркус“!

— Надявам се, че е скромен и непретенциозен.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да се смесиш с простолюдието, Пипа! Пердита Рика сигурно е сервитюрка или нещо подобно.

Тя отиде в спалнята. Купчината дрехи върху леглото включваше червена плисирана рокля, червено кожено яке, няколко яркорозови блузки, тясна бяла пола и черна блуза с V-образно деколте, всички силно прилепнали, очертаващи формите на тялото и очевидно дизайнерски. Значи не биваше да се облича така.

Отново намъкна облеклото за къмпинг. Грабна ключовете от лексуса, но размисли: последното, което ѝ трябваше, бе призовка за шофиране в нетрезво състояние. Затова извика такси. Когато то се

появи пред къщата, нахлупи шапката за сафари и слънчевите очила и нареди на шофьора:

— Закарайте ме в Уол-Март^[6].

Когато стигнаха до не толкова привилегированата част на града, Пипа огледа внимателно минаващите млади момичета, надявайки се да научи какво трябва да купи за гардероба на Пердита Рика. Очевидно правило номер едно беше „Колкото по-малко, толкова по-добре“. Особено когато дрешката едва-едва покриваше бедрените мускули. Правило номер две бе „Никакви пастелни цветове, земни тонове или малки щампи“. Правило номер три — „Прилепнало и тясно“. Докато наблюдаваше плътта, която преливаше навсякъде, Пипа си даде ясна сметка, че ако иска наистина да се слее с тълпата, трябва да наддаде двайсет килограма, да носи къси шорти, блузи от изкуствена коприна и обувки с високи платформи, когато се появи в шофьорското училище. Правило номер пет беше „Тъмна коса“.

— Изчакайте ме тук — нареди тя, когато колата стигна до Уол-Март.

Никога преди не бе влизала в подобен магазин. Мястото миришеше на развалена храна. Не видя нито един килим на пода. Хората бутаха количките си, сякаш участваха в надпревара по разрушаване.

— Здравсти — поздрави я момче в инвалидна количка. — Нещо специално ли търсиш?

— Има ли тук секция за дизайнерски дрехи?

— Като „Фрут оф дъ Луум“? Разбира се. Ей там.

Пипа грабна една количка и на зигзаг се отправи към посоченото място, където откри море от блузи. Тя хвърли в количката си цял наръч, както и две поли. Взе пример от някаква тийнейджърка и избра чифт джапанки с дебели гумени подметки от съседния щанд. Беше на щанда за бижута и си търсеше часовник, когато жената до нея каза:

— Извинете, вие не сте ли онази булка? Пипа някоя си?

Спокойно. Запази спокойствие — нареди сама на себе си Пипа.

— Страхувам, че не съм. Името ми е Пердита — тя повиши гласа си с няколко децибела. — Пердита Рика.

— Пердита! Това означава малко загубено момиченце на испански. А Рика означава богат. Значи излиза, че сте горкото малко загубено богато момиченце! Точно като онзи стар филм с Бети Хътн.

Пипа се насили да се усмихне.

— Да, хората често се шегуват с мен.

— Наистина много приличате на нея. Можете да спечелите купища пари, ако се представяте за нея.

— Благодаря за идеята.

Изпаднала в паника, Пипа отиде на щанда за козметика, за да си купи черна боя за коса. Как я бе познала тази жена? Какво я бе издало? От лицето ѝ се виждаше само устата и малко от скулите. Сигурно цялото ѝ излъчване я правеше моментално разпознаваема. Тя избра комплект татуировки и един наистина противен лак за нокти, преди да се нареди на опашката за касата. Раменете я боляха от опита да се скрие, като се прегърби и стои с наведена глава. За щастие хората на опашката около нея четяха списания, наглеждаха малки деца и пооткрадваха малки шоколадови топчета от големите кошове. Докато се придвижваше напред, Пипа прочете упътването за боядисване. Оказа се, че да боядисаш собствената си коса било по-сложно от сърдечна операция. Нищо чудно, че професионалисти като Брент вземаха по шестстотин долара, за да го направят в салон.

Тъкмо бе на път да напусне опашката и да намери къде се продават перуки, когато жената пред нея остави списание „Нешънъл Инкуайърър“ на рафта. Пипа се вцепени от ужас, когато видя собствената си снимка в булчинската рокля на първа страница. Всъщност гледаше от кориците на няколко списания.

„Разкрит е заговор за убийство“. „Фиаско в Тексас. Какво се обърка?“ „Куотърбекът се измъква“.

Под заглавията имаше снимки — тя и Ланс танцуват на бала на Хендерсън, снимки на двамата от годишника на колежа, футболни снимки, снимки на дядо ѝ и дори една доста размазана снимка — Теън и Розамънд като голи охлюви в кална яма. Имаше и награда от петдесет хиляди долара за оня, който я открие.

— Тази мръсница трябва да бъде обесена — коментира жената, като забеляза, че Пипа гледа списанията на рафта.

— Всичко е било нагласено от майка ѝ — антената, седяща на касата, проговори с мъдростта, събрана от петдесет години висене пред телевизионния екран. — Така че да прибере паричките на Розамънд.

— Бедното момче! — продължи да цъка първата жена, разделяйки се неохотно с вентилаторите в магазина. — Приятен ден!

Антената започна да прекарва блузките на Пипа през баркод регистъра.

— Купувате ли тази боя или само си я четете?

Като продължи да крие брадичката си, Пипа подаде на касиерката кутията.

— Извинете!

— Седемдесет и осем и петдесет.

Това не бе възможно, нещо не беше наред. Тази жена сигурно грешеше. Най-евтината пола в гардероба ѝ струваше три пъти колкото цялата количка тук. Може да беше беглец, но не и крадец.

— Сигурна ли сте?

Жената провери сметката.

— Я виж ти! Този код не се чете правилно — сега сумата излезе седемдесет и един долар и петдесет. — Дайте тази стотачка.

Пипа не смееше да диша, докато жената изучаваше банкнотата от всички ъгли, за да се увери, че не е фалшива. Взе рестото си и изтича навън в убийствената горещина на паркинга. Таксито ѝ се бе настанило на място за инвалиди.

— Върнете ме вкъщи — извика тя, като се тръшна на задната седалка.

Всеки път, когато минаваха покрай павилион за вестници, супермаркет или магазин, половината от нея искаше да скочи и са закупи всички таблоиди, които видят очите ѝ. Другата половина искаше да отиде и да се скрие в някой недостъпен манастир в Тибет. Когато шофьорът най-сетне спря пред къщата на Джини, Пипа му даде сто долара и изтича вътре като вампир, побягнал от светлина. Заклучи три пъти вратата и пусна всички завеси, седна в тъмнината и зачака вцепенено някой да запали светлините и да ѝ каже, че всичко това е само един лош сън.

---

[1] Американска дизайнерка, р. 1931 г. През 50-те години, докато продава портокалов сок и непрекъснато цапа роклите си, прави за себе си рокля с многоцветна щампа, която се харесва на публиката, и така открива роклята „Лили“, любима на много поколения — без ръкави, цветна като пролетта. — Б.пр. ↑

- [2] Страх от големи пространства. — Б.пр. ↑
- [3] Дона Карън Ню Йорк — модна марка дрехи и аксесоари. —
Б.пр. ↑
- [4] Козметика от Швейцария. — Б.пр. ↑
- [5] Сапунена опера по Ен Би Си, 8891 епизода. — Б.пр. ↑
- [6] Голям магазин с ниски цени за простолюдието. — Б.пр. ↑

Поправителното шофьорско училище се провеждаше в служебната зала на мотел „Щастлив час“ на булевард „Хари Хайнс“. Разположен близо до железопътната линия, той бе изложен на шум и замърсяване от пушек. Местните проститутки бяха най-големите и редовни клиенти на мотела, а отделът за обществена безопасност на Тексас провеждаше тук своето опреснително училище за шофьори. Щатските власти го смятаха за наказателна институция и се надяваха, че след една седмица, прекарана в класната стая, воняща на хлебарки и пържени яйца, сгазилите лука шофьори за в бъдеще ще направят всичко възможно никога повече да не се върнат тук.

Офицер Върнън Пиърс вдигна очи от бюрото си, когато и последният ученик премина през вратата една минута преди девет.

— Браво! Идеално изчислено време! — рече той, докато ученичката седна на един стол на първата редица и извади тетрадка за писане.

Прекрасни крака! Останалото обаче бе просто ужасно. Никога досега не бе виждал по-лошо боядисана коса. Сякаш беше пхнала главата си във ведро с катран. Татуировки разваляха раменете ѝ, а синьо-сивият лак за нокти ѝ придаваше вид на труп, излязъл направо от моргата. Носеше две блузи като оглавници, долната покриваше няколко сантиметра повече от горната. Бялата пола с малки черешки беше твърда като картон и очевидно чисто нова. Специалитет на Уол-Март. Обувките на момичето изглеждаха поставени върху гуми Дънлоп. Тежката златна верижка на глезена ѝ не се връзваше с нищо останало.

— И вие сте?

— Пердита Рика.

Странно, но никак не приличаше на испанка. Всъщност веждите ѝ бяха руси.

— Добро утро на всички. Казвам се офицер Пиърс. През следващите пет дни ще бъдем най-добрите приятели, така че нека да

започнем с разказ защо сме тук — той посочи дългунест тийнейджър с работен комбинезон на първия ред.

— Не съм извършил престъпление. Невинен съм.

— Тогава ни кажете в какво нарушение сте бил обвинен.

— Че карах трактора си.

Офицер Пиърс прегледа досието му.

— Били е прав. Карал е трактора си. Онова, което не ни каза, е, че е карал в центъра на Далас, въпреки че фермата на баща му се намира в Абилен. Законите в Тексас забраняват да се управлява трактор на двеста и дваисет километра от фермата.

— Пикапът ми се развали, а трябваше да изпълня обещанието си.

— Гаджето ти сигурно харесва подобни разходки — Пиърс премина към следващия ученик. — А ти, Том?

Един шкембелия, който изглеждаше ограбен от живота, каза:

— Наистина не е честно да ми отнемат шофьорската книжка, когато дори не карах и не причинявах никаква опасност.

— Сърцето ми се къса, като те слушам — рече Пиърс, докато се консултираше с досието му. — За твоє нещастие си изхвърлил две празни опаковки от Биг Мак, две големи кутии кола, торбичка от бонбонки, пакет от чипс и половин конус сладолед от прозореца на колата си, докато си стоял на паркинг за почивка и само на тридесет крачки от теб е имало кошче за боклук.

— Това е отвратително бе, човече — завъртя се на стола си Били. — Изял си всичко това?

— Без проповеди, моля — прекъсна го Пиърс. — Човек, който хвърля боклук в красивия щат Тексас, може да загуби шофьорските си права и да си навлече глоба. А ти, Гордън?

Един тридесет и няколко годишен червендалест и червеноврат мъж промърмори:

— Седях си в лодката, мислех за бизнеса си.

— Вероятно е така, но си имал в кръвта алкохол едно и седем. Според законите в щата Тексас хората, които карат лодка, когато са пили, губят шофьорските си права.

— Всеки пие по няколко бири, докато лови риба — протестира Гордън. — Иначе не е справедливо спрямо рибите.

Пиърс се обърна към възрастна чернокожа жена на задния ред.

— Хети! Кажи ни защо си тук?

— Не знам, офицер. Карам от седемдесет и пет години и никога не съм удряла дори заек. И хоп — онзи ден един офицер излезе от синята си кола и ме глоби.

— Тогава нека аз да обясня. Карала си с четиридесет километра в час по междущатската магистрала, където максималното ограничение за скоростта е сто и двайсет, а минималната скорост е осемдесет.

— Искате да кажете, че съм наказана, защото съм карала бавно?

— Точно така. Да чуем теб, Сиймор.

Едно кльощаво тъмнокожо момче на тийнейджърска възраст с бели панталони, които щяха да бъдат големи дори на Хъмпти-Дъмпти^[1], отговори:

— Аз съм градски художник, човече. Само туй мога да кажа.

— Художник значи... В полицейския доклад пише, че си рисувал по частна собственост. Според законите в щата Тексас, ако покриваш стените на други хора с графити, губиш шофьорските си права.

— Оная стена беше направо снежнобяла! — ядоса се Сиймор.

— А ти, Кари-Джо?

Мършава беднячка, която очевидно живееше във фургон, отговори:

— Просто говорех по телефона си.

Пиърс прелисти и прочете няколко изречения в разпечатката.

— Ако даваме награда за премълчаване, ти ще я спечелиш със сигурност. В щата Тексас е противозаконно да караш на разстояние по-малко от сто и петдесет метра зад пожарна кола. Не е законно да причиниш катастрофа, докато говориш по телефона.

Кари-Джо бе успяла да се блъсне в задната част на пожарна кола, докато говорела по телефона си.

— Разговорът беше важен — подчерта тя.

— Това не е оправдание. А ти, Лола? Я ни разкажи.

Млада жена с едра рубенсова фигура, но облечена оскъдно, отговори:

— Аз съм професионална камериерка.

— Дала си на заден с четиридесет километра в час и си ударила странично един ягуар. Според законите в Тексас безразсъдното шофиране се наказва с отнемане на шофьорските права.

— Да бе! Той трябваше да си е пуснал фаровете!

Клатейки главата си, Пиърс загледа последната ученичка. Много мило личице, ако не обръщаш внимание на косата.

— Пердита, теб, какво те доведе тук?

— Карах с превишена скорост.

Всички започнаха да ръкопляскат.

— Браво, момиче! Радваме се да научим, че между нас има един истински престъпник!

— Тишина! Също така си карала без шофьорска книжка и не си обърнала внимание на сините светлини зад теб цели двадесет минути.

— Съжалявам. Припяхах си заедно с Джош Гроубан.

Пиърс прекара ръка по очите си. Пред този клас Скид роу^[2] приличаше на Принстън^[3].

— Докато слушах историите ви, открих едно основно общо нещо. Вината не беше моя! Не го направих аз! Не съм направил нищо! Хайде сега да уточним нещата. Вие не сте жертви. Вие сте нарушили закона. Затова сте тук. Правило номер едно: шофирането е привилегия, а не право. Някакви въпроси?

Изчака цели десет секунди за отговор. Най-накрая Пердита спря да пише в тетрадката си.

— Не, сър.

— За да изкарате успешно този курс, ще трябва да идвате на лекции всеки ден. Ще трябва да си пишете домашните. Ще трябва да решите тестовете върху правилника за движение, пътните знаци, теста за зрение и теста за шофиране, като верните отговори трябва да бъдат над седемдесет процента. Това са четири изпита. Мислите ли, че ще се справите?

Осем пашкула щяха да отговорят с повече ентусиазъм. Офицер Пиърс забеляза някакво движение на първия ред под формата на сълза, която падна от бузата на Пердита.

— Какъв е проблемът, Пердита? Със сигурност си се явявала на изпити и преди?

— Извинявайте, офицер Пиърс. Просто приличате много на бившия ми годеник — тя извади една дантелена кърпичка от чантата си.

Кари-Джо престана да мляска с дъвката си.

— Ах, горкичката! Изоставил те е, нали?

Тя знаеше: жените не плачеха, ако не бяха изоставени.

— Тишина! В тази стая вие ще си отваряте устата само ако аз ви задам въпрос. В останалите случаи ще я държите по-плътнo затворена от багажник на кадилак — Пиърс мина по редовете и остави книжка на чина на всеки. — Това са личните ви наръчници за шофиране в Тексас. Смятайте, че през следващите пет дни тази книжка ще бъде вашата библия.

— Засрамете се, сър! — въздъхна възмутено Хети.

— Говоря фигуративно.

Когато остави наръчника на чина на Пипа, Пиърс усети парфюма ѝ: тежък, но интересен.

— Отворете на първа глава.

„Документи за шофиране.

Кой може да управлява моторно превозно средство в Тексас.

Първо: граждани, които имат валидни шофьорски книжки за щат Тексас.“

Гордън, рибарят любител на бира, вдигна ръка:

— Трябва ли да седим тук и да четем цяла седмица? Мога да си чета тази книжка и вкъщи и да се върна за изпита.

Отлично предложение, но целта на този курс не е да се направи животът им по-лесен.

— След като твърдиш, че си образован, Гордън, защо не ни прочетеш от наръчника? Започвай от първа страница.

Гордън започна да чете монотонно и приспивателно за деветте типа шофьори, които законно могат да управляват моторни превозни средства в Тексас. Офицер Пиърс наблюдаваше класа, докато гласът на Гордън бръмчеше. Той вече знаеше кой ще вземе изпитите и кой ще се провали. Старата Хети щеше да успее, ако минеше теста за зрение. Пердита, която подчертаваше почти всяко изречение в наръчника си с жълт маркер, също. Повечето момчета щяха да бъдат скъсани, защото всички си въобразяваха, че знаят тези глупости и ще се справят на изпита. Успехът на Кари-Джо щеше да зависи от способността ѝ да препише. Лола нямаше да завърши курса.

Пиърс остави Гордън да чете тридесет минути и след това помоли Том боклукчията да отвори на глава „Анатомични органи“. След като бе закусил обилно, Том с огромно неудоволствие зачете за отстраняване на органи, тъкани и очи, но нямаше мърдане — трябваше да се подчини. Тъй като монотонното му четене приспа още повече

класа, погледът на Пиърс се върна на Пердита. Това момиче нещо не се връзваше с останалите. Изглеждаше умна, но объркана. Не му приличаше на някоя от онези, които имат проблеми с наркотиците. Да се опита да избяга от полицията беше често срещано явление, но кой човек със здрав разум щеше да бяга към града? Пиърс разгледа татуировките ѝ. Петното на лявата ѝ ръка му заприлича на Мини Маус^[4], всичко останало беше замазано. Той се зачуди дали в подолните части на тялото ѝ има пръстени, каквито си слагаха повечето жени с черна като катран коса. На лявата си ръка носеше огромен пръстен. Предположи, че най-вероятно е някое от онези чудовища от цирконий, защото знаеше, че богатите хора никога не стигат до този курс. Вместо това те си наемаха адвокати.

Когато гласът на Том заглъхна, Пиърс помоли Лола да излезе пред класа и да прочете главите „Налагани от съда ограничения“, „Свързани с алкохол нарушения“ и „Точкова система за нарушения“. След тридесет минути той се обърна към младия човек, който не откъсваше очи от микроскопичния костюм на Дядо Коледа върху забележителната физика на Лола.

— Сиймор, кажи ни какво представлява глобата за първо дивияй^[5].

Художникът на графити отговори:

— Никога не съм чувал за дивияй. Това някакъв вид птица ли е?

— Това е съкращение за шофиране в пияно състояние. Да караш пиян.

— О, това ли било! Та какво за него?

— Каква е глобата? — повтори Пиърс въпроса през стиснати зъби.

— Петдесетак?

Пиърс почука с пръст по катедрата.

— Да направим десет минути почивка — предложи той. — Свеж въздух. Кафе. Сандвичи. Не забравяй да използваш кошчето за отпадъци, Том.

Класната стая се изпразни. Всички, с изключение на Пердита, която изглежда искаше да му каже нещо, излязоха.

— Глобата за първото нарушение, ако караш пиян, е хиляда долара на година в продължение на три години.

— Много добре, Пердита. Забелязвам, че обръщаш внимание на всичко.

— Защото трябва да взема този изпит. Целият ми живот зависи от него.

Когато жените казваха подобни неща пред него, те обикновено излагаха на показ деколтетата си. Мозъкът на Пердита очевидно не функционираше по този начин. Пиърс беше облекчен, защото в този случай изкушението да се спазари и да направи сделка беше огромно.

— Сигурен съм, че ще се справиш отлично — отвърна той. Имаше хубави зелени очи. Меки и доверчиви. — Мога ли да попитам как се казва парфюмът ти?

— Нарича се „Теън“. В света съществуват само четиринадесет шишенца. Поръчан е и е специално създаден в Париж — тя почти щеше да му покаже флакона, когато осъзна, че една сервитьорка не може да си позволи да притежава лосион за ръце, та камо ли френски парфюм. — Купих го за десет цента на една гаражна разпродажба.

— Разбирам — всъщност нищо не разбираше. — Защо животът ти зависи от това дали ще издържиш този курс?

— Последната воля на дядо ми... — лицето ѝ стана червено като череша. — Ще увеличи издръжката ми. Аз съм сервитьорка — добави, без каквато и да е причина тя.

Пиърс я гледаше как се измъква бързо-бързо от стаята. В досието ѝ се казваше, че когато е била спряна, е карала спортен лексус — ще трябва да е получила много бакшиши, за да си позволи подобна кола.

Когато класът се върна, Кари-Джо реши да хване бика за рогата, изпъчи гърди под носа на офицер Пиърс и попита:

— Успоредното паркиране ще влиза ли в изпита по кормуване? Щото то не е от най-любимите ми неща, които правя, когато съм в колата, ако разбирате какво имам предвид.

— Специално за теб, Кари-Джо, ще включа в изпита по кормуване петдесет процента паралелно паркиране.

— Ама това не е честно! Не искам да го правя!

— Автоматично ще се провалиш, ако отказваш да следваш инструкциите — Пиърс се обърна към класа. — За ваша информация, ще бъдете скъсани, ако катастрофирате или причините инцидент до датата на изпита — той забеляза, че Пердита яростно си записва нещо

в бележника. — Всичко това го има написано на страница петнадесет, Пердита. Не е необходимо да преписваш целия наричник.

Тя сконфузено остави писалката.

— Извинете, сър.

Той я накара да прочете главите „Инспекция на автомобила“ и „Закон за застраховките и гражданска отговорност“, които, макар и написани на английски, бяха абсолютно неразбираеми за всички, освен за съдията или за Уилям Шекспир. Накрая часовникът на китката му зазвъня — обяд.

— Ще направим почивка за обяд. Ще се видим точно в един часа, за да прегледаме пътните знаци.

Пипа последва Пиърс по коридора. Наоколо беше мъртвешки тихо, с изключение на досадното шляпане на джапанките й. Бе сигурна, че я чува, но той забърза крачката си.

— Офицер Пиърс! Стоп! Спрете!

Той, разбира се, се подчини. Трябваше да е от камък да не го направи.

— Какво мога да сторя за теб?

— Давате ли частни уроци?

Докато отговаряше, всяка молекула тестостерон в него крещеше в знак на протест.

— Абсолютно не.

Унижена, Пипа затича към паркинга. Мобилният й телефон зазвъня, когато завъртя ключа в стартера. Тя разпозна номера на Ланс. Ако й се обаждаше от симпатии, не бе избрал подходящия момент.

— Нека да отгатна — извика ядосано тя. — Искаш си университетската значка обратно?

— Пипа? — попита непознат мъжки глас.

— Да! — грешен отговор, в случай че насреща имаше враг. — Не! — грешен отговор, в случай че бе приятел. — Може би. Кой се обажда?

— Уди. Терапевтът на Ланс.

— Терапевтът? Сериозно? Ти си бил голям майтапчия!

Той пусна думите покрай ушите си.

— Ако това ще те успокои, Ланс се е побъркал от скръб и вина.

— Нима? Това е най-хубавото нещо, което чувам!

— Ау, какъв гняв? Защо си толкова ядосана?

— Я млъкни! Ясно ли е! Вие двамата, невестулки мръсни, го заслужавате!

Уди въздъхна.

— Така е. Пипа, ти си най-безкористният човек, когото съм срещал. Майка Тереза ряпа да яде пред теб. На малкия ти пръст не може да се намаже.

— Каква е целта на обаждането ти?

— Ще ти хареса ли да притежаваш мазератито на Ланс?

Фантастично! Това беше първата ѝ мисъл. След миг обаче тя произнесе:

— Звучи ми като подкуп.

— Един по-учтив човек би го нарекъл подарък.

Пипа включи климатика. Гласът на Уди накара кръвта ѝ да кипи.

— Както може би се досещаш, не очаквам никакви сувенири от връзката си с него. Благодарение на Ланс, Теън ме лиши от наследство. Дядо ми е мъртъв. Крия се като престъпник. Обогатеният плутоний има повече приятели от мен.

— И аз се измъчвам. Ланс е на заточение в Бразилия, докато Каубоите са на тренировъчен лагер.

— Хич не ми пука за твоята болка — Пипа почувства как някаква невидима ръка стисна сърцето ѝ. — Искам майка ми да знае истината. Тя ще ми прости, когато научи цялата история.

— Сигурна ли си?

Е, не беше напълно сигурна. Имаше опасност Теън да я удуши заради невероятната ѝ наивност.

— На Теън първо трябва да ѝ мине — посъветва я Уди. — Тя трябва да пожелае да се върнеш при нея. Отново да има нужда от теб в живота си. На първо място трябва да разбере защо твоята сватба означава толкова много за нея. Ще ѝ бъде необходимо време, за да направи самоанализа си.

— А аз междувременно да изчезна и да чакам Второто пришествие, така ли!

— Ами да, това е добра идея.

Пипа въздъхна: Христос го чакаше вече две хиляди години. Теън нямаше да отстъпи нито минута по-малко.

— Не мога да повярвам, че съм била толкова сляпа. Ланс ме направи на глупачка.

— Не беше нарочно.

— О, така ли? Да не би да си вярвал в искрените му надежди, че е Ейси-Диси^[6]? Ама и ти си един терапевт!

— Аз оправям колена, а не ДНК. Ще можеш ли да продължиш живота си, Пипа? Да си намериш някой друг?

— Просто ей така? Ще мине много време преди отново да повярвам на някой мъж.

Жените са толкова объркани същества, помисли си Уди, те наистина трябва да познават и да вярват на някой мъж, преди да се качат отгоре му.

— Ланс иска да запазиш пръстена. Да запазиш всичко. Той каза на майка си под никакъв предлог или случай да не настоява да ѝ върнеш бижутата, дори ако тя спечели делото.

— О! Ти направо разби сърцето ми! Това е направо сърцераздирателно.

— А какво ще кажеш за мазератито?

— Можеш да го хванеш за ауспуха и да го буташ!

Тя затвори телефона.

Уди искаше да ѝ помогне? Все едно Хенри V да предложи да зашие обратно главата на Ан Болейн! Кари-Джо почука на прозореца ѝ.

— Можеш ли да ми заемеш три долара за обяд?

Пипа погледна в портфейла си. Всичко, което имаше, бяха две стодоларови банкноти.

— Ще дойда с теб — въздъхна тя.

Те влязоха във влажното, миришещо на мухъл кафене на мотела. Пипа си взе чаша кафе, което сякаш бе къкрило на печката от месеци. Докато плащаше него и обяда на Кари-Джо, случайно хвърли поглед към телевизора над касата. И направо ахна, когато видя Теън, баща си и някаква друга жена да слизат от една лимузина. Черният воал на Теън се вееше драматично на вятъра, докато тя и Робърт следваха един задвижван от кон фургон към гробището. Пипа разпозна надгробните камъни на семейство Уокър в семейното гробище в Крокет, Тексас. Видя и любимия кон на Ансън — Скамп. Голямата дълга кутия на фургона сигурно беше ковчегът му. Върху него бяха оставени ботушите на дядо ѝ от кожа на алигатор с дълги шпори. Ансън

твърдеше, че се завъртали винаги, когато стъпел върху находище от нефт.

Бащата на Пипа сякаш току-що бе глътнал парче земя от игрището за голф. Теън изглеждаше изтощена и нестабилна, сякаш се люлееше на краката си. Но причината вероятно бяха обувките „Гучи“ с десетсантиметрови токчета, които не са най-подходящият избор за ходене по трева.

На екрана изникна репортер и съобщи, в случай че някой от зрителите бе напълно спял:

— Това е един много тъжен ден за семейство Уокър.

Прикована като пронизана с шпага, Пипа наблюдаваше на живо погребението на дядо си. Преподобният Алкот, завърнал се като за бис, четеше от семейната библия. Седрик, заместник координаторът на сватбата, също беше там — изправен, висок като пушка, в поличка на шотландски карета и слънчеви очила с огледални стъкла. Пипа с изненада видя Кимбърли — някогашната си шаферка, да стои до гроба, облечена в черна рокля без презрамки и шапката от булчинския обяд на тема „Лудия шапка“, вкарана в употреба за втора медийна изява. Само заради камерите на папараците Кимбърли попиваше сухите си очи с носна кърпичка на равни интервали от време.

До лакътя на Теън стоеше смътно позната жена с черна шапка с ниско спусната периферия. След дълги усилия Пипа успя да идентифицира лицето зад слънчевите очила — това беше Дъси Деймън, съквартирантката на майка ѝ от колежа, завърнала се от Рангун. Сега, възползвайки се от удобния случай да бъде видяна в обществото, тя бе облякла къса и прилепнала черна рокля, три четвърти черни ръкавици и гердан от рубини. Всеки път, когато Кимбърли хлипаше зад кърпичката си, Дъси я гледаше с поглед, който най-малкото трябваше да я вкамени. Пипа разпозна и някакви отдавна забравени братовчеди от Корпус Кристи, по-дебели от всякога. Имаше такова изобилие от веещи се воали и носни кърпички, че всеки път, когато духнеше вятър, опечалените сякаш щяха да отплуват.

В кулминацията на церемонията Теън се наклони над ковчега и хвърли ботушите на Ансън в отворения гроб. Пипа прехапа устната си толкова силно, че ѝ потече кръв: дядо ѝ бе обещал тези ботуши на нея! Сега те, заедно с късмета му по нефтените полета, щяха да бъдат погребани с него. Тя гледаше с ужас как майка ѝ хвърли шепа пръст

върху ботушите. Сетне баща ѝ хвърли малко повече пръст. Накрая Дъси взе шепя пръст и пренебрегвайки голямата дупка в земята, замери Кимбърли с нея точно когато се преструваше, че попива очите си с кърпичка. Като омагьосана Пипа наблюдаваше как Дъси води родителите ѝ обратно към тяхната лимузина.

— Ансън Уокър се присъедини към нефтените полета в небесата — завърши репортерът. Следващият му опит за поетични отклонения бе прекъснат от реклама за кучешка храна.

— Прах при прахта, пепел при пепелта — продума дребната стара дама на касата.

Осъзнавайки, че е гледала телевизора почти половин час, Пипа хукна по пътеката.

— Хей! Ти, от шофьорското училище! Не натам! Това не е правилният път! — извика касиерката след нея. Преди Пипа да успее да ѝ попречи тя я замъкна в класната стая.

Завесите бяха спуснати. Офицер Пиърс седеше зад диапроектора, прожектираше на стената геометрични форми и извикваше:

— Осмоъгълник: знаци за стоп. Триъгълник: знаци за предимство. Кръг: предупредителни знаци. Петоъгълник: училище — той направи пауза. — Да, Милисент?

— Тази се опита да избяга — докладва касиерката. — Гледаше погребението.

— Не стой там, Пердита. Ела и се присъедини към нас.

— Е няма ли автоматично да я скъсате? — извика нечий глас в тъмнината, докато Пипа седна на мястото си на първия ред. — Нали казахте, че трябва да не закъсняваме и да идваме навреме.

— О, съжалявам — отвърна Пиърс. — Не ви ли казах, че всеки път, когато закъснеете, точките, които трябва да получите на изпита, ще се увеличават с пет? Значи за теб точките вече са седемдесет и пет, Пердита. Отнася се за всички.

Гледала погребение? Това беше много странно.

— Сега да повторим цветовете за закъснялата. Червено означава стоп. Жълто — внимание. Оранжево — поправка на пътя. Кафяво — зона за отдих.

— Много е трудно, човече — промърмори недоволно Сиймор. — В книгата има повече от сто знака.

— Ти си графити художник, нали така? Предполага се, че имаш набито око за цветовете и форми — Пиърс изключи диапроектора и накара целия клас да чете следващите пет глави от наръчника.

— Домашна работа: „Знаци за движение по пътищата“. Утре ще се изпитваме.

— Ще се брой ли за изпита? — изръмжа Били.

— Абсолютно — Пиърс дръпна връвта, щората на прозореца се отвори, изсипвайки облак от мъртви насекоми, които паднаха върху рамката.

— Клас, свободни сте. Пердита — извика той, когато тя също се упъти към вратата. — Остани за момент.

Тя се закова на място, докато всички се пръснаха. Пиърс веднага забеляза, че изглежда бледа й почти трепери. Може би се страхуваше да не я напляска.

— Наистина ли си гледала погребение?

— Да, на дядо ми.

Горкото дете, беше напълно объркано. По това време на деня по телевизията нямаше нищо друго, освен сапунени опери.

— Този, който смяташе да увеличи издръжката ти, ако изкараш курса успешно?

— Да.

Пиърс посегна и извади портфейла си.

— За каква издръжка говорим?

— Един милиард долара — отвърна тя с отсъстващ поглед и равен глас.

— Ще се съгласиш ли на десет долара днес и десет утре?

За негова изненада момичето не взе парите от ръката му. Просто ахна и избяга.

Пипа изхвърча от паркинга с мръсна газ. Офицер Пиърс без съмнение й мислеше доброто, но предлагайки й милостиня, я бе унижил и оскърбил неимоверно много. Да гледа погребението на дядо си по телевизията беше съсипващо. И докато тя изпитваше на гърба си цялата тази незаслужена скръб и мъченичество, Ланс си печеше задника в Бразилия и събираше тен! Не! Крайно време беше тази мизерия да засегне и някои други хора! Защо само тя да страда? При това напълно незаслужено! Хюстън бе само на четири часа път на юг от Далас. Ако тръгнеше сега, щеше да почука на вратата на Розамънд

преди залез-слънце. Това ѝ изглеждаше добър план, така че пое по шосе 45, като внимаваше да не превишава ограниченията за скоростта. През пелената от сълзи, които замъгляваха очите ѝ, изучаваше формата и цвета на всеки прелитащ покрай нея знак: това беше домашното ѝ за утре. Репетираше си наум речта и какво точно щеше да каже. И със задоволство си представяше изражението върху лицето на Розамънд, когато чуеше истината за своя идеален, перфектен, божествен син, който бе разбил живота на Пипа.

След час, прекаран в прегръдките на нирваната, провокирана от акта на предстоящото отмъщение, Пипа стреснато осъзна, че подмина голямата зелена табела с надпис: „Крокет“.

Това бе мястото, където дядо ѝ бе погребан само преди няколко часа. Тя взе напърно трите ленти към изхода от магистралата: Розамънд можеше да почака, докато отдадеше последна почит на дядо си.

Тридесет минути по-късно пристигна на гробището, където нейният прапрапрадядо Кугър Уокър бе погребан редом до съпругата си и още четири поколения потомци след тях. В Крокет времето за вечеря беше най-важният момент от деня, така че гробището бе съвсем пусто. Освен това в откритата прерия температурата бе четиридесет и три градуса, което водеше до съкращаване на прекалено дългите изяви на скръб. Пипа паркира автомобила до купчината прясно разровена пръст във фамилияния им парцел. Почти щеше да убеди себе си, че погребението е било умела фалшификация и измама, когато видя безброй квадратни дупчици в тревата — там, където бе стояла Теън. Тези пунктири бяха направени от обувките „Гучи“.

Значи наистина се бе случило.

Пипа се свлече върху сухата трева и зариди. Когато отново можеше да вижда, тя прочете имената, издълбани върху околните надгробни камъни. Знаеше техните истории наизуст: чичо Ландън се подхлъзнал и паднал в цистерна суров петрол, загубил зъбите си и останал беззъб през следващите петдесет години. Въпреки че била ударена два пъти от гръм, леля Елиза надживяла трима съпрузи. Старата баба Патси, която не завършила дори осми клас, утроила размера на семейния бизнес, докато съпругът ѝ воювал в Япония. Братовчедът Джеб, макар и само на седем години, бе застрелял крадец, който отмъкнал прочутия пай на майка му. Историите

продължаваха до безкрайност: членовете на фамилията Уокър бяха горди, умни и силни хора. Поколение след поколение те бяха доказвали, че не парите, а отношението им към тях ги правеше такива. Пипа почти можеше да види как предците ѝ клатят глави, чудейки се как техните отлични гени бяха произвели на бял свят такава глупачка. Чуваше гласа на Ансън. *Вземи тази диплома*. Чуваше гласа на баба Патси: *Не издухвай един милиард, скъпа*. Чуваше дори гласа на офицер Пиърс: *Ти не си жертва*.

Пречистена и дошла на себе си, Пипа бавно подкара обратно към Далас. Розамънд да върви по дяволите! Мамка ѝ! Губещите бяха Хендерсън.

Станли, пазачът пред дома на Джини, ѝ направи знак да свали прозореца.

— Оставиха за вас едно мазерати, госпожице.

Беше казала на Уди да хване ауспуха и да го бута.

Той очевидно бе взел това за „да“.

— Паркирахме го в ъгъла на гаража. Под покривалото му.

— Задръжете ключовете. Може би ще остане там известно време.

Тя стопли в микровълновата печка няколко замразени вечери. Отвори наръчника за шофиране и започна да зубри пътните знаци, които надвиха мислите за шпорите на дядо ѝ, погребани шест стъпки под земята на Тексас.

---

[1] Герой от „Алиса в Страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

[2] Американска хеви метъл банда от края на 60-те години. — Б.пр. ↑

[3] Престижен университет. — Б.пр. ↑

[4] Героиня от анимационните филми на Уолт Дисни, приятелката на Мики Маус. — Б.пр. ↑

[5] DWI — каране в пияно състояние. — Б.пр. ↑

[6] AC-DC — буквално прав ток — обратен ток; в случая се има предвид бисексуален. — Б.пр. ↑

11

Телефонът извъня точно в седем.

— Добро утро! — поздрави Шелдън. — Как върви училището за шофьори?

— Учителят е наистина строг — прозя се Пипа. Чувстваше краката си като дънери. — Офицер Пиърс.

— Има отлична репутация. Строг, но справедлив. Как се чувстваш с новото име?

— Започвам да свиквам — тя премести слушалката между ухото и възглавницата. — По телевизията видях погребението на дядо. Не мога да повярвам, че Теън хвърли шпорите му в гроба.

— Както вече ти казах, майка ти не е на себе си.

— Точно затова трябва да съм с нея.

— Абсолютно неразумно, като се има предвид, че тя не получи нищо от него. Като говоря за пари — прехвърлих шейсет хиляди долара на твоята сметка за пазаруване. Един плик с пари в брой и шофьорска книжка на името Пердита Рика е оставен в мотел „Щастлив час“. Нали си студентка!

Сарказмът му не убягна от Пипа.

— Знам, че не е онова, което дядо е имал предвид, но е начин да го постигна. Бих могла да направя много добри неща с един милиард долара.

Ако Шелдън получаваше по десет цента от всеки петролен наследник, който му казваше това, щеше да си купи нефтена компания.

— Ще преразгледаме тази концепция, когато завършиш.

Пипа облече втория си тоалет от Уол-Март — една бяла поличка от пике на големи яркочервени цветя. Цветовата гама не подходдеше на мастиленочерната ѝ коса. Преди да излезе тя се огледа в голямото огледало в цял ръст. Въобще не приличаше на латиноамериканка: пропорцията между циците и ханша ѝ бе точно обратната на латино идеала. Очите ѝ забелязаха още един пропуск: татуировката се бе измила от водата.

С разтуптяно сърце погледна часовника си. Нямаше време да я поправи, а не биваше да закъснява, така че грабна два цветни водоустойчиви маркера и първия пуловер, който докопа в чекмеджето на Джини. Движението в натоварения утринен час беше ужасно. Пипа пристигна в мотел „Щастлив час“ две минути преди девет. Спринтира покрай изтребителите на гадини, които опушваха първия етаж. Мушна се на стола си на първия ред, докато офицер Пиърс отваряше прозорците.

— Съжалявам, ученици. Днес има повреда в захранването.

— Нали не очаквате от нас да решаваме тест в тази жег! — протестира рибарят Гордън, докато Пиърс раздаваше листовките.

— Не само че очаквам да решавате, но и да го решите.

Така или иначе малко от тях щяха да се справят. Пиърс нарочно бе направил теста по-труден, за да сплаши всички да учат по-задълбочено за финала. Днес Пердита изглеждаше повече на себе си, с изключение на мохерния пуловер, който бе навлякла. Беше достатъчен да задуши дори лама.

— Тези, които носят вратовръзки или сака, може да ги свалят — тя дори не помръдна. — Пердита?

— Не, благодаря — усмихна му се толкова сладко, че сякаш всичко по нея се усмихна — краката, стомахът и челото.

Той се надяваше, че момичето не се опитва да скрие следи от боцкане и игли по ръцете си. А този секси парфюм се носеше от нея като топлина от радиатор. Офицер Пиърс се насили да не му обръща внимание. След десет минути събра листовките.

— Можете да посетите фонтана, докато ги проверявам.

Пипа изтича в коридора и свали пуловера. Всеки миг щеше да получи топлинен удар.

— Сиймор — извика тя в мига, в който той се излезе от класната стая. — Може ли да те помоля за една услуга?

— Само кажи какво искаш, пухче.

Пипа му подаде един маркер.

— Можеш ли да изрисуваш няколко татуировки на ръката? Каквото ти хрумне.

Двамата отидоха във фойето. Под подозрителните, погледи на няколко проститутки Сиймор покри ръцете на Пипа с черни линии и завъртулки.

— Ето, готово. Това няма да се изтрие известно време.

Когато тя се върна на мястото си с голи ръце, Пиърс я огледа изненадано. Ръцете ѝ бяха покрити с артистични версии на мъжки и женски гениталии. Тя изглежда или изобщо не разбираше, че всички в класа се кикотят при вида на изписаната ѝ кожа, или им се надсмиваше от висотата на някаква своя си изкривена логика.

— Всички, с изключение на един се провалихте — обяви Пиърс, като постави нейното контролно на чина ѝ. Беше получила 98 точки от възможните 100. Може би беше някакво дете вундеркинд или луд учен. — Това е феноменално, в негативния смисъл. Обяснете ми защо.

— Снощи бяха финалите по баскетбол.

— Имаше прекалено много знаци.

— Сутрин не мога да мисля.

— Това са извинения, а не обяснения. Пердита, можеш да отидеш при басейна, докато ние повторим пътните знаци — преди да излезе Пиърс ѝ подаде дебел плик с надпис: „За Пердита Рика, Шофьорското училище, мотел «Щастлив час»“.

Обратен адрес нямаше.

От своята катедра той наблюдаваше как отваря плика край плувния басейн. В него изглежда имаше огромно количество пари в брой. Тя ги натика в чантата си и загледа хлорираната вода като омагьосана. Сетне се обади по мобилния си телефон. Скоро се появи някаква азиатка с бяла лабораторна престилка и Пиърс с удивление видя как жената започна да прави маникюр, педикюр и масаж на краката на неговата ученичка. Не можеше да откъсне очи от зашеметяващо дългите ѝ крайници, докато азиатката полагаше слой след слой лак за нокти върху пръстите на краката ѝ. Пердита подремна малко — гледката на невинно дремещото по гръб момиче накара Пиърс да поиска да излезе и да легне някъде по корем.

Около единадесет и половина забеляза един линкълн да влиза в паркинга. Униформеният шофьор извади от багажника кошница за пикник и постла бяла покривка върху пластмасовата масичка в близост до шезлонга на Пердита. Облечените му с бели ръкавици ръце сложиха върху нея чинии от китайски порцелан и букет рози. Докато момичето ядеше първото от трите ястия, шофьорът се оттегли до някаква въображаема ограда и загледа разнебитените железопътни коловози зад телената ограда в изчакване да почисти масата. Цялата сцена му

приличаше на кадър от „Великия Гетсби“, с тази разлика, че в хромозомите на героя имаше основна промяна.

Пиърс даде на класа втори тест за знаците. Този път четирима ученици успяха да отговорят правилно на 7% от въпросите, така че той ги разпусна в обедна почивка.

Пердита тъкмо плащаше на иконома, когато той отиде до басейна и прочете надписа върху униформата на мъжа.

— Хотел „Адолфус“? Това е на една крачка по-нагоре от Макдоналдс.

Пердита отговори бързо.

— Дядо ми работи в кухнята.

— Мислех, че вчера е умрял.

Тя се изчерви цялата като божур.

— Това беше другият ми дядо.

Аха. Пиърс отиде до държавния автомобил, отпуснат му от щата Тексас. За следобедните часове му трябваше един видеофилм. Завъртя ключа в стартера, но колата не запали.

— Мамка му!

Докато той се навеждаше над отворения капак Пердита запали своя лексус. Предната му броня бе автомобилна версия на маската на Ханибал Лектър.

— Имате ли нужда от шофьор? Мога да ви закарам. Отивам да дам някои неща за пране.

— Ще минеш ли покрай Агенцията за контрол на движението?

— Точно на пътя ми е.

Пиърс седна на предната седалка. Колата имаше всички възможни глезотии и екстри, а момичето бе облечено като последна беднячка. Той размишляваше върху тези несъответствия, докато тя чакаше удобния момент да се влее в трафика.

Десет такива момента минаха и заминаха.

— Извинете — оправда се Пипа. — Чувствам се малко нервно с вас.

— Спокойно. Няма проблем.

Можеше да гледа тези крака цял следобед.

Най-накрая успя да се влее в движението. Не смееше да говори да не би офицер Пиърс да си помисли, че се разсейва и не спазва

безопасния начин на шофиране. Колата се движеше мудро, Пипа поддържаше разстояние от три коли между себе си и предната.

— Отпусни се — посъветва я накрая той. — Справяш се чудесно.

Парфюмът ѝ направо прогори дупка в носа му. Вечерта бе търсил името му в интернет: никой на планетата не бе произвел парфюм на име Теън, или Тен. „Гугъл“ се бе опитал да свърже името с някоя светска лунатичка.

— На следващия светофар вляво.

Той се усмихна, когато мигачът ѝ заработи моментално; следващият светофар бе поне на километър.

— Изглежда днес се чувстваш по-добре, Пердита.

— Да, благодаря. Учих много. Вие сте добър учител. Строг, но справедлив.

Строг? Откъде ѝ бе хрумнало това? Той не проговори, докато тя не направи завоя.

— Имаш нови татуировки.

— Клиентите в ресторанта са много щедри. Аз съм сервитьорка.

— Каза ми го вече — Пиърс не искаше да пита в какъв бардак работи. Накара я да върти из центъра, докато запечата в паметта си гледката на глезените ѝ.

Три пъти преминаха покрай съда. Пипа не смееше да го попита дали не се е загубил. На четвъртия път той каза:

— Спри до тротоара. Ще се върна след секунда.

— Офицер Пиърс, нима ме карате да чакам в забранена за паркиране зона, където вдигат автомобили по всяко време?

— Ако някой ти досажда, кажи му, че си с мен — сетне помисли още веднъж, сещайки се за татуировките ѝ. — Я по-добре направи няколко кръгчета около квартала.

Пипа го гледаше как тича гъвкаво като котка сред мравуняка от хора по стълбището на съда. След секунди една контролорка почука на прозореца ѝ.

— Виждаш ли този знак? Хайде, чупка! Движи се!

Тя подкара из квартала. Когато се върна на същото място, контролорката все още чакаше в засада, така че бе принудена да кръжи около съда, напразно оглеждайки се за офицер Пиърс. За миг на стълбите, изпълнени с хора, се отвори празно пространство и тя зърна

блясък на нещо червено. Когато се загледа в тълпата, не можа да повярва на очите си. Но беше истина — по стълбите вървеше висока жена с конска физиономия, облечена в яркочервено: Розамънд, заобиколена по фланговете от двама мъже с куфарчета. Фотографи подтичваха по петите им и снимаха.

Адвокати! Папараци! Но разбира се! Розамънд току-що бе внесла в съда делото срещу Теън!

Неочаквано изсвирване на клаксон стресна Пипа и върна вниманието ѝ към улицата. Тя рязко натисна спирачките, когато една веспа изсвистя пред бронята ѝ. Мексиканецът, който караше претоварен пикап зад нея, направи същото. Със свистене на гуми колата му спря на сантиметри от задните ѝ светлини; за нещастие четирийсетте щайги с пилета, който човекът караше на пазара, се изсипаха на земята. Жена с форд зад него говореше по телефона и не успя да премести крака си от газта на спирачката. Тя на свой ред бе ударена отзад от един тийнейджър, който в този момент сменяше диска във волвото на майка си.

С видеокасетата в ръка офицер Пиърс излезе от Агенцията точно в мига, в който веспата се завря пред предницата на Пипиния лексус. Той чу свистенето на спирачките на мексиканеца и видя как щайгите с пилета се изсипаха на улицата. Буф! Буф! Тряс! Стана свидетел и на следващите две катастрофи. Докато тичаше по стълбите, някаква непозната висока жена с червен костюм посочи колата на Пердита и завика:

— Това е една от нейните шаферки нимфоманки! Сигурна съм!

Пиърс едва не бе стъпкан от ордата фотографи, които се втурнаха към лексуса. Той хукна след тях.

Папараците вече се рояха и пъплеха около колата, когато успя да стигне до нея. Всички обективи бяха насочени към Пердита, която запази присъствие на духа и покри лицето си с някакъв дантелен колан, който извади от торбата с прането. Пиърс хвана за яката мъжа, който се опитваше да отвори вратата на шофьора, и го хвърли върху кудкудякащите кокошки.

— Аз съм, Пердита! Отвори!

Само по някакво чудо тя разпозна гласа му сред невъобразимата врява. Отключи вратата и се смъкна на пода, покривайки лицето си с дантелата. Пиърс скочи вътре.

— Можеш ли да ни измъкнеш оттук? — изхленчи момичето. — Аз не мога да направя нищо.

— Виждам — Пиърс свали прозореца.

— Имате три секунди да изчезнете — закани се той на фотографите, които се бяха залепили на предното стъкло. — Една. Две. Три.

Сетне форсира двигателя. Мъжът върху капака почти счупи носа си със собствения си „Никон“, преди да се търкулне и плъзне по предния капак. Пиърс погледна в задното огледало. Зад тях цареше пълна суматоха от сърдити пилета и ядосани шофьори.

— Вече можеш да седнеш — обърна се той към дантелата.

Пипа се вдигна от пода и седна на седалката.

— Нима ще напуснем мястото на произшествието?

— Ти не си причинила никакво произшествие. Човекът зад теб го направи. Сто процента от задните сблъсъци се причиняват от шофьорите отзад.

Тя погледна през задното стъкло.

— О, не! Те още са там!

Пиърс също погледна и се увери, че един зелен фолксваген костенурка и един бял миникупър почти щяха да връхлетят върху тях.

— Затегни колана си.

Пипа седеше сковано като манекен, докато той караше из Далас на зигзаг, не в пълно нарушение на законите, но не и с точно спазване. Премина на серия жълти светофари. Фолксвагенът и миникупърът преминаха на червено.

— Брей, че са упорити! — промърмори Пиърс, свивайки по булевард „Макбрайд“. — Ти да не си омъжена за мафията?

— Не! Моля те, не ми говори за сватби!

— Жената в червено каза, че си била шаферка-нимфоманка!

— Тя беше пияна.

— Твоят бивш годеник е пратил хайка да те върне — предположи Пиърс.

— Не можеш да си представиш колко грешиш.

Пиърс профуча и подмина отляво четири коли, като премина на косъм покрай идващия насреща джип. Когато стигнаха до шосе 28, гласът на Пипа прозвуча отчаяно и диво.

— Настигат ни! Ако ме хванат, ще се самоубия!

— Никой няма да те хване — може би беше избягала проститутка и сутеньорът ѝ се опитваше да я върне обратно на улицата. Пиърс намали скоростта на магистралата и позволи на фолксвагена да се изравни с него от дясната му страна. Той махна с ръка на набития плешив шофьор, сетне натисна спирачките. Когато автомобилът излезе на една дължина пред него, Пиърс притисна левия му калник и с дясната си броня го изхвърли и завъртя.

— Един по-малко — рече, докато колата криволичеше сред дърветата.

Миникупърът обаче все още бе залепен за тях. Когато видя пролука в насрещния трафик, Пиърс дръпна ръчната спирачка. Блокираните му задни колела се завъртяха в полукръг и насочиха лексуса в обратна посока. С едно плавно движение той освободи ръчната, натисна газта и премести колата върху платното. За секунди лексусът профуча покрай миникупъра, който вървеше срещу него. Подсвирквайки си, Пиърс напусна магистралата и влезе в една вътрешна улица.

— На косъм беше — ухили се той.

— Откъде си научил тези номера?

— Бях каскадър — досега не беше се забавлявал така. — Защо тези мъже те преследват?

— Взеха ме за някоя друга. Приличам на момичето, което търсят.

Пиърс покара известно време, преди да попита.

— Като каскадър научих няколко неща, Пердита, и едното е да подушвам измамата от един километър.

— Аз не съм измамница — протестира тя. — Просто изживявам криза с идентичността.

— Наистина си много слаба лъжкиня.

В отговор тя цялата засия.

— Какво облекчение!

Офицер Пиърс ревизира теорията си за десети път. Може би момичето беше щатски контролор садист. Сега всеки миг щеше да извади картата си и да го уволни за многобройните нарушения, които извърши пред очите ѝ.

— Каквато и да си — въздъхна той, спирайки в паркинга на мотела, — сигурен съм, че си уникална.

— Можеш ли да ме научиш на този номер с обръщането, в случай че онези ме открият отново.

— Нарича се J-завой. Ще си помисля.

Как можеше да откаже на тези огромни зелени очи? Той предвидливо паркира зад мотела, ако в полицейския бюлетин се появеше издирване на бял лексус многократно нарушил днес правилата за движение. Разгледа предницата на колата. Бронята бе оцеляла без нито една драскотина.

— Часът започва след три минути.

И бързо влезе вътре.

На Пипа ѝ трябваше един миг, за да се съвземе. Наистина беше на косъм. Когато влезе в класната стая, Пиърс най-спокойно пускаше щорите. Човек би си помислил, че е прекарал обедната почивка, практикувайки йога, а не изпълнявайки каскади по пътищата.

— Тъй като някои от вас проявиха досада от четенето на наръчника, ще гледаме видеофилм за техниките за безопасно шофиране — обяви той.

Кари-Джо вдигна ръка.

— Тези химикали срещу хлебарки ми докараха главоболие. Може ли да се прибера вкъщи?

— Да! А мен ме боли гърлото! — проплака и Сиймор.

Класът се премести на терасата, за да четат от шеста до девета глава. След час, прекаран на непоносимата горещина, дори офицер Пиърс едва държеше очите си отворени. Когато градинарите започнаха да вдигат верижната ограда около плувния басейн, той бе доволен от свършената работа.

— Първото нещо утре ще бъде тест — бяха последните му думи.

Всички си тръгнаха, с изключение на Пердита.

— Имате ли нужда от подаване на искра, офицер?

О, да, имаше. Дори от няколко искри. След като възстанови запалването на трошляка си, Пиърс закара Пипа на празния паркинг зад голям изоставен супермаркет край Далас. По пътя ѝ разказа за дните като каскадьор. Кариерата му завършила не по време на снимки, а на един зеленчуков пазар. Тъкмо си купувал смокини, когато някакъв старчок с миата връхлетял върху него и го потрошил. Лежал в болница почти година. Накрая годеницата му избягала с доктора.

Пипа беше ужасена.

— И как си се оправил след всичко това?

— Записах се да танцувам спортни и бални танци. Много е релаксиращо и терапевтично. Хайде сега да опиташ няколко J-завоя.

Старият паркинг бе достатъчно дълъг, за да ускори, но след няколко опита Пипа бе усвоила само една осма от упражнението.

— Да не би да си свикнала със скоростен лост? — попита Пиърс.

— Бившето ми гадже имаше мазерати.

В този момент една полицейска кола с въртящи се сини лампи и сирена влезе в паркинга. От нея изскочи полицай.

— Покажете ми документите и регистрацията на колата — извика той.

Вместо тях Пиърс му показва значката си.

— Просто давам на тази жена уроци за шофьорския изпит.

— Получихме съобщения за надбягване зад магазина за понички.

— Някой ви е скроил номер, офицер. Никой не кара с повече от четирийсет километра в час на шофьорски изпит в щата Тексас.

Като надникна вътре, полицаят видя красива млада жена, обезобразена от татуировки и ужасна боядисана коса. И инструкторът, и студентката бяха гузни като кърлежи, напили се до насита с кръв. Нещо в сценария не бе наред, но колата беше държавна и Пиърс имаше значка.

— Не знаех, че провеждате изпитите си тук.

— Проверяваме мястото. Благодаря, че се отбихте. Даласката полиция винаги е била на върха.

— Така трябва. Днес всички луди са избягали от лудницата.

Когато излезе на булеварда, Пиърс осъзна, че за последните шест часа бе нарушил толкова много пътни закони, че можеше да лежи в затвора. Това момиче сигурно излъчваше някакъв вид възвишени импулси, който го караха да пренебрегва собствения си радар. Освен това забеляза, че когато видя полицаия, тя направо се залепи за вратата.

— Не си престъпница, нали?

— Не, сър.

— Тази кола крадена ли е?

— Принадлежи на моя приятелка, която е в Коста Рика.

Няколко стотици свидетели бяха видели регистрационните й номера.

— Може би ще се намерят хора, които ще открият къде живееш и ще задават въпроси.

Пипа пребледня като платно.

— Искаш да кажеш, че там вече не е безопасно?

— Аз не бих рискувал — минаха няколко дълги секунди. — Можеш да останеш при мен.

— Не бих си и помислила да се натрапвам така! Може би в „Адолфус“ има свободни стаи?

Да бе, сигурно. В килера за продукти, където работеше другият ѝ дядо.

— По-нагоре по пътя има „Дейс Ин“^[1]. Тъкмо ще можеш да дойдеш пеша на училище утре сутринта.

Пипа се поколеба: Теън винаги казваше, че ще предпочете да легне в канализацията, отколкото да попадне в Дейс Ин.

— Предполагам, че ще свърши работа.

Тя настоя да плати стаята в брой. Пиърс прецени, че в малката ѝ чантичка са натъпкани поне пет бона. Тогава реши, че бижутото на пръста ѝ сигурно е истинско, и че това момиче е свързано с някой богат, отегчен и жесток човек.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш добре тук?

— Да. Благодаря, че ме спаси днес, офицер Пиърс.

— Радвам се, че успях да ти помогна — щеше му се да я покани за урока по румба тази вечер, но татуировките и сандалите тип танкове не бяха никак подходящи. — А сега върви да учиш.

Пипа отиде в стаята и прилежно учи цял час преди да осъзнае, че утре отново трябва да облече дрехите, с които бе днес. Когато състудентките ѝ правеха това в университета, беше абсолютно ясно, че предишната нощ са спали с професора. Тя се обади на рецепцията.

— Имате ли бутик в хотела?

— Радвайте се, че имаме машина за сладолед.

Пипа удари главата си в рамката на леглото. Без колата на Джини направо бе загубена, все едно ѝ бяха вързали ръцете и краката. И какво щеше да яде? Най-близката храна бе поне на пет километра по магистралата.

Ами мазератито! — сети се тя. И веднага се обади на охраната в Уелингтън он да Крийк.

— Някакви хора търсят госпожица Ортлип. По-точно търсят колата ѝ, бих казал — отговори пазачът.

Пипа потръпна.

— Ти какво им каза?

— Че е извън страната. Надявам се, че е вярно.

— Абсолютно. Можеш ли да ми направиш една огромна услуга? Спомняш ли си синята кола, която някой остави за мен вчера? Ключовете са в теб, нали? Бих искала да я докараш в „Дейс Ин“ на булевард „Хари Хайнс“. Ако можеш да купиш и малко китайска храна пътьом, ще бъде фантастично.

Пазачът искаше да откаже, но Джини му даваше най-щедрите бакшиши.

— Смяната ми свършва в десет.

— До тогава. Благодаря.

Пипа поднови изучаването на наръчника. На утрешния тест искаше да зарадва офицер Пиърс с отличен резултат. С всеки нов параграф обаче цифрите и фактите я приспиваха — денят беше дълъг и изпълнен с опасности и вълнения. Тя се завлече в банята и наплиска лицето си с вода. Там на светлината на флуоресцентната лампа забеляза, че кожата ѝ изглежда грапава и уморена. Напоследък не бе обръщала внимание на това, но все пак нямаше причина да ходи по белия свят с вид на сюнгер.

Близко до телефона лежеше листовка за спа център „Нори Нуки“ в Лас Колинас. Беше отворен двадесет и четири часа в денонощието и предлагаше пълна програма от естетични процедури. Клиентите на мотела получаваха десет процента отстъпка. И най-важното — в Лас Колинас едва ли някой я познаваше и щеше да я разпознае. Това бе някакво смешно предградие близо до летището.

— Бих искала пълен масаж на тялото и маска на лицето утре сутрин — заяви тя на жената, която отговори на телефонното ѝ обаждане. — И грим. Трябва да съм готова в осем и половина.

— Тогава трябва да бъдете тук в седем. Каква маска за лице желаете? Краставица и оризов оцет? Морска сол? Кал и водорасли? Какво ще кажете за шоколадова маска? Тя е много популярна напоследък.

— Добре. Ще направя шоколадовата.

— За пълен масаж на тялото, маска на лицето и грим — двеста долара с включен бакшиш. Точно в седем да сте тук.

— Има ли наблизно магазин за дрехи?

— Петдесет долара и ще ви доставя дрехи. Кой размер?

— Шест. Благодаря.

Пипа слезе, за да изчака Станли. Пулсът ѝ прескочи, когато познатото синьо мазерати се появи, но без Ланс Хендерсън на кормилото. *Я се стегни!* — нареди сама на себе си тя, когато Станли спря пред входа на хотела. Тази кола сега е твоя. Колкото е възможно по-скоро трябваше да смени регистрационните номера: на тях не пишеше „ПИПА“, пишеше „МЕЛЕ“.

А това означаваше единствено и само футбол. Още един важен знак, който бе пропуснала да забележи по пътя към брака си.

Вътрешността на колата миришеше апетитно. Станли паркира в ъгъла на паркинга. Пипа набързо погълна четири яйчени ролца, докато той ѝ разказваше за мъжете, които бяха търсили Джини. За нейно огромно облекчение се оказаха журналисти, а не полицаи.

— Да не би да ви преследват? — попита я пазачът.

— Те постоянно ме безпокоят. Не се тревожи, Станли. Колата на Джини е в безопасност. Оставих я за малко на едно място.

Приятелите на Джини бяха доста страшни. Станли с тревога и объркване видя бодиарта върху тялото на тази.

— Добра идея. Хората в Уелингтън не са свикнали на безредици.

Пипа му даде триста долара. Върна се в стаята си и се отдаде на истински пир с китайската храна. За пръв път след провалената сватба виждаше пред себе си някаква перспектива. Надежда за бъдещето. Утре, издокарана с нови дрехи и със свежо лице, щеше да вземе и следващия тест. А след ден щеше да завърши шофьорското училище. Тогава трезорите на форт Нокс щяха да се отворят за нея. Щеше да започне новия си живот, като първо покани офицер Пиърс на вечеря. Щеше да го представи на Шелдън. Щеше да гръмне няколко бутилки шампанско. Празникът щеше да бъде голям, макар че Теън нямаше да присъства.

Пипа пусна три сълзи върху китайските пръчици за хранене. Да не чува гласа на майка си за нея бе лишение, което правеше живота ѝ непълноценен и непълен. Тя ѝ липсваше ужасно; би трябвало

чувството да е взаимно. *Не разчитай на това*, нашепваше ѝ един вътрешен глас. Теън не бе известна със склонността си да прощава.

— Просто ми дай шанс — молеше се на глас Пипа, докато парфюмираше шията си с парфюма на майка си. — Две кратки минутки.

Дежурният на рецепцията я събуди в шест сутринта. Тя загуби доста време да търси хавлиен халат, какъвто според нея трябваше да има във всяка хотелска стая. След като се отказа, трябваше да позвъни за бърснач. Може би Теън имаше право: понякога си струва да платиш хиляда долара допълнително на нощ, за да имаш всички елементарни, но необходими вещи. Тя изкара мазератито от паркинга. На първия червен светофар забеляза, че мъжът в съседната кола я зяпа, и спусна прозореца си.

— Искаш ли да се надбягваме?

— Не, благодаря — най-малките нарушения по пътя щяха да убият шансовете ѝ да получи диплома.

Почти всеки път, когато спреше на светофар, човекът в съседната кола я оглеждаше странно и натискаше газта. Някои от момчетата караха успоредно с нея няколко квартала. Накрая една жена с огромна руса коса спря до нея.

— Извинете, но това не е ли колата на Ланс Хендерсън?

Пипа почти се задави.

— На кого?

— Дават хиляда долара награда на първия, който я открие. Предполага се, че карал синьо мазерати с номер: „МЕЛЕ“.

— Не знам за какво говорите. Татко ми подари тази кола, за да не си сложа пиърсинг на носа.

Пипа затвори прозореца и подкара напред. С тази кола беше като варен омар върху бяла покривка. По дяволите! Защо Ланс не можеше да кара черно мазерати, вместо този пламтящ хомобил? Тя спря и с един маркер промени буквата М върху табелите на П.

„Нори Нуки Дей Спа“ се помещаваше в скромен склад близо до летището. Пипа скри колата зад една акация и влезе вътре. Въпреки ранния час мястото бе претъпкано с жени.

— Вие, Пердита, за масаж на тяло и шоколадова маска на лицето — нареди дребна жизнерадостна корейка зад касата. От телевизионния

екран гърмеше „Животът на богатите и известните“. — Аз съм Нори. Къде е колата ви?

— Отзад на паркинга.

— Трябва да й сложите стикер, иначе ще ви я дигнат — Нори взе един флумастер. — Какъв е номерът?

„ПЕЛЕ“.

Корейката й подаде пропускател.

— Сложете го на предното стъкло, моля.

Когато Пипа се върна, Нори й подаде тясна червена копринена рокля с яка на мандарин и цепки от двете страни, стигащи до таза.

— Това много по-добро от евтини дрешки, дето носи. А обувки? Има хубав чифт. По-добро от тези, дето носи! Двайсет долара.

— Добре.

— А коса? Нуждае се от подстригване. Пет долара. А татуировки? Измием татуировки? Петнадесет долара. Много работа, но не хубаво за млада дама.

— Знам, но ще трябва да ги оставите.

— Забравете пари. Направи безплатно.

— Не! Благодаря.

Без да се стресне, Нори продължи.

— Всичко двеста и осемдесет долара засега — тя чука сметката на касовия регистър. — Благодаря много, Пердита. Вие отива с Джънг-Бо.

Нори изломоти няколко изречения на корейски на жена с бяла риза и лице, изразително като пресъхнала земя. Тя подаде на Пипа бяла риза и ключ и й посочи заключена стаичка.

— Свалете бижу, моля. Аз пази за вас.

Пипа се съблече и уви с една кърпа. Даде на Джънг-Бо своя часовник от Уол-Март, диамантените си пръстени и верижката на крака.

— Това да не го загубите! Принадлежи на майка ми.

Корейката пхна всичко в джоба си и поведе Пипа към тежка врата.

— Стои тук дванадесет минути. Аз чака вас.

Пипа влезе вътре. На една табелка пишеше, че температурата е 60 градуса. Тя седна на пода с няколко корейки, които изглеждат въобще не се потяха. Дванадесетте минути минаха сякаш бяха сто и

двадесет. Сетне Джънг-Бо я пхна в друг мъждив и неясен ад. Пясъкът, който покриваше пода, изгори краката ѝ. Температура 70 градуса. За секунди сърцето на Пипа заби като барабан. От всяка пора започна да извира пот. Главата я заболя; може би мозъкът ѝ се наду като балон, пълен с горещ въздух. Тя издържа само две минути.

— Извинете — прошепна и изскочи в коридора, — тук е много горещо.

— Дванайсет минути! — Джънг-Бо се опита да я върне обратно.

— Не! В девет часа имам важен изпит! За него ми трябва мозък, а не пържени яйца!

Джънг-Бо заведе Пипа до следващата врата.

— Тук три минути.

Пипа само пхна главата си вътре, но това бе достатъчно да зърне табелката на стената. Успя да прочете 80 градуса преди очите ѝ да започнат да се въртят в орбитите. Само една жена лежеше, без да мърда, вероятно мумифицирана, в неясния замъглен ъгъл.

— Нееее! Стига ми толкова!

Недоволната Джънг-Бо я заведе до един въртоп, от повърхността, на който извираше пара.

— Вътре!

Е, най-лошото можеше да бъде 100 градуса! Пипа свали хавлията и се плзна във въртящата се вода Джънг-Бо стоеше и пазеше до стълбата, правейки бягството ѝ невъзможно. Накрая каза:

— Сега ще търкаме.

Пипа бе заведена в стая, облицована с бели плочки, в която имаше шест маси. Корейски момичета с груби ръкавици на ръцете търкаха голите жени, които лежаха върху четири от масите. Докато работеха, масажистките се смееха и говореха на своя си език. Без съмнение си правеха шеги и се подиграваха на телата, които така яростно търкаха. Очевидно тук често идваха възрастни дами и безмилостно изливаха врялата вода върху голотиите си. След като и Пипа легна на маса, Джънг-Бо извика едно момиче, което чакаше край басейна. То започна да извива краката ѝ сякаш бяха мокри кърпи. Болката бе непоносима.

— Не може ли по-леко? — изплака Пипа. — Бих искала да изляза оттук с краката си, а не на носилка.

Момичето започна да мачка лицето ѝ с нещо, което приличаше на вкаменена морска звезда. След това положи някаква стипчива каша върху почистената кожа, преди да покрие лицето ѝ с разтопен шоколад.

— Затворете очи — заповяда то, и сложи върху тях груби памучни топчета.

— Какво е това?

— Чай от силни корени. Добро за вас.

Шоколадът бързо се втвърди до бронебойна и непроницаема маска. Пипа издържа на търкащите ръкавици, като си повтаряше откъслечни параграфи от наръчника за шофьори, които прелитаха из главата ѝ. Сънува, че чува гласът на Теън, чист и ясен като камбана, който казва „Не ме докосвай с тези мръсни ръкавици“ преди една кофа гореща вода да измие халюцинацията ѝ. Пипа се плъзна в релаксираща кома, илюстрирана със стотици пътни знаци. Изровен участък от пътя. Неравен пътен участък.

— Как така нямате кимчи^[2] и вулканична кал за маска? Не съм карала чак дотук само за една парна баня!

Очите на Пипа се отвориха толкова бързо, че двете памучни топчета паднаха на земята. Тя бавно обърна глава. На съседната маса лежеше Теън. За разлика от всички останали в стаята беше с оранжева копринена роба, бледооранжеви чехли и обичайният четвърт килограм диаманти. Косата ѝ бе завита с тюрбан от „Тибиант“, нейния любим спа център в Бевърли Хилс.

— Ти какво зяпаш? — сопна ѝ се Теън, не разпознавайки в голата млада жена с черна коса, татуировки и шоколадова маска върху лицето своята дъщеря. Сетне се обърна към масажистката.

— Не ми казвай, че нямате вулканична кал! Всеки уважаващ себе си спа център в Далас има вулканична кал.

— Че защо не отидете тогава в уважаващ себе си спа център? Защо идвате тук да ми създавате проблеми?

— Защото мислех да ви дам възможност да опитате — отвърна наперено Теън, макар че малко бе посвалила децибелите и не се пенеше толкова много. — Добре, забравете за калта. Сигурно имате кимчи.

— Има за ядене. Не хубаво за лице. Кимчи гори лице.

— Затова се смесва с вулканична кал, тъпачко такава! — Теън се огледа и погледът ѝ попадна на Пипа. — Хей, ти там? Какво е това на

лицето ти?

Пипа не смееше да отговори. Повиши гласа си с няколко нотки и изломоти.

— Шо... колад.

— Шоколад? Колко гадно. Госпожице! Не споменахте ли нещо за кал и водорасли?

— То за тяло — бе нацупеният отговор.

— А лицето не е ли част от тялото според теб?

— Скъпо.

— Просто го направи — въздъхна майка ѝ с жест на досада, който отпращаше момичето. Когато то отиде да смеси кал с водорасли, Теън се огледа из стаята.

— Цялото това търкане не боли ли? Никога не съм виждала толкова груб масаж. И подобна липса на уединение!

— Това е корейски стил на работа.

Но какво правеше Теън тук? Най-вероятно същото като нея, осъзна Пипа: избягваше възможността, да бъде разпозната. Горкичката!

Момичето се върна с керамична купичка. Теън я подуши и попита заядливо:

— Надявам се, че нямаш намерение да намажеш с това лицето ми?

— Отлично за вас! — извика Пипа, уплашена, че майка ѝ ще стане и ще напусне центъра. — Трябва опитате! — нарочно говореше като корейка.

Отчаянието в гласа ѝ накара Теън да омекне.

— Е, и без това вече съм тук. Давай — нареди тя на момичето. — Само гледай да не изцапаш с тази каша робата ми.

Пипа забеляза, че докато калта съхне по лицето ѝ, майка ѝ я гледа с любопитство. Тя отчаяно искаше да протегне ръка и да хване ръката ѝ.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво представляват тези татуировки по вас?

— Древни китайски символи.

— На мен ми приличат повече на полови органи. Изненадана съм, че не ви вземат за проститутка. Извинете ме, разбира се, ако сте такава.

Всички странни погледи, с които бе удостоена през последните няколко дни, най-сетне ѝ станаха ясни. Тя се изчерви толкова силно, че шоколадът по лицето ѝ щеше да се разтопи.

— Това са знаци за плодовитост. Носят късмет.

— Нима плодовитостта е късмет? Ще ви кажа нещо. Децата са истинско проклятие — прошепна Теън, докато момичето постави два тампона от водорасли върху очите ѝ.

Корейската масажистка триеше гърдите ѝ така ожесточено, сякаш бяха петна по килима, а Пипа напругаше мисълта си да измисли начин на действие. Добре се бе прикрила като корейка. Когато обаче Теън откриеше кой се крие под шоколадовата маска, възмущението ѝ щеше да бъде чуто чак в Килгор. За пореден път Пипа се прокле, задето се бе престорила на някой, който не е.

В стаята влезе млада корейка с джинси, придружена от Нори Нуки. Носеше камера и за ужас на Пипа я насочи право към нея. Първият ѝ импулс бе да се престори на умряла. Може би това бе снимка за реклама: тя имаше най-добре изглеждащото тяло в залата. Сетне ѝ хрумна, че жената може да насочи камерата си към Теън, която лежеше на съседната маса.

— Ей сега ще се върна — рече Пипа, когато корейката започна да търка татуировките ѝ.

Тя слезе от масата и отиде към фотографката.

— Извинете, какво правите?

— Вие дъщеря на Теън Уокър! — Нори гордо посочи верижката на Теън за доказателство. Сетне посочи и покритата с кал фигура в оранжево. — Мислим, таз жена Теън Уокър. Вие кара колата на Ланс Хендерсън с номер: „ПЕЛЕ“.

Ще получи хиляда долара награда, ако открием вас.

— А аз може ли да си получа бижутата? Благодаря — Пипа грабна пръстена, часовника и верижката и сетне, хвърли камерата на фотографката в купата с разтопен шоколад. — Сега снимай!

— Гаднярка! Развали ми апарата!

Пипа изтича до стаичката и навлече новата си червена рокля. Грабна малката чанта, която съдържаше всичките ѝ ценности. Беше на една крачка от предната врата, когато зелен фолксваген влезе в паркинга. Шофьорът му беше същият чакал, който офицер Пиърс бе изхвърлил от пътя предишния ден. Пипа моментално се върна назад,

заклучи вратата и изтича в залата за търкане на телеса, Нори, фотографката и Джънг-Бо ровеха в купата с шоколад, опитвайки се да извадят камерата с помощта на депресор за отпускане на мускули.

Пипа се втурна към масата на майка си.

— Съжалявам, че трябва да те обезпокоя, мамо — прошепна тя, сваляйки водораслите от очите на Теън. — Папараците са ни открили.

Теън гледаше удивено покритото с шоколад лице, наведено над нея.

— Ти не си ли корейка?

— Аз съм Пипа. Повярвай, това е самата истина. Трябва да бягаме.

— Луда ли си? Не мога да изляза с лице, покрито с кал.

— Остави калта! Трябва да мислиш за собствената си безопасност.

Докато Пипа дърпаше майка си покрай Нори и компания, Теън успя да си възстанови присъствието на духа, за да извика:

— Адвокатите ми ще ви намерят, малки жълти червейчета!

Пипа измъкна майка си през входа за евакуация към паркинга.

— И Ланс ли е тук? — извика тя, когато видя колата му и веднага покри лицето си с ръце.

— Остави калта върху лицето си! И тюрбана! Той ми даде колата — Пипа набута майка си вътре, запали и даде на заден. Те изхвърчаха от паркинга с мръсна газ, но не и преди дребният плешивец да се появи на предната врата и да ги види. Той затича към своя фолксваген.

Пипа яко натисна газта.

— Как си, мамо?

— Веднага ме пусни да слеза!

— Искаш да те хванат в Лас Колинас по роба? Ще напълнят вестниците с теб.

— Как смееш да ме следиш и дебнеш?!

— Тук вече грешиш. Аз пристигнах първа — Пипа зави зад първия ъгъл. — Слушай, знам, че нито времето, нито мястото са подходящи, но трябва да поговорим.

— Ако се опитваш да си върнеш наследството, хич не си губи времето.

— Има рационално обяснение за всичко. Опитвах се да предпазя Ланс.

— Що за глупост! Розамънд може да го защити далеч по-добре от теб.

— О! Значи вече знаеш?

— Какво да знам?

Какво щеше да стане, ако разкриеше пред майка си истината, че Ланс е гей? Теън щеше да го разтръби в цялата Слънчева система. Но нямаше право да я вини, всяка майка би го направила. Макар че страшно много ѝ се искаше да изплюе камъчето, Пипа се опита само да откrexне задната врата към истината.

— Мисля, че той е стерилен.

— И какво от това?

— Искам да кажа импотентен — тя си помисли за офицер Пиърс, когато премина на втори червен светофар.

— Смятай го за благословия. Щеше да имаш оправдание да спиш с шофьора.

Разговорът не тръгна в желаната посока.

— Може би е полово недоразвит.

— Защо не добавиш кастриран и травестит! А какво ще кажеш за гей? Като розово фламинго?

— Може би е точно това. Ланс определено може да е такъв.

— Да не забравим сериен убиец и педофил.

Пипа осъзна, че не изигра картите си както трябва.

— Да не мислиш, че аз съм виновна за нещо, мамо?

— Не ме наричай мамо! Разбира се, че си виновна! Искаш ли да остържа малко кал от лицето си, за да я хвърлиш по доброто момче!

— Остави калта на мястото ѝ! — извика Пипа. — Не искам никой да те познае!

— Чувствам се некомфортно с нея.

— Повярвай ми, шоколадът е по-зле.

Теън изказа болезнено неодобрение, когато Пипа направи забранен ляв завой.

— Този отвратителен фолксваген е точно зад нас — обяви тя, най-сетне проумявайки тежестта на ситуацията.

— Благодаря. Много ми помогна — подът започваше да пари под босите ѝ крака. Превключвайки грубо на пета скорост, тя се чудеше как да избяга от преследвача си, да свали Теън и да стигне за часа през следващите десет минути. Може би щеше да постигне всичко това, ако

успееше да се шмугне в паркинга на „Щастлив час“ преди онзи да излезе от последния ъгъл. Бяха само на няколко километра от мотела.

— Да не би да се опитваш да ме убиеш? — изпищя Теън, когато Пипа профуча около островчето в средата на пътя. — Няма да докопаш парите ми.

— Запази проклетите пари за себе си. Бих искала да получа шпорите на дядо.

— И аз бих искала да имам зет, така че можем да смятаме, че сме квит. Онова, което направи, е непростимо.

— Беше отчаяно и глупаво. Но не непростимо. Аз наистина дълбоко съжалявам. Как мога да го поправам?

— Просто ей така? Как смееш да добавяш унижение към мъката ми? Ти оскверни името Уокър завинаги. Кой е този супермен, заради когото отритна Ланс Хендерсън? Дано поне да е принц Уилям или някой от фамилията Хънт^[3]!

— Няма друг човек, мамо. Казах го само за да прекъсна сватбата.

— За да ме обидиш, да ми навредиш — измуча Теън, отпусайки се. — Ти си истинско зло — тя въздъхна мелодраматично, докато Пипа правеше серия от луди завои. Накрая, изтощена от емоциите, попита: — Ланс няма ли оръжие в жабката? Не може ли просто да застреляме този човек?

Тя бръкна, но не намери оръжие, а дузина презервативи.

— Аха! Ето, виж! — извика победоносно, като размаха няколко под носа на дъщеря си. — Това прилича ли ти на собственост на един импотентен куотърбек от даласките Каубои?

Понеже не можеше да вижда, Пипа пропусна отклонението към паркинга на „Щастлив час“. За пръв път в живота си тя наруга майка си, което така шокира Теън, че тя млъкна. Беше девет без шест минути. Отчаяна, Пипа реши да обърне колата през тревната ивица в средата на шосето и да опита отново. Ако костенурката все още беше зад нея, на паркинга на „Щастлив час“ щеше да направи онзи J-завой, на който вчера я бе учил офицер Пиърс. След като оставеше фолксвагена в облак прах, щеше да свали Теън да се мие в мотела, а тя щеше да отиде на училище навреме. Е, това вече беше мислене на една Уокър!

Пипа прекоси тревната площ с голям успех, но за нещастие фолксвагенът направи същото.

— Дръж се — извика тя на майка си, влетявайки като вихър в паркинга на мотел „Щастлив час“. — Почти стигнахме!

Тази сутрин офицер Пиърс дойде по-рано за училище. Беше минал покрай „Дейс Ин“, за да позвъни в стаята на Пердита и да я попита дали не иска да я закара на училище. Момичето на рецепцията му съобщи, че е напуснала хотела на зазоряване със синьо мазерати. Ядосан на наивността си, Пиърс се върна в мотел „Щастлив час“. Провери и установи, че автомобилът на Пердита все още си стоеше на безопасно място, далеч от хорските погледи. Той махна с ръка на момчетата, които сменяха верижната ограда около басейна, седна в своята кола и зачака Пердита, която сигурно бе със старото си гадже. Беше любопитен да види дали са се сдобрили.

В девет без две минути чу вой от форсиран двигател. Приличаше на италиански. Секунди по-късно синьо мазерати влетя като хала в паркинга. В него седяха две чудновати персони с тъмни маски. Пътникът носеше оранжев тюрбан. Терористи? Пиърс гледаше, без да вярва на очите си, как автомобилът направи едно пълно обръщане почти на 360 градуса. Без да натисне спирачките, шофьорът премина с колата през пролуката във верижната ограда и цопна право в плувния басейн.

Пердита! Пиърс вече тичаше към басейна, когато един зелен фолксваген влезе в паркинга на две гуми. За да не го удари, шофьорът натисна спирачките, завъртя се и блъсна колата му с трясък, който проби тъпанчетата на Пиърс. Разпознавайки вчерашния папарак, той го остави да си лежи на въздушните възглавници. Така му се падаше! И скочи в басейна. Мазератито бързо потъваше. Предполагайки, че на волана е бившият годеник, Пиърс реши първо да спаси пасажерката. Той отвори вратата и откопча колана... приличаше на жена... определено кокетка... но защо цялото ѝ лице бе намазано с кал? За щастие тюрбанът и по-голяма част от калта се измиха, докато я вадеше на повърхността. Тя носеше огромни пръстени, като Пердита. Добре изглеждаща блондинка. Отлично поддържано тяло. И тогава жената отвори устата си.

— Каква ужасна малка дупка!

— Добре дошла!

Пиърс скочи обратно във водата. Забеляза татуировките на шофьора и получи най-страшната адреналинова атака в живота си. Почти извън себе си от ужас, показва на Пердита да свали прозореца. Тя се измъкна през него. Двамата стигнаха до стълбата, а мазератито удари дъното.

Малко от веществото, с което бе покрито лицето ѝ, влезе в устата му.

— Това шоколад ли е?

— Да — Пипа белеше от лицето си кафяви пластове. — Май ми трябва малко повече практика за този J-завой.

— Ей, ти! Веднага извади чантата ми! Хлорът е пагубен за кожата.

— Коя е тази жена?

— Бившата ми майка — през ума на Пипа мина друго страшно бедствие. — Скъсана ли съм вече?

Точно така. Пиърс забеляза, че всички курсисти от класа се тълпяха около фолксвагена на паркинга. Никой нямаше представа, че на дъното на басейна има и мазерати.

— Защо този мъж отново те преследва?

Тя нещастно поклати глава.

— Можеш ли да го арестуваш?

— Сигурно. Ако все още е жив.

Теън викаше на персонала да извадят чантичката ѝ.

— Когато дойде полицията, тя не бива да е тук. Офицер Пиърс, трябва да ми помогнеш. Тя е просто една невинна пасажерка.

Трудно му бе да повярва, но каза:

— Твоят лексус все още е отзад. Ключовете са на таблото — беше ги оставил с надеждата някой да задигне колата. — Аз ще напиша доклад за произшествието. Вие двете вървете и потърсете медицинска помощ. Можем да подпишем документите по-късно.

Пиърс ѝ предложи помощта си, за да се качи по стълбата. За добрината му боговете го възнаградиха с гледка, която никога нямаше да забрави: Пердита в целия ѝ блясък и великолепиe без бельо. При това установи, че бе естествена блондинка, както и подозираше. Колко жалко, че имаше толкова лошо минало! Майка ѝ, по-точно бившата ѝ майка, или каквато и да бе там, беше *coup de grace*^[4].

— Желая ти късмет, скъпа — рече той на Пипа. — Където и да отидеш, надявам се да успееш.

Теън, с подгизнала и капеща оранжева роба, стоеше на дъската за скокове и наблюдаваше как един човек от персонала вади чантата ѝ от потъналата кола.

— А сега хванете и тюрбана ми — нареди тя, като посочи бледо синята хавлиена кърпа, плуваща във водата.

— Остави го, мамо — рече Пипа, като я дръпна за ръкава.

— Да не си луда? Виж косата ми!

— Чуваш ли сирените? Полицията ще бъде тук след десет секунди.

Теън провери дали компактната ѝ пудра не се е развалила. Сетне хвърли банкнота от сто долара във водата.

— *Mi sombrero* — извика тя и изтича след Пипа.

Три момчета скочиха във водата след банкнотата.

Теън получи своя подгизнал тюрбан, докато Пипа я натика в колата на Джини.

— Каква ужасна кола! Да не си я откраднала?

— На Джини е. Ще те закарам в хотела по-нагоре по улицата. Можеш да се почистиш там и да се върнеш в къщи.

Пипа направи още един опит да поправи нещата, да възстанови отношенията им.

— Съжалявам, че ти причиних толкова много неприятности. Можеш ли поне да се опиташ да погледнеш на нещата от моя гледна точка?

— Как смееш дори да ме молиш за това? Благодарение на теб дядо ти помага на маргаритките в Крокет да цъфтят. Седрик връща стотици сватбени подаръци. Наложил се да застреляме Липизанер. Трябвало да платим на госпожа Бинго Бънц V шест процента лихва за нейните кръгеранди. Розамънд настоява за дело в съда. Аз станал за посмешище в Далас — Теън обърна измъченото си лице към дъщеря си. — Как можа да ме унижиш толкова много?

— Може ли да престанем с това „ти, ти, ти“! И други хора анулират сватбите си. Наистина, ние го направихме в последната минута, но случайно да забеляза Ланс да плаче, докато говорех? Та той бе най-щастливият човек на света! Помисли малко върху това — Пипа спря пред хотела.

— Е, пристигнахме.

— Каквоо? „Дейс Ин“? — Теън гледаше слисана и ужасена петима японски бизнесмени, които чакаха пред хотела автобуса за летището. — Ти настина знаеш как да ми натриеш носа, нали? Нарочно ли го правиш?

Пипа излезе от колата.

— Тогава вземи колата. Върви си в къщи.

Теън се премести на мястото на шофьора. Тя огледа боядисаното, преbledняло и капещо същество, което някога бе нейната любима дъщеря, и сякаш някой я простреля. Тогава зърна троен блясък върху ръката ѝ.

— Мили боже! Все още носиш неговия пръстен!

— Той настоя да го запазя — Пипа го свали от ръката си. — Заповядай, мамо. Вземи го. Ти го заслужаваш повече.

Теън се опита да устои на изкушението, но органично не можеше да се противопостави на трите огромни диаманта. Особено когато бяха плячка от Розамънд.

— Предполагам, че бих могла да ги преправя на друго бижу.

— Ето и верижката ти за глезена. Ще я взема назаем следващия път — майка ѝ дори не се усмихна. — Мамо, кажи ми истината, все още ли си ядосана?

Очите на Теън станаха студени като на усойница.

— Сбогом, Пипа. Никога повече не прави опит да се свържеш с мен.

— Но аз те обичам! — изплака тя.

— Чувствата ни не са взаимни — Теън отпраши с колата.

Пипа дълго гледа след автомобила, докато той се превърна в петънце на булевард „Хари Хайнс“. Тогава почувства как някой я тупа по рамото. Един от японските бизнесмени ѝ подаваше чифт зелени пластмасови джапанки.

— Моля, вземете. Тази жена не добра.

Докато Пипа обуваше джапанките, автобусът за летището спря пред тях.

— Идвате ли с нас, госпожице? — извика шофьорът. — Двадесет и два долара.

Без да мисли Пипа се качи в автобуса.

[1] Хотелска верига за средната класа. — Б.пр. ↑

[2] Традиционно ястие на корейската кухня, представлява ферментирани зеленчуци, основно зеле, и с много подправки. — Б.р. ↑

[3] Голяма петролна компания. — Б.пр. ↑

[4] Куп де грис — последен смъртоносен удар, който се нанася по милост, преди да прекъсне живота на тежко ранен човек или животно. В случая „капакът на всичко“ — Б.пр. ↑

На летището тя си купи нормални слънчеви очила. Влезе в дамската тоалетна и изми последните остатъци от шоколад по лицето си. След като се огледа внимателно в огледалото, стигна до заключението, че смачканото привидение с черна коса, облекло тип Мао Дзедун и безвкусни зелени джапанки никак не прилича на Пипа Уокър: значи беше в безопасност. На щанда за вестници избра десет списания, вариращи от диети за намаляване на тегло до градинарство. Докато чакаше на опашката, за да плати, видя, че хората пред нея се смеят на някаква механична кукла на щанда. Беше булка. Блондинка. Тя я огледа по-внимателно през слънчевите си очила — това проклето нещо не само носеше същата булчинска рокля като нейната, но ѝ се усмихваше особено познато. Касиерката нави механизма на гърба на куклата с ключе. Вместо да тръгне напред, куклата тръгна назад, като писукаше: „Няма да се омъжа! Няма пък!“

На етикета пишеше „Кукла Бокър Уокър" Цена 12.99."

Докато в стомаха ѝ се надигаше познатото чувство за гадене, Пипа плати списанията и потъна в най-близкия бар. Седна с лице към стената в най-отдалечения ъгъл, поръча си коктейл и започна да чете обявите и рекламите на задната страница. Беше наложително бързо, ама много бързо да открие нещо друго, което да учи. Готварско училище? В кухнята беше безнадеждна, като слон в стъкларски магазин. Училище за мажоретки? Не, никога вече. Градинарство? Щеше да унищожи маникюра си. Дърводелство? Обущарство? Туристически агент? Училище за кучета?

— Долу! Дръж! — промърмори тя.

В това училище даваха дипломи за кучета.

Боже, как хората успяваха да открият своя път в живота? Щастливците виждаха пожарна или самолет, когато бяха само на три години, и вече знаеха, че искат да станат пожарникари или астронавти. Прекалено заета с пазаруване, контене и купони, Пипа не бе изпитала подобен проблясък на прозрение. Всъщност идеята да се

работи, за да се живее, никога не бе минавала през ума ѝ; тя винаги бе смятала, че основната цел и работа в живота ѝ бе да преразпредели богатството на фамилията Уокър — за предпочитане в заведения и покупки. *Благодаря ти, мамо, за прекрасния пример.* Пипа преглътна питието си и обърна страницата.

Не видя нищо интересно до края на последното списание в купчината — „Покер Тудей“. Три страници реклами за компаньонки. Какво пък толкоз? Колко ли е трудно да правиш компания на мъже по време на вечеря или в театъра? Пипа знаеше как да влезе в петзвезден ресторант.

Тя телефонира на рекламата с най-красивите момичета.

— Бих искала да стана професионална компаньонка. Можете ли да ми препоръчат някое училище?

— Училище? — изсмя се някакъв мъж. — Вие сте наистина бърза.

— Не се опитвам да бъда бърза. Опитвам се да получа телефона на училището — той затвори. — Скапаняк!

Сервитьорката ѝ донесе още един коктейл.

— Да не би нещо да не е наред?

Пипа посочи рекламата.

— Опитвам се да отида в училище за компаньонки.

— Можеш да правиш нещо по-добро от това, скъпа.

Че какво? Като шефка на компаньонките? Пипа винаги с удоволствие уреждаше срещи между приятелките си от клуба Капа Капа Гама и съотборниците на Ланс от отбора.

Рекламата просто изскочи от страницата.

„Научете се да сватосват! Моят тридневен курс ще ви осигури кариера!“

Може би все пак силата беше с нея. Силно развълнувана, Пипа набра номера.

— Марви Мейтс^[1] — произнесе сладникав глас. — Не оставяйте нищо на съдбата, вашата сродна душа ви очаква. Говори Марла Марбъл.

На Пипа ѝ трябваше един миг, за да смели всички „м“-та, които чу.

— Бих искала да се запиша във вашия курс. Къде се намирате?

— В слънчевия топъл Финикс.

— Мога да започна утре. Бихте ли ме записали?

— Със сигурност ще опитаме. Как се казвате?

Името Пердита Рика беше загубено. Повече не можеше да го използва. Тя шумно отвори списанието за покер по средата и плъзна очи по статията.

— Чип... Чипа... Флош... Чипа Флошовиц.

— Много необикновено име.

— Аз съм полякиня.

— Обаче нямате акцент.

— Израснах при чичо ми в Оклахома. Давате ли диплома за завършен курс?

— Абсолютно. Таксата е две хиляди долара.

— Боже мой, това е доста соленичко.

— Дребно възнаграждение за това, че правя хората щастливи. Моля плащането да е в брой — Марла даде на Пипа адреса. — И донесете автобиографията си.

Пипа се намръщи.

— А не трябва ли и аз да ви поискам автобиография? — настъпи дълга ледена тишина и тя осъзна грешката си. — Така правят в Полша.

— Финикс не е Полша — гласът на Марла преливаше от сироп. — Ще се видим утре, Чипа.

Молейки се да не е компанията за теглене на буксир, застрахователни агенти, полицията или Теън, която звънеше за стотен път, Шелдън Еделщайн вдигна телефона. Пипа звучеше бодро като чучулига.

— Как вървят работите, Шелдън?

— Ами не се оплаквам. Не се случва всеки ден да ме молят да извадя мазерати от плувен басейн. Или да доказвам, че не е откраднато от нелегална емигрантка от Латинска Америка. Или да обяснявам защо си се записала в шофьорско училище под чуждо име.

— Съжалявам. Просто се опитах да избягам от онзи ужасен човек с фолксвагена.

— Ланс няма да бъде особено щастлив за колата. Застрахователите ще му я възстановят, но...

— Той ми я подари. Можеш ли да ми направиш една услуга. Дай новата кола на офицер Пиърс.

— Той ти спести големи неприятности.

— Ако не беше онзи папарак, дето си пъхаше носа, където не му е работата, сега щях да имам диплома. Защо всичко е така несправедливо! Майка ми невредима ли се е прибрала от „Дейс Ин“?

Шелдън само се прокашля.

— Да изпратя ли в апартамента на Джини доклад от инцидента по куриер? Можеш да го подпишеш довечера и да оставим тази случка зад гърба си.

— Вече не съм у Джини. Това е едната причина, поради която ти се обаждам. Очевидно с шофьорското училище е свършено, така че се записах в училище за сватосване — тишина. — Във Финикс — още тишина. — Утре започвам. След три дни ще свърша.

— Надявам се. Заради дядо ти.

— Можеш ли да ми намериш свестен хотел? Нещо с добро осветление в стаите, така че да мога да уча вечер. И кола. И малко налични пари за храна и няколко костюма. Наложил се да напусна Далас с празно портмоне. О, да не забравя и две хиляди долара за таксата. Можеш ли да ми пратиш и нов мобилен телефон заедно с доклада за инцидента? Моят потъна в басейна. Също и дебитната ми карта.

— Не ти ли изпратих достатъчно пари в брой?

— Билетът за самолет беше скъп.

— Надявам се, че все още имаш шофьорската книжка на името на Пердита Рика.

— Разбира се. Нали с нея се качих на самолета. И още нещо, последно. Трябва ми някакъв полско изглеждащ документ на името на Чипа Флошовиц. Това е новият ми псевдоним — Пипа произнесе името по букви. — Не е необходимо да е законен.

— Това е най-прекрасното нещо, което човек може да каже на адвокатата си — Шелдън затвори.

В едно интернет кафене Пипа скалъпи автобиография за новата си самоличност. Това ѝ отне повече време, отколкото бе очаквала, и за малко да изпусне самолета. Когато се тръшна на последната седалка, дребната възрастна дама до нея ѝ се усмихна. *О, не! Дано само не е някоя бърбровка!* — помоли се Пипа. И тогава видя механичната кукла в скута на жената.

Бабицката бе по-наблюдателна, отколкото изглеждаше. За един миг успя да направи връзка между момичето, което седеше до нея, и навиващата се кукла.

— Би трябвало да се срамувате от себе си, млада госпожице.

Когато Пипа не ѝ отговори, тя я нападна с обидни думи.

— Проститутка! Мръсница!

— Gesundheit!^[2] — излая Пипа в лицето на жената.

Старата жена така се стресна, че слуховият апарат падна от ухото ѝ. Пипа се усмихна, довольна от контраатаката може би вече успяваше да се съвземе и да стъпи на краката си. Сега беше с два псевдонима раздалечена от жената, позната преди като Пипа Уокър. Пердита Рика и Чипа Флошовиц никога не бяха срещали тази обречена булка, нито щяха да я срещнат. В известен смисъл самата Пипа също не искаше да се върне в предишното си аз. Тя нахлупи шапката върху лицето си, докато пластмасовата кукла писукаше „Няма да се омъжа! Не искам пък!“. След половин час евтината играчка се счупи и куклата онемя. Старата жена прекара остатъка от пътуването, удряйки главата ѝ в таблата за храна, докато Пипа се бе отдала на нещо като полумедитиране с няколко малки бутилчици водка.

На летището във Финикс тя намери фризьорски салон.

— Имам шестстотин долара. Можете ли да ме отървете от черното?

Момичето огледа кичурите по главата ѝ с такава погнуса, сякаш бяха прикачени към някой скункс.

— Кой ви стори тази поразия?

— Аз самата. Никога повече няма да правя така.

— Седнете. Откъде ви е тази цицина?

— Сутринта претърпях дребна катастрофа.

Момичето не спря да говори за някаква голяма испанска сватба, която щеше да прави през уикенда. Не знаеше дали ще успее да направи косите на шест шаферки, две майки, една мащеха, булката и младоженеца за три дни. Пипа вдигна шалтера и изключи слуха си, като се опита да пресметне колко нули има в един милиард. Дори успя да задреме под каската. Накрая момичето застана пред нея с едно огледало.

— Е, какво мислите?

Косата ѝ имаше цвят на пластмасов банан. И беше твърда като лико.

— Това ли е най-доброто, което можахте да направите?

— Като се има предвид онова, което вие бяхте направила — да.

— Но аз се опитвам да изглеждам като сватовница!

— Какво е това?

— Една стъпка по-долу от брачен терапевт. За ваше сведение!

— Малко подстригване ще оправи нещата. Ще го направя безплатно.

Десетина сантиметра коса паднаха на пода. Вместо да се успокои, сега косата на Пипа стърчеше във всички посоки. Фризьорката не бе виждала подобно нещо.

— Хм. Това е странно!

— Странно ли? — извика Пипа, извън себе си. — Приличам на риба балон!

Тя изтича до един телефон в другия край на летището и се обади на Шелдън. Той ѝ бе резервирал стая в „Риц-Карлтън“, Бог да го поживи и благослови, и бе изпълнил всичките ѝ желания.

— Добре ли си, Пипа? Май си стресирана.

— Току-що направих косата си. Сега е с цвят на яйчен жълтък — в комбинация с червената риза и зелените джапанки приличаше на сериозно повредено платно на Ван Гог.

— Много полско — и той затвори.

Пипа взе совалката до хотела. Като не обръщаше внимание на погледите на останалите гости, отиде до рецепцията.

— Казвам се Чипа Флошовиц. Господи Шелдън Еделщайн е резервирал стая за мен.

Слава богу, старият глупак вече бе изсипал рога на изобилието тук.

— Някакъв багаж, госпожо?

— Нямам.

Чиновникът ѝ подаде ключа.

— Ще се нуждаете ли от нещо друго?

Пипа се замисли за миг.

— Имате ли нещо, с което да изтрия водоустойчив маркер?

— Откъде?

— От кожата.

— Ще се погрижа. Приятен престой.

Опитай се да не смъркаш по време на моята смяна...

Настроението на Пипа леко се повиши, когато видя, че от „Прада“ са ѝ доставили три костюма, по един за всеки ден училище, плюс необходимите аксесоари и грим. В апартамента ѝ бяха инсталирани допълнителни халогенни лампи, дори и в банята. Нов компютър и няколко популярни брошури за Полша лежаха на бюрото, както и плик с шест хиляди долара. За да не разчита само на щастлива случайност Пипа да не разбие още коли, Шелдън бе уредил денонощно обслужване през цялата седмица с шофьор на име Майк, който беше поляк. Имаше карта ATM за Чипа Флошовиц върху масичката. Ако и сега не успееш да се справиш — сякаш крещеше всичко — значи си безнадежден случай.

Майк Стребизвинкивиц едва не изтърва сандвича си, когато много привлекателна млада жена приближи към лимузината му в осем и половина сутринта. Костюмът ѝ беше с цвят на сладолед с боровинки. Ослепителните ѝ руси плитки му напомняха за трите му сестри, които работеха като изпълнителни секретарки в престижни превозвачески фирми. Сянка, която се виждаше под слънчевите очила, означаваше, че е била замесена в сблъсък. Изглеждаше малко махмурлия. Каква жена, боже!

— Госпожица Флошовиц? Аз съм Майк. На вашите услуги.

— Здравсти — поздрави Пипа и видя, че на задната седалка на линкълна на Майк има бюро с DSL^[3] връзка. — В девет часа трябва да бъда в „Марви Мейтс“.

— Тогава да тръгваме.

Майк се чудеше какво му е толкова сложното на сватосването, че да ходиш на училище, за да го изучиш. Хайде де! Вземаш парче дърво, правиш от него зарчета, рисуваш червени точки върху тях. Може би трябва малко практика, за да изрежеш всички зарчета с еднакъв размер. Той погледна в огледалото за обратно виждане. Чипа държеше кубче лед до насиненото си око.

— Торбичка замразен грах върши по-добра работа — извика той.

— Имаме достатъчно време да спрем в Албертсън^[4].

— Може ли да вземете и едно хлебче и студено кафе, докато сте вътре?

Майк ѝ подаде другата половина от сандвича си.

— Ето от това се нуждаете. Майка ми го е правила.

Майка му вярваше безрезервно и пламенно в лечебната сила на чесъна.

Прегладняла, Пипа изяде цялото парче, докато чакаше шофьорът да се върне със замразения грах. Тя положи повече грим върху обезцветеното си око, преди да отпие от кафето.

— Беше много вкусно. Благодаря.

— Това училище има ли обедна почивка или ще се учите цял ден?

— Не знам. Нямам представа. Можете ли да ме изчакате?

— Разбира се. Наели сте ме за двадесет и четири часа седем дни в седмицата.

Майк спря в паркинга на изоставен търговски магазин. Навсякъде висяха надписи: „Дава се под наем“.

Изключение правеше „Марви Мейтс“, магазин за оръжие.

— Пристигнахме.

Пипа излезе и се потопи в унищожителната топлина на паркинга.

— Пожелайте ми успех.

Когато вратата на „Марви Мейтс“ се затвори зад нея, зазвъняха малки камбанки. Тя се огледа из стаята, чудейки се дали червените велурени дивани, розовите стени и килимчетата с форма на сърца бяха добра индикация за онова, което я очакваше. Купидони украсяваха всяка лампа, възглавница, статуетка, плакат и часовник. По стереоуредбата гърмеше: „Не можеш да ми купиш любов“.

Празни опаковки от въглеhidрати във всякакви форми бяха пръснати по масата под надписа: „Марви Мейтс — всички можете да си сервирате закуска на бюфета“.

Една четиридесетгодишна жена, с бял бизнес костюм, пишеше на компютъра си. Пипа от пръв поглед забеляза, че бе изразходвала всяка възможна стотинка, за да се опита да изглежда с двадесет и пет години по-млада, отколкото природата би позволила, но успехът бе под въпрос.

— Вие трябва да сте Чипа! — извика жената, ставайки от стола.

— Аз съм Марла!

Цялата тази възкликателност накара Пипа да отстъпи две крачки назад.

— Здравейте.

— Днес е горещо, нали! Но поне горещината е суха!

Една пещ също създава суха горещина. Това обаче не значеше, че Пипа иска да прекара времето си в такава. Тя издърпа ръката си от хватката на Марла.

— Много се вълнувам, че съм тук. Да получа диплома за сватовничество означава всичко за мен.

Вероятно трябваше да провери зелената карта на жената.

— Моля! Седнете! Носите ли автобиографията си?

Пипа се съсредоточи върху една картичка валентинка на Норман Рокуел, докато Марла прочете автобиографията ѝ три пъти.

— Значи имате диплома за мажоретка от университета в Краков?

— Техните курсове са световноизвестни — това не направи голямо впечатление, така че Пипа добави: — Винаги съм харесвала да гледам двойки на спортни състезания, които викат заедно.

— Тогава защо не сте професионална мажоретка?

— Счупих си бедрото, докато правех тройно завъртане на последния изпит.

— И освен това имате диплома за правене на туршия от Университета във Варшава? — продължи Марла.

— Точно така — Пипа нямаше никакъв спомен да е писала тази автобиография. Сега обаче трябваше да живее с нея. — За много народи и култури храна и любов са едно и също нещо. А поляците обичат туршията. Така че си помислих, че ще мога да помагам на хората да се срещат и събират чрез храненето.

— Какво се случи?

— Цяла източна Европа пострада от болест по краставиците.

— Къде насинихте окото си?

— В автомобилна катастрофа.

— Пияна ли карахте?

— Беше в девет сутринта — Марла все още изглеждаше скептична. — Не, не бях пияна.

— Аха. Имате ли си любовник?

Бързото като живак остроумие на Пипа зацикли и спря.

— Извинете, но какво общо има това с дипломата по сватовничество?

Марла свали своите очила за четене с формата на сърца и се фокусира върху Пипа.

— Хората, които търсят партньор в живота, въпиешо се нуждаят от вашата помощ. Те са тъжни. Те не се нуждаят от допълнителна конкуренция.

На Пипа и трябваха няколко минути, за да проумее какво означава казаното.

— Не съм дошла тук, за да си търся любовник или гадже, ако за това се тревожите.

— Много жени идват точно за това.

През розовата завеса от воал Пипа случайно забеляза как нейният шофьор разкопча панталоните си и се облекчи тайно върху близката гума.

— Ако искате да знаете, аз съм сгодена за моя шофьор — как беше името му, по дяволите? — Майк.

Успокоена Марла плъзна автобиографията в скута ѝ.

— Как ни открихте?

— В едно списание за покер. Доста необичайно място за реклама.

— Играете ли покер?

Разконцентрирана от ястребовия поглед на Марла, Пипа изтърва:

— Майк играе. Той е шампион на Полша. Всъщност и в момента, докато си говорим, играе едновременно шест игри. В мрежата.

— Разбирам — нещо не ѝ се връзваше тук. Чипа вонеше на чесън, пък имаше шофьор. И защо е трябвало да ходи чак в Краков, за да учи за мажоретка? А туршиите? Косата? Ако не се нуждаеше отчаяно от две хиляди долара за лазерна хирургия за корекция на зависимост от очила и лещи, щеше да се откаже, веднага от тази съмнителна работа. — Носите ли таксата?

Пипа подаде двете хиляди долара, за които получи табелка с име и учебна програма от една страница, отпечатана върху червена хартия. Курсът изглеждаше удивително повърхностен.

— Нямам търпение да започнем.

Докато Марла прибираше парите в сейфа си, камбанките на вратата зазвъняха. Влезе пълна жена с минипола от змийска кожа. Тя

носеше почти водевилен слой грим и перука, ала Доли Партън. Пухкавата ѝ бяла блузка вероятно щеше да изглежда по-подходящо върху пода на банята.

— Добрууутро! — извика бодро тя, запътвайки се направо към бюфета за закуска. След като напълни хартиената си чиния с храна, тя се настани до Пипа.

— Чипа? — прочете с пълна уста между два залъка. — Много интересно. Аз съм Пати.

Камбанките зазвъняха и един мъж, явно стигнал до последния стадий на оплешивяване, влезе в стаята. Носеше карирани панталони, риза на ситни точки и зелени чорапи под сандалите.

— Здравсти, момичета. Аз съм Сал. Ерген. На вашите услуги.

Буквално по петите му се материализира една баба еврейка. Червените полиестерни панталони, които носеше, подхождаха перфектно на купидоновия декор.

— Какво? Няма повече кифлички? — извика тя, оглеждайки масата. — Искам намаление в цената. Шконто!

— Я тихо! — скастри я Пати. В чинията ѝ имаше цели три кифлички. — Утре ела навреме.

Последен влезе дребен, дързък на вид мъж с тъмен вълнен костюм. Той си наля три чаши кафе, преди да се настани на възглавниците.

— Здравсти.

— Всички вече са тук — изчурулика Марла, раздавайки табелките с имена. Хелън. Арам. Това са Чипа, Пати и Сал. Бих искала всеки да се представи и да обясни какво го е довело в училището за сватовници. Арам, моля, започни пръв.

Дребният мъж с тъмния костюм каза:

— Аз съм от Армения. Работя като портиер в една престижна сграда с апартаменти на Пето авеню в Ню Йорк. В моята сграда има много банкери, в това число жени. Тъй като познавам всички, а те вече са минали през проверката за произход, ми дойде идеята да започна да уреждам срещи помежду им. Ще им бъде много по-лесно да се приберат вкъщи, вместо да ходят по заведения и да карат пийнали. Хората прекарват повече от свободното си време в сградата, понеже в нея има фитнес център и градини. Тогава защо един готин човек като

мен да не получава по-високо заплащане в замяна на това, че ще им осигури качествени срещи?

— Дошъл си на правилното място — усмихна се Марла, макар че тя лично никога не би взела съвет от портиер с подобен произход. — А ти, Хелън? — обърна се тя към бабата еврейка.

— Когато дъщеря ми Сади навърши тридесет и все още си нямаше приятел, реших да взема нещата в свои ръце. Влязох в интернет и се престорих на Сади. Почти веднага ѝ намерих един хубав адвокат — евреин, само на крачка от нас в Лос Анджелис.

— Браво! Поздравления — възкликна Марла.

— Ще повярвате ли, че дъщеря ми се обърна срещу мен и ме осъди, защото съм се представила под чужда самоличност? А сетне се омъжи за него. Така разбрах, че имам талант. Знам кой с кого си подхожда.

Пати отлепи и размота една дъвка от рунтавата си блуза.

— Тя спечели ли?

— Ами да! Да не съм я родила с половин мозък! Струваше ми четирийсет хиляди долара!

— А ти, Сал?

Сал се изправи като олицетворение на истински разгул от карета и точки.

— Аз съм продавач на употребявани коли от Литъл Рок. Никога не съм бил женен. Вероятно защото не знам как да си потърся жена. Когато започнах да губя косата си, клиентите ми престанаха да купуват коли.

— Предполагам, че не е заради външния ти вид — попита Хелън.

— Не. Беше заради отрицателното ми отношение. Сега съм приел плешивостта си. Смятам да основа национална агенция за срещи на плешивци — той погледна многозначително към Хелън. — Между другото, в нея могат да членуват и жени.

— Какво ме гледаш? Аз съм на седемдесет и две години! Ти какво очакваш, Рапунцел^[5]?

— Пати! — прекъсна я Марла. — Разкажи ни за себе си.

— Туй гадно копеле — моичкият, не ми плаща достатъчно издръжка, за да поддържа стила на живот, с който съм свикнала. Тъй че ми трябват пари. Идеята ми е следната — чета некролозите и

изпращам на оцелелия партньор бележка, че знам как да си намери бързо и ефективно заместник на умрелия.

— И ще го правиш още преди погребението? — ахна Хелън. — Не е много почтено.

— А да се преструваш на дъщеря си почтено ли е?

— Бъдете учтиви! Чипа, какво ще ни кажеш ти? — попита любезно Марла.

Осъзнавайки, че лъжите ѝ за мажоретство и туршии няма да минат пред Хелън, Пипа каза:

— Аз идвам от Полша, където повечето хора са католици. А това значи, че могат да се оженят само веднъж. Така изборът трябва да е правилен още първия път.

Всички мълчаха и чакаха.

— И ти наричаш това интересна история — попита най-накрая Хелън.

— Да продължим нататък — Марла отиде до черната дъска, поставена на статив близо до стол с форма на сърце. — Какъв вид човек може да стане сватовник?

Ексцентрик, който обича да се бърка в работите на хората — помислиха всички, но никой не посмя да го каже.

— Човек, който прави щастието възможно — написа със ситни печатни букви Марла. — А какъв тип човек се нуждае от сватовник?

Задръстен загубеняк — си помислиха всички, но отново не посмяха да го изкажат на глас.

— Човек, който търси щастието! — изписа на дъската Марла и отстъпи назад, за да се наслади на работата си. — Ето го на, черно на бяло!

Всички гледаха думите, пресмятайки наум, че ако две хиляди долара се разделят на двадесет и четири часа обучение, първите сто долара току-що отидоха. Това не изглеждаше смислена сделка, дори и с цената на закуската. Приемайки погрешно, че замислените физиономии означават висока оценка, Марла продължи.

— Колко души трябва, за да се подбере идеалната двойка?

— Един — предположи Хелън. — Сватовникът.

— Двама — добави Пати. — Сватовникът и този, които си търси партньор.

— Трима — намеси се Арам. Сватовникът, единият и другият партньор.

Сал продължи.

— Четирима — сватовникът, единият, другият партньор и свекървата.

— Петима — рече накрая и Пипа. — Сватовникът, единият, другият партньор, свекървата и тъщата.

— Май се сгорещихме, а? — заключи Марла. — Виждате ли колко е сложно? Подборът е само върхът на айсберга за вечното щастие.

— Е, какъв е правилният отговор? — Хелън бе сигурна, че е нейният.

— Десет — изкукурига Марла, подреждайки думите в списък. — Сватовникът, единият партньор, другият партньор, свекървата, тъщата, домашните животни, автомобилите, работата на единия, работата на другия и религията. Десет!

— Вие казахте хора, а не предмети и вещи — изрази недоволство Хелън. — В противен случай можех да изрецитирам целия този списък. Бях женена шейсет години. Би трябвало да знам.

Сал беше слисан.

— Да не си се омъжила на дванадесет, Рапунцел?

— Моите и неговите родители се договориха още в старата ни родина. Бяхме много щастливи.

— Според законите на вероятността дори уговорените бракове между малолетни могат да бъдат успешни — увери класа Марла. — Помнете, че ако седемдесет процента от брачните двойки завършват с развод, то тридесет процента не се развеждат! Чипа, може ли да попитам какво правиш?

— Записвам си десетте върха на айсберга на щастieto — беше сигурна, че това ще бъде основен въпрос на изпита. — Какво казахте след секса?

— Не съм казвала секс — отвърна ледено Марла.

Пати беше смаяна.

— Хората трябва да си допаднат в леглото, нали така? Искам да кажа, че повечето съпрузи искат да правят секс седем пъти седмично. Повечето съпруги ще изтърпят едва седем пъти в година. Не трябва ли

сватовникът да се опита да събере нимфоманките със сексманияците и фригидните жени с вкочанясалите задръстенияци?

Марла завинти капачката на маркера си.

— Това ще бъде безполезно. Жените, крито си търсят съпруг, винаги преувеличават сексуалните си възможности. А мъжете винаги ги омаловажават.

— Мислех, че като отидеш при сватовник, най-важното е да представиш правилна картина за нещата.

— Тази концепция е толкова сбъркана, че дори няма да се занимавам с нея — разсмя се Марла. — Ето как стоят нещата. В Съединените щати има сто милиона неженени хора и всички те търсят идеалния партньор, който не съществува.

— Не съществува ли? — Пипа беше слисана. — Аз имах идеален партньор.

— Така ли? И какво стана с него?

— Той... умря — запъна се Пипа.

— Смятай се за голяма късметлийка. Изпарил се е, преди да ти светне в главата.

— Какво отношение! — възмути се Хелън. — Аз имах „чудесен другар“ цели шейсет години, госпожице! Това не е измислица.

— Добре. Ще ревизирам становището си: в страната има повече от сто милиона души, които търсят игла в купа сено. Аз смятам да ви науча как да напълните джобовете си, докато им помагате в това непосилно дело — Марла раздаде снопче листи.

— Първо подпишете това.

Арам не можа да прочете първия ред.

— Може ли да го преведете на английски?

— Това е клауза за неконкуренция. Аз ще споделя с вас моите търговски тайни. Вие ще обещаете, че няма да учите на сватовничество никого в границите на континенталните Съединени щати — Марла изтри всяка дума от дъската, докато студентите подписваха договорите. — А сега да се хващаме направо за техниките за интервюиране. Вашият път към богатите започва с интервю на тема „Поставяне на стръвта“, Пати, би ли отишла до съседната врата да поканиш някой доброволец?

— От магазина за оръжие ли?

— Да. Там сигурно е пълно с ергени.

Марла си пееше: „Ти си моят слънчев лъч^[6]“.

Пати се върна, придружена от мъж с карирана фланелена риза. — Това е Брад.

— Добро утро, Брад. Вземи си закуска, а после седни по-близо — Марла оглеждаше доброволеца от горе до долу, докато той ядеше поничка с бананов крем.

— Чипа! Какво забелязваш за този човек?

— Ами... че е мъж — отвърна предпазливо Пипа.

— Възраст?

— В най-хубавата част от живота.

— Как е облечен?

— Като ловец.

— Физическо състояние?

О, божичко!

— И?

— Много добре, Чипа. Ти се опита да направиш положителна характеристика на клиент, който е отпуснат, затлъстят и вероятно неграмотен.

— Това вече е прекалено злобно — промърмори Сал.

— Добрият сватовник е обективен — Марла надраска думата на дъската. — Той е в състояние да прецени бързо и точно суровия материал. Седни, Брад.

Мъжът се разположи върху стола с форма на сърце, усмихвайки се на Пати. В неговите очи тя бе гореща мацка.

— Какво ви говори езикът на тялото му? — попита Марла. Никой не искаше да докосне тази тема, така че тя продължи. — Забележете, че колената му са раздалечени, гениталиите са на показ. Това означава сексуална несигурност. Вероятно не е особено надарен. Жалката поза означава ниска самооценка, ниско самочувствие. Ръцете се простират извън стола — не с чувства комфортно в корпоративния свят. Вероятно в бедствено положение. Търси жена с пари. Какво трябва да направи сватовникът в този случай?

— Аз ще му кажа да си върви вкъщи, да отслабне двайсет кила, да се подстриже и да се върне, когато изглежда по-добре — отвърна старата Хелън. — В противен случай не мога да направя нищо за него.

— Съжалявам, но това е грешен отговор. Неудачникът е вашият най-добър клиент. Той ще се връща още десет пъти, за да му уредите

среща. По сто долара на сеанс, това са хиляда кинта във вашия джоб. Сега наблюдавайте внимателно — Марла дружелюбно потупа своя образец по ръката. — Благодаря ви, че дойдохте, Брад. Радвам се, че ще работим заедно. Разкажете ми за себе си — тя дръпна един стол и се наведе напред, цялата в слух. — Курсисти, забележете моята поза. Аз искам да изпратя съобщение, че съм загрижена и заинтригувана от него, но на професионално ниво. Искам да му кажа, че намирам тази торба свинска мас за привлекателна, очарователна и уникална.

Най-неочаквано Брад сложи край на интервюто за изненада на Марла, но не и на останалите.

— Аз пък предпочитам да се срещам с воден плъх, отколкото с кучка като теб.

Той излезе от стаята, като тръшна толкова силно вратата, че камбанките паднаха.

— Ще се върне — сви рамене Марла. — А аз ще му взема сто долара такса за повторно записване. Чипа, имаш ли нещо против да заемеш мястото на Брад на горещия стол?

Пипа не особено ентусиазирано седна на наистина горещата възглавница.

— Госпожице Флошовиц — продължи любезно Марла, преди да намеря най-подходящия жених за вас, трябва да научим няколко неща. Номер едно — имате ли нарушения, за които са ви съставени полицейски доклади, от какъвто и да е вид? Например арести, обвинения, текущи или минали инциденти, като шофиране в нетрезво състояние, съпружеско насилие, педофилия, заповеди за ограничаване на достъп, отвлечане на деца или просто плюене на обществено място.

— Не, госпожо.

— Мисля, че ме лъжеш, Чипа.

— Просто се опитвах да възприема този списък от криминални престъпления — Пипа разбра, че това не бе правилният отговор. — Преди няколко седмици ме глобиха за превишена скорост.

— Ето на! Знаех си! — Марла се обърна към класа. — Превишената скорост показва агресивно поведение.

— Нищо подобно! Не съм се държала агресивно. Просто слушах музика и не гледах скоростомера.

— Значи си била невнимателна! Размечтала си се, отдала си се на фантазии. Доказателство за забавен пубертет — изчурулика Марла и се

усмихна сладко.

— Чипа, страдаш ли от болести, предавани по полов път?

— Моля?

— Но това е оскърбителен въпрос! — възмути се Пати.

— Не можете да разпитвате хората за такива неща.

— Защо да не мога? Това е законен въпрос, нали? След въпроса „Богат ли си?“ това е вторият поред в мислите на хората, ако трябва да бъдем честни.

— Не мисля, че е позволено да се задават въпроси от медицинско естество — намеси се Сал. — Ако хората се харесват, те скоро ще открият достатъчно информация един за друг.

— Чипа, каква сексуална ориентация имаш?

— За човек, който остави секса извън айсберга на щастието, ти със сигурност си доста любопитна кучка — изсумтя Хелън.

— Един сватовник трябва да знае сексуалните наклонности на клиента си, иначе може да настъпи катастрофа. Вижте какво се случи с онези двамата в Тексас. Тя го заряза пред олтара. Милиони долари бяха прахосани, защото младоженецът така и не разбрал, че годеницата му е серийна прелюбодейка.

— Глупости! Момчето беше гей — изсумтя Пати. — Всеки може да го види от пръв поглед.

— Тя го подведе — намеси се Арам. — Търсачка на богатство!

— Това не е вярно! — извика възмутено Пипа, не издържайки да слуша подобни глупости по свой адрес и по адрес на Ланс. — Тя има толкова много пари, колкото и той!

— Достатъчно! Не сме тук, за да обсъждаме онази двойка клоуни от Тексас — прекъсна ги Марла, размахвайки ръце. — Чипа, просто отговори на въпроса. Каква е сексуалната ти ориентация?

— Мисля, че изясних това преди малко.

— А, да. Шофьорът — привлече думите Марла. — Добре. Значи няма да те сватосвам с професор от колежа. Какъв е годишният ти доход?

В стаята настъпи пълна тишина, докато Пипа правеше няколко изчисления, основани върху желанието ѝ да завърши успешно курса за сватовници.

— Осемдесет милиона долара.

В стаята избухна взрив от смях.

— Това само ни показва как преувеличават отчаяните хора — поучително рече Марла.

— Ако щете вярвайте — сви рамене Пипа.

Марла продължи лекцията.

— Чипа, какви качества искаш да има евентуалният ти партньор?

— Характер, амбиции, интелигентност, ум, дисциплина, талант, търпение...

— Уха! Ти не си търсиш партньор, а супермен! — Марла поклати глава. — Забелязахте ли какво пропусна Чипа? Много пари и добър секс. Това са първите две изисквания в списъка на всеки човек. Този клиент е проблемен. Смяташ ли, че си добра в леглото, Чипа?

— Вие сериозно ли говорите?

— Напълно. Как бих могла да те сватосам с някого, ако не знам каква си?

Пипа въздъхна. Още два дни и щеше да е свободна. Щеше да се махне оттук.

— Мисля, че съм добра.

Арам вдигна ръка.

— Нима очаквате аз, един портиер, да разпитвам хората в сградата — bankerки и други подобни, дали са добри в духането, преди да ги свържа със съседите им, също банкери като тях?

Марла покри лицето си с ръце, чиито нокти бяха с перфектен маникюр. Може би просто искаше да покаже своите осем пръстена с тюркоази от индианците навахо.

— Опитвам се да ви науча как да проведете едно смислено интервю. Когато се провежда интервю на живо, се задават много по-обидни въпроси и хората отговарят, без да им мигне окото.

Вратата се отвори с трясък: Брад наистина се върна, но с пушка. Той простреля всички балони с форма на сърце и часовника с кукувичка, който стана на парчета. Когато курсистите се проснаха на пода и скриха главите си, той стреля и потроши всички блюда върху масата.

— Е, как ви се струва изпълнението на един загубеняк? — извика той, преди да обърне масата и да излезе.

Марла гледаше как камионът му напуска паркинга.

— Нямах представа, че ловците били толкова несигурни. Станете, той си отиде.

— А ако се върне с подкрепления? — извика Арам.

— Няма да посмее. Познавам този тип. Оженила съм пет такива. Сал се прокашля.

— Ако нямате нищо против, Марла, може ли да ми върнете парите обратно.

— Съжалявам — отвърна тя, докато проверяваше сладкишите за дупки от куршуми. — Таксата не се връща.

— Как така? Откога?

— Да сте чели! Написано е най-отдолу в клаузата за неконкурентни действия със ситен шрифт. Ще ми помогне ли някой да почистим тази бъркотия?

Първият ден от училището по сватосване свърши чак в шест вечерта главно защото много ценно време бе загубено за почистването на масата. Освен изключително важните лекции и обяснения за правни и законови рискове при сватосване, анализ на почерка, за и против да спиш с клиентите, как да повишим таксата, без да ни мигне окото, създаване на зависимост у клиентите, декорация на офиса и печеливша усмивка, Марла им даде домашна работа, която щеше да се смята за тридесет процента от крайната оценка. Тя бе свързана с търсенето на клиенти — област, за която тя опяваше целия следобед, защото един добър сватовник, постигайки успехи, естествено губи дойните си крави с ужасяващо бързо темпо. Всеки курсист трябваше да отиде по свой избор в някой бар и да завърже разговор с първия човек, който седи сам. С помощта на „листовка за разговор“, както Марла наричаше един списък с насочващи въпроси, от тях се очакваше до края на вечерта да съберат ново попълнение от кандидати за сватосване, които да доведат при Марла.

За да се подготви за тази задача, Пипа си легна във ваната с мехурчета, пиейки шампанско и разучавайки списъка с въпроси на Марла. След като се почувства достатъчно уверена, тя облече един чисто нов костюм „Прада“ и се пръсна с парфюма „Теън“. Надявайки се да компенсира негативните представи от посиненото око и жълтата коса, тя obu високи обувки, сложи си шапчица като кутийка за хапчета^[7] и дълги ръкавици, подходящи по цвят на розовия ѝ костюм. Нямаше бижута, поради което се чувстваше като гола, затова

намаза устните си с допълнителен блясък и почерни миглите си с още туш. Точно в десет слезе в бара на „Риц-Карлтън“.

Сред двойките на бара имаше само един самотен мъж. Пипа бързо зае празното място до него, забелязвайки прекалено късно, че той е изключително висок, мургав и красив мъжки екземпляр, който би се нуждаел от сватосване толкова, колкото и от трети тестис. „Не ставай глупава — убеди я гласът на Марла. Всеки мъж, който седи сам в бара след десет, се нуждае от помощ“.

— Здравейте! — усмихна му се Пипа. — Какво пиете?

— Ром „Плантейшън“ — той се опитваше да не я зяпа. Тя изглеждаше така, сякаш току-що идеше от парада за Деня на благодарността в Ню Йорк през 1960-а, с изключение на косата и удареното око. Хубав парфюм. — Искате ли да се присъедините към мен?

— Аз ще си поръчам „Ръсти нейл“^[8] — обърна се към бармана Пипа, слагайки петдесетачка на плота. При никакви обстоятелства и в никакъв случай не биваше да се позволи на перспективен клиент да плати пиенето.

— Хубава шапка.

— Това старо нещо? Благодаря — той беше неприлично красив. Носеше великолепна риза и часовник Breguet с много допълнения. За неин ужас мозъкът ѝ отказа да работи. Изобщо не можеше да си спомни първото изречение от урока на Марла, дори ако от това зависеше един милиард. За да мине времето, Пипа много съсредоточено оправяше дългите си ръкавици.

— Какво ви води във Финикс? — попита красавецът след цял век мълчание.

Какво трябваше да каже сватовницата? Какво, какво, какво?

— Сватосвам хората.

— Наистина? И колко сте сватосала досега?

Ако клиентите започнат да задават лични въпроси, смени темата. В този момент пристигна питието ѝ и Пипа най-сетне си спомни първото изречение от наръчника на Марла.

— Казвам се Марла — *по дяволите!* — Искам да кажа Чипа.

— Сигурна ли сте? — тя бе прекалено заета да разбърква питието, че да отговори. — Аз съм сигурен, че се казвам Кол.

Пипа си спомни второто изречение на Марла.

— Как върви любовният ви живот?

— Ето на това му викам директен подход. Чудесно. А вашият?

По лицето ѝ изби ярка червенина.

— Вие трябва да отговорите нещо от рода на „Може да бъде и по-добре“.

— Така да бъде. Може да бъде и по-добре. А вашият?

Като даещ се плъх Пипа се хвана за третия въпрос от сценария на Марла.

— Женен ли сте?

— Не. А вие?

— Ще престанете ли да ми задавате лични въпроси? — ядоса се тя. — И без това имах тежък ден.

Кол я наблюдаваше как си поръчва втори коктейл. Мъжете в бара започнаха да забелязват малката ѝ шапчица и дългите ръкавици. С тази коса и посинено око комбинацията бе силно възбуждаща. Той седеше до нея и просто вдъхваше парфюма ѝ. На всеки десет секунди гореща червенина избиваше по бузите ѝ. Кол наблюдаваше как плътните ѝ бляскави устни обгръщат сламката, когато донесоха коктейл.

— Днес времето беше хубаво — рече накрая той.

Времето ли? Досега трябваше да му е задала въпросите, отнасящи се до десетте точки от айсберга на щастието! Докато се чудеше как да спаси това интервю, което щеше да ѝ струва тридесет процента от оценката, сламката ѝ започна да смуче само въздух от дъното на чашата. *Мисли като Уокър, идиотско такава!* Какво би направила майка ѝ, ако се окажеше в подобен капан? Ах, да!

Пипа събра цялото си самообладание.

— Имам едно предложение за вас — рече делово тя, като надраска върху салфетката телефона на Марла. — Обадете се утре в девет сутринта на този номер и помолете за десет сеанса с Марла. Аз ще ви платя хиляда долара.

Да не би да обичаше тройки? Или си падаше по воайорство? Макар че девет сутринта бе доста ранен и извратен час.

— Предпочитам десет сеанса с теб — отвърна Кол. — Още сега, тази вечер. На съответната цена, разбира се.

— Какво? Как смееш! — Пипа го фрасна с чантата си „Прада“ и излетя като фурия от бара.

На следващата сутрин точно в 8:45 шофьорът Майк чакаше пред „Риц-Карлтън“ с домашно направен сандвич, ледено кафе и пакет замразен грах. Температурата вече бе почти трийсет и пет градуса. Къде беше госпожица Флошовиц? Той никак не обичаше да доставя хората по предназначението им със закъснение. Тъкмо бе решил да позвъни в стаята ѝ, когато Пипа излетя през въртящата се врата и скочи на задната седалка на лимузината.

— Скрый ме! На земята!

Майк направи най-доброто, което можеше, тъй като ръцете му бяха пълни.

— Всичко наред ли е?

Абсолютно не. Нищо не беше наред. След безсънната нощ, пропита от унижение, последното ѝ желание бе да види Кол във фоайето. Той дори имаше безочийето да ѝ изпрати въздушна целувка.

— Не може да бъде по-добре.

— Направихте ли домашното?

— Точно то ме довърши.

— Донесох ви нещо за закуска.

— Благодаря — Пипа дъвчеше мълчаливо, докато пристигнаха в „Марви Мейтс“. — Нищо няма да излезе.

— Ще се справите!

Съкурсистите ѝ, също като нея, въобще не горяха от нетърпение да започнат втория ден от обучението си. С бюфета бе приключено, тъй като нямаше храна за предлагане; на нейно място Марла бе надула няколко дузини балони с форма на сърце и бе напълнила една купа с черешови близалки. Облечена в тюркоазнозелен панталон и сако на дебели розови райета, които бяха хоризонтални по сако и вертикални по панталоните, тя изглеждаше забележително свежа.

— Е, да чуем какво е свършил всеки от вас снощи!

За своите усилия Сал бе получил пет шева на челюстта, а Арам прекарал няколко часа в затвора. Старата Хелън отишла в „Макдоналдс“ и намерила четиридесет нетърпеливи клиенти, всички на възраст дванадесет години, които сега чакаха строени в редица да бъдат сватосани. Пати бе преспала и с двамата си клиенти, но не нарочно. Просто едното неизбежно водело до другото. От дума на дума, от лаф на лаф и...

Марла бе извън себе си от недоволство и отвращение.

— А какво ще каже полското чудо?

Преди Пипа да успее да отговори извънния телефонът. Марла отиде до бюрото си.

— Марви Мейтс! Не оставяйте нищо на съдбата, вашата сродна душа ви очаква! Говори Марла Марбъл! — тя слуша един миг, натисна бутона за изчакване и обяви: — Сега слушайте внимателно, клас! Минавам на високоговорител — сетне прочисти гърлото си и продължи. — Десет сеанса, казахте? Очарована съм. Това ще ви струва хиляда долара. Нищожна инвестиция за вашето щастие!

— Пък аз си мислех, че е празно дърдорене — произнесе приятен мъжки глас.

— Моля?

— Препоръча ви Чипа Флошовиц. Знаете ли как бих могъл да я намеря? Тя е много убедителен посредник.

Марла знаеше точно накъде клони и какво иска.

— За ваша информация, любовникът на госпожица Флошовиц е полски шампион по покер. Тя е в бизнеса със саламури и туршии. Ако не сте фризьор, тя няма да има никаква полза от вас.

— Нека да обсъдим това на обяд — предложи мъжът.

— Две хиляди долара.

— Много яко се пазарите, Марла. Къде да се срещнем?

— В „Куц де Тарт“. Вие плащате — Марла затвори. — Това е! Добра работа, Чипа! Готин ли е?

Пипа цяла нощ бе мислила за очите му, за гласа, за устата, за косата и за ръцете.

— Може да е гей.

Марла отиде до черната дъска.

— Докъде бяхме стигнали?

— До техниките за уреждане на среща — прочете беззвучно учебната програма Арам.

— Страшно обичам тази глава! След като сте изтозили мозъците си, за да намерите подходящ партньор за клиента, ще трябва да му дадете няколко указания по етикет. Трябват ми доброволци — никой не помръдна. — Сал и Хелън! Да си представим, че това е вашата първа среща. И двамата сте малко нервни. Какво е първото нещо, което ще направите?

— Ще си поръчам един силен „Манхатън“ — отговори Сал.

— Да не си си загубил ума? Така ще кажеш на целия свят, че си една несигурна нула, преди още да си отворил устата си?

— Но аз бих направила същото! — протестира Хелън.

— Както и да е. Да речем, че вие двамата вече сте изгълтали по няколко коктейла, за да отпуснете нервите си. За какво ще си говорите?

— За мъжа ми Джером — засия като стоватова крушка Хелън. — Той беше истински принц.

— Не, не и не! Не бива да говорите за своите съпрузи и съпруги, живи или мъртви! Не бива да се връщате в миналото! На първата среща не бива да дискутирате деца, семейство, религия, секс, приходи, политика, операция на бедрото или други горещи теми!

— Че то какво остана? — искаше да знае Хелън.

— О, мили боже! Времето. Спортът. Ваканциите. Храната. Леки, неангажиращи разговори. И докато дискутирате любимата си паста за зъби и лепило за тупето, какво всъщност правите?

Сал изглеждаше объркан.

— Огладняваме?

— Наблюдавате езика на тялото! Четете между редовете.

— Това ще бъде доста трудно след няколко коктейла „Манхатън“ — отбеляза Сал.

— Което е причината да не ги изпиеете. Чипа, как беше името на този младеж?

Кол. Очите му бяха черни, нежни и горещи като въглени.

— Забравих.

— Богат ли изглеждаше?

Арам подскочи от дивана.

— Ние курсисти ли сме или сводници? Този курс е загуба на безценното ми време и на две хиляди долара! Вие сте покъртителна, госпожице.

— Съгласна съм — обади се Пати. — Не се обиждай, Марви Марла, но този тоалет би уплашил дори зебра.

Долната устна на Марла потръпна.

— Така ли мислите всички? — всички глави, с изключение на една кимнаха в яростно съгласие. — Добре тогава! Чудесно!

Тя отвори сейфа и извади парче пергаментова хартия. Подписа го, разтопи малко восък, запечата го със сърце и го върза с червена

панделка. Сетне го хвърли в скута на Пипа.

— Курсът официално приключи. Всички сте скъсани, с изключение на Чипа.

Пипа разтвори дипломата си. Всичко изглеждаше напълно официално, с изключение на едно нещо.

— Къде е името ми?

— Попълни си го сама! — Марла тръгна към вратата. — Отивам на разходка.

— Искам си парите обратно! — изкрещя Арам. — Или парите или диплома!

Марла спокойно взе голяма червена шапка от червената закачалка.

— Повтарям: всички сте скъсани. Нямаме фундаментална човечност, за да станете сватовници.

— Ще те съдя! — развика се Пати.

— Заповядай, моля. След пет развода, познавам всички адвокати убийци.

Малката стара Хелън неочаквано се просна на предната врата, препречвайки пътя на Марла.

— Да сключим сделка, госпожице. Да разиграем нашите дипломи. Едно бързо покерче?

Пипа почувства как косъмчетата по врата ѝ настръхват, когато лицето на Марла застина в усмивка на пристрастен наркоман.

— Покерче? — повтори като ехо тя.

— Чу ме добре. Покер.

Неочаквано всичко си дойде на мястото. Пипа почти се разсмя на собствената си глупост.

— Страхувам се, че не знам нищо за покера — обяви с привлекателна усмивка тя. — Но мога просто да си тръгна и да ви оставя да си разигравате парите.

Марла грабна дипломата ѝ обратно.

— Икаш ли си дипломата, ще играеш за нея.

— Но аз съм играла само веднъж в живота си!

С Андре в Прага. При това играха на събличане.

— Тогава доведи полското си гадже да играе вместо теб. Винаги съм искала да седна на масата срещу някой шампион.

— Може ли да си взема дипломата?

— Не! — Марла я избута навън през вратата.

Пипа стоеше като парализирана в ослепителната слънчева светлина и гледаше празните си ръце. Само преди няколко минути те държаха подписаната диплома, паспортът ѝ към новия живот. Сега бе направо ограбена! Как бе могла да стои там като пън, докато събитията стремглаво и катастрофално се сгромолясваха около нея?!

Вратата на лимузината се отвори.

— В обедна почивка ли излизате, госпожице Флошовиц? — Майк откопча бутилка вода, вързана към пищяла му. — Добре ли сте? Ето, пийнете малко водичка.

— Кажете ми нещо, Майк. Играете ли покер?

— Понякога, от време на време, на семейни празници. Не съм пристрастен играч.

— А добър ли сте?

Досега не бе печелил нито една игра. Всички онези комбинации, които трябваше да помни, плюс дима, уискито, трудно смилаемата храна, футбола...

— Зависи от картите. Защо?

— Ще ви помоля за една голяма услуга. Пет души започват да играят. Трябва да играя или ще загубя дипломата си. Бих искала вие да играете вместо мен.

Той изчовърка малко пясък от ухото си.

— Мислех си, че всички вътре се сватосвате.

— Просто не стана. Казах една съвсем безобидна лъжа, Майк. Излъгах, че сте шампион на покер в Полша. Сега всички искат да играят. Срещу вас, естествено. Ако успеете да спечелите моята диплома, със сигурност ще направя така, че трудът ви да бъде възнаграден.

Той помисли за миг.

— Ще бъда щастлив да го направя за вас! Не помните ли, аз съм изцяло на ваше разположение?

Пипа извади две хиляди долара от чантата си.

— Ето за залагането. Това е всичко, което знам за покера. Че трябва пари.

— Уха! Това наистина са пари!

Тя го гледаше как сгъва дебелата пачка и я пъха в джоба си.

— Жената с райетата е малко неуравновесена. Смята, че пишете книга и играете едновременно шест игри в интернет.

— Значи ще трябва да я стабилизирам веднага.

— Моля ви, не го правете — Пипа се вкопчи в ръкава на Майк.
— Просто се съгласявайте с всичко, което казва. Това е добра стратегия при покера. И аз няма да говоря много. Мълчанието е заплашително изнервящо.

Майк не разбра какво точно му казва да прави, но не искаше да я разочарова. Тя изглежда спешно се нуждаеше от дипломата.

— Дайте да уточним нещата. Значи няма да играем за пари.

— Така е. Но вие ще можете да задържите всичко, което успеете да спечелите.

— Това е справедливо.

Те влязоха вътре. Капаците бяха спуснати. Всички седяха около малката масичка с форма на сърце пред всеки играч имаше малка купчинка пари в брой и пластмасова чаша с уиски. Арам ловко разбърка картите.

— Значи ти си полският шампион? — извика той.

Понеже не искаше да лъже, Майк просто не отговори.

— Той не обича да говори много — обясни Пипа, като седна зад него.

В опита си да разсее концентрацията на съперниците си и да свършат играта преди обяд Марла сериозно бе разкопчала копчетата на зеленото си сако.

— Здравсти — поздрави тя. Той беше сладък, макар и с малко дървенияшки маниери. — Обичам униформите. Това шапка за мислене ли е?

— Стига разговорчета — Арам сръчно раздаде по пет карти на всеки играч. — Двайсет долара за влизане. Без ограничение — след като всеки сложи миза от двадесет, той видя как Хелън с благоговение поставя на масата малка пластмасова статуйка на Дева Мария и търка главата ѝ.

— Какво е туй?

— Талисман за късмет.

Пати се намръщи.

— Мислех, че си еврейка.

— Е, да не искаш да сложи Тората на масата?

Марла отиде до бюрото си и отвори едно чекмедже. Извади оттам два кадифени еленови рога, сложи ги на главата си и се върна на масата.

— Щом тя може да има талисман, аз също мога.

Арам поклати глава с неодобрение.

— Е, всички ли си имате глупави играчки? Като децата сте. Да започваме!

Хелън вдигна петте си карти и изрече една грозна ругатня към своята Дева Мария.

— Сменям.

Сал мълчаливо сложи двадесет долара. Пати плъзна двадесет и добави още двадесет.

Майк гледаше картите в ръцете си. Ако има картинка, май е добре, спомни си той. Имаше само една карта с картинка, така че сложи хиляда долара на масата. Поради неизвестна за него причина всички ахнаха.

— Ти какво, да ни убиеш ли искаш? — извика Марла.

— Неслучайно е шампион на Полша — намеси се Пипа. — Къде е дипломата?

— В сутиена ми — Марла сложи хиляда долара на масата и добави още сто.

Арам се отказа. Сал и Пати поискаха по още две карти, така че Майк също вдигна два пръста. Видя, че те размениха двете карти с две от онези, които държаха, и той направи същото. Сал се отказа. Пати също. Майк сложи още хиляда долара на масата. Отново всички въздъхнаха.

— Ти да не си ограбил някоя банка? — подозрително попита Марла, а еленовите рога на главата ѝ подскочиха нагоре. — Мисля, че блъфираш.

Майк отвърна с мълчание, докато се опитваше да си спомни какво означаваше блъфиране. Марла остави хиляда долара на масата плюс един долар. След няколко минути тишина Арам попита:

— Ще вдигаш ли, Майк? Няма цял ден да те чакаме, я!

Да я вдигне ли? Да не е луд! Майк поклати глава за „не“.

Арам обяви:

— Добре, да видим какво имаш.

Цялата маса се втрени в ръката му. Накрая Пати въздъхна.

— Заложил две хилядарки само с тази мижавка двойка валета?

Те обаче бяха достатъчно да бият двойката десетки на Марла.

— Вземи парите — прошепна в ухото му Пипа. — Ти спечели.

Майк бавно овладяваше тънкостите на играта, макар че за голямо неудоволствие на Пипа загуби почти хиляда долара. Хелън забеляза, че всеки път, когато наругаеше Дева Мария, той ставаше червен и губеше. Марла забеляза, че всеки път, когато докоснеше свенливо лосовите рога, Майк се изчервяваше и губеше. Пати забеляза, че всеки път, когато подръпнеше извивката на деколтето си, Майк се изчервяваше и губеше.

— Да починем десет минути — предложи след един час Арам. — Искам да изпуша една цигара.

Пипа страдаше от непоносимо главоболие. Дипломата ѝ все още стоеше, завряна в сутиена на Марла. Тя отведе Майк в лимузината, за да поговорят насаме.

— Съжалявам, госпожице Флошовиц — каза той. — Започнах добре, но след това загубих.

— Няма нищо. Знам, че правиш всичко възможно — Пипа вече бе включила компютъра на задната седалка и четеше за стратегията в покера. — Трябва да накараме Марла да загуби всичките си пари, така че да заложил дипломата. Тогава трябва да спечелим. Знаеш ли какво е кент флош роял? — тя прочете от екрана. — Асо, поп, дама, вале и десетка от един и същи цвят. Това е най-добрата ръка в покера. Знаеш ли какво е обикновен флош! Не. Пет поредни карти, всички от един цвят. Това е следващата най-добра ръка след кент флош роял — Пипа прегледа всяка възможна комбинация, както и основните правила на играта. Майк сякаш разбра и запомни всичко, с изключение на блъфирането.

— Това е нещо като лъжа, нали? Не съм сигурен, че на моя свещеник ще му хареса. Няма да му хареса и че съм играл на комар.

— Блъфирането е все едно куотърбекът да припадне по време на мача. И не е комар, когато играеш за нещо друго, а не за пари. Ако имаш добра ръка, направо ги хващай за врата.

— Как да позная добрата ръка? Фул ли трябва да имам?

Пипа почувства как зад очите ѝ проблясват светкавици. Не трябваше да въвлича бедния шофьор в този басейн с акули. Какво щеше да направи Теън в подобен случай? Щеше да мами, разбира се.

— Имам идея. Ако ме чуеш да се прокашлям, вдигаш залога — Майк изглежда не бе сигурен дали това е почтено. — Щом всички останали си имат някакъв талисман, ти също имаш право да имаш мен — Пипа му даде още две хиляди долара. В чантата ѝ останаха само двадесет. — Мисля, че Марла блъфира. Също и Хелън. Не им позволявай да те уплашат, като вдигат мизата. Когато Сал има добра ръка, дърпа ухото си. Когато Арам има добра ръка, хапе устните си. Когато Пати е пипнала хубави карти, играе с деколтето на блузата си.

— Как си забелязала всичко това? — в главата му бе пълна каша, не можеше да си спомни дали флош роял бе по-добро от хващане за гърлото.

Влязоха вътре. Никой не говореше. Когато зае мястото си, той погледна Марла, която тъкмо си слагаше очила с формата на сърца. Те изглеждаха доста заплашително в комбинация с препарираните рога.

Марла се усмихна.

— Сега смятам да те убия, полак^[9].

Потръпвайки, Майк наблюдаваше как Арам цепи картите. Що ли не вземе да се върне в лимузината! Трябваше още от самото начало да признае, че не разбира нищо от покер! Полак ще му викат!

Пипа разгада мислите му и леко стисна рамото му.

— Не можеш да го направиш! Стой и не мърдай.

Всички сложиха по двадесетачка. Майк имаше двойка деветки. Това му изглеждаше много добре, така че на свой ред сложи хиляда долара.

Марла измъкна дванадесет стотачки от снопчето в сутиена си в съседство с дипломата. За международен шампион по покер шофьорът играеше противоречиво и нецелесъобразно. Понякога залагаше високо, а имаше слаби карти. Друг път залагаше ниско, а имаше хубави карти. Когато пък имаше средни карти, пасваше. Имаше ли някакъв метод в лудостта му, или просто си беше идиот?

— Качвам с двеста отгоре, полак?

Сал, Арам и Хелън пасуваха. Пати сложи дванадесет стотачки и още десет долара отгоре. Тя и Марла поискаха по две карти. Майк взе три карти и получи три осмици. Масата чакаше в напрегнато мълчание да направи своя ход.

— Е, ще плащаш ли, полак? — не издържа и попита Арам.

През последните две минути го нарекоха три пъти полак. Налагайки си нечовешко самообладание и сдържаност, Майк сложи хиляда и двадесет долара. Марла не отговори, нито Пати. Така той спечели с тройка осмици.

Хелън изля поток от обиди и ругатни към своята Дева Мария.

— Пфу, мамицата му! Никога не съм виждала някой да спечели толкова много пари с толкова калпави карти!

— Полак — промърмори под носа си Сал. — Направи си суфле от замразени пирожки.

— Опитват се да те ядосат и раздразнят, Майк — прошепна му Пипа, когато забеляза, че ушите му почервеняха. Не можеше да го изгуби точно сега: по някакво чудо той бе спечелил последната игра. Марла нямаше повече пари в брой. Пипа почти можеше да помирише дипломата си.

— Ти печелиш. Дръж се.

— Май ще спечелиш тази диплома, мадамче — рече Сал.

Марла гаврътна още една пластмасова чаша със скоч. Досега бе загубила двете хиляди долара, предназначени за операцията си. Полак бе по-предпазлив, отколкото бе предположила първоначално, така че се нуждаеше от още един талисман за късмет. Тя отиде до гардероба, изрови стара пелерина навахо и се върна на масата.

— Какъв е този парцал? — попита Пати, докато Арам раздаваше картите. — Отдалеч мирише на конска пикня!

— Да не би да имаш нещо против? Стана ми студено — Марла измъкна дипломата от сутиена си и откъсна ъгълчето ѝ. — На, това са двадесет долара!

Пипа скочи на крака.

— А, не! Не е честно!

Всички я подкрепиха.

— Добре де, добре — нацупи се Марла. — Тогава ми дай двадесет назаем, за да вляза в играта.

Пипа извади последните си двадесет долара на масата. Хелън, Сал и Арам също хвърлиха своите последни двайсетачки. След като огледаха картите си, те изсипаха ругатни като огън и жупел и се отказаха.

Марла остави дипломата на масата.

— Това е две хиляди долара — тя гледаше с отворена уста как Пати се разделя с петдесет долара в брой, часовника си „Сейко“, пръстен с аквамарин и две обици. — За какво са ни тези боклуци?

— Това са две хиляди и петдесет. Щом ти можеш да залагаш дипломата, аз мога да заложа бижутата си. Само този диамант струва три хилядарки.

— Чист цирконий! — извика Пипа.

— Я млъкни! Дори не си в играта!

След мрачно мълчание Марла изчурулика:

— Добре, добре. Подслади мизата, сладурче.

Пати сложи върху сейкото и два билета.

— Две места в ложа за следващия мач на Даймънд-бекс^[10]. Твой ред е, полак.

Всяка клетка в тялото на Пипа пищеше да грабне дипломата от масата и да побегне. Това бе раздаване, което Майк на всяка цена трябваше да спечели. Като събра и последната си капчица кураж, тя надникна над рамото му и почти щеше да припадне: беше получил най-лошите карти досега. Нищичко! Прокле се, че му бе дала сигнал да заложи, а не да се откаже. Откажи се, идиот! Откажи се! Чувстваше как напрежението около масата расте, докато всички очакваха полският шампион да разкрие картите си. Беше силно замаяна от алкохолните пари откъм Марла, от силния дезодорант на Пати и от отвратителната миризма, носеща се от пелерината. Носът започна да я сърби, беше алергична към вълна.

Сякаш прочела мислите на Пипа, Марла тръсна мръсната материя, вдигайки истински облак от прах и пърхот във въздуха. Две секунди по-късно Пипа кихна. След това се изкашля.

Майк наостри уши. Дали Чипа прочисти гърлото си? Кашляше ли, или кихаше? Определено бе издала някакви странни носови звуци. Точно навреме, защото беше готов да се откаже.

Сърцата на всички прескочиха, когато той побутна всичките пари в центъра на масата. Заета да издуха носа си, Пипа не осъзна какво се случи, докато Хелън не попита Марла:

— Ще вдигнеш ли отгоре?

Марла погали своите кадифени лосови рога. През алкохолната мъгла тя осъзна, че никой няма повече пари. Усмихна се доволно:

нищо не бе по-вълнуващо от това да докараш шест човешки същества до прага на отчаянието.

— Не, няма.

— Пати?

Пати премисли бързо дали да преотстъпи писмено своята пенсионна сметка и двете си деца.

— Не.

— Значи това е — рече Арам. — Победителят взема всичко.

Марла имаше двойка петици. Майк нямаше нищо. Пати имаше чифт шестици.

— Яхууу — изкрещя тя, заграби парите, бижутата си и дипломата и ги изсипа в пазвата си. — Аз спечелих!

Пипа гледаше като от далечна галактика как грабва дипломата ѝ и отива в банята. Сетне чу водата на тоалетната да тече. И Пати се появи на вратата.

— Къде е дипломата ми?

— Използвах я вместо тоалетна хартия. Това беше най-доброто, за което можеше да послужи. Страхотна игра, момчета! Весело сватосване! — малките камбанки над вратата тържествено издрънчаха, когато Пати излезе.

Трепереща, Пипа се заклати навън. Очите ѝ бяха подути и почти затворени. Последното нещо, което видя, преди да излезе, беше Марла Марбъл, жестоко царствена в своята пелерина навахо, с очила с форма на сърца и велурени лосови рога на главата.

— Ама и ти се оказа голям шампион, полак! — изсумтя презрително тя.

---

[1] Съкратено от Marveous Mates (англ.) — чудесни двойки. — Б.пр. ↑

[2] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Цифрова връзка. — Б.пр. ↑

[4] Верига супермаркети, комбинация от хранителни стоки и аптека. — Б.пр. ↑

[5] В приказка на братя Грим принцеса Рапунцел живее в кула и трябва да пусне косата си, за да се качи по нея принцът. — Б.пр. ↑

[6] Популярна кънтри песен от 1940 г. — Б.пр. ↑

[7] Популярен по света модел дамска шапка — Жаклин Кенединоси розова такава в деня на убийството на президента Кенеди в Далас. — Б.пр. ↑

[8] Коктейл от скоч и лимон. — Б.пр. ↑

[9] Презрително за „поляк“. — Б.пр. ↑

[10] Бейзболен отбор от Финикс. — Б.пр. ↑

Вместо да смачка фасона на Марла, което бе силно изкушаващо, Майк притича през паркинга. Пипа се бе превила на две и кихаше. Лицето ѝ бе тъмночервено.

— Госпожице Флошовиц! Добре ли сте?

— Не, не съм добре — изхъхри тя, а очите ѝ плувнаха в сълзи. — Защо, по дяволите, направи последния залог? Загуби всичко!

— Дочу ми се, че се прокашляхте, както се уговорихме.

— Не можеш ли да правиш разлика между кихане и прокашляне? Благодарение на теб дипломата ми отиде в тоалетната чиния!

Тя плачеше така, сякаш майка ѝ бе умряла. Майк се почувства ужасно.

— Бях объркан. Тези жени ме наричаха полак и ругаеха Светата Дева.

— Хайде, отключи вратата! Направи го! Искam да се махна оттук.

— Мога да вляза и да взема друга диплома, ако искате.

Тя се поколеба.

— И как смяташ да го направиш?

Че как можеше да го направи?

— Като набия Марла.

Задавяйки се от силен смях, Пипа седна на задната седалка. Само това ѝ липсваше! Последното нещо, от което имаше нужда, беше нападение и процес за побой, заведен от страна на професионалистка, специализирала се като жертва. Тя отвори хладилника, пи вода и сложи торбичката с омекнал грах на окото си. Още едно училище — и още един провал. Не, това започваше да се превръща в истински кошмар!

Майк включи климатика на максимум. Температурата в купето направо можеше да разтопи стъклата.

— Да ви заведе ли някъде за една бира?

— Не, върни ме в хотела.

Обезсърчен, той измърмори:

— Тези бяха професионалисти.

— Не, просто бяха пристрастени към комара — тя въздъхна. — Мисля, че кариерата ми на сватовница се изпари.

— Че на кого му трябва кибрит?^[1] — той плъзна преградата между тях. — Използвайте това.

Пипа разгледа малката кутийка от неръждаема стомана, която падна в скута ѝ. Приличаше на запалка.

— Брат ми я направи — похвали се гордо Майк. — Той е оксигенист. Ако натиснете малкото бяло копче, ще излезе пламък. Ако натиснете черното обаче — ще получите Мейс.

— Шегуваш ли се? Не е ли опасно?

— Че защо? Понякога карам в опасни предградия, друг път има зли кучета или пък някой иска да му запали цигарата. Защо да не се комбинира всичко това в една малка ръчна джаджа? Вече изпратихме молба за патентоване до Патентното бюро.

— Пожелавам ви късмет. Някога използвал ли си го в лицето на човек? Или в муцуната на куче по погрешка?

— Е, мога да правя разлика между белия и черния бутон. Обаче сега ни трябва име. Дали да не го кръстим „Огнена бомба“?

— Доста е зловещо — Пипа забеляза брошурата за „Марви Мейтс“ на седалката. Протеклият грах бе размазал горната част на буквата „т“ и тя приличаше на „с“. — Какво ще кажеш за Марви Мейс?

— Не, „Марви“ не върви. Трябва ни нещо свързано със светлина, запалка или кибрит.

— Мачмейс.

— Идеално! — виж го ти туй момиче. Как можеше да мисли толкова бързо? Майк и брат му си бяха блъскали главите месеци наред да измислят подходящо име. — Ще ви даваме по едно пени от всяко продадено устройство.

— Всичко е наред. Радвам се, че помогнах.

Като погледна в задното огледало, Майк видя, че по бузите на клиентката му се стичат сълзи. Отчаяно решен да я разсмее, той пхна ръката си в куклата, която държеше на предната седалка до себе си. Беше много добър в карането с лява ръка и разиграването на куклено шоу с дясната. Децата много обичаха да ги забавлява.

— Какво е времето днес?

Изпя той.

Пипа погледна куклата.

— Какво е това?

— Аз съм Клоуни — изписка куклата. — Можете ли да се засмеете? Съвсем мъничка усмивка? Една наистина мъничка усмивка?

— Майк, остави тази глупава кукла!

— Аз не съм глупава кукла — протестира Клоуни. — Няма да си отида, докато не се засмеете. Ето, сега е по-добре. Толкова сте сладка, като се смеете. Ако аз изглеждах като вас, щях да се смея през цялото време.

— Ти така или иначе се смееш през цялото време. Усмивката ти е нарисувана.

Майк трябваше да остави палячото, за да вземе завой към хотела. Той отвори вратата на Пипа и бе щастлив да види, че на лицето ѝ все още имаше сянка от усмивка.

— Ще чакам на паркинга. Нали помните, че съм на ваше разположение.

Пипа се опита да му върне запалката.

— Ако случайно отнякъде изникне Марла...

— О, не! В никакъв случай. Тази е ваша.

Пипа кихна за последен път, докато пускаше странния уред в чантата си.

— Моля те, иди в ресторанта, ако си гладен. Или в бара. Нека пишат сметката на моята стая. Не знам колко време ще се забавя.

Ако се удавеше във ваната, въобще нямаше да се върне.

В асансьора на хотела Пипа се опита да не обръща внимание на една жена тип Розамънд, която не откъсваше очи от торбичката грах до окото ѝ. Обезпокоена, че още някоя позлатена дърта вещица ще изучава лицето ѝ, тя слезе на третия етаж и продължи към стаята си по стълбите. Училището за сватосване бе минало в историята, преди да успее да разопакова второто си червило. Шелдън щеше да бъде бесен.

Стаята бе полутъмна и студена като иглу в полунощ. Като отиде да дръпне завесите, чудейки се как щеше да представи поредния си провал, Пипа се спъна в шнура на допълнителната лампа и падна. Остана да лежи на пода известно време, преди да пропълзи до телефона.

— Имате ли в хотела гост на име Кол? — трябваше да го предупреди за Марла. — Не знам второто му име. Снощи беше в бара.

На рецепцията потърсиха в регистрациите си.

— Тази сутрин си е заминал, госпожо — но не й казаха никакво второ име.

Пипа не можеше да си спомни името на ресторанта, в който двамата щяха да се срещнат. Всъщност това нямаше значение: Кол щеше да се оправи с Марла. Той можеше да се оправи с всяка жена на планетата. Тя се обади и си поръча шоколадови бисквити, които — за разлика от мъжете — никога не я предаваха. Докато се наслаждаваше на животоспасяващите и жизнеутвърждаващи хапки, Пипа се чудеше каква да бъде следващата ѝ стъпка. Ако грешките са най-добрите учители, както обичаше да казва дядо ѝ, досега трябваше да е станала президент на Менса.

За нещастие не можа да измисли нищо, освен да се махне. Нямаше какво повече да прави тук. Затова събра вещите си в една торба за пране и напусна „Риц-Карлтън“.

— Майк — извика, като почука по прозореца на лимузината. — Събуди се. Искам да отида на летището.

Лицето му посърна.

— Но вие току-що пристигнахте!

— Не се тревожи. Ще ти бъде платено за цяла седмица.

О, той нямаше предвид това!

— Къде е багажът ви?

— Това е багажът ми — Пипа се мушна на седалката. — Хайде да тръгваме.

Тя гледаше нещастно през прозореца, когато един висок глас попита:

— А къде е усмивката?

— О, няма я. Изпари се.

Палячото се плъзна обратно на седалката, но отново се показва, като държеше късче хартия с размери пет на пет сантиметра.

— Имам нещо за вас, госпожице Флошовиц — беше съвсем мъничка, лилипутска диплома за сватовница. — Поздравления!

— Това не е смешно — проплака Пипа, като скъса хартията на парченца. И избухна в сълзи. — Нямах представа какво загубих с тази диплома! Сега вече мога спокойно да отида в цирка!

Палячото плесна с ръце.

— Ами да, ще станете клоун! Тогава ще се смеете като мен.

Думите на куклата бавно стигнаха до мозъка ѝ. Тя отвори лаптопа на задната седалка и потърси в търсачката училище за клоуни. Защо не? Беше отличничка в маскирането и грубите фарсове. Ако не можеше да се справи и с това, тогава с пълно право можеше да признае, че е некадърна, и да отиде право при бездомниците под моста. Пипа се обади в Милфорд, Пенсилвания, защото бе най-далеч от Финикс.

— Да? — сърдито извика някакъв мъжки глас след осмото позвъняване.

— Руската академия за цирково изкуство ли е?

— Да. Аз Съм Слава Слотски. Вие коя сте? — попита басът със силен акцент.

Пипа огледа отчаяно задната седалка. Клоуни? Клуни... Гугъл.

— Гогол ли казахте? Руския ли сте?

— Не.

— Тогава няма да разберете руските клоуни.

— О, моля ви, господин Слотски! Отчаяно искам да уча при вас! Всички казват, че вие сте най-добрият учител в света!

— Аз съм най-добрият клоун в света.

— И това също. Мога да дойда още утре.

— Какъв е най-добрият ви номер? — Пипа си помисли за далечните времена, когато беше мажоретка.

— Мога да правя шест задни салта последователно.

— Танцувате ли?

— Перфектно — поне Ланс мислеше така. — Ча-ча е моят специалитет.

— Колко сте висока?

— Сто седемдесет и шест сантиметра.

— Обичате ли мечета?

— Обожавам ги.

— Добре — съгласи се съдбоносно Слава. — Но първо ще ви преслушам. Трябва да имате талант, иначе няма да ви взема.

— Благодаря ви много! Ще се видим утре.

Намери нощен полет до Ню Йорк. Майк наблюдаваше в огледалото как неговата пасажерка се промени и от мъртва стана

съвсем жива. Тя извади мобилния си телефон.

— Здравсти, Шелдън! Имам една добра и една лоша новина. Добрата е, че наистина получих диплома в училището за сватосване.

— Защо говориш в минало време?

— Защото за нещастие я загубих на покер. Плюс малко пари в брой.

— Трябваше да са ти останали четири хиляди долара след плащането на таксата.

— Играта беше на вързано. Ние спечелихме почти два пъти повече.

Ние? Почти? Не, Шелдън не искаше да знае подробности, нито какво означава всичко това.

— Всяка уважаваща себе си институция ще ти издаде нова диплома за двадесет долара.

— Не е толкова просто. Директорът на училището също участваше в играта — точно тя загуби дипломата ми.

— Как може тя да загуби твоята диплома?

— Виж сега, просто така стана! Дипломата отиде в тоалетната чиния. Буквално. Не мога да я върна — ама какъв му беше проблемът на този човек? Проблемите бяха нейни, а не негови. — Тази нощ летя за Ню Йорк. Утре отново ще бъда на училище. След една седмица ще имам диплома за теб.

— Този път в каква област ще се обучаваш?

Пипа си пое дълбоко дъх.

— Отивам в руската академия за цирково изкуство.

— Искаш да станеш клоун? Пък аз си мислех, че идеята за сватосване беше лоша!

— Това е Харвард на училищата за клоуни. Слава Слотски е световноизвестен авторитет. Все едно ще уча политически науки с Хилари Клинтън.

Шелдън едва чуто въздъхна.

— И къде се намира този Харвард за клоуни?

— В Милфорд, Пенсилвания.

Шелдън затвори очи и си помисли за Ансън Уолкър, своя скъп приятел-покойник.

— Ще се опитам да намеря приличен хотел в този район — въздъхна повторно той.

— Как е майка ми? — тишина. — Бившата ми майка? Шелдън?

— След като питаш, ще ти кажа, че вчера бе арестувана за нападение над някаква жена на име Нори Нуки и както се твърди — за обезобразяване на някакъв спа център с кал и разтопен шоколад. Ще кажеш ли нещо?

— Нори се е обадила на вестниците, докато бяхме с маски на лицата. Тя е тази, която трябва да влезе в затвора. Почти щеше да ни убие.

— Е, Теън със сигурност си е разчистила сметките с нея. Въпросната Нори има три контузии. Автомобилът на Джини също е претърпял известни повреди — всъщност Теън го бе потрошила напълно, докато преминала с него през предната част на спа центъра. Делото е утре следобед.

Пипа изруга.

— Ще бъда там.

— Не! В никакъв случай! Теън е на успокоителни. Лекарят смята, че срещата й с теб е причина за срыв.

— Нямах никаква представа, че, тя ще бъде в спа центъра! Трябва да ми вярваш!

— Майка ти ще отиде на санаториум в Каламацу, докато възстанови здравето си в някаква степен. Бившият ти баща ще се върне от Мароко. Ти не бива да се виждаш или свързваш с твоите ексродители по никакъв начин. Дори и случайно. Ясно ли е, Пипа?

— Благодаря ти, Шелдън.

Майк с тревога видя как пасажерката му отново се превърна в зомби и интуитивно разбра, че дори палячото нямаше да я върне в страната на живите. Те пътуваха мълчаливо към летище Скай Харбър.

— Американски авиолинии — заръча му безжизнено Пипа.

Думите се забиха като ками в сърцето му. Майк отвори вратата.

— Когато Мачмейс стане хит на пазара, ще ви върна всички пари, които загубих.

— Да не си посмял да си го помислиш дори! — тя го целуна по бузата. — Ти беше добър играч.

Вътре в терминала Пипа се сблъска с някаква подвижна лудница от петдесетина души, които носеха огромни плакати. На пръв поглед изглеждаше, че носачите на багаж стачкуват. Сетне прочете няколко от плакатите: „Женените двойки печелят повече пари.“ „Женените хора

живеят по-дълго.“ „Бракът е хубаво нещо!“ „Женете се, множете се и законно се плодете!“

— Кой са тези ненормалници? — попита тя продавача на билети.

— От организацията „Уедлок“. Това е коалиция на брачни консултанти и агенции.

Трябваше да се шмугне покрай демонстрантите, за да ги избегне.

— Здравейте — поздрави я една жена, чиято стисната усмивка заплашително и напомняше за Марла. Жената раздаваше брошури. — Омъжена ли се?

— Три пъти. Харесва ми. Обожавам да се омъжвам — извика през рамо Пипа и се гмурна в опашката.

Добре че ми го напомнихте, скъпоценни мои! Колко любезно от тяхна страна да я подсетят, че е обречена на непрестижна работа, ранна смърт и никакво потомство. Пипа бе стигнала почти до рентгеновия апарат, когато осъзна, че малкият Мачмейс ще бъде приет на борда като бомба. Тя не искаше да се раздели с него, нито да го изхвърли: за Майк той представляваше целия свят. Реши, че има достатъчно време да намери отворен офис на Федекс^[2] и да го изпрати на Шелдън, който бе заклет пушач.

Нощният полет беше истински ад. Повечето места бяха заети от банда младежи от Пукипси, които се връщаха у дома след национална олимпиада. Оказа се, че сънят е последното нещо в главите на седемдесет тийнейджъри, както бързо откриха всички останали пътници. Щом Пипа затвореше очи, писъци раздираха въздуха. Благодарение на непрекъснатия парад по пътеката в салона на самолета преобладаваше миризмата на мръсни маратонки, фъстъчено масло и пържени картопки. Освен това Пипа седеше между двама огромни мъже. Този до пътеката имаше проблеми с дишането. Другият не спираше да плюска от някаква бездънна торба и трябваше да посещава тоалетната на всеки сто и петдесет калории.

Потисната от всичко това и притеснението за Теън в съда, когато самолетът кацна в Ню Йорк, Пипа се чувстваше съсипана. Извика такси.

— Закарайте ме в Милфорд, Пенсилвания.

— Миффа? — шофьорът намали музиката, изпълнявана от стоманени барабани. — Де е т'ва, госпожо?

Следващият шофьор изрови някаква мръсна карта на Пенсилвания от жабката. С общи усилия двамата с Пипа успяха да открият Милфорд в Поконос на около сто и десет километра западно от Ню Йорк.

— Ще струва скъпо — рече шофьорът.

— Петстотин отиване и връщане. Включително бензин и бакшиш.

— Качвайте се.

Пипа плати.

— Събудете ме, когато стигнем.

Тя сънува сюрреалистични образи и събития. В единия сън Теън, намазана с шоколад, играеше покер. В другия Пипа бягаше из гората, гонена от един лос с очила като сърца, който караше синьо мазерати. Настойчиво звънене най-накрая прогони кошмарите ѝ. Пипа отвори очи и откри, че се е проснала на задната седалка на таксито, пропита с повече пот, отколкото костюмът „Прада“ можеше да поеме. Вратът ѝ бе схванат, тъй като през последния час главата ѝ бе извита под ъгъл четиридесет и пет градуса. Таксито бе спряло на някаква порутена бензиностанция с една-единствена колонка и шофьорът помпаше задна гума.

Влажността я погълна в секундата, в която излезе от колата. Огромни насекоми мутанти моментално атакуваха ушите и глезените ѝ.

— В Милфорд ли сме? — попита тя, докато ги гонеше.

— Да — малките камбанки спряха да звънят, когато шофьорът окачи маркуча за въздух. — Сега накъде?

Пипа се обади на Слава Слотски. След безкрайно дълго звънене, което я уплаши безумно, някой вдигна телефона, но не каза нищо.

— Господин Слотски! Тук е Клуни Гугъл.

— Слава го няма — отговори една жена със силен руски акцент.

— Къде е? — Пипа положи всички усилия гласът ѝ да остане спокоен. — Той ме очаква.

— Да, знам. Къде се намирате?

Не можеше да се разчете надписът с избеляла боя над изгнилата порта.

— На някаква бензиностанция със син надпис.

— Тръгнете направо. На петия завой отбийте вляво и спрете, когато видите един слон. Тръгвайте веднага, аз ще ви посрещна.

— Направо, на петия вляво — повтори Пипа и се мушна в таксито. — Някой ще ни посрещне при слона.

Петият завой вляво бе на километри разстояние по западнало изоставено шосе. Пипа никога не бе виждала толкова много умрели животни на пътя.

— Дали е това? — попита шофьорът, като спря пред един пращен път, който изчезваше в шубраците.

— Да опитаме.

Преди да продължи той посегна под предната седалка и извади железен лост, който подаде на Пипа. Другият запази за себе си.

— Както казват бойскаутите — да бъдем готови за всичко.

Колко жалко, че го нямаше нейния Мачмейс! Колата заподскача по каменистия път. Нямаше място, където да обърнат.

— Не ми изглежда много обещаващо — нервно отбеляза шофьорът.

Пипа се опита да не мисли, че ако бъде изнасилена или убита в това забравено от бога място, останките ѝ никога няма да бъдат намерени.

— Още една минута.

Предпазливо взеха един остър завой.

— Мили боже! — извика шофьорът, натискайки спирачките. — Какъв е този ужасен слон?

Когато ги видя, звярът нададе такъв рев, че предното стъкло щеше да се пръсне. И закричи тежко към тях. Докато Пипа и шофьорът го гледаха като парализирани от ужас, слонът вдигна огромния си десен крак. И точно когато два тона щяха да се стоварят върху покрива на колата и да ги смажат, един женски глас извика:

— Мици! Дръж се прилично или няма да ядеш!

Преди да се оттегли Мици забърса покрива на таксито с хобота си няколко пъти. Дундеста жена с бяла коса и лице като стар картоф се появи на пътя.

— Къде е Клуни?

Пипа излезе с железния лост в ръка.

Жената вонеше като тресавище.

— Приятно ми е.

— Аз съм Маша.

Тя огледа костюма на Пипа. Поклати глава и посъветва шофьора:

— Можете да обърнете ето там.

Той с огромно облекчение се възползва от малкото място, за да завие и да отпраши, без да се сбогува дори.

Маша погледна учудено Пипа.

— Забрави да свали багажа ти.

Пипа се бореше с мигновената атака на комарите. Забеляза обаче, че те дори не приближават към Маша.

— Опасявам се, че всичко, което имам, е тази чанта.

— Но къде са обувките ти за танцуване? Перуките и гримът? Къде са?

— Авиолинията ги загуби. Наистина — добави за повече убедителност Пипа. — По погрешка заминали за Хаити.

— Слава ще бъде бесен.

Дребен, топчест и закръглен мъж с дълга бяла брада изскочи от листака. По кърпеното му облекло се бяха закачили шипки. Ботушите и лицето му бяха истински паметници на калта. Носеше мачете и кошница, пълна с тъмни гъби. Сините му очи излъчваха демонична сила. Пипа изпищя от страх. Сигурна, че краят ѝ е съвсем близо, тя се скри зад старата жена, затвори очи и зачака неизбежното.

— Намерил си мръчкули! — каза Маша. — Много добре. Браво, Слава!

Пипа надникна иззад престилката.

— Господин Слотски?

Той размаха мачетето.

— Вън от моята собственост или ще ви убия.

— Слава, престани! Това е новият клоун, а не бирник — Маша хвана Пипа за ръка. — Клуни.

Слава я огледа от главата до петите като кон за продан. Въпреки комарите тя не посмя да мръдне — чувстваше, че това е критична част от изпита ѝ за приемане.

— Смешна носия — произнесе накрая той. — Костюм, а ла Грейс Кели, насинено око, коса като слама.

— Благодаря.

От храсталака излази голяма мечка. Като видя Пипа, тя се изправи на задните си крака и приближи към нея, махайки с лапи във

въздуха. Пипа изпищя за втори път. Преплете крака, отстъпи назад, спъна се в железния лост и падна по задник. Мечката продължи да върви към нея, затова тя покри главата си с торбата за пране и зарита с крака във въздуха, надявайки се да я уплаши и прогони.

— Ха-ха! — разсмя се Слава. — Като бръмбар по гръб! Много добре!

Пипа бавно отмести торбата от лицето си и видя Слава да храни мечката с червени боровинки.

— Запознай се с Пушкин — Слава започна да тананика нещо. — Танцувай с него.

Потискайки страха си, Пипа се подчини. Трябваше да признае, че като се изключат ноктите, Пушкин правеше по-добри движения от повечето младежи, с които бе танцувала.

— Той те хареса — започна да ръкопляска Слава. — А ти харесваш ли го?

— Направо е очарователен — отвърна Пипа, трепереща от страх и ужас.

— Чудесно. Тогава добре дошла в училището — Слава се шмугна отново в храсталаците от другата страна на пътя. Пушкин изчезна след него.

Пипа почти щеше да припадне от облекчение.

— Има ли и други мечки? — попита тя Маша.

— Само Пушкин. Той танцува буги-вуги. Звездата на цирка — Маша се намръщи, когато слонът изтръби още един смразяващ кръвта рев. — Мици май ревнува. Не бива да се страхуваш от нея. Оттук, Клуни. Ще ти дам по-подходящи дрехи.

Маша тръгна забързано по разровения път. След като се мъчи двадесетина минути върху високите си обувки, Пипа се почуди дали да ги свали и да разрани краката си по камъните, или да ги остави и да си счупи глезен. Едва не настъпи една жаба и реши да остане обута. Всеки път, когато изругаеше, чуваше заплашително ръмжене в гората зад себе си. След цяла вечност ходенето свърши и тя се озова на една поляна.

Двама млади мъже и една жена дърпаха въжета и пръти в компанията на друг слон на няколко крачки разстояние.

— Клуни! Ела бързо! — извика Маша.

Пипа заряза обувките и затича.

— Когато кажа три, дърпаш въжето. Едно! Две! Три!

Огромна ивица платно се надигна от земята. Слонът завъртя хобота си около един телеграфен стълб и го постави точно под купола на платното. Докато тримата работници зачукаха колове в земята, застопорявайки палатката, Маша посочи друго въже.

— Дърпай!

Слонът постави втори стълб, подпирайки другата половина на палатката.

— Браво, Бобо, добър Бобо! — похвали го Маша, като му даде ябълка.

Пипа погледна почервенелите си ръце. Между палеца и показалеца ѝ се бе появил огромен мехур. Костюмът ѝ бе целият в петна от трева. Наоколо не се виждаше никаква сграда за училище. Три ръце се протегнаха към нея. От тях се носеше мирис на пот и зеле, също както от Маша.

— Здравейте. Аз съм Клуни.

Миниатюрна млада жена, подобна на елф, стисна мехура на ръката ѝ с мъчителна сила.

— Лулу. Играла съм в Цирк дьо солей.

Пипа бе живяла достатъчно дълго сред мажоретките в университета, за да познае, че Лулу вече я смята за свой смъртен враг.

— Това е страхотно.

Едно момче с мизерна опашка пристъпи напред. Всичко в неговото гъвкаво, сякаш без кости тяло казваше „акробат“. Мекото му ръкостискане потвърди впечатлението.

— Бенедикт.

Третият курсист — прекрасен екземпляр от мъжката половина на човечеството, безсрамно я разсъбличаше с очи.

— Клуни значи — рече замислено, като езика му се наслади на двете срички. — Аз съм Вик. Кой ти насини окото?

— Влязох с кола в един плувен басейн — звучеше като цирков номер.

— Ела с мен, Клуни — предложи Маша.

В края на поляната имаше три разнебитени фургона. Двата бяха наполовина заровени в земята, като неизбухнали бомби от Втората световна война.

— Ще спиш тук — рече Маша и отвори вратата на най-разбития фургон.

Пипа си проби път сред купищата дрехи до една съвсем мъничка койка.

— Това ли е спалнята?

— Каква ти спалня? Това е фургон, като в цирка.

— Къде е банята? Тоалетната?

Маша посочи през прозореца навън.

— Съвсем подръка.

Носът на Пипа се смръщи: прекалено дори.

— А душ?

— Имаме река.

— Може ли да я видя?

Маша я поведе по една обрасла с шипки пътека към бреговете на бавно движещата се вода на една река.

— Делауер. Много е топла през цялата година.

Едно „плъок“ накара Пипа да подскочи.

— Какво беше това?

— Жаба. Ако хванеш жаби, ще ти ги сготвя. Много са вкусни с гъбите на Слава.

Пипа извади мобилния си телефон: нуждаеше се моментално от Шелдън.

— Ако нямате нищо против, ще отседна на хотел.

— Не! Всички живеем заедно, както в цирка.

Така или иначе нищо не можеше да направи: телефонът нямаше обхват. Маша поведе Пипа обратно към фургона. Появи се с парцаливи панталони и риза, чорапи, чифт стари ботуши и буркан с мазна кафява течност.

— Срещу гадините. Слава сам я направи.

Пипа смени униформата си. Помириса мазилото на Слава срещу буболечки и насекоми и едва не припадна: обаче то очевидно действаше много ефикасно, така че се намаза. Когато излезе от фургона, курсистите нареждаха чинии на една маса за пикник наблизо. Маша се появи с вдигаща пара тенджерата, пълна с овесена каша, голяма чиния с пушена риба и кафе. Всички, особено Лулу, за нула време погълнаха огромно количество храна.

— Яж — посъветва я Лулу. — Ще я изразходиш.

От пушената риба на Пипа ѝ се допи вода. Тя надигна чашата до чинията си и я изгълта почти на един дъх, след което се задави.

— Но това не е вода! — едва успя да произнесе, а сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Не е. Водка е — Лулу извади една кост между зъбите си. — Слава я прави сам.

Гласът на Пипа най-сетне се възвърна.

— И я пиете на закуска?

— На закуска, на обяд и на вечеря — отговори Вик. — Стара руска циркова традиция.

Това беше толкова алкохол, колкото Теън изпиваше, когато губеше важни тенис мачове. Впечатлена, Пипа огледа сътрапезниците си за втори път. Никой не изглеждаше ни най-малко пиян. Как въобще бе успяла да погълне чаша водка на закуска? Вече чувстваше ефекта от голямата глътка.

— Какво изпълни на Слава за приемния изпит? — попита Бенедикт.

— Паднах по гръб и размахах крака във въздуха. Сетне танцувах с една мечка на име Пушкин — когато трите вилици спряха и замръзнаха във въздуха, Пипа осъзна, че е докоснала оголен нерв. — Мечката е много добра.

Вик успя да се окопоти.

— Пушкин е особено взискателен към партньорите си за танц.

— Маша каза, че бил звездата на цирка.

— Маша е една тъпа готвачка. Аз съм звездата на цирка — поясни Лулу.

— Извинявай, аз съм звездата — поправи я Вик. — Това, че си дребна, не значи, че си добра.

— Я, стига! — прекъсна ги Пипа. — Това цирк ли е? Мислех, че е училище за клоуни. Балони и червени носове. Големи обувки. Дипломи.

Бенедикт попита:

— Името Слава Слотски говори ли ти нещо?

— Това е човекът, който раздава дипломите.

— Той е един от най-великите руски клоуни за всички времена.

— Това пречи ли му да раздава дипломи?

— За какво е цялата тази дандания за дипломи? — попита Лулу.
— Човек не се нуждае от диплома, за да работи в цирк.

Пипа си пое дълбоко въздух. Училището започваше доста зле.

— Как един от най-великите клоуни на света се е озовал тук?

— Претърпял нещастен инцидент, когато го изстреляли от оръдието. Някой сложил двойна доза барут и това направо го изхвърлило извън шатрата на цирка. Счупил двете си ръце, двата си крака и почти оглушал от експлозията. Дошъл тук и заживял в гората. Маша го намерила посред зима да лови риба в реката с голи ръце и го прибрала.

— Открили ли са извършителя на престъплението?

— Най-вероятно е била Мици.

— Този ужасен слон? Защо Слава не я направи на бургери?

— Мици е много талантливо животно. Не може просто така да я смелиш на кайма заради малко лошо настроение.

— Разкажи ми за Пушкин.

— Слава го намерил в гората, когато бил само на няколко дни. Сираче — Бенедикт проми устата си от вкуса на пушена риба с водка.
— Значи на Пушкин му хареса да танцува с теб?

Лулу издуха цял облак цигарен дим в лицето на Пипа.

— Изглеждаш ми твърде несръчна и тромава.

Макар да бе дребна и слаба, Лулу бе истинска напаст, като треска под нокътя.

— От позиция на твоята височина всички останали изглеждат малко тромави — не й остана дължна Пипа. — За щастие ще трябва да ме търпиш само една седмица.

Закуската приключи в мълчание, докато Вик скочи на крака.

— Връщат се.

Пипа видя Слава и неговият любим мечок да се появяват в края на гората. Докато те прекосиха поляната, тримата ученици почистиха масата и се строиха мирно в очакване на заповеди от господаря си. Пипа се строи до Вик и се изпъчи.

Все едно бяха невидими. Слава продължи към кухнята с кошницата си с гъби. Пушкин спря да оближе краката на Пипа.

— Кучка! — прошепна Лулу. — Поръсила си е краката със захар.

— Не съм — защити се Пипа. — Просто имам хубави крака.

Ланс винаги възторжено бе възхвалявал красотата им.

Слава се появи от кухнята. Известно време наблюдава с умиление как езикът на мечока изследва дупките между пръстите на Пипа. Сетне размаха една риба във въздуха и извика:

— Пушкин! Закуската!

Пушкин предпочете да ближе краката на Пипа.

— Влюбен е — обяви блажено Слава и дръпна мечока за каишката на врата, за да го откъсне от краката на Пипа. — Достатъчно, лакомо момче.

Той отведе Пипа и Пушкин в шатрата на цирка, където Вик вече въртеше педалите на велосипед с едно колело и жонглираше. Пипа бе удивена и възхитена от сръчността му, особено след изпитата водка. Слава, обаче се смръщи.

— По-бързо! — той опъна едно въже. — Тръгвай!

За един ужасен миг Пипа си помисли, че заповедта бе адресирана към нея. Сетне видя Пушкин да се катери на въжето. Бавно и внимателно мечокът се придвижи от единия до другия край.

— Представлението беше за теб — обясни й Слава. — Дай му целувка.

Пипа се подчини. Започваше да харесва Пушкин, чиито пухени уши и остра муцуна й напомняха за любим учител по гимнастика. Слава й хвърли малка топка.

— Играйте на подаване.

Пушкин беше истински цирков артист. Веднъж, вместо да хвърли топката към Пипа, той грациозно я ритна към нея. После я хвана с носа си и я балансира на главата си, докато се въртеше в кръг. Слава го наблюдаваше с умиление.

— Погледни го! Звезда! Звезда! — викаше той отново и отново. Изрови отнякъде два чифта ролкови кънки. Пипа не се изненада, че Пушкин се пързала по-добре от самата нея. Със сигурност жонглираше по-добре. И караше велосипед с едно колело.

— Достатъчно! — извика накрая Слава. — Време е за дрямка — Пушкин не помръдна. — Легни с него за няколко минути — помоли той Пипа.

— Тук ли?

— В неговото легло, къде другаде. Вземи бутилката от Маша.

Въпреки че бе заета да мачка ряпа за обяд, Маша бе приготвила бутилка с мляко за Пушкин.

— Това, че Пушкин ме хареса, добре ли е?

— Много е добре, Клуни. Ще пътуваш по целия свят. Ще носиш прекрасни костюми.

— По целия свят ли? — повтори като ехо, без какъвто и да е ентусиазъм Пипа и си помисли как щеше да реагира Теън, когато разбере, че бившата ѝ дъщеря е станала циркаджийка. — Да си кажа истината, ще бъда по-щастлива просто да си взема дипломата и да си ходя.

— Какво е туй диплома? — Маша се върна към рязката.

Пушкин взе бутилката от ръцете на Пипа и се качи в третия фургон, който бе обзаведен като стая за седемгодишно дете. Настанени се в голям плетен кош, постлан с фланелени кърпи. Като се сви на голяма кафява топка, сложи едната си лапа около бутилката, а другата около крака на Пипа.

— Надявам се, че не искаш да ти чета приказка — промърмори тя.

В отговор Пушкин взе голямо печатно издание на Златокоска^[3] от лавицата. Пусна я в скута ѝ, отново се сви на топка и я загледа умолително.

— Май че това беше отговорът на въпроса ми — промърмори отново тя и започна да чете.

Мечокът скоро заспа. Пипа внимателно измъкна крака си и излезе на пръсти от фургона. В края на поляната видя Вик, Бенедикт и Лулу да се набират на ръце на два успоредни лоста, докато Слава вървеше пред тях и размахваше камшик.

— Клуни! Я да те видя! Покажи мускули!

Пипа се хвана на лоста и направи четири набирания, преди да падне. Бенедикт се предаде след две дузини, след него Лулу. Слава изчака, докато Вик стигна до сто.

— Достатъчно — той се обърна към тримата слабаци, които лежаха изтощени на тревата.

— Добрият клоун е силният клоун. Сега искам коремни преси.

Пипа отново се предаде първа. Лулу стигна до двеста, когато Слава им хвърли въжета.

— Стига. Сега скачайте.

Пипа скача, докато краката ѝ отказаха. Сетне Слава ги накара да тичат по периметъра на поляната. Въпреки че имаше най-къси крачета,

спечели Лулу.

— Момчета, защо позволихте на малката дама да ви бие отново?
— извика Слава. — Вървете да скачате в Делауер.

До реката тримата се съблякоха по бельо. Пипа неохотно свали костюма си, излагайки на показ дантелен сутиен и гащички.

— Много красиво — огледа я похотливо Вик.

Мръщейки се, Пипа скочи във водата. Стори ѝ се, че плуваха чак до Ню Джърси и обратно. После се облякоха и правиха четиридесет минути разтягания, които можеше да счупят костите, последвани от зашеметяващ спектакъл от цигански колелета и странични завъртания.

— Нали каза, че задното превъртане ти било специалитет? — попита я Слава, когато тя легна изтощена на тревата.

— Казах шест, а не тридесет, господин Слотски.

— Обяд! — провикна се Маша.

Пипа се заклатушка като пияна към масата за пикник. Обядът се състоеше от мачкана ряпа, каша от елда и булгур, зелено зеле, съпроводени с мътеница и много водка.

— Много полезна храна за клоуни — окуражи я Маша, като напълни чинията ѝ догоре с връх.

Пипа се усмихна едва-едва.

— Това ли правите всяка сутрин? — попита тя Бенедикт.

— Днес Слава е много мек. Обикновено след премятанията тичаме до върха на планината и се връщаме.

Вик гаврътна водката си.

— Трябва да си в страхотна форма, за да яздиш слон и да те изстрелят от оръдие. Да не говорим за вдигането на палатката, летенето на трапеца и танцуването с мечки.

— Когато дойдох тук, дори не можех да правя лицеви опори — призна Бенедикт. — Сега стигам до деветдесет.

— За една седмица? — попита удивено Пипа.

— За две години.

Тя направи една бърза сметка.

— Искаш да кажеш, че си изкарал курса на Слава сто пъти?

— Курсът продължава, докато той реши, че вече си готов за работа на арената. Не се тревожи, няма да ти вземе повече от шестстотин долара, без значение колко дълго ще те учи.

Пипа се почувства зле и се обърна към Вик.

— А ти от колко време си тук?

— От четири години.

— А Лулу?

— От една година. Хич не се опитвай да се измъкнеш. Мици ще те помирише от един километър. Зъбите ѝ са остри като бръснач, тича като дива котка и плува като риба.

— А как стои въпросът с контактите с външния свят? Ходите ли си вкъщи за Деня на благодарността?

— Какви ги говориш? — Лулу дояде ряпата си. — Това да не ти е шибаният университет! Тук си в Руската академия по цирково изкуство. Така де! Проклетият Харвард на училищата за клоуни!

— А какво става, ако човек се провали на изпитите? Тогава може ли да си отиде?

— Клоуните не се провалят, Клуни. Те или стават клоуни, или се самоубиват.

Шегите секнаха, когато Маша постави на масата нова бутилка с мазило срещу насекоми. Вратата на фургона се тръшна. След миг се появи Слава.

— Край на обяда! Всички на работа!

Трупата се отпрати обратно към палатката.

— Клуни, яхни Бобо!

Докато гледаше седлото, поставено между ушите на слона, през ума ѝ мина мисълта дали все още има здравна осигуровка. Но всъщност това нямаше значение: така или иначе, ако паднеше от подобна височина, нямаше да оживее. Слава изплющя с камшика под носа ѝ.

— Качвай се и язди!

Бобо стоеше спокойно и невъзмутимо, докато Пипа се покатери по въжето с възли. Сетне слонът направи всичко, на което бе способен, за да я свали. Но за щастие тя знаеше как да се задържи на седлото, тъй като бе получила първото си пони на четири години. Накрая дори Слава се измори от рева и къчовете на слона.

— Спокойно! — каза му той и Бобо моментално се укроти. — Клуни, скачай в мрежата.

Пипа погледна надолу — мрежата едва ли щеше да издържи и котенце. Мисли за дипломата! Тя удиви себе си и всички останали,

като изпълни идеално гмуркане като лебед, претърколи се няколко пъти, в края на мрежата се завъртя и стъпи върху твърдата земя.

— Кучка! — просъска Лулу. — Взе акробатиката от раз.

— Дванадесет дълги години съм се упражнявала, малката.

Няколко часа тренираха жонглиране. Пипа имаше чувството, че вратът ѝ ще се счупи, когато отново наведе брадичката си надолу.

— Приберете палатката.

Хора и слонове прибраха палатката за пет минути и четиридесет секунди. Това време беше по-лошо от вчера, затова Слава ги накара да я издигнат и свалят още веднъж. Тъй като и този път нямаше по-добро постижение, трябваше да го направят за трети път.

— Пет минути — обяви най-накрая той. — Защо не го направихте още първия път?

— Заради неопитната помощ — задъхано обясни Вик.

— Моля, моля! — ръцете на Пипа приличаха на триизмерни мехури с маникюр. — Защо клоуните трябва да разпъват палатката, господин Слотски?

— Ти да не би да се оплакваш? Да не се мислиш за принцеса?

— Храната! — провикна се Маша.

Всички се завлякоха до масата, където бяха сервирани чаши с мътна течност. Пипа подозрително я попита:

— Какво е това?

— Бира от кората на три дървета. Пий! Много е полезна за клоуни.

Слава изпразни чашата си на един дъх и си наля още. Когато и тя бе изпита, той се почувства достатъчно освежен, за да изреве:

— А сега ще упражняваме гълтане на саби!

Пипа си помисли, че ако си беше в Далас, сега щеше да седи на верандата на Флър де Лис и да пие мохито. Тук бе изложена на риска да пробие хранопровода си.

— Какво има, Клуни? — попита я Вик.

— Нямах представа, че да бъдеш клоун е толкова опасно за живота.

— Да бъдеш добър, в каквото и да е винаги е опасно за живота.

— Аха, разбирам. Извинявай — може би мобилният ѝ телефон щеше да проработи в средата на поляната.

С бързи стъпки Мици дотърча отнякъде и задиша във врата ѝ.

— Мисли си, че искаш да избягаш — извикай Вик.

Пипа вдигна телефона до ушите на Мици.

— Телефон! Ще звъня! — тя набра Шелдън.

Нямаше обхват. По дяволите!

Когато се върна до масата, Слава я накара да отвори широко устата си.

— Широко! Още по-широко! — той поклати глава. — Не е достатъчно за най-добрата сабя. Вик, покажи ѝ подхлъзване на бананова кора.

Слава се отдалечи с Пушкин до последния фургон. Вик постла една носна кърпа на тревата.

— Да речем, че това е бананова кора, Клуни. Показвам ти основното падане — той се плъосна на тревата. — Видя ли как поех удара с ръце?

— Ами... не съвсем — тя проследи как го прави втори път. — Мисля, че схванах.

— Сега опитай ти.

Въпреки дванадесетте години акробатика, които Теън бе финансирала с надеждите, че ще стане майка на златна олимпийска медалистка, Пипа бързо откри, че фалшивото падане изисква сила и подвижност, които бяха извън нейните възможности. Вик я караше да го прави отново и отново.

— Ще съм благодарна, ако имаше поне един матрак — пуфтеше тя. — Или шлем.

Слава излезе от фургона, влачейки голям куфар, Пушкин го следваше с тамбура в лапите си. Като видя Пипа да лежи по гръб, мечокът веднага започна да ближе лицето ѝ. Слава издърпа любовника за ушите.

— Покажи ми падане, Клуни.

Тя се просна на земята. Пушкин умело удари тамбурата в момента на падането ѝ.

— Много добре — похвали я Слава. — Утре ще направим повече.

— Какво? Тя падна само веднъж? А мен ме накара да падам петдесет пъти първия ден! — Лулу се извърна яростно към Пипа. — Сигурно спиш с него, кучко!

— Никога не задавай въпроси относно Слава Слотски! — учителят наказва Лулу да ходи по поляната на ръце, докато учеше Пипа как да прави цигански колелета. Когато Маша ги повика за вечеря, беше трудно да се каже коя от двете е по-дезориентирана.

Трупата яде задушено с гъби и картофено пюре. Този път Пипа реши, че огнената водка на Саша има изключителен вкус.

— Харесваш ли задушено с пресни гъби? — попита я той.

— Много е вкусно, господин Слотски — тя едва държеше очите си отворени.

— Тази вечер ще танцуваш буги-вуги с Пушкин.

— Добре — опита се да отговори по-ентусиазирано Пипа. — Снощи не можах да спя добре в самолета.

Това изобщо не го интересуваше.

— Животът на клоуна е дълга и трудна работа.

Мици изрева в другия край на поляната, където изтръгваше с хобота, си храсти от корените. Пипа се обърна. Можеше да се закълне, че слоницата гледа злобно право в нея.

— Да не би да има стомашно разстройство?

— Чу, че ще танцуваш с Пушкин — прошепна Лулу. — Не обича други жени да го докосват.

— О, Боже! Да не искаш да кажеш, че ме ревнува, защото се опитвам да изучавам мечока?

— Шшшшът! — Маша сервира друго многотонно блюдо — чийзкейк, украсен с боровинки. Пушкин забърса три боровинки от повърхността и хукна към куфара с дрехи. Започна да вади оттам всякакви костюми и да ги хвърля във въздуха.

— Виж го ти! Няма търпение да танцува, Клуни.

— Аз също, господин Слотски.

— Лъжкия! — просъска Лулу. — Единственото, което искаш, е да се докопаш до Слава.

— Единственото, което искам, е диплома — отвърна ѝ със съскане и Пипа.

— Какво си шепнете там, момичета? — Слава беше разтревожен. — Ти, малката, върви да измиеш палатката. Вик и Глупака също — след като те се отдалечиха, Слава с обожание загледа как Пушкин си слага различни шапки.

— Той е чудесен!

Смелостта на Пипа се събуди, когато изпи водката си.

— Господин Слотски, може ли да поговорим за нещо? — тя извади шестстотин долара от сutiена си и ги постави под бутилката с мазило срещу насекоми.

— Преди всичко, искам да ви платя за една седмица уроци — тя преглътна с мъка. — Ще ви дам още десет хиляди, когато получа дипломата си.

Лицето на Слава потъмня.

— За какво?

— За дипломата. Защото наистина се нуждая от нея.

— Значи ме напускаш?

— Да, възможно е! — опа, грешен ход. — А може би не. Тази кариера изисква специални умения, каквито аз имам и бих могла да доразвия, а вие сте най-добрият клоун в историята на цирка, така че за мен би било чест и предизвикателство... със сигурност, истинска авантюра... — речникът ѝ се изчерпа. — Нека просто да кажем, че мога да остана за малко.

Очите му се присвиха.

— Опитваш се да подкупиш Слава Слотски?

— Не, никога!

— Тогава защо ми предлагаш десет хиляди долара? Да не мислиш, че ми пука за парите?

— Нямах предвид това. Но мисля, че ще ви трябват поне толкова, за да подкарате онези фургони. И да храните Мици.

— Имам много пари в дюшека. Не ми трябват повече. Нуждая се не от пари, а от танцьорка за Пушкин.

В съзнанието на Пипа изплува споменът за Теън, която проведе страхотен пазарлък с „Меншън от Търтъл Крийк“. Онова, от което имаше нужда сега, бе безмилостна, всепобеждаваща сила. Тя прочисти гърлото си и се наведе над масата.

— Предлагам да сключим сделка, господин Слотски. Вие ще ми дадете диплома. Аз ще танцувам с Пушкин шест месеца и ще ви дам десет хиляди долара.

Той помисли малко.

— Сто хиляди.

— Добре. Сто хиляди.

Слава се разсмя и се разтнесе целият.

— Браво, Клуни! Лъжеш като дърта руска циганка!

Пипа веднага осъзна, че трябваше да направи поне няколко физиономии, преди да се съгласи на сто хилядарки.

— Няма да е лесно. Ще се наложи баща ми да продаде фермата си.

— Ферма ли? — този път Слава се наведе напред. — Каква ферма? Животинска или зеленчукова?

Пипа пришпори мозъка си да измисли неясен отговор. Ужас!

— Той отглежда гъби. Малки бели гъбки. Те са много сладки.

Очите на Слава почервеняха и загоряха от гняв.

— Баща ти е работил години наред, за да създаде „сладките“ гъбки. А сега ти ще продадеш фермата му просто така? — той щракна с пръсти. — Ще окепазиш фамилното си име?

— Не? Фамилията означава всичко за мен!

— Никога повече не споменавай дипломата, Клуни Гугъл. Аз няма да открадна на човека фермата за гъби.

— Почакайте! — извика Пипа, докато той се отдалечаваше. — Ще продадем колекцията на майка ми от обувки!

Вратата на фургона се тръшна. Пипа захлупи лицето си с ръце. Глупав идиот!

Сега беше моментът да избяга. Мици и Бобо не се виждаха никакви, нито пък някой от останалите. Пушкин бе заровил носа си в куфара с костюми. Пипа стана на пръсти и се отдалечи от масата, мина с наведена глава под прозореца на кухнята и започна да ускорява ход, когато наближи река Делауер. Беше почти във водата, когато едно въже прелетя през раменете ѝ и се стегна около кръста ѝ. За секунда бе изхвърлена във въздуха като телица на родео и влачена по праха и камъните обратно до кухненския фургон.

Маша слезе по стълбите и постави един стар грамофон върху масата.

— Играете с Пушкин на каубои, а? Любимата му игра.

Пипа се усмихна с примирение.

— Той наистина е добър с ласото.

Маша я отвърза.

— Обича те както Ромео е обичал Жулиета. Много романтичен мечок.

Пипа се опита да изглежда щастлива от този факт. Слава се върна със свежа усмивка. Очевидно бе забравил преговорите с Пипа в пристройката. Погледна косо към грамофона на масата.

— Намери Казак — нареди той на Пушкин. Мечката, изрови два казашки костюма, докато Слава постави иглата върху дълбоко надрасканата плоча.

— Облечете се! Танци!

През следващите три часа Пушкин и Пипа се въртяха, облечени във всички костюми от куфара: цигански, на апачи, на виенски аристократи, на астронавти, на семейство Флинтстоун, на пирати, на полицаи, на медицински сестри. Енергията на Пушкин беше неизчерпаема. Пипа се чувстваше странно въодушевена. Когато затвореше очи, можеше лесно да си представи и дори да убеди себе си, че най-силният, най-нежният, най-внимателният мъж на планетата я държи в прегръдките си. Беше рядка и изключителна фантазия. Луната изгря над Поконос и тя най-накрая приседна.

— Съжалявам, момчета. Аз съм дотук. Благодаря ти, Пушкин — Пипа целуна мечока по носа. — Сега може ли да си легна, господин Слотски? Обещавам, че утре ще имам повече сили.

Дори да го бе помолила за Млечния път, Слава пак щеше да каже „Разбира се“.

Все още с костюма на медицинска сестра Пипа се строполи на койката. За пръв път, откакто бе дете, не почисти лицето си, не изми зъбите си, не се преоблече с пижама. Потъна в дълбок сън, докато... о, Боже, какъв беше този ужасяващ шум... люлеене... земетресение... или може би Мици изтръгваше фургона от земята... Пипа отвори очи. Луната светеше в прозорчето. Въздухът бе изпълнен с аромат на орлови нокти и река Деллауер. Люлеенето и тръскането бяха истински.

— По-кратко, маймуно такава! — прошепна Лулу.

Аха, ясно, малката правеше секс. Пипа не искаше да знае с кого, но мистерията обаче се разкри от само себе си, когато гласът на Бенедикт разцепи тъмнината.

— Ей, вие там! Млъкнете! Опитвам се да спя.

— Станахме двама — присъедини се и Пипа.

Люлеенето неочаквано спря.

— Да не би да те събудихме, Клуни?

— Благодаря, че попита.

Главата на Вик се подаде от другата койка.

— Какво ще кажеш за един танц, сестра Рачет^[4]?

Пипа излезе навън. Бенедикт се присъедини към нея, когато стоновете на Лулу достигнаха силата на Вагнерова опера. Тя започна да масажира краката си, защото ужасно я боляха.

— Какво не бих дала за една гореща вана!

— Да слезем при реката. Тя е почти топла — той я поведе по пътеката, като въобще не се притесняваше, че е гол. Най-накрая стигнаха до брега на реката, Бенедикт се потопи в нея.

— Водата е чудесна. Идвай!

Пипа разопакова своя сапун от Риц-Карлтън, който Маша бе оставила за общо ползване. Той миришеше ароматно и някак нереално, като предишното ѝ съществуване. Тя се поколеба за миг, сетне излезе от костюма на медсестра и влезе във водата. Наистина бе приятно топла. Беше така заета да се сапунисва, че не усети гадното зловоние, докато то не задиша буквално във врата ѝ: Мици!

— Бенедикт! — извика тихо, парализирана от страх. — Къде си? Бенедикт пушеше марихуана малко по-надолу по реката.

— Какво има? — долетя гласът му.

— Трябваш ми веднага! Имаме си компания.

Гузен негонен бяга — Бенедикт реши, че става дума за полицията, смачка джойнта в калта и отплува.

— Бенедикт? — тишина. Пипа разбра, че е безполезно да очаква помощ. Обърна се бавно. Зад нея стоеше Мици, огромна като хамбар. — Здравсти.

Мици издаде оглушителен рев. Пипа с безмълвен ужас наблюдаваше как хоботът на слоницата се плъзга към нея като гигантска кобра и опира върху парчето сапун. Тя го остави на скалата.

— Целият е твой — прошепна и бавно се отдръпна назад.

Мици изяде сапуна като омагьосана. Недоволна от вкуса му, загърмя след Пипа, която вече бягаше нагоре по хълма, гола ѝ ужасена. Тя влетя в спалния фургон, където Вик и Лулу се бяха вплеели един в друг със сантиментални лигави въздишки.

— Кажи ѝ да си върви! — изхленчи Пипа, като зарови глава в своето легло.

Вик се показва над горния край.

— О, това несъмнено е напредък! Недостъпната мадама моли за секс.

Мици заблъска фургона като стенобойна машина. Той падна на земята, където си и остана, най-вероятно в безсъзнание.

— Какво става там, Клуни? — попита нищо неразбиращата Лулу.
— Едва ли си въобразяваш, че Вик може да го вдигне отново тази вечер. Повярвай ми.

— Млъкни! Мици се опитва да ме убие!

Вторият блясък разтърси фургона из основи.

— Тогава жертвай живота си! Аз трябва да поспя.

— Добре. Но ако аз не танцувам с Пушкин, този цирк няма да отиде никъде.

— Знаех си, че ще ни донесеш неприятности, кучко — Лулу скочи от своята койка и падна върху Вик. След това извади голяма пластмасова торба от чекмеджето и отвори вратата.

— Ела тук, скъпа! — като тупаше Мици по челото, отвори торбата и дебелокожото животно започна да се угощава с марихуана, която би стигнала за цяла армия.

— Не е ли вредно за животното? — прошепна Пипа, докато Мици се скри в гората.

— Спасих ти задника, а ти се тревожиш, да не би да се пристрасти?

Бенедикт се появи със закъснение.

— О, не! Не си го направила! — развика се той, като не откъсваше очи от празната торба.

— Утре Мици ще я върне под формата на питки за рециклиране.

— Това беше неприкосновеният запас, патко такава!

— Е, и? Продължавай де! Удари ме!

И той наистина я удари с все сила. Тогава Лулу грабна една метла и започна да го налага, а Бенедикт се пазеше и отбраняваше с някаква стара стълба. Разбира се, повечето пъти пропускаше и блъскаше фургона.

— Вик! Събуди се! — изкрещя Пипа. — Лулу и Бен ще се изтрепят!

Вик се вдигна и пропълзя до вратата.

— Залагам петарка на Лулу.

Пипа вдигна мобилния си телефон, когато Лулу получи убийствено силен удар в утробата.

— Ще се обадя на 911.

— Нищо няма да постигнеш, Клуни.

Пипа забеляза, че въпреки любовното си изтощение той бе възбуден и готов да свърши работата и с нея.

— Махай се!

— Няма начин.

— Помощ! Господин Слотски!

— Хич не се напъвай! Запази гласа и дробовете си. След като веднъж заспи, Слава ще проспи дори битката при Сталинград.

Вик бе на път да осъществи желанието си със сила, когато отнякъде със свирепо ръмжене се появи Пушкин, счупи вратата, сграбчи го и го отхвърли от нея. Пипа изхвърча и се скри в пристройката, където, за нейно безкрайно учудване, мобилният ѝ телефон извъня.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб — задъхано произнесе Шелдън. — Къде си?

— Точно в момента ли? В една, пристройка. Очевидно това е единственото място в Милфорд, Пенсилвания, където телефонът има обхват.

— Е? Как е Харвард на цирковите училища?

Пипа едва успя да потисне истерията си.

— Виж какво, Шелдън, допуснах огромна грешка! Заклещена съм в гората с банда откачалки, два диви слона и една танцуваща мечка.

Това беше прекалено дори и за Пипа. Гласът на Шелдън стана строг.

— Не ми казвай, че няма да вземеш и тази диплома. Стори му се, че чува как някакъв мъж и някаква жена си разменят груби обиди на тема гениталии. Сетне чу настойчиво блъскане. Друг мъжки глас, нетърпелив и преливащ от тестостерон, извика:

— Слушай, маце! Аз съм гол, ти си гола, какво чакаме?

— Гола ли си? — попита строго Шелдън. — Искам истината, млада госпожице!

— Да! Всички са голи! Какво значение има това?

— Трябва да се стегнеш и да залягаш на ученето! А не да се забавляваш по цели нощи!

— Не се забавлявам! — изкрещя Пипа. — Господи! Бобо се опитва да разбие пристройката!

— Бобо? Кой е Бобо? Французин ли е? Ще докладвам за него в студентския съюз!

— Бобо е слон — отново изпищя Пипа. — Махай се, Пушкин! Престани да драскаш по вратата.

— И Пушкин ли е гол?

Шелдън премига, когато тя изпищя за трети път.

— Ще се обадя на сутринта, Пипа. Слава на Бога, че Ансън не е жив, за да види как единствената му внучка пие и гуляе като обикновена проститутка.

— Не затваряй! — беше късно. Телефонът ѝ сякаш пропадна в селския клозет.

— Сама ли си, сладурче? — извика Вик.

— Господин Слотски е с мен.

Това подейства.

— Приятна вечер, тогава! Да вървим, Бобо.

Пипа преброи до десет и откряна вратата. Беше останал само Пушкин, който държеше костюма на Флинтстоун и книжката с приказки в зъбите си. Пипа нахлузи дрехата през главата му.

— Благодаря ти, скъпи.

Тя го последва до фургона и му чете на глас, докато очите ѝ се затвориха.

Когато зората позлати върховете на Поконос, Пипа бе разбудена от изстрели. Откри, че е на пода, прегърнала мека могила от кафява козина. Тя излезе навън и видя Слава с пистолет, който очевидно използваше вместо тръба за събуждане.

— Добро утро, господин Слотски.

Устата на Слава се отвори от учудване.

— Ти си спала с Пушкин?

— В спалния фургон беше малко шумно. Вие нищо ли не чухте?

— Нищичко. Къде е Мици? — той тръгна към гората, влачейки крака. — Събуди останалите, Клуни. Чака ни голям, велик ден.

Пипа пхна глава в спалния фургон. Вик не се виждаше никакъв. Лулу спеше спокойно до Бенедикт — снощният скандал и бой бяха просто симулация.

— Чуй какво ще кажа: Станииии! — извика тя и затръшна вратата.

След това отиде на реката. Маша вече беше там с дъската за пране и кош, пълен с дрехи.

— Добро утро, Клуни. Нали може да използвам хубавия сапун?

Всъщност тя търкаше мръсното бельо с пяната за почистване на лице на Шанел.

— Да си виждала Вик?

— Той снощи спа с мен — отвърна Маша. Очите ѝ светеха. — Вик е мноооого секси момче.

Отврат!

— И ти си много секси момиче — отвърна Пипа. Десетте години обучение по етикет най-накрая ѝ влязоха в работа. — Случайно да си виждала моите дрехи?

— Изпрах ги — те съхнеха на тръстиката.

Пипа провери в джобовете на мокрите си панталони.

— Да си видяла едни малки пластмасови картончета?

— Ей ги там. Изхвърлих ги. Тук няма да ти трябват. Сега Слава ще се грижи за теб.

Пипа се хвърли сред остриите като нож листа на шубрака, където откри шофьорската книжка на името на Пердита Рика и дебитната карта на името на Чипа Флошовиц.

— Кога ще изсъхнат дрехите ми?

— Защо не облечеш костюма на пещерната мацка? Много хубав костюм.

Да, бе! И докарваше много хубав сърбеж.

Обаче нямаше избор. Тя се върна в спалния фургон и натика последните си финансови резерви в корсажа си. Като затворник, като военнопленник, като концлагерист — трябваше всеки миг да бъде готова да избяга. Сложи там и флакона с парфюма „Теън“.

Другите вече правеха набирания на успоредните лостове, а Слава вървеше пред тях ѝ пееше: „Добрият клоун е силният клоун“.

Тонът му се промени, когато зърна Пипа.

— Ти няма да правиш набирания, Клуни — той целуна ръцете ѝ.
— Пришките ти трябва да заздравеят.

— Мръсна курва! — просъска Лулу, а лицето ѝ бе олицетворение на агонията. — Снощи изчука Слава в пристройката.

— Нищо подобно. Четох на Пушкин, докато заспи. Не съм го докосвала, нито той мен.

— В такъв случай вие сте първата двойка в историята на танца, която не се чука.

— Пушкин е мечка. Боже, това не е истина! Не мога да повярвам, че водя този абсурден разговор!

— Какво пак си говорите вие, момичета? — извика Слава.

— Нищо интересно, господин Слотски.

Ръцете на Слава се събраха на фуния пред устата.

— Мици!

Очевидно никой не му бе казал, че животното спи блажено, след като бе упоено с пет килограма трева. След един час каланетика Маша сервира любимата закуска на Вик — кълцана ряпа с листа от глухарчета. Пипа трябваше да признае, че с всяко ядене, с всеки разтегнат мускул и всеки нов мехур водката става все по-вкусна и мека.

— Какво искаш да правиш днес, Клуни? — попита Слава, докато се мажеше с мазилото срещу насекоми.

Пипа се замисли за миг.

— Може ли да упражняваме „пръскащи цветя“?

— Това ли е твоята идея за клоун? — едва не се задави Лулу. — Червен нос и пръскащи цветя?

— Да. И голяма шапка. Може би пърдящо ръкостискане. Просто един щастлив човек.

— Достатъчно! — прекъсна ги Слава. — Много е трудно да направим пръскащи цветя.

За да докаже твърдението си, той донесе една кутия с изкуствени цветя, пластмасови тръбички, топки за стискане и лепило от фургона на Маша. Всеки трябваше не само да конструира корсет с хидравлична система, но и да уцели един обект в окото от четири стъпки разстояние. Единственият, който успя да изпълни този подвиг, беше Пушкин. Пипа бе втора.

— Ти си се упражнявала предварително! — кипна отново Лулу.

— Не съм. Просто съм добра в носенето на корсети — Пипа си спомни с носталгия как влачеше закрепения към корсета ѝ шлейф на сватбата си. Сякаш бяха минали векове от този ден! Почувства, че някой дърпа късата ѝ кожена препаска на първобитна жена.

— Какво има, Пушкин?

— Искан да танцува — обясни Бенедикт.

И танците започнаха. Тя подскачаше около масата с Пушкин, докато Слава пляскаше с ръце и пееше от задоволство. Когато се върнаха по местата си, той натопа лапата на Пушкин в мазилото срещу насекоми и я притисна към парче хартия.

— Вече си член на Руския цирк, Клуни. Това е голяма чест.

Пипа загледа документа.

— Това диплома ли е? — попита едва чуто тя. Гласът ѝ трепереше от вълнение.

Слава се усмихна.

— Да! Диплома е!

Документът не изглеждаше особено официален за щата Тексас, но Пипа имаше трима свидетели, дори четири, ако се брои и Пушкин.

— Благодаря, господин Слотски! Благодаря от дъното на душата си. Няма ли да я подпишете? — след като той надраска нещо в левия ъгъл, тя скри парчето хартия в колана си. — Много ви благодаря!

— Много ви благодаря! — имитира я подигравателно Лулу.

Слава стана от масата.

— Упражнявайте каране на велосипед с едно колело. Отивам да търся Мици — и потъна в гората.

— Как си с велосипеда? — попита я Бенедикт.

— Никак.

Той я заведе зад фургона на Маша, където на стойка стояха подредени шест стари велосипеда с по едно колело.

— Подпри се с ръце на фургона и започни да въртиш педалите — всичко беше наред, докато не се отдели от фургона. — Дръж педалите точно под задника си. Ако започнеш да се навеждаш напред, върти по-бързо. Ако решиш, че ще паднеш, забави въртенето.

— Не може ли да сложим допълнителни колела за тренировка? — попита Пипа след десетото си падане. — Не искам още едно насинено око.

— Продължавай. Ще му хванеш чалъма.

Тя се завъртя край фургона и се блъсна в масата.

— Да си чувала за спирачки? — изкряска Лулу, вдигайки своите пръскащи цветя от тревата.

— А ти да си чувала за уста, пълна със зъбите ти?

— Спокойно, момичета — Вик предложи на Пипа ръката си. — Аз ще карам до теб.

Пипа въртеше педалите из поляната. Всеки път, когато се разклатеше, Вик я хващаше, но винаги и неизбежно в секс точка. Тя обаче не смееше да се оплаче, тъй като трябваше да приеме или това, или да се приземи на тревата по лице. Ако не друго, то помощта му я мотивира да се научи да кара колелото за рекордно кратък срок.

— Ето че го схвана. Сега опитай завъртане на деветдесет градуса.

Тримата ѝ се смееха при всяко падане. Пипа смяташе, че е натрошила всяка костичка в тялото си, когато отнякъде се появи Пушкин, вдигна я учтиво и я сложи на гърба си, като не спираше да върти педалите на своето колело.

— Благодаря ти, скъпи! — прошепна тя, като се притисна с цялото си тяло към меката козина на врата му.

Една сила, за която нямаше обяснение, ѝ внуши да се сгуши върху раменете на мечока. Чувстваше се фантастично! Беше толкова високо над земята ѝ вятърът вееше в косите ѝ! Дипломата беше в колана ѝ! Долавяйки полета на духа ѝ, Пушкин направи серия от удивителни пируети и завъртания, без нито веднъж да загуби центъра на тежестта или скъпоценния си товар. Пипа се заливаше от смях. Беше истинско удоволствие да се носи на гърба на Пушкин! Беше по хубаво от летящо килимче! Пушкин беше по-добър дори от Ланс!

През мъглата от еуфорията тя смътно дочу някакво бучене. Около кръста ѝ се уви дебел сив маркуч, изтръгна я от раменете на Пушкин и я вдигна още по-високо във въздуха. Ммм! Мици ме държи с хобота си, помисли си отвлечено Пипа. Тези бивни изглеждат много остри. Тя се отпусна, когато Мици я разтrese като парцалена кукла и нададе серия войнствени резове. Пипа видя как мобилният ѝ телефон лети сред дърветата. Клоните дращеа краката ѝ и скубеха косата ѝ, докато Мици буйстваше по хълма. Животното неочаквано спря рязко и разгъна хобота си. *Аз ще бъда първата Уокър, хвърлена*

от слон от скалата. Тази отвличена мисъл мина през ума ѝ, докато летеше във въздуха.

Тя запази присъствие на духа дотолкова, че да посрещне с крака удара с водата. Заби се като торпедо надолу, докато стигна тинестото дъно. Това я извади от бленуването, в което бе потънала: Пипа замаха диво с ръце, за да се изстреля нагоре, и пробви водната повърхност в мига, в който последният кислород в гърдите ѝ свърши.

— Аааааа!

— Аааааа! — извикаха в отговор дванадесет бойскауты в канута, ужасени от изригването на водата пред лодките им. Няколко от по-големите започнаха да размахват веслата си към Пипа, докато ръководителите им викаха:

— Седни веднага! Казах веднага!

— Това е русалка! Не я пускайте в кануто!

— Не! Това е педофил!

Едно весло я цапардоса по главата. Пипа видя звезди посред бял ден, не звезди — направо метеори. *Ще се удавя* — мина през ума ѝ, докато потъваше. *Но Теън ще разоре земята и ще накара някого да плати за това.* Тя усети цопване във водата, после чифт ръце я хванаха за кръста. Докосването бе почти толкова нежно, колкото докосването на Пушкин. *Благодаря за последното яздене,* помисли си Пипа и се остави на река Делауер да я погълне.

---

[1] Matchmaker — сватовница, match — кибрит. — Б.пр. ↑

[2] Фирма за куриерски услуги. — Б.р. ↑

[3] Героиня от приказката „Трите мечки и Златокоска“ от братя Грим. — Б.пр. ↑

[4] Героиня от романа „Полет над кукувиче гнездо“ от Кен Кейси. — Б.пр. ↑

Някой я целуваше страстно с прекрасен сладък дъх. Работата бе, че преди да я целуне запушваше носа ѝ. Когато мозъкът ѝ се проясни достатъчно, Пипа осъзна, че лежи върху твърди скали и ѝ правят изкуствено дишане уста в уста. Тя изчака да получи още една целувка, сетне се изкашля и отвори очи.

— Вижте, господин Флорес! — изпищя едно момче скаут. — Тя е жива!

Пипа седна. Дузина градски момчета я гледаха със страх и възхищение. Двамата възрастни ръководите ли също я гледаха със смесени чувства. От една страна, момичето беше разкошно, а от друга — всеки, който скача от скалите в река Делауер, е или друсан, или смахнат самоубиец. Те бяха извели момчетата на разходка с кану именно за да избегнат срещи с подобен тип боклуци.

— Ти пещерна жена ли си? — попита едно от момчетата.

— Не. Това е костюм — очите на Пипа потърсиха спасителя ѝ: мъж с примес на испанска кръв и страхотни устни. — Извинявайте. Нямах намерение да ви се натрапя по този начин.

Той бе почти разочарован, че тя дойде на себе си: да целува тази изпаднала в безсъзнание жена, за да я върне към живота, бе много по-въълнуващо, отколкото да целува собствената си съпруга. Спомняйки си, че трябва да бъде пример и модел за подражание на децата, господин Флорес скри похотта си под маската на възмущението.

— Съжалявате? Извинявате се? Та вие изпълнихте скока на смъртта право сред нашите канута! Не бих го нарекъл особено голяма загриженост за безопасността на другите. Да не говорим за вашата собствена безопасност — той се намръщи при вида на прогизналата козина на костюма ѝ. — И къде е спасителната ви жилетка?

— Нямах намерение да плувам — отговори като слабоумна тя.

— Добрият скаут планира нещата предварително — поучително се обърна господин Флорес към всички.

— Какво да планирам? Един слон ме хвърли от скалите — извика Пипа.

— Ха-ха! Истински слон? Много смешно!

— Никак даже не е смешно! — не се съгласи господин Флорес. Скаутите трябваше да казват винаги и само истината. — На първо място, Пенсилвания не е естествената среда, в която се въдят слонове. На второ място, слоните по принцип не използват хоботите си като прашки — той с мъка откъсна очите си от прекрасната шия на Пипа. — Какъв беше цветът на това животно, госпожо? Розов ли?

— Сив. Името ѝ е Мици. — *Какъв му беше проблемът на този?* — Хайде да я забравим, съгласни ли сте? Тя иска да ме убие от мига, в който ме видя за пръв път — Пипа потърка главата си, болеше я. Нямахме да се изненада, ако половината ѝ коса бе останала в гората и се развяваше по клоните на дърветата, когато докосна цицината в задната част на главата си, тя започна да пулсира. — Дали имате аспирин в комплекта за първа помощ? Четири или пет таблетки ще ми свършат работа.

Господин Флорес направи истинско представление, докато четеше инструкцията. Миналата нощ при лагерния огън бе изнесъл лекция на момчетата за вредата от пристрастяване към различни вредни вещества.

— Препоръчителната доза е две таблетки. Но сега можем да направим изключение, не се случва всеки ден да бъдете хвърлени в реката от слон на име Мици, нали?

— Благодаря — Пипа сдъвка пет хапчета и пи вода от предложената ѝ манерка. — Вие спасихте живота ми.

— Да правим по едно добро дело всеки ден. Това е нашият девиз. Нали, скаути?

— Тъй вярно, шефе!

— Името ми е Жерардо Флорес — представи се той, като стисна ръката ѝ. — А вие сте...

Трябваше ѝ един дълъг, подозрително дълъг момент, за да отговори.

— Уилма.

Господин Флорес я гледаше объркано и с опулени очи, докато Пипа потърси някаква хартия, тикната в колана ѝ, и я разгърна така тържествен, сякаш беше Магна Харта^[1].

— Дипломата ми! О, слава Богу, че е цяла!

Приличаше повече на използвана тоалетна хартия. Тази прекрасна Уилма определено беше смахната.

— Моите поздравления — рече господин Флорес. — Тя най-вероятно е плод на упорит труд, сигурен съм.

Какво трябваше да направи сега? Да я покани да се присъедини към тях? По-големите момчета вече бяха възбудени от вида на безкрайните ѝ крака и кожения бански костюм с разголени рамене. Дори шестгодишните хлапета бяха приковали очи в червената дантелка, която се подаваше под подгъва ѝ. Ако тази жена седнеше в кануто, никой повече нямаше да обръща внимание на птиците и дърветата, в това число и той самият.

— Сега, след като вече се чувствате по-добре, Уилма, може ли да ви заведем у вас?

За огромно негово изумление тя се хвърли в краката му.

— Моля ви, господин Флорес! Не ме връщайте обратно в цирка! — тя измъкна пари от корсажа си и ги натика в ръцете му. — Ето, вземете! С радост ще ви платя.

Нито едно от момчетата не бе виждало досега банкнота от сто долара, да не говорим за цели четири.

— Уха! Може ли да видим?

— Разбира се — въздъхна господин Флорес, като им ги подаде.

Той помогна на Уилма да се изправи на крака. Въпреки че много повече му харесваше тази полугола жена да лежи в краката му, нито времето, нито мястото бяха подходящи за подобни милости.

— Позволете ми да ви представя Отряд 35 — бойскаутите от Филадельфия. Ние пътуваме с канута до Делауер Уотър Гап^[2].

— Това би било идеално. Благодаря ви.

— Ще ви дам малко по-топли дрехи — това сигурно беше шега, тъй като температурата бе над 35 градуса. — Искам да кажа по-дълги.

Господин Флорес даде на Пипа шорти, риза и шапка от собствения си лагерен пакет. Когато тя отиде в гората да се преоблече, другият ръководител на скаутите го дръпна встрани.

— Дали идеята ти е добра, Жерардо? Не съм чувал мацки да падат от небето с четиристотин долара в джоба. Сигурно е обрала някоя бензиностанция.

— С тези дрехи? Видя ли насиненото ѝ око? А издраните крака? Мисля, че е избягала от някакво лошо място. Може би е била отвлечена.

— Съмнявам се. Не забеляза ли, че очевидно измисли името си?

— Уплашена е. Хайде, това е страхотен урок за момчетата как се помага на съгражданите ни, изпаднали в беда.

Особено когато съгражданката бе сексапилна блондинка.

— Тя едва ли си въобразява, че ще повярваме в тази история със слона, нали?

Думите още не бяха излезли от устата му, когато страховит рев накара кръвта му да замръзне. Момчетата се скупчиха, треперещи от страх: ревят прозвуча съвсем наблизо. Пипа изскочи от храстите с наполовина закопчана риза.

— Това е Мици! Тя идва за мен! Преследва ме!

— Момчета, бързо по лодките — издаде команда господин Флорес, стреснат от втори рев, още по-страшен по сила и по-отблизо.

— Не плачете! Скаутите не плачат. Скаутите са смели.

Пипа никак не спомагаше за решаване на ситуацията с хлипането си.

— Слоновете могат да плуват като риби, и имат остри зъби като на акула.

— Млъкни, Уилма! — господин Флорес поведе своите момчета към реката. — Само изглеждат такива.

Пипа сграбчи греблото на едно от по-високите момчета.

— Имате ли нещо против? Бях в отбора по гребане.

Тя се настани на задната седалка, изпълнена със сили от страха, който я тресеше, и започна яростно да гребе срещу силното течение. Смътно долавяше, че зад нея господин Флорес вика нещо за бързеи. Кануто бе захвърлено от бързото течение върху подводни скали, а момчетата викаха и вдигаха шум до бога.

— Дръжте се — викаше Пипа. — Ще се справим!

Те преминаха през малък водопад и попаднаха в серия от силни водовъртежи. По някакво чудо кануто не се обърна.

— Греби, греби, греби, греби! — викаше тя на момчето на предната седалка.

Нямаше нужда да му го повтаря: на всеки няколко секунди едно от по-малките хлапета поглеждаше назад през рамото си и крещеше:

— Виждам го! Слонът!

Това ги принуди да поддържат маниакална скорост. Чак след един завой на реката, Пипа се осмели да погледне назад. След нея се движеха още три канута, но от Мици нямаше никаква следа.

— Към брега, Уилма! — извика господин Флорес, гласът му бе почти прегракнал. — Натам!

Пипа насочи кануто и спря на пясъка.

— Браво! Страхотно гребане — похвали тя момчето на предната седалка, докато чакаха останалите да ги настигнат. — Ти беше страхотен.

В противоречие с нейната похвала първото нещо, което господин Флорес направи, бе да отиде до него и да му се скара:

— И ти наричаш това безопасно гребане, Санчо? Почти щеше да удавиш половината отряд.

— Преследваше ни слон-човекоядец! Какво трябваше да направя?

— А колкото до вас, Уилма, ако не бяхте жена, щях здравата да ви натупам.

Пипа наведе глава.

— Съжалявам, господин Флорес. Изпаднах в паника.

Той ѝ подаде четирите банкноти по сто долара.

— Надолу по пътя има мотели. Предлагам ви да отидете там и да се свържете... ами да се свържете с хората, с които искате да се свържете — със закъснение осъзна, че това не бе най-великият пример за милосърдие и помагане на изпаднали в беда. — Повече не можем да ви бъдем от помощ.

— Вие направихте достатъчно — Пипа тръгна към магистралата, сетне се обърна и видя как дванадесет момчета и двама мъже я гледат с различна степен на объркване.

— Благодаря ви, че ме спасихте. Никога няма да забравя това.

— Добре ли сте? — извика най-малкото момче.

— Ще се оправя.

Тя отдаде почест и продължи да върви. „Излез така величествено, както си влязла“ — винаги казваше Теън. Увереността ѝ обаче се изпари, когато се качи на пътя. Ами ако Слава имаше пикап в движение и вече бе предприел преследване, търсене и спасителна акция? Ами ако Мици бе само на няколко крачки, готова да я нападне?

Ако беше така, значи беше време за стоп. „В щата Тексас стопът е забранен“ — сякаш чу офицер Пиърс.

Пипа вдигна палец. Третата кола спря. Шофьорът, затлъстяла жена на нейната възраст, пътуваше до Башкил. Пипа нямаше никаква представа къде е това, но каза:

— Идеално.

Една касета за самопомощ се въртеше в касетофона. „Помнете, че само вие можете да се погрижите за вашия живот.“ Меден мъжки глас уверяваше хората с по-малко дух и кураж. „Помнете, че само...“

Жената спря касетата и ѝ предложи половин кесия чипс.

— Не трябва да ям, но съм нервна.

— Защо? — Пипа си взе шест кръгчета. Те бяха приятна и вкусна промяна след храната на Маша.

— Отивам на сватба. Приятели от гимназията — тя започна да плаче. — Защо въобще се съгласих? Ще бъде толкова унижително. Там е роклята ми на шаферка. Едва се побирам в нея.

На задната седалка лежеше някакво розово чудовище в найлонова торба.

— Красива е.

— Копирахме модела от сватбата в Тексас. Нали се сещате, онази дето се провали — въпреки липсата на потвърждение жената продължи: — Ако аз бях шаферка в онова шоу на ужасите, щях да ги съдя.

Пипа преглътна с мъка половината бисквита, която заседна в гърлото ѝ.

— Сигурна съм, че някои са го направили.

— Добре поне, че майката е в затвора.

Другата половина от кръгчето опръска предното табло.

— В затвора ли? Защо? За какво?

— За създаване на безредици. Сбила се с някакъв човек на име Уит.

Пипа се насили да остане спокойна.

— Мислех, че е на почивка в Каламацу.

— И въпросният Уит също бил там. Счупила му носа. Съдията я пуснал под гаранция от един милион, защото това бил третият ѝ инцидент за една седмица.

— Третият? — Пипа едва произнесе сричките.

— Първият с някаква корейска масажистка. Вторият с майката на младоженеца. На стълбите на съда в Далас! Представяте ли си?

— Абсолютно.

Браво, мамо! Добра работа. Поздравявам те.

— Това станало, след като потопила едно мазерати в плувен басейн. При това била покрита с шоколад.

— Беше кал, а не шоколад. И не тя шофираше — Пипа се почувства зле, понеже някаква си торба със свинска мас от Пенсилвания знаеше повече за премеждията на майка ѝ от нея самата.

— Колко далеч е Башкил?

— Още петнайсет километра. Добре ли сте?

— Нямам търпение да стигна.

Жената отново пусна касетата. Пипа издържа проповедта за самопомощ, която бе толкова безумна и глупава, че дори разказвачът се кикотеше. Междувременно жената унищожи остатъка от чипса и отвори нов пакет. Пипа простена наум, когато подминаха огромен билборд: „Добре дошли в Башкил, столицата на младоженците в Поконос!“

Колата зави към паркинга на някакъв лепкав хотел.

— Ами ето, пристигнахме — обяви жената.

— Благодаря за возенето. Надявам се, че вие ще хванете букета — Пипа тръгна по шосе 209 и влезе в първия вертеп, който не рекламираше вана във формата на сърце. Тя подаде двеста долара.

— Бих искала стая за тази вечер.

Чиновникът, явно бивш скаут, се намръщи, защото тази жена оскверняваше униформата.

— Бихте ли ми показали два документа за идентификация?

Разбира се, само че те не съвпадаха. Пипа се върна на магистралата. Най-сетне намери подслон в един нощен приют за бездомници, стопанисван от строги индианци. Те взеха нейните двеста долара и я предупредиха да не пуши в леглото. Стаичката на Пипа бе малко по-голяма от матрака, който бе разположен в нея. Веднага след като се настани, тя грабна телефона. Истинско чудо бе, че имаше сигнал.

— Обажда се Пипа Уокър. Свържете ме с Шелдън. Спешно е. Чух ужасни неща за майка ми.

Личната секретарка на Шелдън Гуендолин-Сю отвърна:

— Опасявам се, че адвокат Еделщайн не може да дойде на телефона. Той е в болница.

— Господи! Нима Теън е счупила и неговия нос?

— Не. Получи бомба по пощата. Беше маскирана като запалка за цигари.

Пипа почти щеше да припадне. Това беше онзи Мачмейс, който лично му бе изпратила!

— Добре ли е?

— Прекалено рано е да се каже. Веждите и косъмчетата в носа му направо са отписани.

Пипа помръкна: страшните вежди на Шелдън бяха неговата гордост и радост.

— Кой би могъл да направи това? — попита най-невинно тя.

— Не казва.

— В коя болница е? Искам да му изпратя цветя.

Гуендолин-Сю си пое дълбоко въздух.

— Адвокат Еделщайн изрично ми нареди да ви кажа — сега ще цитирам думите му: „Да не комуникира с мен по никакъв начин, под никаква форма, вид, образ, докато изгарящото ме желание да я обеся не премине в обикновеното желание да отреже краката ѝ до коленете.“

— Какво значи това? — проплака Пипа.

— Бих се осмелила да предположа, че е много ядосан, скъпа.

— Почакайте! Аз имам диплома.

— Защо не си вземете малко ваканция, докато той се почувства достатъчно добре да контактува с вас?

— Ще изпратя дипломата си за потвърждение. И няма да мърдам оттук, докато той не ми се обади.

Пипа продиктува номера на килерчето си на Гуендолин-Сю.

— Майка ми наистина ли е в затвора?

— Моля ви, Пипа! Оставете хората на мира!

Телефонът замря.

Пипа прекара две нещастни седмици в килерчето в очакване Шелдън да се обади. След скока в Делауер дебитната карта на Чипа Флошовиц отказа да работи. Тъй като се страхуваше да припари навън, да не би Мици все още да броди наоколо и да я търси, тя живееше на консерви равиоли, зърнени закуски и увехнали плодове от удобния магазин от другата страна на улицата. Носеше униформата на

бойскаут, която придобиваше все по-окаян вид или своя костюм на Уилма Флинтстоун. Убиваше времето, като гледаше по кабела филми от Боливуд. Преследваше я мисълта за Теън, която май се блъскаше като топка в стена от нещастие към нещастие, от неудача към неудача... точно като нея самата. Преследвана от еротични фантазии, свързани с Кол, Пипа направи списък на своите приятели от осемгодишна възраст. Списъкът бе не само къс, но и отчайващо, обезкуражаващо празен... Точно като нея самата. Ланс бе далеч по-материален от всички преди него. Трябваше, да се омъжи за него. Това щеше да прилича на един напълно поносим манастир: тя щеше да прекара цялата година в разопаковане на сватбените подаръци и в края на годината щеше да се разведе, но все още щеше да бъде Уокър. На ръба на истерията, готова да пици и руши, Пипа смачка списъка и го хвърли срещу телевизора. Беше толкова депресирана, че дори не мислеше за начините, по който би могла да изхарчи един милиард долара. Какво падение!

Понеже не можеше повече да стои и да чака, тя се обади в офиса на Шелдън. Той все още не беше се върнал на работа.

— Получихте ли дипломата ми?

— Получихме писмо, доставката, на което трябваше да бъде платена от получателя — отвърна строго Гуендолин-Сю. — Адвокат Еделщайн остави изрични нареждания да не отваряме нищо, изпратено от вас.

— За Бога, не е бомба! Това е моята диплома. Много е важно да я отворите! Последните ми петдесет долара са на привършване. Моля ви, не издържам повече! — това с нищо не промени положението. — Ако нещо се случи с мен, няма да имам друг избор, освен да ви съдя. Да знаете, наистина ще ви съдя!

Дълго време не последва отговор.

— Отворих плика — информира я най-накрая секретарката на Шелдън. — Сега отварям хартията, която е вътре.

Пипа чака още един век.

— Е? Какво виждате?

— Едно голямо кафяво петно — тонът стана обвинителен. — Което мирише на фъшкии.

— Това е отпечатък от лапата на Пушкин. Официалният печат на училището. Онова, което мирише, е мазило срещу комари и други

насекоми, използвано за мастило. Много ефективно мазило, бих добавила — Пипа усещаше, че въобще не ѝ вярват. — Сигурно виждате подписа на Слава Слотски в долния край на листа. Той е най-уважаваният клоун в историята на цирка. Само подписът му струва хиляди долари.

— Виждам една размазана стоножка в долния край на хартията. Мъртва.

— Ще ви обясня — дипломата по погрешка падна в река Делауер. Ако я занесете на експерт, сигурна съм, че види подписа.

— Експерт или не, ще трябва да стане истинско чудо, за да убедим, който и да е съдия, че тук има нещо повече от черва на стоножка.

— Значи искате да кажете, че няма да мине? — гласът на Пипа трепереше. — Давам ви честната си дума, дипломата е автентична. Да знаете колко съм изстрадала заради нея! Имам трима свидетели.

Гуендолин-Сю изгърва едно проклятие, тъй като пръстите ѝ започнаха да я сърбят от допира с мократа, вероятно бъкаща от бактерии хартия. Първо експлозивни, сега мръсотии и бактерии. Какво ще е следващото?

— Пипа, вие се нуждаете от професионална помощ.

— Проумяхте ли най-сетне? Нали точно затова се обаждам на Шелдън!

— Нямам предвид правна помощ.

— Да не смятате, че съм луда? — възмути се Пипа. — Ще ви откъсна главата!

— Сега вече говорите също като майка си.

Това охлади страстите ѝ.

— Тя излезе ли от затвора?

— Не беше евтино, но вече е на свобода.

— Къде е? — никакъв отговор. — Моля ви, кажете ми. Няма да се свържа с нея. Просто искам да знам къде е, за да се тревожа по-пълноценно.

Гуендолин-Сю въздъхна. Тези две жени бяха истинска напасть. Ако Ансън Уокър беше жив, щеше да заключи внучка си и снаха си в бараката за дърва преди адвокатът да пристъпи към изпълнение на завещанието.

— Пътува със своя приятелка от колежа. Това е всичко, което мога да кажа.

— О, не! Не и с онази ужасна Дъси Деймън! — тишината бе потвърждение на съмнението ѝ. — Предайте поздравите ми на Шелдън. Ще се обадя, когато се запиша в някое друго училище. Това ще бъде много скоро, защото аз наистина съм без пари.

Гуендолин-Сю се опита да не се разсмее. Когато хора като Пипа казваха, че нямат пари, това обикновено означаваше, че са останали с последните си петдесет хиляди долара.

— Дръжте ни в течение — рече ехидно тя и затвори.

Доста време Пипа наблюдава една муха, която пълзеше около единствения прозорец с мрежа в стаята. Преди няколко дни мухата беше пълна с енергия и ярост, блъскаше се в мрежата, защото беше сигурна, че може да намери начин да излезе. Сега бе изпаднала в летаргия — нито бръмчеше, нито се бореше за живота си. Просто пълзеше по мрежата и бе лесна цел за всеки с „мухобойка“. Скоро крилата ѝ нямаше да могат да я вдигнат от прага. На следващия ден щеше да бъде мъртва. Пипа я разбираше отлично.

Ти не си жертва.

Да, обаче съм много близо.

Не оставяй нищо на съдбата, твоята сродна душа те очаква...

Аха, правилно. Надявам се, че си обядвала много приятно с него.

Трябва да страдаш за изкуството...

Страдах достатъчно и Пушкин ми липсва.

Пипа мрачно помириша шишенцето с парфюм. Тъй като беше останало съвсем малко, тя не смееше вече да го използва. Някъде около полунощ прекоси улицата до магазина, за да си купи консерва равиоли. Докато отброяваше един долар тридесет и девет цента, касиерката я попита:

— Искате ли лотариен билет? Печалбата е сто и тридесет милиона.

Пипа се разсмя дрезгаво. Какъв парадокс! Шансът да спечели от лотарията бяха далеч по-големи от шанса да получи диплома. Тя вдигна една телефонна карта от пода.

— Вземете, някой е изтървал това.

— Който губи — плаче, който намира — скача. Обадете се на майка си — като видя лицето ѝ, касиерката се поправи. — Тогава на

гаджето — гримасата стана още по-страшна. — Добре де, на приятелка.

— Аз нямам приятели.

— Неслучайно намерихте тази карта. До входа има телефон — бедното дете бе изяло целия рафт с консерви от равиоли и с всеки изминал ден изглеждаше все по-отчаяно и нещастно. — Вдигнете телефона, чухте ли ме! Сигурно някой се тревожи за вас.

Пипа пхна картата и набра номера на Джини — един от малкото, които знаеше наизуст. Отговори ѝ телефонен секретар.

— Здравей. Все още ли си в Коста Рика? Аз съм... — тя погледна зацапаните неоновы букви отсреща. — ... в „Тадж Махал Кебинс“, в Башкил, Пенсилвания. Обади ми се, ако искаш — почти бе затворила телефона, когато се сети за новото си име. — О! Търси Лотос Поло — успя да каже преди импулсите в картата да свършат.

— Ето на. Чувствате се по-добре, нали? — попита касиерката.

— Безкрайно по-добре — Пипа излезе и се огледа на всички страни за слон. Сетне се втурна, прекоси улицата и се скри обратно в килерчето си.

След като мухата умря, единствената ѝ компания останаха термитите, които гризяха стената зад главата ѝ и почти празното шишенце парфюм. Между натрапчиво повтарящите се кошмари за Пушкин, който плаче за сън, когато беше будна, Пипа стана болезнено привързана към синината на окото си; както мухата и нейните амбиции, синката започна неумолимо да избелява. Вече бе почти изчезнала, когато телефонът иззвъня.

— Лотос Поло значи — прозвуча гласът на Джини през силен смях. — Май наистина си стигнала дъното на варела.

Когато се регистрира в „Тадж Махал Кебинс“, жената на собственика гледаше мач по поло. Зад нея имаше статуя с десет ръце в поза лотос.

— Това бе най-доброто, което можах да измисля за част от секундата. В Далас ли си?

— Не, в Аспен. Няма какво да правя в Тексас. Без кола.

— Съжалявам. Не трябваше да давам на майка ми да кара.

— Няма значение. Скоро ще имам друга. Е, разкажи какво става с теб?

Само след три изречения драматичният разказ на Пипа за последните седмици се изроди в такава несвързана, раздирана от хлипания и ридания история, че Джини истински се уплаши дали приятелката ѝ не е загубила разума си. Не можеше да повярва, че Пипа Уокър, независимо колко е отчаяна, ще спи някъде за осемнадесет долара на вечер.

— Имам идея — прекъсна я тя, когато Пипа започна да халюцинира за някакви подивели слонове и бойскауты. — Защо не дойдеш в Аспен? Да влезеш пак в обръщение.

— Ти май не разбираш! Разорена съм — проплака Пипа. — Теян ме лиши от наследство. Трябва да ходя на училище, за да получавам джобни пари от наследството на дядо. Няма да бъда напълно независима, преди да се дипломирам.

— Хей! Сетих се нещо! Тук, малко по-надолу по улицата има училище, което ще бъде просто идеално за теб.

— Какво училище? — попита подозрително Пипа.

— Училище за управление на домакинството „Маунтбатън-Савой“.

— Седрик не дойде ли точно оттам? Онзи глупав сватбен организатор, който замести Уит?

— Помисли си все пак. Вече знаеш как да правиш чай и да биеш звънеца за вечеря. Ще минеш като вихър през него. Ще го завършиш от раз.

— Колко време продължава курсът?

— Май две седмици. Все едно си на ваканция. Аз ще се погрижа за самолетния билет и таксата ти. Ще ми върнеш парите, когато вземеш в ръчичките си скъпоценната диплома.

— Ти будалкаш ли се с мен? — извика Пипа.

— Въобще не! Вдигай си задника и пристигай! Трябва ти сериозно възстановяване.

На другия ден Лотос Поло получи по „Федекс“ кутия, съдържаща две хиляди долара, няколко шоколада „Шмид“, спортен костюм „Найк“ и книга. Тя повика такси и напусна Тадж Махал Кебинс.

[1] Великата харта на свободите, подписана от крал Джон в Англия прав 1216 г. — Б.пр. ↑

[2] — Национален парк — планина близо до границата с Ню Джърси, където река Делауер минава през големия водораздел на Апалачите. — Б.пр. ↑

Джини Ортлип обиколи терминала „Пристигащи“ няколко пъти с чисто новото си беемве, оглеждайки се за хубава блондинка с червен спортен екип. Беше сигурна, че самолетът на Пипа е пристигнал преди двадесет минути. Повечето от пътниците вече се пръскаха и тя започна да се тревожи: при последния им телефонен разговор старата ѝ приятелка не говореше особено свързано. Очевидно седмиците, преживени като беглец, бяха размътили разум ѝ. Теън бе засилила лудостта, като я бе лишила от наследство. Сега Пипа се опитваше да утвърди съществуването си с някакво безсмислено търсене на диплома.

При третото минаване покрай терминала нещо, което приличаше повече на Йети, отвори със замах вратата и скочи в колата.

— Уф! Най-сетне! Да се махаме оттук!

Някаква висока шапка от груба козина от як скриваше главата на пришълеца и по-голяма част от лицето му. Огромните очила бяха специално предназначени за случаите след операция на перде. Дългото до земята палто на швейцарската гвардия скриваше екипа „Найк“. Онова, което всъщност обърка Джини, бяха фалшивите мустаци.

— Пипа? Ти ли си?

— Аз съм Лотос.

— Къде е багажът ти?

— На гърба ми — Пипа свали шапката. — Имам чувството, че мозъкът ми се свари.

Джини гледаше косата ѝ. Макар и пропита от пот, цветът ѝ бе няколко нюанса по-жълт от цвета на чисто нов тромпет.

— Много хитро.

— Не беше нарочно.

— През цялото време ли носи тази шапка в самолета?

— Ако щеш вярвай — да.

Аспен бе едно от любимите места на Теън. Пипа отлепи мустациите и ги пхна в пепелника.

— Все още не мога да повярвам, че прекарах последните две седмици в един килер за меден месец в Башкил.

— Не се учудвам, че си изпаднала в делириум — Джини отвори прозореца, опитвайки се да прогони упоритата миризма на як. — Откъде взе това палто?

— От един магазин на флота във Филадельфия. Никой в самолета не ме разпозна. Всъщност човекът, който седеше до мен, помоли да си смени мястото.

Джини потупа Пипа по коляното.

— Все още си много разгневена.

— И ти щеше да бъдеш! Аз съм сираче. За главата ми е обявена награда от петдесет хиляди долара. Нали няма да ме предадеш?

— Скъпа, смятам да те развличам. Пазаруване. Ски. Купони.

Пипа нямаше никакво желание за подобни неща.

— Как беше в Коста Рика? Видя ли някое кинкажу?

— Видях хиляди. И направих страхотни филми — Джини излезе на магистрала 82. — След джунглата бях зажадняла за сняг, така че отидох в Италианските Алпи да взема няколко урока от Алберто Томба.

— Той е страхотно парче.

— Ужасно си права. Това ме вдъхнови да дойда тук и да потренирам — семейството на Джини имаше къща в Старууд. — Обичам Аспен през юли. По склоновете има повече място. А и в клубовете също.

— Аз наистина трябва да завърша това училище и да взема диплома! — колко пъти трябваше да го повтаря. — Мисълта за срещи със скиори безделници и арабски принцове няма да ми помогне.

— Ясно. Значи има някой друг — тишина. — Има ли?

— Щом настояваш, да. Казва се Пушкин.

Джини си помисли, че Пипа се шегува.

— Защо не дадеш интервю в най-гледаното време? Разкажи своята версия за събитията и оправи живота си.

— Нищо няма да излезе — Пипа си спомни думите на офицер Пиърс. — Аз съм много лоша лъжкия.

— Господи! Нима Теън не те е научила на нищо? Извинявай, шегата бе неуместна — за миг Джини си помисли, че Пипа ще я удари. — Мислех, че раздялата ще ти се отрази добре.

— Чела ли си поне един вестник през последния месец? — прекъсна я Пипа. — Раздялата бе най-лошото нещо, което можехме да направим. Майка ми се люшка между затвор, санаториум и ръкопашен бой от деня, в който прекъснах сватбата. Един бог знае какво е намислила сега с онази своя приятелка Дъси.

— Успокой се, Пипа! Това не е твой проблем. Теън е възрастен човек. И много разглезен. Иска всичко да става така, както тя пожелае, от деня, в който се е родила. Не е развила у себе си механизъм за справяне с несполуките и бедите.

Механизмът на Пипа за справяне с бедите не бе нито по-добър, нито по-развит. Когато колата се понесе по Мейн Стрийт, Джини се обади по телефона.

— Оливия, здравей. В четири става ли? Чудесно — и затвори. — Не можеш да ходиш на училище като барманка от Тълса. Не може да носиш и тази шапка от як.

— Униформата на бойскаут ще свърши ли работа?

Джини спря пред един фризьорски салон.

— Стъпка първа — ще те направим брюнетка. Училището е за домашни прислужници, помниш ли? Остави това палто в колата.

Вътре тя представи Пипа на Кендра — тумбеста фризьорка с могъщо ръкостискане.

— Това е моята скъпа приятелка Лотос. Жълтото трябва да изчезне.

Кендра прекара пръстите си през косата ѝ.

— Ама тук липсват цели кичури!

— Загубих ги в гората. Останаха по клоните, докато летях.

— Трябва да подрежа крайчетата.

— Пак ли? — Пипа се огледа из салона. Късото подстригване изглежда бе всеобщо увлечение. — Добре, карай да върви.

Джини отиде да пазарува, докато Кендра кълцаше по главата на Пипа, като не спираше да говори за условията за ски. Косата ѝ стана доста по-кафява и доста по-къса, отколкото ѝ харесваше.

— Ще ми духа — изкоментира тя, като потърка оголения си врат.

— Ще носите поло яка.

Джини се върна с кутии, в които имаше с костюм с панталони и обувки.

— Изглеждаш възхитително. Като малкия лорд Фаунтлерой.

Намусена, Пипа порови из най-малката торбичка, търсейки блясък за устни и сенки за очи.

— Това ли е всичко?

— Камериерките не носят грим. Върви се преоблечи.

Макар да се бе превърнала в тъжна брюнетка, облечена в унисекс костюм, Пипа пак караше главите на хората да се обръщат след нея.

— Никой няма да ме разпознае тук, нали? — попита нервно тя.

— Никой. Престани да бъдеш параноичка — Джини я заведе в едно кафене за обяд и я остави несвързано да ѝ разкаже за някаква полска игра на покер. Когато пристигна десертът, Джини сложи на масата малка кадифена торбичка. — Забравила си това у нас.

Пипа гледаше диамантените си обици, огърлицата на баба си, шнолата на Розамънд и часовника си „Патек Филип“. Те не приличаха на бижута, а на доказателства, събрани на мястото на престъпление.

— Винаги можеш да ги заложеш — Джини хвърли четиридесет долара на масата и изведе Пипа навън. — А сега чуй клюките. Оливия е от Колумбия. Омъжила се за някакъв наркобарон и е в процес на гаден развод. Карат се кой да вземе кучетата — тя пое по улица „Гробищна“ нагоре по хълма и спря в една сляпа уличка, в края на която се извисяваше колосална постройка с претенцията да мине за дървена колиба. Тежки ратанови столове бяха подредени на предната веранда с колони, в случай че гостите искаха да седнат навън и да се наслаждават на гледката на величествените планини. Джини уверено вдигна желязното чукче на вратата. — Просто слушай какво говоря и правя. Ти си моята икономка, която ще мине един опреснителен курс — вратата се отвори. — Здравейте, сеньора.

— Добър ден, госпожице Ортлип. Добре дошла, Лотос. Аз съм Оливия Виларубия-Тъстълбъри, директор на училището за управление на домакинството „Маунтбатън-Савой“ — Пипа бе приета в огромната прегръдка на една бомба с гарвановочерна коса, бореща се да свали онези последни пет килограма веднъж завинаги. Тъй като се опитваше да си вдъхне кураж във всекидневната битка с желанието да си хапва, която към залез-слънце обикновено завършваше с провал, Оливия носеше черен панталон и черен кашмирен пуловер, които вероятно, са ѝ били по мярка по време на медения ѝ месец. Прическата ѝ бе висок лакиран кок, а веждите ѝ бяха подчертани плътно с дебел молив като макадам.

— Спокойно, Рийд! Тихо, Бъртън! — смъмри тя два бели пудела с размерите на чаени чашки, които яростно лаеха в краката ѝ.

Пипа и Джини я последваха в стая, наблъскана с толкова много мебели, че само миниатюрните пудели можеха да се движат в права посока. Седнаха, но мобилният телефон на Оливия изсвири един канкан.

— Извинете, това е моят частен детектив — усмивката ѝ повехна. — Няма нищо в сейфа? Подслушвайте телефона му, проследете колата му и намерете тези сертификати. Или ми върнете всеки цент, който ви платих, плюс лихвите — тя затвори. — Бившият ми съпруг избяга обратно в Колумбия с всичките ни авоари. Слава на Бога, че имам това училище! — докато се настаняваше до Пипа, още две чаени чашки скочиха при нея. Тези бяха черни. — Вилероа! Бош! Елате, милинките ми! — Оливия взе и четирите кучета в скута си и разклати малко звънче, като се вторачи в новата си ученичка.

— Разбрах, че през последните три години се грижиш за домакинството на госпожица Ортлип.

Пипа се опита да не се разсмее. Джини уж ровеше за носна кърпичка.

— Точно така, мадам.

— Къде си получила първоначалното си обучение?

Четирите кученца в скута на Оливия подсказаха идеята на Пипа.

— В „Ecole des Chienes Domicilies“^[1], Швейцария.

— Не съм чувала за това училище.

Че как щеше да чуе! То беше за санбернари. Теън бе прекарала месеци наред да говори по телефона с треньора в училището, преди да реши да си вземе френски булдог.

— Много е скъпо.

— Сигурна съм. Първата ти работа след завършването при госпожица Ортлип ли беше?

— Не — прекъсна я Джини. — Откраднах я от Глория фон Тун и Таксис.

— Така ли! Хареса ли ти при Глория?

Две от пуделчетата се преместиха в скута на Пипа и като се изправиха на задните си крачета, се опитаха да сучат мляко от копчетата ѝ. Тя погали главичките им, като не откъсваше очи от Оливия.

— Нямам право да обсъждам подобни въпроси.

— Браво! Дискретността е душата на обслужването. Я виж, моите малки кученца те харесаха — диамантените пръстени на Оливия се чукнаха, докато избираше четири карамелени бисквити от една сребърна табла. Тя ги пусна една по една в устите на пуделчетата, когато в стаята влезе млада жена със сребърен поднос. Гънките на престилката ѝ, ако някой ги изглади, щяха да застелят пътя от Аспен до Денвър. Униформата и шапката ѝ бяха яркорозови.

— Това е Бренда — представи им я Оливия. — Тя работи за семейство Пит от Кълъмбъс. Те притежават един от най-големите концерни за пясък и чакъл в страната. Можеш да сервираш чая, Бренда — Оливия наблюдаваше в пълно мълчание как Бренда пълни трите чаши. — Какво беше сбъркано при това сервиране, Лотос?

Сбъркано ли? Пипа загледа подноса.

— Струва ми се, че в първата чаша има сантиметър чай повече — очевидно от нея се очакваше още една забележка, затова продължи. — Парата се вдига безразборно, случайно. Ако чаят се налее откъм лявата страна на дръжката и се създаде въртене по посока на часовниковата стрелка, ще се получи идеален облак от пара, който ще се издига като дух от центъра на чашата.

— Отлично, Лотос! Очевидно в Швейцария си получила първокласно образование.

Пипа успя да скалъпи една извинителна усмивка към Бренда, която я гледаше убийствено.

— Върви в кухнята и се упражнявай да наливаш чай по посока на часовниковата стрелка, Бренда — нареди Оливия. След като разбърка купчинката захар в чашата си, отнякъде се появиха още два пудела. Те бяха кафяви.

— Суб и Зиро! Лоши момчета — Оливия добави и тях към гърчещата се топка в скута ѝ.

— Защо Лотос е тук, госпожице Ортлип?

— Тя е изключително добра, но се нуждае от повече финес при бърсането на прах от антики и колосването на яки. Също и повече въображение при провеждането на ритуали за отпускане в банята. Бих казала, че един пълен опреснителен курс ще бъде достатъчен и подходящ, но накрая бих искала да видя диплома върху пергамент,

подходяща да бъде поставена в рамка. Мисля, че размер четирийсет на шейсет ще бъде напълно задоволителен.

— Колко време според вас ще продължи този опреснителен курс, сеньора Виларубия-Тъстълбъри? — попита нервно Пипа.

В джоба на Оливия лежеше чек за осем хиляди долара, подписан от Джини. Тя отчаяно се нуждаеше от още два подобни чека, за да финансира своята паравоенна разводна война.

— Това ще зависи от вашия напредък. Може да се наложи един период на практика в края на курсовата ви работа — по този начин Оливия щеше да има основание да поиска от Джини и временната курсистка да платят за още една допълнителна седмица. — Предполагам, че Лотос ще живее тук?

— Предпочитам да остане при мен. Понякога се нуждая от масаж на краката посред нощ.

— Сигурна ли сте? Часовете започват в шест сутринта — Оливия игнорира малкия Бош, чиито усилия да прогризе дупка в кашмирения ѝ пуловер най-накрая се увенчаха с успех.

— Лотос ще остане с мен — твърдо повтори Джини.

— Както желаете — телефонът на Оливия изсвири темата на Тореадора от „Кармен“. — Ще можете ли да намерите пътя, утре рано сутринта, Лотос? Не, той няма да вземе кучетата — излая в слушалката тя. — Нито една лапа! Не ме молете повече.

— И ти съжаляваш, че не се омъжи за Ланс? — попита я Джини, когато излязоха навън. — След шест месеца щеше да се пазариш също като Оливия.

— Може би — въздъхна Пипа. — А може би не.

— Ще се радваш да чуеш, че сватбата ти вече не е на първите страници. Всяко чудо за три дни. Без изявления от теб, Ланс или майка ти цялото фиаско потъна под водата.

— Какъв хубав начин за уреждане на нещата!

— След шест месеца ще бъдеш напълно реабилитирана. Виж О. Джей Симпсън и Тед Кенеди.

— Само ако Теън има толкова къса памет.

— Ще ѝ мине. Ти я направи безсмъртна. Преди сватбата тя беше просто светска дама от добър род в Далас. Сега е тексаска легенда — Джини прекоси Роаринг Форк ривър и се отпрати към планината от

другата страна. — Хайде повече да не говорим за това. Просто трябва да забравиш.

Но щеше да ѝ трябва истински късмет. Пипа свали прозореца и вдъхна чистия планински въздух.

— Започвам да чувствам леки трепети на слаба надежда.

Джини зави към огромна мамутоподобна къща и три пристройки със забележително живописен изглед към Скалистите планини. Семейство Ортлип я използваша най-много два уикенда в годината. След като издуха няколко милиона, за да я обзаведе, майката на Джини загуби интерес към нея.

— Искаш ли да видиш моите филми за кинкажу! Хладилникът е пълен с шампанско „Кристал“.

— Идеално!

Пипа взе душ и се преоблече в пижама с маскировъчна шарка — любимите домашни дрехи на Джини. През големите като на катедрала прозорци късното следобедно слънце позлатяваше снежните върхове. Всичко изглеждаше невероятно спокойно и вечно.

Долу в камината пукаха дънери. Джини бе сложила поднос с тапас.

— Пфу! Какъв е този аромат?

— Парфюмът на Теън. Временно взех назаем твоя флакон.

— Задръж го — Джини вдигна чашата си. — За Лотос. За Аспен. За твоята диплома!

Те се настаниха удобно на кушетката, за да гледат безкрайните записи от Коста Рика и да чуят новините от Далас. С всеки изминал час и всяка чаша шампанско, провалът от несъстоялата се сватба на Пипа им изглеждаше все по-комичен. Изглежда две от шаферките все пак бяха успели да оплетат в мрежите си и да измъкнат годежни пръстени от двама шафери; Уит Макой бе организатор и на двете сватби, което вероятно беше причината Теън да го просне в Каламацу. Пипа дори бе започнала да се смее за процеса на Розамънд, когато на вратата се позвъни.

Джини остави чашата.

— Кой ли ще е, по дяволите?

Ужасно предчувствие накара Пипа да погледне през прозореца. Тя почти очакваше да види Мици отвън да натиска звънеца с хобота

си. Онова, което видя, бе точно толкова отчайващо и ужасно: зелен фолксваген.

— Това е човекът, който почти ни изхвърли от пътя, когато ходех в училището за шофьори — прошепна тя, обзета от паника, и се свлече на пода. — Сигурно е проследил номерата на твоя лексус.

Джини ѝ подаде ключовете от беемвето.

— Ще го покана да влезе. Докато пека задника му на бавен огън, ти иди при Оливия.

Навън Пипа можеше да види облачето от дъха си: след залез-слънце температурите падаха под нулата. Тихичко, като крадец, тя се промъкна покрай къщата. След като чу предната врата да се тряска, се метна в беемвето и му изкара душата, препускайки бясно надолу по хълма, като само по някакво чудо налучка в тъмнината пътя към Оливия. Почука толкова силно с желязното чукче на вратата, че портата се разтърси.

— Идвам! — Оливия тъкмо отваряше кутия кучешки бисквити. Трохите бяха полепнали по високата яка на блузата ѝ като пърхот.

— Лотос? Каква изненада!

Двата черни пудела Валероа и Бош започнаха весело да ръфат камуфлажните гащи на Пипа.

— Ако нямате нищо против, ще остана тук тази нощ. Не искам да закъснявам утре за урока.

— Очарована съм — още триста долара в джоба ѝ! Оливия затвори вратата.

— Готова си да си лягаш ли, скъпа? Облечена си с пижама — тя не коментира парфюма ѝ, който можеше да нокаутира цяла опера.

— О, не! Това е домашната униформа на госпожица Ортлип — Пипа забеляза как Оливия се мръщи при вида на рунтавите ѝ чехли.

— Чехлите не драскат подовите от грузински мрамор.

— А тази ужасна войнишка шапка?

Пипа я свали.

— Главата ми се е простудила.

— Много добре. Да слезем долу. Тъкмо приключваме вечерния урок.

Оливия заведе Пипа в едно просторно перално помещение, където четирима курсисти гладеха вестници. Като плесна с ръце, Оливия обяви:

— Позволете да ви представя вашата нова колежка Лотос Поло — лична камериерка на Вирджиния Ортлип, наследница на богатството на даласки петролни магнати и известна изследователка на дивата природа, с къщи в Далас, Аспен и Манхатън.

Оливия заведе Пипа при първата гладачка.

— Днес следобед се срещна с Бренда. Както може би си спомняш, нейният работодател Пит притежава международна империя за пясък и чакъл — прекалено заета да глади гънките, Бренда дори не вдигна поглед. Оливия продължи към следващата дъска за гладене.

— Това е Корнелиус. Той работи за Ралф и Брандо, известни модни дизайнери с къщи в Палм Спрингс, Палм бийч и Провинстаун.

— И Ибиса — едно момче, очевидно хомосексуалист, облечено в бяла коприна от главата до петите, й протегна ръка. — Камуфлажната шарка вече не е на мода.

— Това е нашият скъп Логан — продължи Оливия, усмихвайки се на един дребен красив индонезиец, облечен в бледооранжев смокинг. — Личен камериер на Биф Делани, трилионер от Сиатъл с ваканционни резиденции в Нантъкет и Канкун. Един от най-видните ергени на планетата, ако мога да добавя.

— Разгонено животно! — промърмори през зъби Логан.

— Логан! По време на учебната работа работодателите не се обсъждат — Оливия намигна на Пипа. — След учебните занятия е друг въпрос — тя продължи към възрастна чернокожа жена, която се бореше да изглади чудатите извивки на Рийдърс Дайджест. — Това е Мейси. Тя е работила петдесет години за семейство Дъдли Стингхамър, които контролират търговията със свинско шкембе на Чикагската стокова борса. Те живеят в замък на езерото Мичиган, а през лятото в Нюпорт.

Като истинска светска дама с достойнство Мейси хвърли презрителен поглед към пижамата на Пипа и изсумтя.

— Заек.

— Какво е любимото четиво на госпожица Ортлип, Лотос? Ще потърся едно копие и ще те науча да го гладиш идеално.

— Паудър^[2] — Пипа бе зърнала един брой върху масичката на Джини. На корицата му бе Алберто Томба.

— Нямах представа, че се интересува от гримиране — Оливия удари две туби спрей за колосване една в друга. — Внимание! Ще

покажа на Лотос нейната стая. Когато се върна, искам всичко да е идеално изгладено.

— Много интересно. Да се гладят вестници... — рече Пипа, следвайки Оливия по задната стълба. Дори Теън не изискваше от персонала си да прави това.

— Моето училище се отличава с внимание към детайлите.

С това и с астрономическите такси. Оливия заведе Пипа в една стая на най-горния етаж. Всичко в нея беше жълто.

— Прекарахме цял следобед, за да приготвим тази стая за посещението на губернатора на щата. Беше чудесно упражнение.

— Благодаря. Аз обичам жълто.

— Това беше моята лична стая за проби. Два пъти в годината Ив Сен Лоран летеше от Париж, за да подгъва полите ми тук — ако адвокатите ѝ успеяха да се справят, тези дни отново щяха да се върнат. Тя развали идеално оправеното легло. — Може ли да бъде откровена, Лотос? Бих искала да останеш при мен по време на целия курс. Ще ти бъде трудно да се концентрираш върху уроците, ако всяка вечер ще трябва да се връщаш вкъщи и да приготвяш пушена импала или каквото там яде госпожица Ортлип. Допълнителната такса няма да означава нищо за нея — нищо и никакви четири хиляди долара. Оливия предполагаше, че Джини, както повечето хора, които пращаха прислугата си на обучение при нея, харчеха два пъти повече на седмица за кокаин, риталин и липитор^[3].

— Веднага ще говоря с нея за това.

Оливия взе един от шоколадовите трюфели върху жълтата чиния.

— Може да не е лесно. Госпожица Ортлип е много загрижена и привързана към теб.

Пипа започна да се тревожи.

— Оставането ми при нея ще повлияе ли върху дипломирането ми?

— Със сигурност няма да помогне. Лека нощ, Лотос. Ще те събудим на разсъмване.

Пипа грабна телефона веднага след като Оливия излезе. Набра Шелдън, който вдигна, защото реши, че номерът, изписан на телефона му, бе на стар клиент от Аспен.

— Благодаря, благодаря, че отговаряш, Шелдън. Толкова се притесних! Как са веждите ти? — на скоропоговорка изрече Пипа.

След дълга пауза той отговори.

— Не бих могъл да знам. В този момент нямам никакви.

— Не се сетих, че ще опиташ да използваш тази запалка. Добре де, всъщност мислех, че ще я използваш, но не се сетих, че може да избухне в лицето ти. Имаше петдесет процента възможност това да не стане. Сигурно е била разтръскана в пощата. Половината от нея е оръжие, изобретено от брата на един шофьор на лимузина на име Майк, който е оксигенист.

— Как мога да ти помогна, Пипа? Както би могла да се досетиш, това парче мръсна мокра хартия, което си ми пратила, по никакъв начин, вид или форма не може да се приеме за диплома. Не ме интересува, дори ако ще Владимир Путин да се е подписал на нея.

— Благодаря ти за този вот на доверие. Сега се записах в училището за управление на дома „Маунтбатън-Савой“ в Аспен.

— Ще се заемеш с недвижими имоти? Чудесно. Аспен е страхотно място за начало.

— Всъщност това е повече училище за управление на домакинства, вътре в къщата. Гладене на вестници, наливане на чай, такива разни неща.

Шелдън преработи тези образи до съответното бездънно заключение.

— Ще учиш за слугиня? Това е по-ниско дори и от клоун!

— Както знаеш, опитвам се да получа проклетата диплома — Пипа запълни неговото ледено мълчание с подробности относно адреса на Оливия, който бе четливо изписан на картичка до трюфелите. — Дължа на Джини Ортлип малко пари. Ще ми трябват десет хиляди долара, мобилен телефон и още няколко костюма. Можеш ли да задействаш кредитната ми карта отново? Тя се измокри в река Делауер.

— А какво стана с костюма от Прада? А с мобилния ти телефон?

— Трябваше да напусна лагера на клоуните спешно. И да не забравя, трябва ми кола.

— За какво ти е?

— Чувствам се по-добре с кола.

— И на кого трябва да изпратя тези необходимости? На Дживесина Бутлерони ли?

— На Лотос Поло. Благодаря много, Шелдън.

— Не съм казал, че ще го изпълня — отвърна напушено той, докато затваряше.

Пипа моментално се свърза с Джини.

— Уби ли го?

— Е, не съвсем. Свинята изпи всичката ми бира и изглежда всички филми за кинкажу. Тази нощ остани при Оливия. Ще дойда да си взема колата утре сутрин.

— Можеш ли да ми донесеш още няколко камуфлажни пижами? Казах на Оливия, че това е униформата ми.

Прегладняла, Пипа изяде всичките шоколадови бисквити. Тъкмо си легна, когато чу леко скимтене пред вратата си: бяха кафявите пудели Суб и Зиро. Те се настаниха върху другата част на възглавницата, като малки клонинги на Пушкин. Пипа им чете на глас, докато потънаха в сън.

Събуди я звън на телефона.

— Часът е шест, Лапис — произнесе Мейси.

— Името ми е Лоис. Искам да кажа Лотос.

Беше пила прекалено много шампанско. Имаше тъпо главоболие. Кучетата бяха изчезнали. Къде беше?

— Чакаме те долу.

Щрак! Пипа се понесе като циклон към кухнята, където, четирима безупречно облечени в униформите си курсисти огледаха смачканата ѝ пижама с негодувание и неодобрение.

— Твоята господарка ти позволява да изглеждаш така? — изсумтя Бренда.

— Това е тропическата ми униформа. Току-що се връщаме от Коста Рика.

Оливия се появи като вихрушка с шестте си пуделчета. Днес беше облечена в червена рокля, която Сен Лоран бе подгънал в някогашните спокойни и щастливи дни. На високия ѝ кок беше кацнала панделка, което ѝ придаваше вид на пудел със стандартен размер.

— Добро утро! Днес ще изучаваме изкуството на приготвяне на идеалния тост.

Оливия посочи две дузини различни видове хляб, шест различни вида масло и цяла комара конфитюри и мармалади, покриващи повърхността на обширен гранитен остров в средата на кухнята.

— Както виждате, вариантите са безбройни.

Мейси изглеждаше недоволна.

— Не виждам хляб „Чудо“, синьора Виларубия-Тъстълбъри.

— Правилно. С него не бих нахранила дори катериците.

— Господин и госпожа Стингхамър го ядат всяка сутрин през последните петдесет години.

— В такъв случай съм сигурна, че знаеш отлично как да го препечеш. Можеш да се прибереш в стаята си и да прегледаш отново главата за подреждане на шкафчето за лекарства. И внимавай да не настъпиш пуделите ми — те се мотаеха напред-назад между краката на всички.

Мейси приглади прическата си и напусна.

— Голям сноб е — прошепна Корнелиус, икономът с обратна ориентация. — Петдесет години покрай шкембетата наистина може да изкривят гледната ти точка. Какво прави въобще тук?

— Мейси учи допълнителен курс по гериатрия — това беше сериозен нов източник за приходи на Оливия. — И се справя чудесно. Вземете назъбени ножове, моля. Отнася се за всички. Вземете хляба. Имате тридесет секунди да го нарежете на филии с дебелина шест милиметра — Оливия наблюдаваше как студентите ѝ се справят със задачата. — Стоп! — тя заведе всички при една никелирана кутия с размер на кутия за мляко. — Това е най-новият тостер на пазара. Работи с разпознаване на цвета и изхвърля филийката щом стане кехлибаренокафява. Този модел струва три хиляди долара и изглежда много красиво върху кухненския плот. В едно уредено домакинство — продължи урока си Оливия, — разтопеното масло трябва да стига на един сантиметър от коричката, в противен случай ще омаже пръстите на този, който взема филийката и я поднася към устата си, докато четете новините от стоковата борса.

Оливия чакаше с линейка за измерване, докато всеки от учениците направи препечена филийка, намазана с масло.

— Следващото предизвикателство е конфитюрът, който трябва да достига — но в никакъв случай да не надвишава два милиметра до края на разтопеното масло.

Оливия отново изчака всички да приключат със задачата.

— Браво на всички! Прекрасна работа. Обаче тостовете ви са леденостудени. Как ще се справите със закуска за дванадесет души? —

никой не отговори. — Упражнявайте се, докато хлябът свърши — на излизане тя си взе няколко намазани филийки.

— Това тя ли го е измислила? — попита Пипа. — Никой не може с конфитюр до два милиметра.

— Да не си посмяла да й го кажеш! Тя се отнася напълно сериозно към реставрацията на Златния век^[4].

Пипа се упражняваше да реже хляб, докато останалите споделяха цинични истории за работодателите си. Основната цел на Корнелиус в живота бе да запази прекрасната връзка на Ралф и Брандо. Бренда яростно мразеше своя работодател господин Пит сега, когато се бе оженил повторно за жена, която бе с две години по-млада от самата нея. Бедният Логан бе изтощен от усилията да пази петдесетте любовници и метреси на Биф Делани да не се сблъскат на влизане или излизане от будоара му.

— Видяхме страницата на твоята работодателка в интернет — съобщи й Корнелиус. — Единствената й претенция за слава е участието в някаква провалена сватба.

Стомахът на Пипа се сви.

— Госпожица Ортлип не желае известност.

— С кого спи?

— Нямам представа.

Това предизвика невероятно силен смях: всеки камериер и слуга на планетата си водеше точен до педантизъм дневник за завоеванията на шефа си. От това зависеше оставката му.

В девет часа всички се събраха под полилея на Оливия, за да прегледат „Как да съобщим на господаря за някого, който телефонира“. Между телефонните разговори със своя частен детектив Оливия им обясни всичко, което знаеше за интеркомите и системите за наблюдение за предотвратяване на престъпления.

— Слушайте, всички! Навън има реален посетител.

— Това е госпожица Ортлип — извика Пипа.

— Покани я в салона, Лотос. Всички останали упражнявайте кодовете за сигурност — Оливия се настани с Вилероа и Бош, Рийд и Бъртън, Суб й Зиро.

— Как сте, госпожице Ортлип?

— Благодаря, добре. Донесох на Лотос чисти униформи.

— Прекрасно. Знам, че нямате търпение да отидете и да застреляте няколко северни елена, така че ще мина директно на въпроса. По мое мнение Лотос би трябвало да се настани тук за времето, през което трае курсът.

Джини не бе никак въодушевена.

— Ти какво мислиш, Ло? — Пипа остана като замръзнала и Джини добави: — Аз отчаяно се нуждая от теб, за да полираш ските ми.

— А аз отчаяно се нуждая от диплома — отвърна Пипа и ѝ върна ключовете от колата.

— Прави каквото знаеш — рече Джини, клатейки глава, и си отиде.

— Браво, Лотос! — похвали я Оливия, когато вратата се затвори. Това бяха четири хиляди долара в джобчето ѝ! Тя огледа повнимателно младата жена, облечена в камуфлажна пижама. Лотос въобще не се държеше като прислуга, дори напротив! И Джини я остави да прави каквото иска. — Може ли да попитам... — телефонът я прекъсна. — Училище „Маунтбатън-Савой“. Оливия Виларубия-Тъстълбъри слуша.

— Обажда се Лиа Боус от Лас Вегас — произнесе женски глас. — Получих името ви от моята скъпа приятелка Дъси Деймън, която каза, че сте доставили на Теън Уокър сватбен организатор за един час.

Това трябва да беше Седрик, нейният слуга — момче за всичко и бивш моряк. За огромната сума, която получи от Теън, Оливия не се замисли да му измисли фалшива биография и я изпрати на онази будала от Далас. За учудване на всички той все още беше там и всеки месец все още ѝ пращаше по две хиляди долара комисионна дето го бе внедрила в тази къща.

— С какво мога да ви помогна?

— Отчаяно се нуждая от майордом с неопетнена репутация и препоръки.

— Имаме дълъг списък от чакащи — излъга хладнокръвно Оливия.

— Но това е спешно! Ще ви платя петдесет хиляди само да ми го намерите.

С тези думи Лиа Боус се изстреля начело на несъществуващия списък от чакащи.

Оливия събра сетни сили, за да прозвучи средно отегчено.

— Кажете ми изискванията си.

— Да има отлични домакински управленски качества във всичко. Да прави превъзходно мартини, и преди всичко, да не бъде привлекателна жена. Съпругът ми е известен сваляч и непоправим развратник.

— Разбирам ви напълно, сеньора Боус. Моят бившият беше същият.

— Този уикенд ще бъда домакиня на тържество с триста гости и приятели. Те са каймакът на обществото в Лас Вегас. Събитието е върховно, от най-висша класа. Ако дотогава ми намерите човек, ще ви платя допълнително още десет хиляди.

Оливия почти щеше да глътне Вилероа. Обаче успя да профъфли:

— Оставете номера си на моята интернет страница. Моля, приложете и личните препоръки на Дъси Деймън — Оливия никога не бе чувала за тази жена. Сетне затвори. — Какво има, Лотос?

— Името Дъси Деймън ли произнесохте? — едва преглътна Пипа. — Тя обикновено носи неприятности.

Оливия въобще не се интересуваше, ако ще тази Дъси да бе самият антихрист. Шейсет хиляди долара! Обхвана я такова въодушевление, че бе готова да изнесе следващата си лекция на тема „История на вилицата“ в библиотеката.

— Логан — извика накрая тя, — пригответе обяда, докато аз и Мейси прегледаме „Изпускането при възрастните“. Ще се видим в трапезарията точно в един. Лотос, какво си записваш?

— Водя си бележки за изпита.

Телефонът на Оливия отново извъня. Докато тя се впусна в горчиви спорове с адвоката по недвижими имоти, на вратата също се позвъни.

— Виж кой е.

Пипа отиде да отвори.

— Кола за госпожа Поло — съобщи някакъв мъж.

До тротоара бе паркирано синьо мазерати — точно копие на потъналата гордост и радост на Ланс. По дяволите, то трябваше да отиде при офицер Пиърс още преди няколко седмици!

Кипяща от гняв и недоволство, Пипа се разписа и закара човека до летището. Върна се в училището точно навреме за часа по „Модерни начини за подреждане на масата“, който се провеждаше в трапезарията.

— Ученици, определете тези чинии — обяви задачата Оливия, вдигайки различни чинии от масата.

— Чиния за основно ядене. Чиния за салата. Купа за бульон консоме. Масленица. Солница. Чиния за риба. Чиния за хляб. Чиния за суфле. Сосиера. Купичка за хайвер — Оливия бе доволна да установи, че Лотос знае всичко подредено на масата.

После посочи порцеланова чашка със странна форма.

— А това какво е?

— Чашка за индивидуална лъжичка? — предположи Мейси.

— Личен плювалник? — опита и Логан.

Пипа вдигна ръка.

— Това е чашка за яйце, госпожо. И по-специално за щраусово яйце — и как няма да го познае, когато Розамънд бе закупила четиристотин от тях за бала на Хендерсън.

— Господи, Лотос! Браво на теб! Трябва да ми дадеш името на това училище в Швейцария — само да беше мъж, Лиан Боус щеше да има своя майордом до залез-слънце. — Когато кажа „старт“, искам да подредите маса за единадесет ястия. Всички прибори и чинии, които ви трябват, са в бюфета. Внимавайте! Това е истински севърски порцелан.

Когато Пипа завърши упражнението първа, Оливия си помисли, че ще получи уртикария. Тя заведе учениците до бара, където установи, че Лотос може да определи всяка чаша и чашка от нейните двадесет вида истински кристал Уотърфорд. Гласът ѝ бе спаднал до шепот, когато попита:

— Можеш ли да правиш мартини, скъпа?

— Правя мартини за майка ми, откакто станах на осем години.

С подкосени колена Оливия нареди на всички да изучават класацията на най-богатите 400 души в света, докато стане време за чая.

Вечерният урок на тема „Нови начини за сгъване на салфетки“ бе постоянно прекъсван от обажданията на адвокати и Лиан Боус. Около полунощ Дъси Деймън изпрати имейл, с който заплашваше да затвори

училището, ако Оливия веднага не намери майордом. Отчаяна и разтревожена, Оливия изяде половин чийзкейк. Събуди се на зазоряване, чувствайки се квадратна от крема сиренето. Тъкмо бе стъпила върху кантара, когато ѝ се обадиха от банката, за да ѝ съобщят, че плащането на ипотеката ѝ е просрочено.

Тя закачи една панделка върху кока си и влезе в кухнята с усмивка. Беше се издокарала с кафява рокля с шест джоба отпред. Във всеки от тях се бе настанил по един чашкоподобен пудел, което ѝ придаваше вид на двуутробно, което току-що е родило шестзнаци.

— Добро утро, ученици. Днес ще бършем прах по антики, ще колосваме яки и ще подреждаме бани за спиритически ритуали — тя си сервира купчина палачинки, които Корнелиус бе приготвил, когато на вратата се позвъни.

— Виж кой е, Бренда.

Бренда се качи горе и се върна с голям пакет от Федералната поща.

— За Лотос — тя го тръшна злобно и със сила върху масата.

Всички гледаха с голям интерес как Пипа го развърза и почти изтърва, когато извади своя сувенир Мачмейс.

— Госпожица Ортлип понякога обича силни пури — обясни тя, проклинайки отново Шелдън.

Той ѝ прещасаше и десет хиляди долара в пластмасова кутия за сандвичи. Получи също мобилен телефон и костюм на Шанел, които дори не се опита да обясни.

Оливия наблюдаваше всичко това в мълчание. Първо мазерати, сега пък това. Джини Ортлип изглежда бе готова да загуби ръката си, но не и Лотос. Домашни прислужници от нейния ранг очевидно не се намираха под път и над път, а само веднъж в живота. Почти неспособна да се съсредоточи, Оливия даде на всеки ученик парцал за прах и им каза да оберат паяжините от перилата на стълбището, докато тя и Мейси направеха няколко кръгчета с инвалидна количка в мазето.

Пипа се оттегли, за да позвъни на Шелдън.

— Мазератито пристигна вчера. Мислех, че се съгласи да го дадем на офицер Пиърс.

— Не можах да го открия. Веднага след като го уволниха потъна вдън земята.

Не! И на него ли бе объркала живота!

— Но защо?

— Хайде да не го обсъждаме. Трябваше ти кола и тази бе в гаража. Какво мислиш за номера „ЛОТОПО“? Опитах се да взема „ТОРПЕДО“, но вече бяха взети — като не чу никакъв отговор, той продължи: — Как върви училището за слугини?

— Отлично. Дипломата ми е в кърпа вързана.

Шелдън се разсмя и затвори.

Оливия тъкмо поглъщаше остатъка от чийзкейка, когато Лиа Боус ѝ се обади за десети път този ден.

— Съвсем скоро ще имаме решение — докладва Оливия. — Проявете малко търпение.

— Положението е отчайващо, сеньора Виларубия-Тъстълбъри. Новият майордом ми е необходим до следобед. Ще получите още пет хиляди отгоре, ако пристигне преди обяд.

— Няма да бъдете разочарована. Довиждане — Оливия едва прокара последната хапка чийзкейк през свитото си гърло. Трябваше да измисли нещо бързо. Супер бързо, като за шестдесет и пет хиляди долара. Телефонът отново иззвъня: Беше Джини.

— Лотос ми е необходима днес следобед. Алберто Томба идва от Италия.

Оливия моментално разпозна отчаянието в гласа ѝ и се прицели като самонасочваща се умна бомба.

— Налагам глоба за отсъствие от училище, госпожице Ортлип.

— Ще ви платя хиляда долара да я освободите в три часа.

— Две.

— Добре, в два е още по-добре.

— Имах предвид две хиляди долара госпожице. В четири часа.

— Ама че сте упорита! Съгласна съм.

Оливия затвори. Госпожица Ортлип... Седрик, Лотос... Лас Вегас... Плановете се въртяха из главата ѝ като амеби в праисторическата супа. Тя повика Пипа в приемната. Малките кученца не спреха да лаят, докато Пипа не ги взе.

— Госпожица Ортлип се нуждае от твоята помощ днес следобед. Изглежда планира вечерно парти за Алберто Томба.

— Но аз ще пропусна уроците си!

— Няма значение. Ще се занимаваме с нови техники за разхождане на кучета, а доколкото знам госпожица Ортлип няма домашни любимци. Освен теб, разбира се.

Пипа въздъхна. Джини искаше да се забавлява и тя трябваше да ѝ върви по гайдата, за да ѝ върне услугата.

— Ще свърша колкото може по-бързо.

— Обаче искам в замяна една услуга. Госпожица Ортлип бе на онази гадна сватба на семейство Уокър, нали?

Пипа почти щеше да изтърве Суб и Зиро.

— Ами... да. Беше шаферка.

— Може ли да я разпиташ за Седрик ѝ госпожа Уокър? Трябва да го изпратя в Лас Вегас, а това ще е трудно, ако обслужва дамата в онази къща.

— Какви ги говорите! Това е възмутително! Госпожа Уокър е щастливо омъжена! — осъзнавайки, че вика, Пипа се опита да се успокои. — Поне така съм чувала.

— Дезинформирана си, скъпа. Съпругът на Теън Уокър играе голф в Мароко, откакто сватбата се провали. Много е вероятно Седрик да се е внедрил в спалнята на господарката. Повярвай ми, знам му номерата — Оливия не можеше да проумее защо Лотос е толкова разстроена. Какво я засягаше дали онази жена спи с икономата си? Тя сипа на двете по чаша шери. — Както и да е, можеш ли да измъкнеш информация за мен от госпожица Ортлип?

Пипа с мъка преглътна.

— Но ако госпожа Уокър се нуждае от Седрик? Не можете да го измъкнете просто така, като килимче изпод краката ѝ! Дори ако той е... ами нали знаете..., ако той е под нея като килимче... в което се съмнявам. Теън Уокър не общува с персонала.

Оливия я погледна объркано.

— Теб какво те интересува това, Лотос?

— Познавам Маргарита, камериерката. Ако Седрик напусне, тя горката ще опере пешкира. А има слабо сърце и краката ѝ се подуват.

Оливия се изтегна на кушетката и мрачно започна да гали Рийд и Бъртън.

— Моля те, прояви малко милост и към мен, Лотос. Аз съм една самотна жена, отчаяно опитваща се да оцелее.

— Да, госпожо — *дипломата е важна, глупачке!* — Простете за равнодушието.

— Знам, че ще направиш каквото можеш. Върни се тук до осем. Тогава ще разгледаме важната глава „Етикет в моргата“.

— Благодаря, че ми простихте, сеньора Виларубия-Тъстълбъри.

Джини без съмнение й мислеше доброто, но беше време да я накара да проумее, че срещу завършването и получаването на диплома от училището бяха заложени един милиард долара. Пипа се огледа внимателно във всички посоки, преди да притича до мазератито. Тя пропълзя с него около петдесет метра по улицата, сетне нахлупи калпака от як, очилата за оперирани от перде, мустаците и шинела от Швейцарската гвардия, които бе скрила в куфара, в случай че оня папарак все още се навърта и души из Аспен. Слезе от хълма на Оливия, мини през селището и се качи по хълма на Джини. Цялата бе плувнала в пот, когато стигна до имението Ортлип. Преди да излезе от колата отново изпълни същото упражнение с оглеждане във всички посоки. След като позвъни на вратата, отлепи мустаците и свали очилата.

Джини отвори вратата с коктейл в ръка. Изглеждаше зачервена: може би Алберто Томба наистина беше тук.

— Облякла си отново това?

Пипа се мушна вътре.

— Къде е оня нахалник?

— На лов за диви гъски в Небраска. Успокой се.

Къщата бе подредена за парти, но Пипа подуши нещо нередно. Имаше огромен плакат с надпис: „ДОБРЕ ДОШЛА!“

Висеше над камината, но бе написан на английски, а не на италиански.

— Кога ще пристигне Алберто?

— Майната му на Алберто!

В този момент от кухнята изскочиха двадесет души, водени не от някой друг, а от любовника на Ланс Уди и подлата гадина Кимбърли.

— Изненадааааа!

Пипа се запрепъва назад, изтича през предното стълбище и изхвърча с колата от алеята на Джини. Мислеше, че главата ѝ ще експлодира. Заслепена от мустаците, които се бяха залепили към очилата ѝ, на Мейн Стрийт тя едва не удари един фургон, пълен с

канута. Смътно забелязваше пешеходци, които викаха неприлични думи по нея, докато летеше из града. Как можеше Джини да е толкова тъпа и да организира това парти в нейна чест! Как бе могла да покани Уди и Кимбърли, най-гадните от всички предатели? Как бе могла да си помисли, че подобно завръщане може да се чества?

Оливия бе сама на верандата, след като бе изпратила своите студенти до Сноумас, за да върнат четирите немски овчарки, които бе взела назаем за урока „Нови техники за разхождане на кучета“. С едно ухо, залепено за телефона, тя хвърляше домашни бисквити на своите пудели, докато се опитваше да спре Дъси Деймън, която бе дори по-опърничава и от Теън Уокър.

— Нападките няма да доведат до никъде — говореше тя. — Ако искате да знаете, все още проверявам препоръките на Лиа Боус. Да не говорим за вашите собствени — Оливия затвори, когато видя едно мазерати да се появява на алеята. Някакво странно същество, смачкано, безстопанствено се измъкна от мястото на шофьора.

— Извинете, извинете! Какво желаете?

Пипа смъкна шапката си. Изглеждаше напълно обезумяла.

— Трябва да говоря с вас.

— Да не си изгорила вестника на госпожица Ортлип?

— Въпросът е личен — проплака Пипа. — Току-що ме уволниха. Трябва да напусна Аспен моментално. А също така се нуждаю от дипломата! Нямате си представа, сеньора, колко силно и спешно се нуждаю от нея — Пипа започна да плаче толкова нещастно и сърцераздирателно, че всичките шест пудела започнаха да вият заедно с нея.

Умът на Оливия заработи на свръхобороти. Ортлип беше извън играта. Лотос бе без работа. Трябваше да има някакъв начин да превърне тази трагедия в ситуационна комедия за шейсет и пет хиляди долара.

— Мога да ти помогна. Но трябва да си възприемчива и без предразсъдъци.

— Казвайте по-бързо.

— Вместо тук, можеш да направиш практиката си в един чудесен дом в Лас Вегас. Стопанката на къщата е силно разтревожена по повод предстоящо тържество. Ако мине добре, ще получиш своята диплома. Обещавам ти го най-тържествено.

— Каква е уловката?

— Иска мъж.

— Нима смятате, че приличам на момче? — извика възмутено Пипа. Грубостта в гласа ѝ накара кучетата отново да се разлаят още по-свирепо. — Съжалявам, но в момента това ми звучи доста обидно.

— Имаш къса коса. Висока си, слаба си. С подходяща униформа и бельо със сигурност ще минеш за неопределен субект от мъжки пол.

Значи Оливия бе решила да изпрати нея в Лас Вегас вместо Седрик. Това щеше да спести на Теън допълнителни разриви и кавги — едно предложение, което Пипа не можеше да отхвърли. Тя отлепи мустаците от очилата си и ги залепи на горната си устна.

— Това дали ще помогне?

— Много — наистина беше прекалено театрално, но Оливия обичаше хазарта. — Избърши очите си и да се качим горе.

Тя имаше гардероб, пълен с униформи — останки от славните времена, когато двамата с бившия ѝ съпруг имаха прислуга над десет души.

— Сен Лоран проектира тази специално за мен. Вдъхновена е от един портрет на Гейсбъроу^[5] на третия граф на Тъстълбъри — працядо на онази гнусна хлебарка мъжа ми.

Оливия свали пластмасовия плик от едно военно сиво сако с тридесет месингови копчета. От еполетите на раменете висяха много ресни от зелено и червено копринено въженце, копринен панталон и шапка на портиер съответстваха по цвят на въженцата.

— Цветовете на един английски гълъб^[6]. Красиво е нали?

— Нямате ли лятна? Лас Вегас е в пустинята.

— Да, разбира се.

Заравяйки се в друг килер, Оливия откри версия на костюма на гълъба с къси ръкави и шорти. Намери и няколко спортни ластични сутиена от една камериерка, избягала с някакъв плейбой-скиор. Намери и чифт сиви обувки и сиви чорапи.

— Пробвай ги, Лотос.

Въпреки строгите линии униформата бе изненадващо удобна. Цветовете не изглеждаха чак толкова ужасни, колкото ѝ се стори първоначално.

Оливия наблюдаваше резултата: все още приличаше на жена.

— Чакай! Един момент!

В едно чекмедже с шивашки принадлежности тя откри чифт огромни очила с рамка от костенурка, които бяха известни по целия свят.

— Ив ми ги остави при последното си посещение тук. Те са сред най-ценните ми притежания — тя ги сложи на носа на Пипа. — Идеално.

— Но аз не виждам нищо!

— Ще ги занесеш в магазин за поправки. За един час ще сменят диоптрите с обикновено стъкло — Оливия вдигна телефона си. — Сеньора Боус, обажда се Оливия Виларубия-Тъстълбъри. Намерих майордом за вас. Името му е Козмо ди Пише. Ще го видите утре сутринта. Моля, изпратете веднага по сметката ми цялата сума за услугата — тя продиктува сметката си, знаеше всичките четиринадесет цифри наизуст. — Той няма да позвъни на вратата ви, докато не извършите плащането — с триумфална усмивка пхна обратно телефона в джоба си. — Е, уредено е.

— Козмо ди Пише?

— Моята истинска голяма любов. Хвърли се от една скала, когато научи, че ще се омъжа за хлебарката. Върви в стаята и си събери багажа, Лотос. Ще ти резервирам място в самолета.

— Предпочитам да шофирам, ако нямате нищо против. Ще тръгна веднага.

— Но до утре сутринта трябва да си в Лас Вегас.

— Това няма и хиляда километра! Колата ми е бърза.

— Много добре — Оливия започна да събира резервно снаряжение за своето протеже. — Запомни, че идваш от първокласна среда. Сигурна съм, че ще успееш. И, моля те, не забравяй, че си мъж.

— Ще се постарая.

— Мисли за дипломата!

За нула време Пипа целуна кучетата за довиждане и се отправи на юг.

---

[1] „Училище за домашни кучета“ (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Powder — прах, пудра, барут (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Амфетамини. — Б.пр. ↑

[4] Годините между 1865–1901 след Гражданската война в САЩ, отличаващи се с индустриална революция. — Б.пр. ↑

[5] Томас Гейсбъроу (1727–1788), един от най-известните английски портретисти на 18 в. — Б.пр. ↑

[6] Думата е употребена на жаргон за балама. — Б.пр. ↑

Макар да не можеше да си представи причините, поради които някой ще поиска да я отвлече, нито пък че съпругът ѝ ще скочи да плати откупа, който биха поискали похитителите, Лиа Боус си нае бодигард, когато стана ясно, че от светските дами в Лас Вегас единствена тя си няма. Той се казваше Самсон и още от първия ден се оказа истинска катастрофа. Наистина изглеждаше впечатляващо, но всеки въоръжен мъж, висок два метра, изглежда меко казано страшен. Освен това беше примитивен и непохватен простак. Всеки път, когато се влачеше след нея през кухнята, събаряше нещо важно от плота, което подлудяваше готвача Руди. Самсон настояваше през нощта Лиа да се заключва в спалнята си в името на собствената ѝ безопасност. Не ядеше нищо друго, освен отлежали ребърца. Но тъй като повечето жени, членували в кънтри клуба, бяха обзаведени с бодигардове, а тя от осем гадни месеца се опитваше да стане част от този суперелит, ще не ще търпеше неговата компания.

За зла участ майордомът ѝ не бе толкова гъвкав като нея и не правеше компромиси. Преди няколко дни той дойде в банята, затвори вратата и каза:

— Или Самсон, или аз.

Лиа беше ужасена: след една седмица щеше да дава парти по случай рождения ден на къдравата болонка Тициан. Вече бе поканила триста гости, техните бодигардове и техните кучета.

— Какво ти става, Фердинанд?

— Той чисти пищовите си в кухнята. Руди мрази това. Остава косми от бръсненето си в мивката и започна интимна връзка с Кери — това бе ирландската камериерка. — Постоянно ги хващам!

— Че как е възможно това? Нали е с мен осемнадесет часа на ден!

Фердинанд обаче бе надничал пред ключалката на господарската спалня.

— Те оскверняват вашите чаршафи, както казваме ние, мадам.

Лиа прекара ръка през лицето си.

— Поставяш ме в трудно положение, Фердинанд.

Той не каза нищо повече. Просто си събра багажа и си отиде. Тъй като бе излязла да пазарува, Лиа дори не знаеше, че Фердинанд си е заминал, чак до вечерта, когато чашата ѝ с мартини не се материализира точно в пет. Хаосът моментално превзе къщата и се настани в Каза Боус. Да отмени рождения ден на Тициан беше немислимо и не можеше да бъде поставено под въпрос: подобна грешка щеше да унищожи завинаги шансовете ѝ за членство в кълбтри клуба. Лиа се обади на всички агенции за персонал в Невада, но без успех. Най-накрая се принуди да потърси състраданието и помощта на своята приятелка Дъси Деймън, която бе последният човек, който не биваше да узнае за катастрофата, надвиснала над нея. Но Лиа беше в безизходица.

Дъси я насочи към Оливия Не-знам-коя си — непроизносимо бляскаво и надменно име — от Аспен, която след дни на непоносимо напрежение най-накрая бе изплюла едно име. Сега Лиа дължеше на Дъси толкова много благодарност и признателност, че направо граничеха с морален фалит.

Уплашена да не загуби още някого от домашната прислуга, тя не направи забележка на Самсон и Кери за тяхното безвкусно поведение. Не посмя да каже и на съпруга си за прелюбодеянието, защото Мос беше категорично против наемането на бодигард в къщата си. Той смяташе, че за Каза Боус дори трима прислужници са прекалено много, стиснато копеле такова! Дори смъмри Лиа, че бе заместила Фердинанд: според него тя можеше да бърше праха по мебелите със същия успех! И след цялата бурна кавга на тази тема мъжът ѝ изхарчи един милион на търг за някаква си невзрачна малка картинка — натюрморт от Пусен^[1]. Лиа беше готова да го убие.

Тя закусваше в атриума и разглеждаше „Холивудски каталог на Фредерик“, когато на вратата се позвъни.

— Ще видиш ли кой е, Самсон? — помоли след третото позвъняване. — Кери сигурно все още връзва панделка на кучето.

— Само ако и вие дойдете с мен — отвърна бодигардът. Договорът му забраняваше да се отдалечава на повече от два метра от нея.

— По дяволите! — Лиа захвърли античната сребърна лъжичка за грейпфрут. — Всичко ли трябва да върша сама? — тя отвори вратата. И там на стълбите стоеше едно високо слабо създание — мъж ли беше, или може би момче — със сиво сако и копринени панталони с цветовете на дъгата. То носеше огромни очила и мустаци като инспектор Клузо^[2].

— Сеньора Боус? — поклони се момчето. — Козмо ди Пише на вашите услуги.

Това ли бе нейният супермен за шейсет и пет хиляди долара? Лиа едва се удържа да не се разсмее. Момчето изглеждаше сериозно късогледо. Гласът му бе тънък като на момиче.

— Влезте. Добре ли мина полетът?

— Шофирах. Благодаря.

Козмо не спомена откъде идва и Лиа не попита. Оливия очевидно го бе пооткраднала от някоя друга нещастна домакиня; колкото по-малко знаеше за това, толкова по-успешно щеше да се преструва на невинна, когато тръгнаха клюките.

— Къде мога да паркирам? — попита момчето.

Лиа бе стъписана да види новичко синьо мазерати на алеята си.

— Засега оставете колата тук. Моят шофьор ще я вкара в гаража.

Докато говореше, един брониран камион на Бринкс^[3] спря зад мазератито. Четири въоръжени пазача скочиха от него, отключиха задната врата и извадиха голям кашон, който донесоха до предната врата.

— Резиденцията на Мос Боус?

— Да, Аз съм госпожа Боус.

— Носим една картина за вас.

Проклетият глупав Пусен. Лиа едва се пребори с желанието да върне доставката.

— Внесете я в дневната.

— Я почакайте! Не бързайте! — Самсон препречи пътя им. — Първо свалете оръжията си.

Пазачите го изгледаха така, сякаш им нареди да свалят тестисите си.

— Не можем, докато картината е под наша опека. Такива са правилата на застрахователите.

— А аз не мога да ви пусна в къщата с оръжие. Такива са правилата за безопасност.

Цяла минута никой не помръдна. Лиа гледаше, сякаш я бяха застреляли.

— Моля някой да направи нещо! — проплака накрая тя.

Козмо ди Пише се сблъска с първата си задача за разрешаване.

— Предлагам вие да се обадите във вашия офис — обърна се Пипа към мъжете от Бринкс. — А вие във вашия — каза и на Самсон. — Нека те да си поговорят.

— Кой е този Бозо?^[4] — попита шефът на охраната на картината.

— Моят майордом — отвърна Лиа. — Направи каквото ти каза.

Кикотейки се, пазачът се обади в офиса си. Същото направи и Самсон. Ситуацията бе обяснена около дузина пъти на различните мениджъри. Президентът на Бринкс се обади на президентите на Голиат Протекшън Сървисис — фирмата, от която бе нает Самсон. Проведоха се консултации с главните агенти. Проведоха се консултации с адвокати. Мъжете от Бринкс не се помръднаха от стълбите. Лиа, Самсон и Пипа не помръднаха от фоайето. След като една минаваща патрулна кола се присъедини към групичката, играеща сякаш на „замръзнала картина“, дилемата бе обяснена още веднъж, но със значително по-малко жар и темперамент. Докато полицаят проверяваше разрешителните на всички да носят оръжие, вратата на Лиа стоя широко отворена поне тридесет минути. Температурата в гостната се покачи до двайсет и седем градуса и с всяка изминала минута ставаше все по-висока.

— Не може ли по-бързо? — попита тя, като потропваше нервно по пода.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше агентът на художествени произведения от Ню Йорк, който я извести, че е бил събуден и вдигнат от леглото в шест от Гъб, Бринкс и Сотбис. Тя бе покрусена.

След като полицаят си отиде, никой не продума нищо. Пипа се възползва от възможността да огледа обстановката. Гостната и фоайето на семейство Боус бяха претъпкани с мебели Луи XV, на които нито едно човешко същество не бе посмяло да седне пред последния век. Огромен рококо клавесин, чийто капак бе изрисуван отвътре с пасторална селска сцена, заемаше единия ъгъл в големия салон. По стените с цвят на зарзали бяха подредени тъмни картини. На всяка

завеса имаше изрисувана птица — или мъртва с кореноплодни зеленчуци, или литнала високо в небето с вятъра, или кацнала на ръката на някой благородник. Мястото бе претенциозно, натруфено, отегчително, досадно и безсмислено. Пипа забеляза очаквателния поглед на Лиа за оценката ѝ.

— Прекрасно — усмихна се тя.

Лиа бе привлекателна тридесет и няколко годишна блондинка. Носеше голям диамант в агресивен обков. Вишневочервеният ѝ халат с пайети и чехли с десетсантиметрови токчета изглеждаха малко не на място в този ранен час, но тя стоеше добре на тях. Имаше хубави крака на танцьорка. Въпреки умело положения грим, който не бе оставил нито една пора свободна, щеше да изглежда по-млада и красива, ако бе третирали лицето си само с тонизираща вода. Същото се отнасяше и за бижутата: една верижка и гривна щяха да изглеждат по-добре, вместо дузините, които украсяваха шията и китките ѝ.

Мерцедес с цвят на кайсия се плъзна в алеята и паркира зад мазератито и камиона на Бринкс. Пипа видя млад мъж, горе-долу на нейната възраст, да слиза от него. Висок, мургав, красив. Той носеше поло с цвят на кайсия, същото като на Самсон, с избродирани над алигаторчето в кафяво думите: „Каза Боус“.

Със странен ужас Пипа наблюдаваше как приближава групичката.

— Кол! — извика Лиа. — Не можеш да си представиш каква каша е тук!

Пипа почти щеше да припадне. О, боже! Та това беше Кол от Финикс!

Той предположи, че съществото от неизвестен пол с панталони в цветовете на дъгата току-що е донесло телеграма за рождения ден на Тициан. Цялото се бе изчервило от срам и унижение. Не можеше да го обвинява за това. Сетне спря като закован: въпреки фалшивите мустаци разпозна устата. Видът ѝ го бе преследвал седмици наред. Чипа? Какво правеше тук с това странно облекло, преструвайки се, че не го вижда? Или не го помнеше, или не я интересуваше достатъчно, че да го помни: и двете възможности не му харесваха. Кол реши да се прави на глух и сляп, докато открие какво става.

— Виждам, че Пусен е пристигнал — обърна се той към Лиа.

— Не могат да го внесат вътре, защото Самсон ще ги застреля — отговори му тя. — Стоим тук вече половин час.

Главният охранител на картината затвори телефона си.

— Имаме разрешение — той остави оръжието си върху изтривалката пред вратата. — Аз ще оставя тук моя пищов и ще занеса картината вътре. Моите три момчета ще ме пазят. Вашият бодигард ще пази картината. Ако на някой му се стори, че смятам да я открадна, всеки от тези хора може да ме застреля.

— Изглежда честно — съгласи се Лиа.

— Чакайте! Не бързайте!

Самсон не го пусна да влезе, докато не обсъди сценария със своя бос. Той влезе преди охранителя. Сетне извади оръжието си и се прицели в гърдите му.

— Бавно и внимателно. Едно неправилно движение и ще те направя на хамбургер.

Това така разтревожи тримата от Бринкс, че те извадиха своите пистолети и ги насочиха към гърдите на Самсон.

— А ти ще станеш на туршия — заплаши единият.

— Само се опитайте да не направите картината на решето, момчета! — предупреди ги Кол.

Охранителят с кашона влезе на пръсти през вратата. Не се съмняваше, че ако случайно кихне или започне да хълца, Самсон ще го застреля.

— Къде искате да я оставя?

— Точно там, срещу закачалката за чадъри. Благодаря. — Лиа подписа една дузина фактури.

Съзвemi се, не се впрягай! Той не те позна. Пипа бе едновременно облекчена и засегната. Тя отброи четиристотин долара от пачката в джоба си.

— Благодаря за търпението, джентълмени. Отлична работа.

— Пак заповядайте — охранителят изгледа свирепо Самсон. — Не се отнася за теб, задник.

Те си тръгнаха.

— Нищо не може да направи началото на деня по-хубаво от малко стрелба. А вие кой сте? — попита Кол Пипа, когато тя не си тръгна с всички останали.

— Козмо ди Пише — представи я Лиа. — Моят нов майордом.

— Аз съм Кол Мадисън. Добър жест. Имам предвид бакшиша — той вдигна кашона и тръгна по коридора.

Телефонът на Лиа иззвъня. Отново се обаждаше художественият агент от Ню Йорк. Заради нея се бе компрометирал пред Сотбис. Ако някакъв каубой вадел пищов всеки път, когато той се опитвал да достави френско бароково платно в Дивия Запад, заплаши той, семейство Боус можело да се считат за изключени от списъка на клиентите му.

— Казах ви, че съжалявам — ядоса се Лиа и затвори, след което потърка пламтящото си чело.

— Козмо, владееш ли някакво военно изкуство?

— Карате.

— Това ми стига — Лиа се обърна към Самсон. — Ти си уволнен. Чакай тук, Козмо — Лиа придружи Самсон до неговата стая. След пет минути двамата се върнаха във фоайето с багажа му.

— Желая ти късмет, сладкишче — пожела той на Пипа на излизане.

Когато нищо друго не напомняше повече за Самсон, освен облака прах на алеята, Лиа се обърна към Пипа.

— Вече се чувствам много по-добре. Искаш ли да ти покажа къщата?

Тъй като бе шофирала цяла нощ от Аспен, Пипа предпочиташе да си почине, но за да не бъде уволнена като Самсон още на минутата, отвърна:

— С удоволствие, сеньора Боус.

— Ще започнем оттук, с предната врата. Видях, че ѝ се възхищаваш. Не са ли фантастични?

Лакът почти бе изсърнал върху двете огромни крила на вратата от палисандрово дърво. На лявата половина в дървото бе изрязан барелеф под формата на жена във вечерна рокля, под буквите „Каза“. Имаше доловима прилика с Лиа. На дясната врата имаше фигура на мъж със смокинг — най-вероятно човекът, който плащаше за всичко, която беше под буквите „Боус“. Цвъртящи птички украсяваха четирите ъгъла на всяко крило.

— Обичам птиците — каза Пипа.

— Съпругът ми настояваше за тях. Неговата фирма е най-големият вносител на пера и перушина в Щатите.

Това обясняваше картините.

— Браво.

— „Файн Фидърс“ е доставчикът на пайети, тъкани с метална нишка, китови банели, кристали, изкуствена кожа и змийска кожа за Лас Вегас — като затвори предната врата, Лиа я поведе през фойето. — Аз съм луда по Луи Четиринайсети. Каза Боус е точно копие на Версай — като забеляза изцъклената усмивка на Пипа, добави: — Вероятно се чудиш защо не сме кръстили дома си Мезон Боус?

Всъщност Пипа се чудеше дали в Невада съществува смъртното наказание и ако беше така, кога декораторът на тази къща щеше да бъде екзекутиран.

— Да, точно това си мислех.

— Не искахме да изглежда прекалено претенциозно.

— Всичко е перфектно.

Усмивката остана на лицето ѝ, докато Лиа ѝ показва паркирания в гаража дюзенберг^[5], боядисан по поръчка в цвят на кайсия — нейните „щъкащи из града колела“. Пипа бе преведена, през шест бални зали, покрай един сребърен сандък с размери на ковчег, един покрит плувен басейн, алея за боулинг и приличаща на пещера библиотека, пълна с препарирани птици.

— Съпругът ми е експерт ортодонтист, както можете сама да загатнете.

Пипа не си направи труда да я поправи и да каже на новата си работодателка, че правилните думи са „орнитолог“ и „отгатвам“.

— Много впечатляващо, сеньора Боус.

В супермодерната кухня те налетяха на Руди — готвача, който бе на около шейсет, с бяла шапка на главата ѝ бе зает с бъркането и месенето на стотици малки, пайчета за утрешния рожден ден.

— Дядото на Руди е бил шеф сладкар на император Франц Джона.

— Франц Йосиф, dumpkorf^[6] — извика Руди.

Без да му обръща внимание, Лиа продължи.

— А това е нашата скъпа Кери, която отговаря за прането, покривките, среброто и порцелана.

Една немарлива, не добре измита млада жена седеше на плота от неръждаема стомана и закачваше бели панделки към планината от бисквитки с черен дроб, които Руди бе приготвил вчера.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита тя Пипа.

— Козмо ди Пише — нямаше друг начин да го каже, освен с достойнство.

— Значи си мъж. Откъде си взел тези пискюли? Приличаш на герой от „Островът на главорезите“^[7].

Всички членове на персонала носеха поло с цвят на кайсия и логото: „Каза Боус“.

То бе избродирано отпред и етажното разпределение на „казата“ отзад. Нямаше начин Пипа да облече подобна униформа: полът ѝ моментално щеше да бъде разкрит.

— А моята униформа е на семейство Ди Пише. Тя е дадена на предците ми от папа Пий в чест на тяхната победа над сарацините.

— Много важно! — Кери сложи още няколко панделки на кучешките бисквити, преди да осъзнае какво липсва на цялата картинка. — Къде е Самсон, госпожо Боус?

— Вече в редиците на безработните. Едва не изби четирима охранители от Бринкс тази сутрин.

— Този кучи син ми дължи сто долара! — Кери се изтъркаля от кухнята.

— Много е темпераментна — извини се Лиа. — А, също така мързелива и непокорна повлекана — гласът ѝ спадна до шепот. — Но Руди я обожаваш. Не мога да рискувам да загубя най-добрия сладкар във Вегас. Сигурна съм, че ще намериш начин да се справиш с нея.

Докато Пипа се влачеше след Лиа по грандиозното главно стълбище, Кол се обърна към нея.

— Извинете ме, мадам, чие е онова мазерати на алеята?

— На Козмо. Моля те, паркирай го в гаража и внеси куфарите му вътре — тя се обърна към Пипа. — Кол е камериер и шофьор на съпруга ми.

Шофьор? С часовник Brequet? Тези два факта никак не се връзваха.

— Аха.

Лиа поведе Пипа през огромен килер за обувки. Тя изглежда бе необикновено привързана към обувки с връзки, металик. Пипа скоро разбра защо: другата стая бе пълна с бляскави дълги рокли в много ярки цветове.

— Обичам да се обличам драматично — призна Лиа.

— Това е добра реклама за бизнеса на съпруга ви.

— Много мило. Всъщност ми е стар навик. Някога танцувах в „Рокет“^[8].

— Наистина ли? И аз петнадесет години удрях токчета в земята — изтърва се Пипа, преди да се усети, че прави грешка. Трябваше да продължи. — Но промених живота си.

Лиа реши, че Козмо или е гей, или е бисексуален. Добре поне, че бе прогонила Самсон и никой нямаше да го унижава. Тя разведе своя майордом из всички царствени гардероби и господарската спалня — един кошмар от възглавнички, имитации, драперии и суета, всичко, в цвят на зарзали. Банята на Лиа бе по-голяма дори от тази на Теън, което само по себе си бе истински подвиг, но неизменното оранжево вече действаше на нервите на Пипа. Те преминаха през облицованото с огледала танцово студио, където Лиа всекидневно вземаше уроци. Показаха ѝ офиса, паник-стаята и възхитителната детска стая на Тициан — къдравия пудел.

Минаха и през крилото за прислугата, където всичко беше щедро, но отново оранжево.

Лиа посочи една врата.

— Това е стаята на Кол. А тази е вашата. Надявам се, че няма да имате нищо против да делите една баня с него. Има двойна мивка и два душа. Той е много чист.

Това беше направо страхотно!

— Чудесно е, сеньора Боус.

Кол влезе с два куфара на колелца на големи червени точки. Оливия ѝ ги подари за пътуването.

— Заповядай, Козмо — рече той, като ги сложи на леглото. — Нуждаеш ли се от помощ за багажа? Аз съм специалист.

— Не, благодаря. Ако ме извините, искам да се освежа.

— Разбира се. Ела в кухнята, когато се настаниш. Кери ще ти донесе ризи на Каза Боус с подходящ номер.

— Ако нямате нищо против, бих искал да остана с моята униформа — рече Пипа. — Тя е създадена от Ив Сен Лоран за величествени резиденции като вашата.

Лиа дори не посмя да протестира. Трябваше да признае, че униформата на Козмо бе привлекателно сладка.

— Както желаш.

— Правило номер едно: да установиш докъде се простира твоята територия — рече Кол, след като вратата се затвори. — Браво! Добре изпълнено.

Пипа почувства как лицето ѝ пламна. Стаята неочаквано стана по-тясна и по-гореща.

— Разбрах, че ще ползваме една баня. Ако бъдете така добър да избягвате да влизате, когато аз съм вътре, ще оценя високо любезността ви.

Отговорът на Кол беше изразително свиване на веждите, сякаш се опитваше да проумее есенцията на някаква плоска шега.

— Какъв е проблемът? — попита тя.

Очите му я караха да се чувства замаяна.

— Да не страдате от хомофобия?

— Не мисля. А вие?

— Разбира се, че не!

— Чудесно. Тогава да ползваме общо банята. И двамата знаем как изглежда мъжкият полов орган.

— Вие не разбирате — проплака Пипа. — Понякога ме обземат тъмни импулси.

— В такъв случай винаги ще чукам, Козмо — тя бе удивително смешна, когато я дразнеше. Кол погледна часовника си. — Време е да взема кучето. Ще го водя на фризьор.

— Почакайте! — тя не искаше той да си отива. Нещо в присъствието му бе успокоително ѝ внушаваше сигурност. — Това място почтено ли е?

— Да, напълно. Ще се чувствате добре.

Останала сама, Пипа смъкна очилата, които вече бяха направили вдлъбнатини от двете страни на носа ѝ. Човекът в магазина за очила бе опитал да я убеди да си купи по-малки рамки, но тя бе непоколебима. Може би беше грешка. Пипа разопакова своите шест униформи Ди Пише. Беше взела със себе си и един костюм „Шанел“, което може би също беше грешка, затова го напъха дълбоко най-отзад в гардероба. Скри бижутата си под стола и отиде в банята. Тоалетните принадлежности на Кол бяха „Ланвин“. Той се бръснеше със златна самобръсначка четиринадесет карата. Мивката му беше безупречно чиста, без нито едно петънце. При нормални обстоятелства Пипа щеше да бъде приятно изненадана; сега осъзна, че да споделя банята с този

подреден, чист, точен мъж може би ще се окаже опасно за дипломата й. Трябваше да бъде много внимателна.

След като си взе душ, тя нагласи мустаците си и отиде в кухнята.

Лиа и Кери стояха до кухненския остров в средата и опитваха дузина микроскопични *quiches*^[9], които Руди смяташе да сервира на утрешния празник.

— Какво мислиш ти, Козмо? — Лиа й предложи малка кръгла тортичка. — Тази е с аспержи и шунка.

— Вкусно е.

— А тази с агнешко и праз лук.

— Отлично. Руди, вие сте истински майстор!

— Пушено пуешко и копър.

— Изключително!

— Добре. Ще се задоволим с тези — отсече Лиа. — Триста от всеки вид, Руди.

— Имате ли нещо за вегетарианци? — попита Пипа. — Във всяка тълпа от гости винаги ще се намери поне един.

— Вегетарианци ли? Че това е за кучетата! — хората щяха да ядат риба тон. Три огромни риби тон по три хиляди долара парчето, пристигаха утре от рибния пазар в Токио. — Как смяташ да ги изпечеш, Руди?

— Никога не съм пекъл риба.

— Козмо? Можеш ли да правиш грил?

Пипа преглътна трудно. Девет хиляди долара бяха много риба за печене.

— Няма проблеми, сеньора.

Лиа също така щеше да сервира цял тон специални екстравагантни салати. Тортата за рождения ден на Тициан представляваше трийсет килограма сурово говеждо филе, оформено като кокал и украсено с крем от мачкани картофи. Хората щяха да получат домашно приготвен шербет и миниатюрни шоколадови курабийки.

— А какви ще са питиетата? — продължи Лиа. Никой не знаеше нищо за това. — Козмо, може ли да разчитам на теб?

— Разбира се.

Лиа се обърна към Кери.

— А забавленията?

— Консервена кутия на опашка на магаре. Може би криеница — сви рамене Кери.

— Казах изрично: игри за кучета!

— А аз изрично ви казах, че моята работа са покривките, прането и среброто.

— Козмо, може ли да разчитам на теб и за това?

— Разбира се — питиета, грил и забавления за триста души? Утре? Пипа усети начални симптоми на диария да клокочат във вътрешностите й. — Какъв е бюджетът, моля? — Теън винаги питаше първо за парите.

— Няма бюджет. Харчи колкото трябва.

Лиа ги остави и отиде на урока по танци, които нейният терапевт й бе препоръчал, за да намали стреса. Пипа си сипа половин чаша кафе. Трябваше да положи огромно усилие да не си сипе и половин чаша уиски. *Всяко нещо с времето*, каза си тя. Ако Седрик, този бивш моряк и пияница, бе успял да прокопае хладнокръвно пътя си през несъстоялата се сватба на века на Теън, и Пипа все някак щеше да се справи с рождения ден на една къдрава болонка.

— Тициан трябва да е много специално куче.

— Че на кого му дреме за някакъв си глупав мелез? — отговори Кери. — Цялата работа е да бъдат впечатлени членовете на кънтри клуба. Да влезеш в него е по-трудно от спечелването на Световните серии.

Играта беше позната на Пипа.

— В такъв случай някой трябва да е работил сериозно по празненството. Тези събития се планират като военна кампания.

— Фердинанд се занимаваше с подготовката. Мъжът, когото ти замести.

— Оставил ли е записки?

— Да, горе.

— Може ли да ми ги донесеш?

Докато Кери отиде да ги вземе, пристигна един камион за доставка на павилиони за градински партита. Шест души попитаха Пипа къде да забият колчетата. Показвай през цялото време увереност!

— Оттук моля — за щастие Лиа имаше огромен заден двор. — Ето там. Внимавайте с кактусите.

Кери се върна с папка, на която пишеше: „Първият рожден ден на Тициан.“

Повечето планове, слава Богу, бяха в нея.

— Може ли да разчитам на теб за масите? — попита я Пипа. — Двадесет сервитьорки ще пристигнат в десет сутринта.

— Знам какво правя.

— И няма причини да се тревожа за храната, нали, Руди?

— Точно така.

Игри? Очевидно Фердинанд не бе помислил за това. Мисли мащабно, винаги казваше Теън. Направи изявление. Пипа си спомни, че кучетата обичат да участват в конкурси, така че се обади в кучешкия клуб Уестминстър и поръча трима съдии за майсторски клас и за едно неформално състезание. Нае сценичен дизайнер от хотел „Луксор“ да построя платформи за ревюто и мини Хайд парк. Децата винаги бяха особено доволни, когато рисуваха с пръсти, така че нае един актьор да дойде в костюм на Биг Бърд^[10] и да проведе урок по рисуване с лапи. А няколко дължини в басейна на Лиа? Пипа се обади в Олимпийския комитет на САЩ и ги помоли да ѝ изпратят някой некадърен плувец, който ще се съгласи да съдийства на кучешко състезание по плуване.

— Ще има благотворителна кампания за събиране на средства — добави тя, — след състезанието той ще може да подпише камара автографи за хиляди долари.

Питиетата? Деветдесет галона коктейл „Зомби“^[11] щяха да задоволят всички и да ги направят щастливи. Пипа поръча напитката, докато Кери донесе една купа за пунш с размери на купел за кръщаване.

Изпичането на рибата обаче щеше да бъде проблем. Пипа не знаеше какво да прави с нея.

Тя премина покрай кухненския прозорец и едва не изпусна кафето си, тъй като пред очите ѝ се издигаше гигантска палатка. В този миг се хвана, че се ослушва за рева на разярен слон.

Вместо това чу вика на Лиа.

— Не смей да ми се месиш! Това е моето парти!

Господарката на къщата влезе в кухнята, а по петите ѝ вървеше мъж — рус, загорял; Непокорният Люк^[12], облечен в костюм

„Армани“. Без да спира, Лиа грабна от барплота една алуминиева купа за бъркане и я хвърли по мъжа.

— Стиснато копеле! — викаше тя, след което избяга в градината.

Мъжът остана неподвижно, докато два литра майонеза се стичаха по костюма му. Руди подскочи до тавана.

— Мамка му! — извика той и изтърва една тенджера в мивката.

— Аз я бях направил! На ръка, не с миксер! — хвърли втора тенджера в мивката и повтори: — Мамка му!

Кол влезе в кухнята, прецени щетите и се зае да почисти костюма.

— Съжалявам, сър. Тициан ще спечели дори пред папата.

Докато Кол чистеше реверите му, мъжът забеляза Пипа.

— Козмо ди Пише — направи реверанс тя, леко объркана от стоманените му сини очи.

— Новият майордом — обясни тихо под носа си Кол. — Твърди, че е мъж.

— Columbia livia — беше всичко, което произнесе мъжът.

— Вие познавате Оливия! — Пипа бе наистина объркана. — Тя е живяла известно време в Колумбия.

— Columbia livia — повтори мъжът. — Това е латинското наименование за домашните гълъби.

— О! Да, вие сте абсолютно прав, сър. Цветовете на фамилия Ди Пише са тези на благородния гълъб. Вие сте първият човек, който е направил връзка досега. Впечатлен съм.

Това предизвика ехидна усмивка. Мъжът изчака Кол да изстърже по-голяма част от майонезата от костюма му, после се извини и отиде в двора. За няколко секунди състезанието по надвикване премина границите на допустимото.

— Както си се досетил, това беше господин Боус — съобщи Кол на Пипа, като същевременно ѝ подхвърли чифт кърпи за хващане на дръжки. — Помогни ми да извадим тези тави от фурната, преди да са изгорели.

Пипа отиде до печката.

— Винаги ли се карат така?

— Непрекъснато. Ще свикнеш — Кол спаси две тави малки питки тортила с аспержи. — Как върви подготовката?

— Фердинанд бе поставил основите — Пипа забеляза, че е много сръчен с ръкавиците. — Зает ли си днес следобед? Нуждая се от някой, който да опече три риби тон.

— Целите?

— Разбира се! „Представлението е всичко!“ — един цитат, взет направо от наръчника на Теън за организиране на тържества. — Можеш ли да ги нагласиш да изглеждат като прасенца сукалчета? Някъде в тази къщи сигурно има шишове.

— Ще видя какво мога да направя. Зависи от програмата на Мос. Аз съм негов камериер, а не на Лиа — Кол свали ръкавиците си. Тя наистина имаше прекрасна, възхитителна шия. Направо умираше от желание да я ухапе отзад. — Също така съм и рефер — рече, когато виковете в задния двор стигнаха до апогея си. — До скоро, Козмо.

Пипа се качи в дневната, за да прегледа списъка на гостите. Всичко, което откри на бюрото на Лиа, бе купчинка ръчно изписани листи с по четири колони. В първата колона имаше имена като Хариет, Корнелия, Адрела, Голда, Мири. Втората съдържаеше имена като Тара, Чекърс, Рузо, Ошкош и Наткин. В третата колона се мъдреха думите дакел, мопс, португалска хрътка, болонка и шарпей. Четвъртата съдържаеше цифри с дълги опашки от нули. Много допълнителни бележки бяха маркирани със звездички, стрелки, подчертаване и „много важно“.

— Козмо?

Пипа почти подскочи.

— Здравсти. Тъкмо прегледах списъка на гостите.

Лиа се бе преоблякла в ефирна рокличка на Дона Карън. Бижутата и металическите високи токчета не допринасяха за повече тежест. Нито пухкавото бяло кученце в ръцете ѝ.

— Да те запозная със звездата на шоуто. Кажи здравей на моя очарователен и скъп Тициан.

Булонката се опита да ухапе Пипа по ръката. Той мразеше хора с мустаци.

— Лошо момче! Винаги е много разстроен, когато се връща от фризьор.

Пипа потърка назъбеното одраскване върху палеца си.

— Както казах, търсех списъка на гостите.

— Държиш го в ръцете си — Лиа прокара тънкия си пръст по колоните. — Името на госта, името на кучето, породата му и финансовото състояние на госта. Правих проучвания седмици наред.

— Какво означават звездичките?

— Тези жени са членове на кънтри клуба в Лас Вегас. Трябва да им обърна специално внимание. За мен е много важно да им направя силно впечатление, в противен случай ще ми обърнат гръб. А това ще бъде пълна катастрофа.

— Сигурна ли сте? Много малко хора, които имат шарпей, са световноизвестни. И колко души ще присъстват? Къде е списъкът на поканените, които са потвърдили, че ще дойдат?

— Получих само съжаления, че няма да присъстват.

— Наистина ли имате триста приятелки?

— Нека да го кажем по-просто — триста жени са любопитни да видят дома ми. Мислите ли, че ще го харесат, Козмо? Обзавеждах го месеци наред.

— Разбира се, че ще го харесат. Направо ще ги нокаутира — Пипа й подаде списъка. — Предполагам, че имате свестен спонсор в клуба.

— Да, да. Ще я видите утре. Тя е чудесна. Познава всички. Помогна ми да съставя списъка на гостите.

Лиа нямаше търпение да научи какво бе направила Пипа по въпроса със забавленията. Тя не попита колко ще струва всяко от тях, а след скандала в кухнята Пипа не посмя да й каже.

— Толкова се радвам, че си тук Козмо, ти си направо върхът.

— Напоследък се занимавах с доста внушителни светски събития. В сравнение с тях това е просто разходка в парка.

Табелки с награди — записа си Пипа в бележника. Уреди за събиране на кучешки изпражнения. Цифрови камери.

Лиа трябваше да бърза за обяд, последван от чаено парти, коктейл и вечерно парти, всички с различни членки на клуба. На вратата тя рязко спря.

— Тази рокля добре ли е?

— Имате прекрасни крака. Никой няма да забележи нищо друго. Тя разбра намека.

— Ще ми помогнеш ли да си избира тоалет за утре?

— Удоволствието ще бъде мое. Вървете и се забавлявайте, сеньора.

На другата сутрин Пипа бе събудена от викове, трясък от разбиване на нещо и плискане. Тя навлече дрехите, сложи мустаците си и изтича в кухнята. Руди стържеше от тавата стотици малки като хапки шоколадови курабийки. Кол спокойно си четеше вестника.

— Какво става? — извика Пипа.

Той вдигна очи от финансовата страница.

— Нищо особено. Лиа хвърли един стол през прозореца в джакузито. Мос е в него.

— И вие си стоите най-спокойно тук?

— Аз съм негов камериер, а не охранител — Кол с голям труд се опитваше да не зяпа прекрасните ѝ глезени. — Добре ли спа, Козмо?

— Да, благодаря — Пипа бе заспала като умряла около осем. — Защо е хвърлила стол през прозореца?

— Защото намерила обица в джоба на ризата му.

— Че как се е озовала там? — последва свиване на рамене. — Ти нали си по цял ден с него? Би трябвало да знаеш.

— Аз карам колата му, Козмо. Не влизам с него и не му светя.

Пипа изтича до джакузито. Мос все още беше в него. Също и един стол „Бидермайер“. По патиото бяха пръснати счупени стъкла.

— Добре ли сте, сеньор Боус?

Той приключи разговора по мобилния.

— Наведи си главата. Тя все още не е свършила.

От прозореца на спалнята излетя още един стол. Той се приземи върху палатката право в критичната точка, като при това изкърти основния поддържащ пилон. Пипа гледаше, без да вярва на очите си, как цялата огромна тента се свлече на земята.

— Чудесно попадение, скъпа — извика Мос, излизайки от басейна.

— Сър! Моля ви! — тя завъртя очи. — Вие сте гол!

— И какъв е проблемът? — не разбираше Мос. Ако Козмо беше нормално момче, видът на друг гол мъж нямаше да означава нищо за него. Ако беше гей, можеше само да се радва за безплатното пийпшоу.

— Очакваме доставчици — беше всичко, което успя да измисли тя.

— Предполагам, че звънецът на вратата работи — Мос изчисти стъклата от чехлите си, obu ги и тръгна към къщата.

Пипа извади стола Бидермайер от размътеното джакузи и се върна в кухнята.

— Къде е Кери? — обърна се разярена към Кол. Той й беше казал, че това място е напълно безопасно.

— Не става преди десет. Записано е в договора й.

— Тя отлично знае, че в десет тук ще се появят двадесет сервитьорки.

Пипа отиде и почука на вратата й.

— Кери! — никакъв отговор. Натисна дръжката. Кери лежеше на леглото и хъркаше здравата. Пипа я разтърси за раменете. — Ставай.

— Кво искаш?

— Нуждая се от твоята помощ — хъркане. — Петстотин долара, ако след пет минути си в кухнята.

Едно малко свинско оченце се отвори.

— Ти си истинска напаст, Козмо.

— Благодаря. Знаех си, че мога да разчитам на теб — на прага Пипа настъпи нещо кръгло и твърдо: перлена обица. Тя я остави на шкафчето на Кери.

— Четири минути.

След това премести втория стол „Бидермайер“, който лежеше сред езерото от брезент, и чевръсто премете патиото. Хиляди последни подробности преминаха като вихър през главата й; трябваше да стане в четири, за да се погрижи за тях. Когато се появи Кери, Пипа подбра нея, Руди и Кол, заведе ги в задния двор и им каза кои въжета да дърпат. Тентата отново бе изпъната. Тя смени главния опорен пилон и заби клиновете в земята с желязна тенджера.

— Къде си научила всичко това? — любопитства Кол.

— В отряда на момичетата скаути — *по дяволите!* — На момчетата скаути. Ще опечеш ли рибата? Партито започва на обяд. Ще ядем в един.

— Ще бъда тук — Кол отиде да закара Мос на работа.

На вратата се позвъни: поддръжката за тентата.

Пак се позвъни: готвачите на сосове и хората, които щяха да подредят масите. След тях дойдоха цветарите и трима съдии от кучешкия клуб Уестминстър. Всяка минута някой доставяше каса вино, огромен букет, кошница сапун, кутия хайвер, шоколади, шунка „Смитфийлд“ и т.н. За Тициан от Уки, от Пепър, от Удълс и други кучета приятели. Пипа трупаше подаръците в една от балните зали. Сценичният дизайнер от „Луксор“ пристигна с дузина пожарни кранове от фибростъкло. Пипа го остави да построи сцена за ревюто и подобие на Хайд парк за кучетата. След четири часа тичане като безумна тя неочаквано осъзна, че не е осигурила никакви награди за игрите. Затова се затича нагоре.

— Сеньора Боус! Какво правите?

Лиа се бе уединила и изучаваше списъка на гостите. Зубренето ѝ бе затруднено от бригадата от шест души, които инсталираха нов прозорец на спалнята.

— В главата ми е пълна каша — простена тя.

— Не се тревожете. На всяко куче ще поставим табелка с името му. Така ще напоя жените с коктейли, че няма да помнят номера на сутиена си. Къде сресаха вчера Тициан?

— В Канозал.

Пипа се обади във фризьорския салон да им доставят десет абонамента за сресване по 500 долара — награди за победителите.

— Така. Сега да се погрижим за вас — тя завлече Лиа при гардеробите. — Покажете ми какво мислите да облечете.

— Прилепнал към тялото бял кожен костюм с ресни, червена каубойска шапка с пайети.

— Това е малко натруфено — рече снизходително Пипа. Лиа изглеждаше толкова засегната, че трябваше да добави: — За обедно време.

Прегледа стотици тоалети. В гардероба нямаше нищо, което да не включва пайети, пера, змийска кожа или зъби от носорог: Мос сигурно собственоръчно бе свалил кожите на змии, птици и крави в Третия свят.

— Имате ли джинси? Обикновени джинси? — да, слава Богу! Пипа претършува гардероба на Мос и намери бяла копринена ръчно тъкана риза от Милано.

— Това ще облечете. На краката — чифт розови сандали с каишки.

— Но това са обувки за танци! — извика ужасено Лиа.

— Вие сте добра танцьорка, нали? Покажете го! Парадирайте с това — Пипа погледна часовника си. — Отивам да се преоблека. Изберете сама колана. Нека да бъде в тон с джинсите.

— А какво да правя с косата си? — извика Лиа.

— Конска опашка и бейзболна шапка. Вие искате да покажете на всички, че няма какво да доказвате.

— Но аз трябва да докажа всичко! — проплака Лиа.

— Престанете! Повярвайте ми! Доверете ми се! На вратата ще започне да се чука след половин час.

Пипа слезе долу. Кол беше някъде с Мос, така че територията в банята беше чиста и без опасност от вражеско нашествие. Тя яростно се изкъпа и преоблече в чиста униформа. Със загриженост забеляза, че мустаците ѝ започват да се оръфват по краищата и лепилото започва да дразни горната ѝ устна.

За щастие Оливия бе сложила в багажа ѝ едно сомбреро с широка периферия, изработено от Ив Сен Лоран за летата в Богота. То щеше да ѝ осигури защита и сянка.

Пипа премина през балните зали на Каза Боус и провери всичко: подредбата на масите, балоните, осветлението върху картината на Пусен. Подаръците — наредени за разглеждане. Коктейлите „Зомби“ — забъркани. Кучешкото ревю, Хайд парк, студиото за рисуване с лапи — всичко бе готово и очакваше гостите. Сандвичите и доставчиците бяха строени в кухнята. Алеята за боулинг. Рибите тон за девет хиляди долара бяха в леда. Обади се в Олимпийския комитет — плувецът бе на път. Кери бе успяла да срещне косата си и да облече ново чисто поло. Лиа също слезе долу. Изглеждаше като момиче за милион долара въпреки оранжевия колан с мъниста. Дори Тициан изглеждаше щастлив. Пипа се усмихна: беше почти толкова хубаво, колкото ако се бе върнала във Флор де Лис.

— Нервна съм — призна Лиа.

Пипа ѝ даде една глътка „Зомби“.

— Ще пиете само вода и нищо друго, докато и последният лабрадор не си тръгне, ясно? А сега елате до вратата и посрещнете своите гости. Ще бъда точно зад вас.

Докато вървяха към вратата, звънецът иззвъня.

— Здравей, скъпа! — поздрави Лиа, като прегърна една жена, облечена в костюм на Миу Миу и подходяща шапка, ръкавици, обувки и чанта в царевичен цвят. Носеше повече бижута, отколкото кралица Елизабет в деня на коронасьването си. — Изглеждаш прекрасно.

Жената не успя да се насили и да върне комплимента. Тя и нейният английски бултериер на титанов верижен ремък влязоха вътре.

— Тези врати са прекалено тъмни, Лиа. Трябваше да ги боядисаш в цвят на бреза, както ти препоръчах.

Пипа почувства как почвата под краката на Лиа започна да се изплъзва. Коя беше тази непоносима стара чанта и защо правеше неуместни забележки?

— Брезовата окраска е неподходяща за боливийски палисандър, мадам.

Жената ахна.

— И кой го казва?

Лиа остана парализирана, така че Пипа бе принудена да се представи сама.

— Козмо ди Пише, майордом и личен бодигард на сенъора Боус.

— А знаеш ли коя съм аз, млади момко?

Ти си една досадница! — едва не се изплъзна от езика й. С какъв нелеп лифтинг на лицето!

— Сигурно сте една от гостите на брой триста, които ще се наслаждават на този прекрасен следобед в Каза Боус — Пипа пое ремъка от скритата в ръкавица ръка на жената. — Виждам, че вие и генерал Патън имате еднакъв вкус по отношение на кучетата.

— Това ли е най-доброто, което онази жена от Аспен можа да ти осигури, Лиа?

Лиа най-после се размърда и се върна към живота.

— Козмо, радвам се да те запозная с моя спонсор, жената, която направи този следобед възможен — Дъси Деймън.

---

[1] Никола Пусен — френски живописец (1594–1665). — Б.пр. ↑

[2] Инспекторът от анимационния филм „Розовата пантера“. — Б.пр. ↑

[3] Бринкс Секюрити — американска фирма за осигуряване безопасността на движимо и недвижимо имущество. — Б.пр. ↑

[4] Име на клоун от ранните дни на телевизията в Америка — 1848 г., сега синоним на глупак. — Б.пр. ↑

[5] Стар автомобил „арт деко“, всички части в него са ръчно изработени, създаден от компанията на двамата братя Дюзенберг, съществувала от 1913–1937 г., голяма рядкост. — Б.пр. ↑

[6] Празна глава (нем.) — Б.пр. ↑

[7] Приключенски филм с Джина Дейвис. — Б.пр. ↑

[8] Известен състав за балет, основан в 1925 г. В Сен Луис, Мисури. — Б.пр. ↑

[9] Киш — ястие от яйца и мляко плюс месо, сирене, зеленчуци. — Б.пр. ↑

[10] Голяма жълта птица — мъпет, герой от детското телевизионно шоу „Улица Сезам“. — Б.пр. ↑

[11] Коктейл от ром, бакарди, сок от ананас, портокал, бренди, захар, тъмен и светъл ром и лимонов сок. — Б.пр. ↑

[12] Американски филм от 1967 г. С Пол Нюман в главната роля. — Б.пр. ↑

Дъси Деймън! Съквартирантката на майка ѝ от колежа! Пипа нямаше да бъде по-смаяна, отколкото ако Лиа я бе представила на Лукреция Борджия. Тя не бе виждала семейство Деймън от години. Дъси въобще не приличаше на брюнетката с топчест нос и широк задник, която си спомняше. Сега беше дребна блондинка с гигантски гърди, високи скули и вампирски порцеланов тен на кожата, подобен на антикварните немски кукли от миналия век, които събираше по целия свят.

— Enchante^[1] — поклони се тя толкова снизходително, колкото бе възможно.

Теън винаги бе твърдяла, че Дъси не уважава нищо така, както милионите и хулиганите.

— Значи вие сте спонсорът на сенъора Боус?

— Да. Аз съм председател на комитета за избор на членове на кънтри клуба в Лас Вегас — каза го така, сякаш току-що е открила разпада на атома.

— Позволете ми да ви придружа до бара. Изглеждате пресъхнала от жажда.

— А моят Джорджо? — това беше бодигардът на Дъси.

— Организирали сме обяд за бодигардовете на алеята за боулинг. Ще бъдете напълно в безопасност и без него. Разположил съм петима снайперисти от Делта Форс в дърветата около Каза Боус — Пипа не запали цигарата, която Дъси постави в цигарето си стил арт деко, направи се, че не я забелязва. — Ако желаете обаче, вашият Джорджо може да се върне в колата и да ви изчака при петдесетградусовата жега през следващите четири часа.

— О, тогава да върви на алеята за боулинг — неохотно нареди Дъси. — Ще ти го приспадна от отпуската.

— Ще се върна веднага, сенъора Боус — прошепна Пипа на слисаната Лиа.

На Дъси ѝ трябваша няколко минути, за да се съвземе, докато Пипа я придружаваше по коридора. Хермафродитите винаги я бяха очаровали. Това екзотично същество приличаше на някаква кръстоска между Труман Капот, Ел Макферсън и Али Баба. За двадесет и четири часа от пристигането си то очевидно се бе запознало отлично с Каза Боус. Този Козмо дори не направи опит да се обърне към нея почтително, или поне като към равна, а се държеше сякаш я превъзхожда! Дори Кейлъб, съпругът на Дъси, нямаше безразсъдството да се държи така с нея.

— Откъде те е намерила онази жена, Козмо?

— Имате предвид моята голяма приятелка Оливия Виларубия-Тъстълбъри, чието име вие очевидно сте забравила?

— Разбира се, че кой друг! — отговори огорчена Дъси. — Откъде те изкопа?

— Това е секретна информация — Пипа взе една чаша пунш от бара. — Salut!

Хипнотизирана, Дъси не само забрави да напомни на Козмо, че не пие нищо друго, освен мартини, но пресуши коктейла на един дъх. Пипа напълни чашата повторно.

— Предполагам, че ще искате да видите новия Пусен в четвъртата бална зала преди тълпата да стане много гъста. Как се казва вашият английски бултериер?

— Капа.

— Като Капа Капа Гама? Между другото, пушенето е позволено само навън, на патиото — Пипа остави Дъси на бара с отворена уста. Тя предаде Капа на един от съдиите от кучешкия клуб и се върна до предната врата.

— Как вървят нещата, сенъора?

— Козмо, възхищавам се на смелостта ти! Но Дъси не бива да бъде настъпвана. Без нея съм загубена.

— Може да си помислите, че е смешно, но случайно знам, че тя обича да я пошляпват. Имам десетилетия опит с подобни личности.

— Наистина ли по дърветата има снайперисти?

— По тях няма нищо друго, освен скакалци — алеята започна да се задръства от пристигащи автомобили. — Безпокойте се повече за кучетата, отколкото за подарките им. И не пренебрегвайте бодигардовете.

— О, Господи! — разтрепери се Лиа. — Погледни! Всички са облечени с костюми и перли. А аз нося джинси и бейзболна шапка.

— Идеално! Перфектно! Това е рожден ден на куче, а не бал в чест на Мейфлауър^[2]. Не ме представяйте на всеки. Дори не ме поглеждайте. Аз съм тапет.

— Това е недопустимо, Козмо.

— Шшшшът! Дори не се преструвайте, че знаете имената им. Нека да си мислят, че имената им не са били толкова важни за вас, че да ги запомните от първия път — Пипа вися до вратата за първите стотина гости. Накрая Лиа схвана чалъма. Къде беше Кол? А Мос? Трябваше да бъдат тук още на обяд. Винаги ще се намери някой, който да те провали. Трябва да имаш готов план Б.

Пипа премина през бърборещата тълпа, щастлива да установи, че гостите на Лиа бяха намерили пътя към коктейлите. Бодигардовете на алеята за боулинг вече унищожаваша втория кег с бира. Около тримата съдии от кучешкия клуб „Уестминстър“ и Голямото пиле в ателието за рисуване с лапи се вдигаше непоносима врява. Много повече дами се тълпяха да видят трите гигантски риби тон върху лед, вместо гениалната творба на Пусен в балната зала.

Руди разиграваше представление пред тълпата, като отваряше вратичките на фурната под възгласите „оуу“ и „ааах“, вадейки тава след тава, пълни с малки тарталети.

— Не са за вас! — викаше той и пляскаше покритите със скъпоценности ръце на дамите. Всички мислеха, че се шегува.

Пипа отново се върна при входната врата. Повечето от гостите вече бяха пристигнали. Кол и Мос — не.

— Къде е съпругът ви? — попита тя Лиа.

— Не мога повече да се тревожа за него. Писна ми! Това копеле наистина ли очаква от мен да повярвам, че няма представа как една обица се е озовала в джоба на ризата му?

— Може би просто я е намерил на тротоара.

— И при това най-обикновена, евтина, фалшива перла! Колко елементарно!

— А вие какво бихте предпочела? Да е сапфир ли? Кол обеща да изпече рибата. Повече не мога да чакам. Стрелката на търпението ми стигна до критичната си точка — код червен — Пипа измъкна телефона си. — Наберете номера на съпруга си, сеньора! Веднага.

Мос отговори още на първото позвъняване.

— Да?

— Къде сте, сеньор Боус?

— Опитвам се да спечеля вашия хонорар. Шейсет и пет хиляди, ако не ме лъже паметта.

— Ако не дойдете тук до десет минути, ще пуснем три големи риби тон в джакузито ви. Обещавам.

Пипа затвори точно в мига, в който едно такси закова пред портата. Лъскав млад мъж в костюм „Изод“ скочи на стълбите.

— Разбрах, че днес тук има състезание.

Пипа пребледня. Тя не очакваше да види човека, спечелил около двадесет златни медала на Летните олимпийски игри 2004.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Фелпс. Виждам, че имате чувство за хумор.

— Каквото става тук, си остава тук^[3] — Пипа не разбра шегата, затова той продължи. — Всъщност бях в града, така че комитетът ме изпрати насам.

Тя реши да започне със състезанието по плуване. Заведе Фелпс до басейна, като му обясни ситуацията и обеща да свършат за час. Не бе необходимо много време, за да се разпространи слухът, че Майкъл Фелпс е край басейна на Лиа и ще бъде на разположение да раздава автографи за хиляда долара след състезанието на кучетата по плуване. А за две хиляди щеше да позира за снимка. Всички средства щяха да бъдат дарени на Олимпийския комитет. Той беше чудесен спортист. Кучетата бяха чудесни спортисти. След един час Фелпс бе събрал сто хиляди долара и продължаваше да се снима. Дамите бяха извън себе си от възторг.

Най-накрая се появиха Мос и Кол. Разярен от вида на сто кучета, плуващи в басейна му, Мос се втурна в библиотеката и затръшва вратата. Пипа забута безмилостно Кол към грила.

— Къде бяхте вие двамата цял ден?

— На срещи с мафиоти, отрепки и продажни адвокати.

— Никак не е смешно.

— Че аз не се шегувам!

Както и да е. Пипа му посочи трите риби в огромни ведрa с лед.

— Хващай се за печенето.

Той изключи газта.

— Измислих го, Козмо. Има по-добър начин да го направим.

— И той е?

— Сашими^[4].

Това, разбира се, беше начин да се справят.

— Отлична идея.

Кол очевидно знаеше какво да прави с голямата риба. Докато Пипа раздаде наградите и предостави на Фелпс чек на стойност сто и шейсет хиляди долара, първата риба бе нарязана и подредена на тънки като хартия парченца върху чинии от майсенски порцелан.

— Прекрасно — похвали го Пипа. Беше впечатлена.

— Откъде си научил това?

— От предишния ми работодател — отговори ѝ с намигване той.

Обядът сякаш нямаше край. Дамите се наслаждаваха на екзотичното сашими, гризяха от салатата си по едно зрънце, коктейлите „Зомби“ изчезваха в мига, в който двамата бармани успяваха да ги приготвят. Накрая Пипа откри причината: никоя дама нямаше намерение да напусне балната зала, докато Фелпс обикаляше масите само по бикини. След като той си тръгна, за да хване самолета, тя подкара тълпата към тентата. Започна кучешкото ревю. То имаше огромен успех развалено единствено от неспортсменското поведение на Дъси Деймън, която беше бясна, че нейният Капа загуби титлата „Мистър“ от един мопс на име Стадс. Дъси частично възвърна желанието си да живее, след като бе наградена с един от пожарните кранове от фибростъкло от „Луксор“ като утешителна награда.

Изнесоха навън шербет, кафе и шоколадови сладкиши. Изненадани за бързо отлетелия следобед, гостенките направиха последен тур покрай подаръците, Пусен, Руди и клавесина в стил рококо. Пипа почука на вратата на кабинета на Мос.

— Сър?

— Какво мога да направя за теб, Козмо? — извика той с ледена нелюбезност.

Тя надникна през тежката врата. Мос седеше на своето писалище Луи XV и разглеждаше старинна енциклопедия на птици.

— Гостите ви си тръгват. Имате ли желание да ги изпратите? Това би било много любезен и благосклонен жест на господаря на къщата — той не помръдна. — Сигурен съм, че сенъора Боус ще го оцени високо.

— О, да, ще ми бъде благодарна — той внимателно обърна пожълтялата страница.

— Я ела насам!

Пипа почервения.

— Разбира се, сеньор.

— Коя птица ти харесва повече? Червената или синята?

— Синята има красива човка.

— Не ти говоря за човката, глупако! Имам предвид перата.

Осъзнавайки, че която и птица да избере, Мос ще унищожи поне петдесет хиляди от тях, Пипа отвърна:

— Наистина не мога да кажа. И двете са възхитителни.

— Те са изключително редки — той се засмя. — И ще станат още по-редки.

Пипа беше ужасена.

— Може ли да ви попитам нещо? Не сте ли мислил за изкуствени пера?

— Не, не съм — той затвори книгата. — Изчезвай оттук. Ти си безполезен.

Пипа спря до вратата на библиотеката.

— Мислех си, че сте заинтересован от членството си в кънтри клуба, сеньор.

— Така е. Но точно в този момент съм ужасно незаинтересован да стоя близо до жена ми — загледа се в униформата ѝ доста дълго. Тя се почувства неудобно. Беше сигурна, че изучава формата на сплесканите ѝ гърди и всеки миг ще я накара да свали самото си.

За нейно огромно облекчение Мос най-накрая каза:

— Тази коприна идеално е пресъздава зеленото на птицата.

— Благодаря ви — Пипа изчака един миг. — Моля ви, сеньор Боус. Без вас сме обречени. Всичките ви пари ще бъдат изхарчени напразно — Теън винаги използваше това изречение за постигане на най-голям ефект.

То действа и на Мос. Той застана до Лиа, докато триста развълнувани кокошки възхваляваха нейното изумително, великолепно, приятно, наистина прекрасно парти. Всички мислеха така.

Единствена Дъси Деймън, която бе пристигнала първа и си отиде последна, не бе толкова впечатлена.

— Е! Това се казва шоу — беше лаконичната ѝ оценка.

— Хареса ли ти? — попита обезпокоена и разтревожена Лиа.

Пипа щеше да я изрита по кокалчетата.

— Някои елементи бяха добре изпълнени. Други можеше да бъдат направени по-изтънчено.

— Нали не предполагате, че сме подкупили съдиите от кучешкия клуб „Уестминстър“? — намеси се Пипа. — Получихте изключително ценен пожарен кран. Казаха ми, че лично Франк Синатра е уринирал върху него.

Дъси отвори уста, помисли малко и пак я затвори.

— Моите поздравления за Пусен, Мос. Върви страхотно със златните драперии.

— Да. Винаги се старая картините да подходат на драпериите.

Както обикновено Дъси не можеше да прецени дали той говори сериозно. За човек, който отчаяно се натиска да влезе в кънтри клуба на Лас Вегас, Мос показваше шокиращо слабо уважение към нейната власт и възможности да разбие мечтата му. Той беше единственият мъж в града, който не забелязваше новите ѝ гърди размер DDD. Дори сега изглежда предпочиташе да гледа с копнеж и да отправя нежни погледи към пискюлите на Козмо, отколкото към главозамайващото ѝ деколте. Трябваше веднага да бъде наказан.

Тя протегна облечената си в ръкавица ръка на Лиа.

— Елате утре у дома на обяд. И двамата.

— Свободен ли си, Мос? — обърна се към съпруга си Лиа.

— Прости ми, имах предвид теб и Козмо. Точно в дванадесет.

Дъси не можа да устои и да не поклати глава за последен път при вида на вратите от палисандрово дърво. С носове, вирнати високо във въздуха, тя и Капа се отдалечиха.

Пипа моментално затръшна вратите.

— Няма нужда да ѝ махаме за довиждане.

Лиа изглеждаше развълнувана.

— Какво искаше да каже с думите „някои елементи можеше да бъдат изпълнени по-изтънчено“?

— Абсолютно нищо. Благодаря, че се присъединихте към нас, сеньор Боус. Сигурен съм, че е ужасно досадно да се преструваш, че триста непознати са ти приятели — бащата на Пипа винаги проявяваше здравото си чувство за разум и изпиваше половин бутилка

шери, преди да слезе, препъвайки се, надолу по стълбите, за да изпрати гостенките на жена си. — Особено тази жена.

— Козмо! — ахна Лиа. — Ние дължим всичко на Дъси.

— Или тя иска да мислите така. Кога смятат да вземат решение за вашето членство?

— До две седмици.

— Приблизително — Мос обърна строгите си сини очи към Пипа. — Искам всяка фактура от този кучешки купон още утре сутринта на бюрото си. Басейнът да се изпразни и дезинфектира. Чия беше идеята за масовата кучешка баня?

— Моя — призна Пипа. — И не беше баня, а състезание по плуване.

— Ще приспадна парите за почистването му от хонорара ти.

— Ах ти, стиснат задник такъв! Скръндза! — развилия се жена му. — Трябва да паднеш на колене и да благодариш на Козмо за прекрасната му идея. Хората години наред ще говорят за този ден!

Пипа си помисли, че Мос е готов да удари шамари и на двете.

Подозрението ѝ се потвърди, когато той попита.

— Къде е Самсон?

— Уволних го. Сега Козмо е мой бодигард. Без допълнително заплащане — побърза да вметне тя с реверанс.

— Все тая. Голяма сделка. Ще бъда в колата — и напусна.

Пипа затвори портите.

— Той разбира ли, че да влезе в кънтри клуба е само малко по-скъпо, отколкото да се кандидатира за президент?

— Разбира. Просто не съм сигурна дали иска мен за вицепрезидент — Лиа бе на ръба на сълзите. — Извинявай, нуждая се от едно питие.

Пипа бе оставена сама във фойайето с Тициан, който дъвчеше връзките на обувките ѝ. Появи се Кол с фуражка на шофьор.

— Голямо шоу, Козмо! Браво! Всички бяха тук, с изключение на хората от електронните медии!

Пипа потръпна: беше имала толкова много сблъсъци с електронните медии, че ѝ стигаха за цял живот.

— Благодаря за рибата.

— Винаги на твоите услуги.

Подтекстът, който прозираше в отговора му, я накара да се изчерви.

За два часа всички следи от празненството на Тициан в Каза Боус бяха заличени. Пипа откри Кери в алеята за боулинг да спи след реката от бира, която бе погълнала заедно с бодигардовете. Започнаха да разтребват масата с подаръците. Мос поддържаше огромна по размери винена изба, откри Пипа, носейки каска след каска надолу по стълбите. Кери си водеше бележки за влизащата стока.

— Ти да не би да си сомелиер? — попита я Пипа.

— Какво е туй, Мо?

— Домакин на виното. Името ми е Козмо. Две срички. Какво пишеш там?

— Обичам да си водя записки. За моя собствена защита.

— Може ли да отгатна. Това е дневник. Работиш върху експозе.

Кери почти щеше да изтърве една каска бяло вино от северна Франция.

— Ти шпионираш ли ме? Ще разбия голямата ти уста!

— Спокойно. Във всяка къща има по един от вас. Ако чукаш сеньор Боус, трябва да знаеш, че пазарът е наводнен от подобни блудкави мемоари в стил „целувки и клюки“, написани от детегледачки, специализирали в Англия — окуражена от уплахата на Кери, Пипа направи един смел опит.

— Сеньора Боус вече знае за теб и Самсон. На твоето място бих се тревожила за собствената си челюст.

— Мила майко божия! Дали знае и за Руди?

— Може ли да ти дам един съвет? Ако смяташ да се чукаш с всичко, което се движи, по-добре си намери работа при Хауард Стърн^[5].

Пипа отиде в кухнята. Не беше яла цял ден и я мъчеше разбиващо главоболие. Руди бе стегнал с лепенки всички контейнери в хладилника, мърморейки за необходимостта да се избягва смесването на миризмите. Като видя Пипа, която се строполи на стола до масата, той извади една купа със салата от скариди.

— Днес свърши голяма работа, Руди.

— Тез дами мислеха, че съм Schwenhund^[6] Волфганг Пук^[7]!

— Те се влюбиха в теб — успокой го Пипа, докато наблюдаваше как събира останалите сладкиши в една кутия. Неговата преданост към

работата ѝ напомни за Слава Слотски — най-великият клоун на планетата. Какво ли правеше бедният човек? А Пушкин? Неочаквано почувства как ужасно ѝ липсват.

— Лоша ли е салатата от скариди?

— Превъзходна е — Пипа стана. — Просто съм много уморена. Лека нощ.

Тя отиде в стаята си, изу оловните си обувки и отлепи мустаците. Окачи униформата на закачалка и разкопча сутиена за джогинг. Огледа се в огледалото, за да види пораженията, но с облекчение установи, че нито една от гърдите ѝ не бе гангрениясала. Хвърли се на леглото и се обади на Оливия.

— Партито имаше огромен успех.

— Да, да, чух. Лиа говори с мен цял час, макар да бе мъртво пияна, все пак ѝ се разбираше. Тя те обожава.

— Тя е добър човек. Може ли вече да получа дипломата си?

— Вече? — повтори Оливия с преувеличена изненада. — Не те разбирам.

— Сделката ни беше такава, не помниш ли? Да направя тържеството на Лиа.

— Мислех, че ангажиментът ти е да останеш цяла седмица. Може би повече — тя бе получила още двадесет хиляди от Лиа, за да остане Козмо до Деня на труда. — Имай малко милост. Знаеш колко отчаяно се нуждая от пари.

Отговорът щеше да бъде твърдо „Не“, ако не бе омагьосващото присъствие на Кол.

— Добре. Но само една седмица.

— Ти си много мило момиче! Ако имах дъщеря като теб, щях да бъда най-щастливата майка на света.

Коментарът на Оливия я хвърли в меланхолия. Почти беше заспала, когато я събуди нова кавга откъм джакузито. Не можеше да повярва, че Лиа и Мос могат да си разменят подобни ужасни думи и все още да живеят под един покрив. Дори родителите ѝ в своите най-гадни и отвратителни моменти имаха разума да държат устите си затворени, да се возят в различни автомобили и да ходят на голф или при „Нойман Маркус“. Тази тактика винаги имаше успех, тъй като мълчанието изразява или всичко, или нищо. Обикновено в края на деня се оказваше, че повечето аргументи и спорове са били за нищо.

Нищо, което да не може да бъде уредено. Пипа премига, когато битката ескалира до нецензурни думи.

Леко почукване на вратата около полунощ: Кол.

— Козмо? Може ли да използвам банята?

— Разбира се — извика от леглото тя.

— Събудих ли те?

— Не съвсем.

— Вечерял ли си?

Пипа изпълзя от леглото.

— Ти не си ли?

— Току-що се върнахме от среща с износител на змийски кожи.

— Звучи отвратително.

— Беше. Хайде, ела в кухнята. Прегладнял съм.

Пипа осъзна, че също е прегладняла.

— Защо не донесеш малко храна тук? Не искам да се срещна с Лиа или Мос в момента.

Тя бързо оправи леглото си. Напъха се в спортния сутиен и залепи мустаците. Тъкмо довършваше закопчаването на сакото, когато Кол се върна с две салати — специалитет на Руди, бутилка вино и огромна купа туршия.

— Боже, човече, не е трябвало да се обличаш заради мен!

— Нямам други дрехи, освен униформите. Не бях планирал да остана по-дълго от рождения ден на Тициан. Сега изглежда ще съм ангажиран още една седмица.

Това много му хареса. Той й подаде купата със салатата. С тези увиснали мустаци изглеждаше още по-сладка. Под кафеникаво боядисаната коса той предполагаше, че е естествено руса.

— Толкова ли сме лоши?

— Не, това е дълга история — Пипа осъзна, че се поти много обилно: последния път, когато бе седяла в легло с хетеросексуален мъж, беше в Прага. А и този не беше се настанил в най-далечния ъгъл на леглото.

— От колко време си тук?

— От шест месеца.

— Преди това си работил на яхта, така ли?

— Точно така. Благодаря, че ми напомни.

Пипа чакаше за още подробности, но не получи нищо.

— И как се озова тук?

— Отговорих на една реклама. Звучеше горе-долу така: „Международен бизнесмен търси камериер. Трябва да бъде дискретен и да обича птиците.“

— Помислих си, че птици означава момичета, и изпратих автобиографията си.

— Трябва да е имало милион желаещи — начумери се Пипа.

— Аз наистина знам някои неща за птиците. Майка ми е член на Научното дружество Оудъбон^[8].

— О! Сигурно ще бъде очарована да узнае какви ги върши Мос за световната популация на птиците.

Кол не отговори. Забеляза на ръката ѝ часовник „Патек Филип“: това беше филия, обилно намазана с масло и не за нейната уста. Той ровеше в купата с пилешка салата.

— Разкажи ми за себе си, Козмо.

— Какво искаш да знаеш?

Ами първо: защо се преструваш на мъж. Второ: какво правеше в Риц-Карлтън. Имаш ли си гадже? Или може би три, четири, пет?

— Откъде имаш тази кола?

— О, това ли? — разсмя се Пипа, проклинайки деня, в който боята на тази кола бе изсъхнала. — Подарък ми е от моя... — *ами сега?* — ... предишен работодател.

— Като отплата за някои услуги?

Пипа се изчерви толкова, че буквално щеше да подпали тапетите.

— Да... помогнах му за разрешаването на една дребна неприятност. Всъщност голяма неприятност — звучеше още по-фалшиво. — Не е онова, което си мислиш.

— Звучи като нещо незаконно.

— Не, просто импулсивна и глупава постъпка.

Докато пълнеше чашата ѝ с каберне, забеляза, че тя също зяпа часовника му.

— Подарък от бившия ми работодател. Но нямаше никакви неприятности. Наздраве!

Пипа се опита да не го гледа втренчено, докато отпиваше от виното.

— Това от избата ли е? Отлично вино.

— Мос ми позволява да си вземам. Той не пие, а Лиа предпочита „Галло“^[9] в галони.

— Той готин ли е, когато не е около нея?

Кол с мъка отмести очи от устните ѝ. Вече си фантазираше как отлепя мустаците от тях.

— Трябва да разбереш откъде идва Мос. Той е израснал в гето в Бъфало. Не обича да гледа как парите му се изпаряват.

— Тогава да се присъедини към масоните, а не към кънтри клуба — това беше една от любимите теми на Теън. — А ти какво прави цял ден? Седя в колата и чака сенъор Боус, за да го возиш?

— Нещо такова.

— Звучи ужасно досадно.

— Превъзхожда организирането на рожден ден за кучета — намигайки, Кол допълни чашата ѝ. — Откъде ти дойде идеята да се обадиш в кучешкия клуб?

— Предишният ми работодател беше момиче на живота. Тя мислеше мащабно и просто вдигаше телефона. Не можеш да си представиш какви луди и ненормални неща правеха хората за нея!

Странно, че Кол не спомена кои бяха предишните му работодатели. Икономите по принцип бяха най-големите дрънкала.

— Значи е правила кучешко ревю и плувно състезание?

— Не, това бяха мои идеи — въздъхна Пипа. — Сенъор Боус ще скочи до тавана, когато утре види сметките.

— Може да скочи върху Лиа.

— Мислиш, че тези кавги са смешни? Не мога да си представя, че съпругът ми ще бъде такъв — Пипа с ужас осъзна грешката си. Проклетото вино! То беше виновно. — Имам предвид съпругата.

Кол не можа да устои на порива да я подразни.

— Кое по-точно, Козмо?

Пипа се опита да мисли. Ако кажеше съпруг, той щеше да си помисли, че е гей. Ако кажеше съпруга, пак щеше да си помисли, че е гей.

— Каквото ще да е там — промърмори тя.

Колко неубедително! Ядосано тръсна купата със салата на нощното шкафче.

— А сега, ако ме извиниш, ще ти кажа лека нощ, преди да се направя на пълен глупак!

— А туршията? — Кол захвапа връхчето на най-голямата краставица. — Много е вкусна!

— Мразя туршия — Пипа се плъзна от матрака, закачи крака си в чаршафа и падна по лице. Очилата на Ив Сен Лоран се търкулнаха под стола.

Кол я вдигна.

— Съжалявам. Не трябваше да си пъхам носа. Добре ли си?

— Отлично — всъщност се почувства много по-зле, когато той я пусна.

Кол пъхна ръка под стола, за да потърси очилата ѝ. И за неин огромен ужас откри не само тях, но и скритите бижута.

— Какво е това? — докато тя стоеше като вкаменена, той развърза панделката и разкри съдържанието в ръцете си.

И двамата гледаха като хипнотизирани великолепната огърлица на баба ѝ, диамантените обици — подарък от Ланс, и диамантената шнола от Розамънд. Пипа бе убедена, че той позна, че камъните са истински.

— Подарък за сбогом от предишния ми работодател — обясни с половин уста тя. За жалост това беше много близо до истината. — Когато имам възможност, ще ги продам.

Кол внимателно върна всичко обратно.

— Тази неприятност трябва да е била огромна по размери, Козмо — той вдигна празните купи от нощното шкафче. — Да ти оставя ли виното?

— Пих достатъчно, благодаря.

На вратата той се спря. Тя изглеждаше толкова бледа и смалена, че му се прииска да прочете приказка за заспиване.

— Радвам се, че си тук. Надявам се да останеш известно време.

Пипа не помръдна и след като вратата се затвори след него. Това не беше обикновен шофьор.

---

[1] Очарован съм (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Корабът с първите американски заселници. — Б.пр. ↑

[3] Мотото на Лас Вегас — града на греха. — Б.пр. ↑

[4] Японско ястие, „суши“ — много тънко нарязана сурова прясна риба. — Б.пр. ↑

[5] Американски радио- и телевизионен журналист, водещ на скандално ТВ шоу, р. 1954 г. — Б.пр. ↑

[6] Немска дума, често употребявана като обида в английския, буквално означава прасе-куче. — Б.пр. ↑

[7] Известен готвач в Лос Анжелис, притежаващ верига ресторанти. — Б.пр. ↑

[8] Организация за защита на птиците и дивата природа на името на Джон Джеймс Оудъбон — направил първия опит да нарисува и опише всички птици на Америка. — Б.пр. ↑

[9] Калифорнийско вино. — Б.пр. ↑

След рождения ден на Тициан Дъси Деймън трябваше да признае, че целият град говори само за Лиа, Каза Боус и Козмо. Ах, каква къща! О, какви игри! Наградите! Рибата тон! Милиони минути бяха изразходвани, за да бъдат описани бейзболната шапка на Лиа, коланът с мъниста, ръчно тъканата риза от Милано. Дали бе направила заявка за модна линия, или просто бе една небрежна скитница? Най-накрая бе постигнат консенсус: вероятно джинси, а не костюм от водещ моден дизайнер, бяха правилното облекло за един кучешки празник. Очевидно бе, че Козмо бе облякъл своята господарка, и както всеки можеше да види, той беше образец от висока класа със собствен стил на обличане. Само един пионер в модата можеше да сложи пурпурно сомбреро с подходящи копринени панталони в обществото. Сиви чорапи и спортни обувки „Нюбъкс“: революционно! Половината модистки в Лас Вегас се кълнях, че сакоето и очилата му са били на Ив Сен Лоран. Другата половина се кълнях, че са на Версаче. Колкото и да се опитваше, Дъси не можеше да върне фокуса на общественото внимание върху себе си. Това беше грозно и безпомощно усещане.

Следвайки примера на Лиа, тя също уволни своя бодигард Джорджо. За обяда на другия ден вместо костюм от кутюр облече екип за тенис и бейзболна шапка. Беше силно огорчена да види, че Лиа се е наконтила с ябълковозелен костюм на Долче и Габана, обувки „Прада“ и нито едно мънисто. Козмо бе облечен с обичайната си униформа, обявена вече за класическа, като белите костюми на Том Улф^[1].

— Добре дошли в Кастилио Деймония! — посрещна ги темпераментно Дъси, чувствайки се смешна в своите смачкани къси панталонки. — Надявам се, че няма да ми се сърдите за облеклото. Веднага след обяда имам урок по крокет.

— Очевидно — отвърна сухо Козмо.

Игнорирайки Лиа, Дъси хвана Козмо подръка и го преведе през дългото тъмно фойе, в което бяха строени тридесет и шест рицарски доспехи.

— Кастилио Деймония е копие на Бластъруел — седалището на маркиза на Ашбъри в Каунти Дърам. Има четири бални зали, тридесет стаи за гости и петдесет големи камини.

— О! Зимите в Лас Вегас сигурно са много сурови.

— Ще ви издам една малка тайна, Козмо: когато палим камините, включваме климатика на дванайсет градуса — Дъси спря, за да се възхити на един препариран кон в пълни доспехи в края на коридора, сякаш го виждаше за пръв път. — Колекцията от рицарски доспехи на моя съпруг Кейлъб е една от най-хубавите в цялото северно полукълбо. Всъщност в момента той е в Нормандия, за да преговаря за костюма, носен от Етелред Бавния^[2]. Само се чудя къде ще го сложим!

— Какво ще кажете за кухнята? Ще можете да си окачвате спагетите на копието му.

— Чудесна идея. Ще я обмисля.

Лиа никога преди не бе канена да разгледа огромния замък на Дъси. Главата ѝ се завъртя.

— Страхотно! Напомня ми за Хари Потър!

Дъси погледна назад с презрение.

— Надявам се, че това е комплимент, Лиа.

— Сеньора Боус сравнява вашия дом с библиотеката Бодлиан^[3] и абатство Лакок^[4] — Пипа бе голяма почитателка на Хари Потър. — Бих приела това като голям комплимент.

— В такъв случай благодаря — Дъси мразеше рицарските доспехи. Но след като бяха лъскави, показни, уникални и невероятно скъпи, тя позволяваше на Кейлъб да скитосва из цялата планета, прибавяйки нови и нови експонати към колекцията си. — Елате да ви покажа моето скромно хоби.

Те влязоха в огромна стая, претъпкана с кукли в стъклени кутии. Мястото приличаше на кръстоска между отделение за недоносени бебета и погребение на дребосъци. Дъси лъкатушеше от кутия до кутия, обяснявайки колко много е платила за всяка кукла и къде я е купила.

— Играеш ли си с тях понякога? — попита Лиа.

— Мило момиче! Ти ще си играеш ли с Плащаницата от Торино^[5]? — Дъси спря пред голяма стъклена кутия. — Тази кукла е принадлежала на принцеса Анастасия. Купих я в Истанбул за четиристотин хиляди долара. Сега струва три пъти повече.

Куклата имаше неприятна прилика с Чъки^[6]. Когато се загледа в безизразните ѝ зелени очи, Пипа си спомни, че преди няколко години Теън замина с Дъси за Истанбул, за да търсят някаква кукла, която била куклата на принцеса Анастасия. След това месеци наред майка ѝ бълнуваше за зелените очи от гранат на куклата. След като обърна света наопаки, най-накрая успя да намери страхотен екземпляр от скъпоценния камък и го монтира в една брошка. За щастие името му бе лесно за запомняне. Пипа се наведе над кутията.

— Това демантоид ли е?

— Мили боже, Козмо? Откъде знаеш това?

— Копае се в мините в Урал. Много рядък камък. Любимият на Фаберже. Моят предишен работодател имаше една дузина, инкрустирани в дръжката на бастуна.

Благодаря ти, мамо!

Раздразнена от снизхождението в гласа на Козмо, Дъси рече:

— Добре! Кой е готов за питие?

Хорейшио, нейният древен иконом, внесе три чаши мартини със стайна температура в библиотеката.

— Барът е толкова далече, а той е така бавен — извини се тя за температурата на коктейла, но не и за евтиния джин. — Огънче, Хорейшио.

— Какво удивително цигаре! — възхити се Лиа, докато бедният човек едва се дотътри през стаята, за да подаде огънче за цигарата на господарката си.

— Благодаря. Принадлежало е на Лола Монтез^[7] — Дъси бе загубила години и още едно състояние, за да колекционира цигарета, принадлежали на безсмъртни *femme fatale*^[8]. Тя дори пренебрегваше опасността от рак на белите дробове, само и само да ги покаже. — Било е подарък от любовника ѝ Лудвиг от Бавария.

Докато Лиа слушаше в захлас и с благоговение беседата за лудия крал Лудвиг, Хорейшио донесе втора порция топли мартинита, съдържащи и маслини, и лимонов сок.

— Той е при нас от паметивека. Откакто се помним — въздъхна Дъси като второ извинение. — Би ли се съгласила да замениш Козмо с Хорейшио, Лиа?

Пипа моментално се намеси.

— Извинете, аз имам изключителен договор само с Каза Боус —
тя погледна втренчено Лиа, изпращайки ѝ послание да откаже каквито
и да е рокади. — И съм много щастлив там.

— Колко жалко! Може ли да бъда първата, която ще разбере, ако
има някаква промяна в ситуацията?

— Абсолютно — усмихна се Лиа.

Пипа замислено се наведе напред.

— Докъде стигнахте с членството на сенъора Боус в кънтри
клуба?

Дъси се нуждаеше от един миг, за да се осъзнае. Тя си бе
помислила, че Козмо иска да разгледа гердана от смарагди, почти
скрит в цепката на деколтето ѝ.

— Нещата се развиват по-бавно, отколкото предполагах.

— И защо така? Каква е причината?

Дъси издуха дълга струя дим.

— Лиа, мога ли да бъда откровена? Произходът ти не е
аристократичен. Нито на твоя съпруг. Въпреки удивителните ви
качества вие все още сте първо поколение плутокрация.

— Вие също, ако не бъркам — отсече Пипа.

— Кой ви е казал подобно нещо? — ахна Дъси. Години наред бе
повтаряла и преповтаряла лъжата, че произхожда от кръвната линия на
Джей Гоулд^[9].

— Това е всеизвестна истина — Пипа извади маслината от
своето мартини и я остави в пепелника от лапис лазули. — Моля,
продължавайте.

— Има невероятно оспорвана конкуренция за двете свободни
места. Една груба, макар и неволна грешка, може да бъде фатална.
Флоридиа Вентура беше с единия крак вътре, когато някой написа до
комитета, че са я виждали да носи една и съща рокля на Багли
Мишка^[10] две години поред. Тори Батерсън бе сигурна, докато
готвачът ѝ не разкри, че е бил инструктиран да пазарува от обикновени
супермаркети.

— Сигурно някой се е пошегувал — промърмори възмутено
Пипа.

— Истина е — Дъси погледна към вратата. — Да, Хорейшио?

Икономът влезе с диплома в орнаментирана рамка.

— Мадам, вие искахте да видите това в момента, в който пристигне.

— О, това нещо. Да, да, покажи го на гостите.

— Дъси, приета си в Дружеството на притежателите на „Бентли“! — възбудено прочете Лиа. — Купила си десет бентлита за осем години! Това е фантастично!

Дъси имаше навика да изпие няколко мартинита и да пада с колата в рова около замъка ѝ.

— Моля те, закачи го в коридора пред твоята стая, Хорейшио — нареди тя и махна с ръка да върви. — Както казах, скъпа Лиа, един дребен провал и с теб е свършено. Ще те защитавам и пазя, доколкото е възможно, но помни — ти не си нищо друго, освен танцьорка — с огромно задоволство видя как устните на бедната Лиа трепнаха. — От Бъфало!

— Мога ли да попитам вие как влязохте в кънтри клуба на Лас Вегас? — прекъсна я Пипа. Благодарение на Теън знаеше, че Дъси, след като бе наела шест частни детективи, успяла да събере толкова мръсотия и компромати, че да изнудва две кокетки от комитета.

— Квалификациите ми говорят сами за себе си — отвърна Дъси с каменно лице. — Трябва да те поздравя за партито вчера, Лиа. То предизвика много положителни отзиви от страна на хора, които бяха... как да го кажа... не особено ентусиазирани относно твоето родословно дърво.

Хорейшио влезе отново. Той поднесе на Дъси малка сребърна табличка, ръцете му бяха с бели ръкавици.

На табличката имаше картичка.

— Обядът е сервиран — съобщи високо тя.

Пренесоха се в трапезарията, която бе шедьовър на английската готическа архитектура. Сто хералдически знамена висяха от мертеците на тавана. В тъмните ъгли Кейлъб бе успял да постави още един препариран кон и четирима рицари в пълно бойно снаряжение. Копията им бяха насочени към дългата маса за хранене. Хорейшио бе запалил двата свещника в най-близкия ъгъл, в който дамите щяха да седнат. Шестнадесет свещи не бяха достатъчни да разсеят полумрака, обаче Дъси смяташе ефекта за изключително и сензационно драматичен.

Дискусията относно шансовете за присъединяването на семейство Боус към кънтри клуба в Лас Вегас продължи над твърдия, почти замръзнал Бьоф Уелингтън. Според Дъси имаше по-голям шанс динозаврите да се появят отново на Земята, от колко Лиа да получи шест гласа „Да“. Един въздържал се, едно кратко анонимно писъмце, изразяващо възражение, и тя просто изтичаше в канализацията. Последните четиридесет кандидатки не бяха събрали необходимите гласове, а бяха все хора със звездни заслуги. Десет бяха милиардери.

— Богатството не е достатъчно — рече с усмивка Дъси. Не можела да разкрие повече подробности, тъй като била дала клетва за мълчание. — За нещастие, скъпа моя, някои хора смятат, че Козмо е най-скъпоценното нещо от най-висока класа в твоя дом.

— Знаеш колко важно е това членство за Мос и мен — прошепна отчаяно Лиа, докарана отново до ръба на сълзите.

— Освен това клубът не гледа добре на нестабилните двойки. А вие двамата определено не сте стабилни.

— Моите работодатели са възвишено щастливи, мадам Деймън. Кой ви е снабдил с подобна информация?

— Имам си източници. И очи на главата. Вчера следобед, когато си тръгнах от Каза Боус, Мос дори не погледна деколтето ми.

Пипа трябваше да помисли за миг, за да проумее какво общо имаха пренебрегнатите цици на Дъси с нестабилния брак на семейство Боус.

— Трябва ли всеки да зяпа тези две базуки, с които се сдобихте в Рангун?

— Господи, Козмо! — Дъси почти щеше да се задави с йоркширския пудинг. — Кой ти каза тази възмутителна лъжа?

— И това е всеизвестно — Пипа сгъна салфетката си. — Благодаря за обяда, мадам Деймън. Смятам, че сеньора Боус и аз чухме и ядохме достатъчно — тя тръгна към вратата.

— Чакай! Казах, че положението е трудно, но далеч не е толкова безнадеждно. Вчерашното парти беше добър старт. Лиа трябва да продължи с подобни разбиващи удари.

Пипа се обърна. За нейно голямо раздражение Лиа все още седеше като парализирана с вилица в ръка.

— Какво предлагате? Тя няма повече домашни любимци, които имат рождени дни.

Лиа най-сетне се събуди за живот.

— Можем да отпразнуваме приемането на Дъси в Дружеството на притежателите на бентли.

— Чудесна идея! — веднага се съгласи Дъси. — Лиа, ти имаш повече въображение, отколкото предполагам. Ще ти изпратя списъка на гостите утре. Това наистина може да те утвърди, ако го организираш както трябва — тя цялата засия, когато Хорейшио влезе с тъмна лепкава купчина върху сребърен поднос. — Ах, смокиновият пудинг!

Храносмилателният тракт на Пипа се разбунтува при появата на един тридесетина годишен мъж с бели панталон и пуловер. Беше с равен бронзов тен на модел на Абъркромби^[11], отдал се на целодневно възползване от щедростта и гостоприемството на нежния пол.

— О, извинете! — извика изненадано той. — Не знаех, че имаш компания, Дъси — после огледа насмешливо Пипа, чийто пол беше под съмнение. — Аз съм Харлън Скот.

— Козмо ди Пише — отвърна тя, като му подаде вяло ръката си.

Харлън моментално направи заключение, че Козмо не е неговият тип. Виж Лиа беше друго нещо.

— Добър ден! — изчурулика той.

Дъси предприе незабавни мерки.

— Харлън е инструктор по крокет в клуба и мой придружител, когато Кейлъб не е в града — *в превод: Не си го и помисляйте!* — Сега, ако ни извините, бързам за урока — макар че едва стигаше до рамото му, Дъси властно го поведе към вратата.

— Помисли за офертата ми, Лиа!

— Какво беше всичко това? — прошепна Лиа, след като вратата се затвори.

— Означава, че Харлън е повече от учител по крокет.

— А за каква сделка говореше?

— Мен срещу Хорейшио. Дори не си го помисляйте! Харесва ли ви този смокинов пудинг? — нямаше начин. — Тогава да се махаме. От това място тръпки ме побиват — Пипа сложи ръце на фуния пред устата си. — Благодаря, Хорейшио — извика тя на иконома, който стоеше дискретно до страничната маса. — Всичко беше отлично.

— Удоволствието е мое, сър — той ги изпрати до външната врата. — Желая ви приятен ден.

Оранжевият дюзенберг на Лиа бе паркиран в конюшната до колекцията на Кейлъб от карети с конски впряг. Пипа бавно премина през моста над рова, разделящ замъка на Дъси от реалния свят.

— Ще ѝ трябва голямо самообладание да нарече Каза Воус безвкусица.

— Мисля, че домът ѝ е великолепен.

— Ще престанете ли да я защитавате? Човек, който живее с два препарирани коня в къщата си, не е нормален.

— Мисля, че ти е хвърлила око, Козмо.

— Това само потвърждава моята гледна точка. Моля, не я окуражавайте.

— Не мога да повярвам, че Флоридиа Вентура е била отхвърлена! Тя е наследница на първия губернатор на Род Айлънд! — с всяка минута настроението на Лиа се влошаваше. — Може би Дъси е права. За мен няма никаква надежда. Аз съм просто една натегачка, бивша танцьорка с нестабилен брак.

— Тя си играе игрички с вас. Иска да ви държи в състояние на постоянна несигурност. Такава е, лоша по природа.

— Защо има такива хора?

— Защото е по-лесно, отколкото да бъдеш добър — Пипа се опита да повдигне духа на Лиа, като я заведе в ресторант „Пикасо“ да хапнат нещо, което става за ядене. — Предлагам ви лично да съберете чековете от дамите, които вчера се снимаха с Майкъл Фелпс. Това е идеална възможност да се срещнете с някои от членовете на клуба очи в очи. Бъдете естествена, бъдете себе си. Очаровайте ги.

— Но какво да облека? — простена Лиа.

— Ще отидем на пазар. Оставете всичко на мен.

Предполагайки, че всеки, който носи пурпурно сомбреро и чуждоземни очила, е много важен играч в Лас Вегас, салонният управител в „Пикасо“ заведе Пипа до най-хубавата маса. Докато го следваше сред морето от любопитни погледи, тя осъзна, че се забавлява да играе ролята на Козмо ди Пише. Изведнъж почувства, че псевдонимът вече не е псевдоним. Козмо излъчваше самоувереност, която досега у Пипа се бе проявявала само отчасти. Неговата харизма действително пречупваше другите пред волята му. Тя се усмихна: значи това било да се чувстваш като Теън!

— Наистина ли Дъси си е правила гърдите в Рангун? — попита я Лиа, след като поръчаха.

— През юни.

— Откъде знаеш всичко това, Козмо?

— Работата ми е да знам. Така по-добре мога да ви служа и защитавам.

Лиа сложи ръката си върху нейната.

— Мисля, че си страхотен. Не променяй нищо. Дори и мустаците си.

Те обсъдиха как да съобщят на Мос за още едно предстоящо и напълно разбиващо финансите парти, когато една хубава, но доста пияна жена с една обувка се тръсна на масата им. Във всяка ръка държеше по една чаша мартини. Пипа смътно си я спомняше от рождения ден на Тициан.

— Вайълин! — ахна Лиа. — Колко се радвам да те видя. Моля те, седни при нас.

— Тъкмо дойде съобщението — обясни Вайълин, като изяждаше буквите и се олюляваше като тръстика на вятъра. — Достав докатиграх бридж.

Пипа и Лиа с мъка успяха да съберат парчетата от несвързаните части от историята на Вайълин. След като била изхарчила 300000 долара за тържества, купони, приеми, подаръци и близане на задници, Вайълин току-що бе научила, че молбата ѝ за членство в кънтри клуба Лас Вегас е отхвърлена. Дъси ѝ каза само, че някой написал писмо до комитета с разкритието, че кучето ѝ се казвало Мамбо. Да кръстиш кучето си на развратен танцьор можело да породя съмнения относно характера на притежателката му.

— Бях отлъчена от обществото! — викаше Вайълин, пресушавайки двете чаши една след друга.

Салонният управител бързо приближи към масата им.

— Тази жена досажда ли ви, сър?

— Спокойно, тя е в шок. Ще се оправя.

— Нямдас оправя! — Вайълин залитна към съседната маса. Една от чашите ѝ падна в купата с крем супа от целина. — Връщам се обратно в Палм Бийч! Мааамка му на Вегас!

Един сервитьор я изведе навън.

— Не го е направила заради Мамбо, нали? — прошепна Лиа, като едва успя да произнесе думите.

— Вашето куче се казва Тициан — напомни й Пипа, подписвайки чека. — Да излезем оттук, преди да попаднем и на други отхвърлени.

За нещастие обаче налетяха на Есмералда в Армани, на Карла във Фенди, на Биби в Симайоф, всяка от които току-що бе получила ръчно написана бележка, подобна на тази на Вайълин. И трите бяха съкрушени. Нито една нямаше представа, нито бе получила обяснение защо молбата ѝ да стане член на клуба е била отхвърлена. Кучетата им се казваха Рембранд, Дуайът и Айфел. Есмералда бе водила Дъси в Мадрид да гледа борба с бикове. Карла бе подарила на Дъси огърлица от три наниза деветмилиметрови перли Микимото. Биби не само бе подарила на Дъси един Уорхол^[12] да го окачи в калната стая^[13], но бе купила и препарирано пони за Кейлъб. Очевидно нито един от тези жестове не бе достатъчен да обърне вълната.

— Изобщо някой приет ли е в този клуб? — попита Пипа.

— Валас и Пеги Стоутмайер — проплака Биби, подавайки кредитната си карта на касиерката. Беше си купила малък пръстен за коктейли^[14] за осемдесет хиляди долара. — Той е шибан фермер, отглежда пилета. А тя прилича на трактор.

— Това означава, че е останало само едно място — отчая се Лиа.

— Така че не се надявай особено — ухапа я злобно Биби и се оттегли горделиво.

Докато пътуваха към Каза Боус, настроението в колата бе погребално.

— При дадените обстоятелства трябва ли въобще да се захващаме с този Бентли бал? — попита Пипа. — Дъси очевидно ще претупа работата.

Лиа бе почти обезумяла.

— Трябва да направи своя най-добър удар, Козмо. Мос също разчита на това.

Пипа спря на алеята пред Каза Боус зад камиона на фирмата за чистене на басейни. Оранжевият мерцедес бе паркиран точно под верандата. Пипа се усмихна: значи Кол беше вътре. За нещастие там беше и Мос.

— Какво прави той тук в този час на деня? — изненада се Лиа.

Пипа простена: в бързането да облече Лиа за обяда бе пропуснала да остави сметките от рождения ден на Тициан на бюрото на Мос.

— Оставете всичко в колата, сеньора. Ако ще говорим с него за още един прием, последното нещо, което трябва да види, са десет чанти с покупки от Армани.

Те паркираха в гаража, където Кол лъскаше едно черно порше.

— Здравейте, дами — извика той. — Оу, извинете — дами и господа.

— Какво правите вкъщи? — повтори Лиа.

— Струва ми се, че вие и господин Боус сте поканили вашия най-голям доставчик Лурекс на коктейл в пет часа.

Лиа напълно бе забравила за това.

— О, боже! — притеснено забърза тя. — Тициан! Къде си, миличко?

Никъде. Тициан беше изчезнал. Те завариха Мос в библиотеката да преглежда планина от черни пера под халогенна лампа.

— Виждал ли си Тициан?

— Току-що го пратих в училище за възпитание. Хванах го да гризе моята най-добра *Turdus merula*^[15].

— Изпратил си кучето ми, без дори да ме питаш? Мътните да те вземат!

— Ще се върне след една седмица — с няколко насинени ребра. — Ти къде беше?

— На дълъг и продуктивен обяд с Дъси — отговори Пипа. — Тя живее в забележителен замък, пълен с рицарски брони. Показа ни колекцията си от кукли и своя...

— Къде са сметките от помиярския празник? — прекъсна я Мос.

— Сега ще ви ги донеса, сеньор.

Когато се върна с папката, Мос бе реквизирил чантата на Лиа и спокойно събираше сумите от всички плащания с кредитни карти, направени по време на следобедната им екскурзия из магазините.

— Осемнадесет хиляди шестстотин деветдесет и осем долара — отбеляза той. — Това преди или след като Дъси ви показва своята колекция от кукли?

— Купихме само най-необходимото — докладва Пипа толкова храбро, колкото смелост успя да събере. — Сеньора Боус спешно се

нуждае от нов имидж.

— Млъкни, Козмо! Дай ми тази папка — Мос отново започна да работи с калкулатора си.

Той провери всичко два пъти, сетне отиде до прозореца.

— Четиридесет и осем хиляди долара и малко отгоре — произнесе замислено, гледайки доволно навън, сякаш в момента пред очите му от мидената черупка излизаше Венера на Ботичели и пристъпваше в задния двор. Без предупреждение грабна един глобус и го хвърли по Лиа. — За кучешко парти! — изкрещя той. — Ти луда ли си?

Като опитен футболист Пипа скочи напред и хвана глобуса, спасявайки и него, и скъпия нос на Лиа.

— Наистина, господин Мос — рече, след като се изправи тя, — тези дами бяха под вашето достойнство — тя остави глобуса на мястото му. — А сега седнете и замълчете. Аз имам да ви кажа нещо.

Мос беше толкова изненадан, че се подчини. Пипа постъпи точно както през последните двадесет години постъпваше Теън, когато съпругът ѝ вдигаше скандали заради разходите.

— Вие сте преуспял мъж, благословен с брак с красива и вярна жена, която е избрала точно вас от всички красиви, видни и изключително щедри мъже в Далас.

— В Бъфало — прошепна Лиа.

— Няма значение. Вашата съпруга трябва да отразява вашия успех, иначе няма да изпълнява свещеното си задължение към вашето име. В замяна на това вие трябва да ѝ осигурите всички начини и възможности да поддържа първокласно положение в обществото.

— Кой го казва? — попита Мос.

— Моля, не ме прекъсвайте — Пипа съжали за последното топло мартини, изпито у Дъси: заради него забрави най-важния и убедителен параграф от речта на Теън.

— Няколко хиляди долара тук и там са като ухапване от бълха за мъж с вашето богатство. Освен това, въпросът не е в парите. Въпросът е в уважението към жената, която ви е отдала всяка секунда от живота си и всяка капка от кръвта си. Това е вашата възможност да бъдете галантен и да ѝ се отблагодарите — май това беше всичко, което си спомняше от монолога на майка си „Изгори ме на кладата“. Ако Мос поне малко приличаше на баща ѝ, той всяка секунда щеше да излезе и

да затръшне вратата, така че тя побърза да продължи. — Вие желаете да станете член на кълтри клуба в Лас Вегас. Поставил сте тази невъзможна мисия на съпругата си. Сега трябва да застанете зад нея и да я подкрепите.

— Че какво невъзможно има в това?

Пипа въздъхна, сякаш трябваше да обясни защо две плюс две прави четири.

— Днес следобед срещнахме четири жени, които също се опитват да станат членове на въпросния клуб. Всяка бе изхарчила между триста и шестстотин хиляди долара, за да постигне тази цел. А днес всички те получили ръчно написано писмо с отказ.

Мос остана неподвижен.

— И каква е причината?

— Били са очернени.

— Какво значи това? Нещо като натопени?

— Някой е написал анонимни писма до комитета, предявявайки възражение относно приемането им.

— Анонимни писма ли? Глупости! Кой?

— Съвещанието е секретно. Вотът трябва да е анонимен.

— Стоутмайер са приети! — вметна възмутено Лиа. — Представяш ли си само?

— Шшшт! — Пипа се обърна към Мос. — До днешна дата вие сте изхарчил само осемнадесет хиляди за дрехи плюс четиридесет и осем хиляди за едно парти, плюс няколко хиляди за забавления.

— Не забравяй и твоя хонорар от шейсет и пет хиляди!?

— Добре — съгласи се Пипа и бързо събра цифрите. — Това все още прави само сто и тридесет хиляди, което — ще бъда малко откровен и рязък — стига едва-едва да купите два гласа от шестте. Не можете да си позволите сега да изглеждате евтин, сеньор Боус. Колко много искате да станете член?

Той не отговори на въпроса.

— Кроиш нещо, нали, дребно добиче?

— Мос! Не позволявам да говориш на Козмо по този начин!

Пипа сви рамене.

— Наричайте ме както искате. Предлагам да организираме маскен бал. Двеста хиляди долара.

— Ще ви дам трийсет хиляди.

— Сто и четиридесет.

— Деветдесет.

— Съгласен.

— А сега ти ми кажи нещо, Козмо — изгърмя Мос. — Къде се събират членовете на комитета?

— В клуба, предполагам.

— Кога е следващата им среща?

— Защо искате да знаете? Не можете да присъствате. Не можете дори да се преструвате, че се безпокоите, когато те се срещат.

— Вие вървете по вашия път, а аз по моя.

Пипа почувства лек гъдел по горната устна. Като прекара езика си, усети лека четина. Мустаците ѝ се бяха отлепили и се плъзгаха надолу: денят беше дълъг и много горещ.

— Извинете! — извика тя. — Заемам се с организацията на бала веднага.

— Почакай! Какво да облека довечера за хората от Лурекс? — извика Лиа, докато Пипа тичаше към вратата.

— Жълтата рокля на Херера, малинови обувки с висок ток и лента за косата, ако имате такава.

Пипа изтича в стаята си, където се увери, че мустакът ѝ се държи само на няколко косъма. За нещастие сутринта бе забравила лепилото отворено и повечето се бе разтекло върху тоалетката ѝ. Тя изтича в банята да вземе клечки за уши и да спаси малко от него.

Кол стоеше чисто гол пред мивката си и се бръснеше.

— Мили боже! — изпищя Пипа.

— Мисля, че се разбрахме да чукаме, Козмо — отвърна той. Личеше, че въобще не е стреснат.

— Аз пък мислех, че си навън и миеш колите! — запрепъва се тя към своята спалня и затръшна вратата.

Никога досега в живота си не беше се чувствала така засрамена. За миг самоувереният нахакан Козмо се изпари и старата травмизирана Пипа отново излезе на повърхността, готова да крещи. Тъкмо щеше да се хвърли на леглото си и да напои възглавницата със сълзи, когато чу Кол да си подсвирква „Светът е прекрасен“^[16]. Затаи дъх. Той май беше щастлив. Наистина щастлив.

Накрая свиркането спря.

— Свърших, Козмо — извика Кол пред вратата. — Банята е твоя.

Пипа излезе от транса си и веднага телефонира на Оливия Виларубия-Тъстълбъри, за да се оплаче и помоли за помощ. Попадна обаче на Корнелиус, който я осведоми, че Оливия и адвокатите ѝ са заминали за Колумбия, за да подкупят някакъв съдия. След това позвъни в Далас.

— Толкова се радвам да разбера, че отново си на работа, Шелдън.

— По-голяма част от мен — поправи я той. — Търся специалист по възстановяване на онази, която липсва.

— Ще се зарадваш да научиш, че все още съм на училище.

— В лагера на прислугата?

— Вече съм на стаж. Ще се дипломирам до седмица, ако един голям прием мине добре.

— Ще повярвам, когато видя дипломата ти.

— Искам да ми направиш една дребна услуга.

— Току-що ти изпратих мазерати, телефон, десет хиляди долара и запалката, която отнесе веждите ми. В тайната си сметка имаш около осемдесет хиляди. Не ми казвай, че си ги изхарчила, за да колосваш престилките си.

— Трябват ми четири мустака — прекъсна го Пипа. — Изпрати ги тази нощ. Утре трябва да са тук. Най-хубавите. Нали знаеш инспектор Клузо от „Розовата пантера“? Също като неговите, но светлокестеняви. Плюс лепило, произведено за пустинята. Ако може антиалергично.

— Защо за пустинята? Мислех, че си в Аспен.

— Ти не ме слушаш. Казах ти, че съм на стаж — Пипа не смееше да му разкрие къде е, да не би Джини да се опита да открие следите ѝ. — Лепенето на тупета и мустаци са част от задълженията ми тук.

— Що за работодател е този, дето иска камериерката да му лепи мустаци? Звучи ми като сексуално извращение — гласът на Шелдън се повиши. — Може би трябва да го съдиш.

— Мустаците са за мен. Аз съм иконом под името Козмо ди Пише.

Един дълъг миг Шелдън не продума нито дума.

— Защо просто не престанеш да бръснеш краката си и да приключиш с тази работа? Или не отидеш на остров Лезбос?

— Харесва ми да бъда Козмо — Пипа три пъти му продиктува името си буква по буква. Сетне даде адреса на Каза Боус. — Как е майка ми?

— В Лондон е. Би Би Си има намерение да направи документален филм за нея. Посъветвах я да не ходи, но тя както обикновено не ме послуша.

— Поне през последните две седмици не е влизала в ръкопашен бой.

— Нищо съществено — отвърна неясно Шелдън. — Ти най-добре се съсредоточи върху дипломата.

В библиотеката изригна поредният скандал — нещо като състезание по надвикване. Пипа отиде до прозореца точно навреме, за да види как един гипсов бухал излетя от прозореца и се разби на патиото. Сетне видя Кол да отива в гаража и да изважда лимузината на алеята. Мос натика Лиа, облечена от главата до петите в златисти пайети, на задната седалка. Мерцедесът тръгна и телефонът на Пипа иззвъня.

— Можеш ли да се обадиш на „Безболезнена смяна“? — гласът на Кол едва се чуваше през виковете. — Петото копче в паметта на домашния телефон.

— Няма проблеми.

— Ще ти хареса ли по-късно да нападнем кухнята заедно?

Ако можеше да изстърже достатъчно лепило за мустаци от тоалетката.

— Може би.

— Хей, Мо! — Кери почука на вратата й. — Момчетата за басейна си тръгват.

— Изчезвай. Сега идвам.

Пипа рискува и сложи повечко лепило, за да държи мустаците на мястото им през следващите няколко часа. Тя подписа фактурата за почистване на басейна и изчака същата бригада стъклари, които поправиха прозореца вчера, да дойдат и да оправят счупеното стъкло в библиотеката. Кери и Руди отидоха да играят на автомати и я оставиха сама в Каза Боус. Тя взе торбите от следобедната шопинг терапия и ги качи горе. При петото си разкарване до гаража, подчинявайки се на импулса, отиде до черното порше, паркирано в съседство с нейното мазерати. Отвори вратата му и седна на мястото на шофьора,

вдишвайки мириxa на Кол. Сигурна бе, че колата е негова, а не на Мос. Ключовете бяха на стартера. Тя запали мотора и обиколи веднъж квартала. Тази тайна разходка бе ободряваща като открадната целувка. Кол беше отделил на мазератито допълнително миене и лъскане, забеляза Пипа. За пръв път от седмици се сети и се запита с учудване какво ли прави Ланс. Тренировъчният сезон щеше да започне всеки момент. Сетне се разсмя, осъзнавайки с изненада нещо странно: всъщност, той въобще не я интересувахе.

Когато се прибра, изпра сутиена си за джогинг и отново водена от неосъзнат импулс избърсна краката си със златната самобърсначка на Кол. В полунощ чу входната врата да се затръшва и почувства как цялото ѝ тяло потръпна. Чу Лиа и Мос да се качват по стълбите. Бяха пияни и говореха високо, коментирайки вечерта. Светлината в стаята им светна, после угасна. Телефонът ѝ иззвъня.

— Съжалявам, Козмо — каза Кол. — Изникна нещо важно. Нямам възможност да се измъкна.

— Няма проблеми — излъга Пипа.

След като чу поршето да се отдалечава, тя изяде сама останалата пържола с малко бургундско Гран Крю. Руди и Кери също дойдоха в кухнята с печалба двадесет долара от „Фламинго“ — за пръв път в историята. Те довършиха бутилката и една тава от великолепната лазаня на Руди с патладжан. Накрая Кери се оригна от преяждане.

— Хей, Мо, къде е Пепеляшко?

— Кой, моля?

— Кол. Поршето му го няма.

— Мисля, че тръгна по някакви задачи на сенъор Боус.

— Не го чакай — изсмя се Кери.

Пипа въпреки това го направи. Но той така и не се върна.

---

[1] Американски журналист, р. 1931 г. Във Виржиния, основател на ново движение на журналистите през 60-те години. — Б.пр. ↑

[2] Английски крал 978–1013 г., воювал срещу викингите. — Б.пр. ↑

[3] Библиотека в Оксфорд, една от най-старите в Европа и Англия, втора след Британската, открита е през 1602 г. — Б.пр. ↑

[4] Абатство в с. Лакок, Уилтшир, Англи, основано в началото на 13 век от лейди Ела, графиня на Солсбъри, като манастир на

Августинския орден по времето на Хенри Трети. — Б.пр. ↑

[5] Платното, в което е бил увит Исус след свалянето му от кръста и върху което личи изображението му, пази се в Торино. — Б.пр. ↑

[6] Измислен герой, кукла от анимационен филм на ужасите, създаден от Дан Манчини. — Б.пр. ↑

[7] Ирландска танцьорка на екзотични танци, куртизанка и любовница на Лудвиг Баварски. — Б.пр. ↑

[8] Фатални жени (фр.) — Б.пр. ↑

[9] Американски финансист, водещ строител на железопътни линии! (1836–1892). — Б.пр. ↑

[10] Дизайнер. — Б.пр. ↑

[11] Марка спортни дрехи, осн. 1892 г. — Б.пр. ↑

[12] Анди Уорхол — американски художник (1928–1987), представител на попкултурата. — Б.пр. ↑

[13] Помещение, където членовете на семейството влизат първо, оставят обувките, палтата, там помещава пералня, сушилня и т.н. — Б.пр. ↑

[14] По времето на сухия режим било модерно, когато се пиело нелегално, да се носят скъпи пръстени, което доказвало, че не само пиеш, но го правиш със стил. — Б.пр. ↑

[15] Черен кос. — Б.пр. ↑

[16] Песен на Луис Армстронг, 1967 г. — Б.пр. ↑

От онази нощ, когато го цапардоса в бара на Риц-Карлтън във Финикс, Чипа се бе запечатала във въображението на Кол. На другата сутрин той ѝ бе изпратил една въздушна целувка във фоайето — ако не постигна друго, то поне тази целувка я накара да ускори излизането си от хотела към лимузината, която я чакаше отвън. Надявайки се, че ще се свърже отново с нея, той бе отишъл на обяд с едно пийнало психо на име Марла, от която не успя да научи много: само че Чипа обичала чесън и туршия и имала любовник поляк, който дори не можел да играе покер, за да ѝ спаси задника. След това Марла се бе опитала да го опипа под масата. Същия следобед той напусна Финикс; беше отишъл там само за да вземе една кучешка къщичка за Тициан. Изобщо не се надяваше да срещне това момиче отново.

Кол сметна маскирането ѝ като Козмо за смешно и странно едновременно. Нормалните жени не обикаляха страната под псевдоними. Какво правеше тя тук? Това беше сериозен въпрос, защото — освен че бе камериер на Мос и поддържаше целия моторен парк в Каза Боус — той отговаряше и за сигурността на цялата къща. След като у няколко съседни избухнаха бомби в писма, Мос му нареди да проверява всеки пакет, пристигнал от неизвестен източник. Случи се така, че тъкмо паркираше своето порше, когато един бус на Федекс спря на алеята в осем на другата сутрин.

— Има ли тук Козмо ди Пише? — попита шофьорът.

— Да.

Кол се разписа за получаването на малък лек пакет, изпратен от адвокатска фирма в Далас, и го отвори. Вътре имаше четири мустака в кадифена кутийка, шест туби антиалергично лепило, чифт сребърни ножички за мустаци, малък гребен, вакса за мустаци, брошура за вили на остров Лезбос и двадесет хиляди долара.

Намръщен, той затвори кутията. Беше съвсем сигурен, че миналата нощ тя бе карала неговото порше, докато той бе разкарвал Мос, Лиа и хората от Лурекс из Лас Вегас. Колата не бе паркирана

както я бе оставил в гаража. Нима го шпионираше? Ако беше така, значи бе страшно глупава и неумела. Може би това бе част от някаква по-мощна измама.

— Козмо, пристигна колет за теб — извика той, чукайки на вратата ѝ. — Искаш ли да го отворя?

— Категорично не! — отвърна тя и вратата се отвори един сантиметър. — Моля те, бутни го в стаята.

— Какво има вътре, пискюли за шапката ти?

— Не е твоя работа — ключалката щракна.

Беше сърдита. Той сметна това за лошо начало на деня.

— Добре ли си?

Разбира се, че не! Струваше ѝ се, че го изкрещя на глас. Последните осем часа бяха истински ад за нея. Във Финикс, когато го попита как върви любовният му живот, той моментално отвърна „отлично“. Разумът ѝ настояваше, че този мъж, разбира се, си има гадже, с което прави фантастичен секс седем нощи в седмицата. Разбира се, любовницата му сигурно беше влюбена в него до полуда и обратното. Разбира се, ревността ѝ беше детинска и смешна, дори откровено глупава, тъй като той дори не подозираше, че тя е жена. Ирационалната ѝ страна обаче просто искаше да открие тази гадина и да я убие. Най-много бе ядосана на себе си, защото си мечтаеше за невъзможни неща.

Кери допринесе за безсънието ѝ със стенанията си по време на няколко сесии от сексуалния конгрес, който проведе с Руди, Мос или със самата себе си. А може би и с тримата.

Хубавото бе, че новото лепило за мустаци действаше безотказно. Малко преди девет, след като видя, че Кол и Мос заминаха, тя се завлече в кухнята. Руди приготвяше царевична питка, печена в пепел. Облечена в пенъор с много пера, Лиа седеше до прозореца, прегърнала една чаша с кафе, и въртеше по телефона на всяко училище за кучета в Лас Вегас. Все още не бе открила Тициан.

— Добро утро, сеньора. Добре ли прекарахте с хората на Лурекс?

— Не си спомням. Благодаря за поправката на прозореца — кървясалите ѝ очи се спряха на горната устна на Пипа. — Боядисал си мустаците си по-светли. Харесват ми.

— Благодаря. Снощи посветих няколко часа на личните си нужди.

— Горкичкият, ти работиш много. Изглеждаш изтощен.

На вратата се позвъни. Пипа отиде във фоайето. На алеята бе паркирано бентлито на Дъси. Хорейшио, облечен със смокинг, бели ръкавици и вълнена шапка, ѝ подаде един плик. Беше целият мокър от пот.

— Добро утро, сър. Нося ви новини от Кастилио Деймония относно бала на Бентли.

— Влез, влез — рече Пипа. — Вземи си палачинки, Руди тъкмо ги майстори.

Хорейшио се поколеба. Неговата нормална закуска у Дъси беше комат вчерашен хляб, твърд като камък.

— Ще бъда благодарен и за чаша вода — отвърна внимателно той.

Пипа го замъкна в кухнята.

— Вие, момчета, се отпуснете, докато сенъора Боус и аз прочетем военните заповеди.

Двете с Лиа се усамотиха в официалната трапезария. Пипа отвори плика, на който със злато бяха изписани думите: „Кастилио Деймония“.

Те бяха толкова големи, че нямаше място за марка, в което се състоеше цялата работа: Хорейшио бе нейният пощальон.

Пипа се прокашля и започна да чете:

„Скъпа Лиа, мисля, че този маскарад в чест на моето приемане в Дружеството на притежателите на Бентли е великолепна идея, имайки предвид всичко, което съм направила за теб. Един карнавал е празнично и модно събитие, така че бих искала мъжете да бъдат облечени като шофьори от 1930 година и да карат само автомобили «Бентли» (могат да се намерят навсякъде и да бъдат взети под наем за тази цел), а жените да носят рокли, имитиращи коли. Руди ще трябва да приготви вечеря, подобна на онази, която е била сервирана на Крал Едуард VII, също член на Обществото «Бентли». Менюто трябва да включва задушено говеждо, бекасини, омари, яребици, стриди, бели яребици, трюфели, пьдпъдъци, желирана змиорка и

агнешки език — осем разновидности на персийски пъпеш, нектарини във френско вино «Сотерн», селекция от бисквити с плодови конфитюри и крем, четири различни зеленчука, приготвени на пара, ядки. За десерт трябва да предложиш пита със северноамерикански сливи, пудинг с дюли и плодов кейк (без орехи, моля, алергична съм), полят със сироп от чист ром, разбира се, трябва да има щедро количество алкохолни напитки. Декорът — обичам гондоли и Арлекини! Ако можеш да намериш тигри (на ремъци, разбира се), които да бродят из градината, ще бъде екзотично и зашеметяващо. Оставям избора на музика на теб, но моля те, наеми поне седемчленен оркестър, така че да може да го чуваме. Ще трябва да тонове гардении, моето най-любимо цвете. Можеш да минеш без състезания в плувния басейн, но нека алеята за боулинг да бъде на разположение на камериерите и личните прислужници. Този път не им сервирай пица с пеперони. Барбекю, доставено от доктор Холи Уоли^[1] в Лос Анжелис, ще бъде много по-подходящо, заедно с наливна бира «Пилзнер».

Моля те да поставиш снайперисти от Делта Форс по дърветата за защитата ни, тъй като ще има голямо стълпотворение на бижута и скъпоценности. Следва списък на гости. Стоях до полунощ, за да ги пресея до четиристотин. Няма да имаш проблем да разпратиш поканите, тъй като всеки от тях живее на не повече от триста километра от Лас Вегас. Съветвам те да издигнеш платформи и естради с меко осветление, така че да можем да направим подходяща церемония точно в полунощ. Както знаеш, аз ще отида утре в Нормандия, тъй като Кейлъб е купил ризницата на Етелред Бавния. Ще се върна във Вегас малко преди заминаването ни на дълга закъсняла почивка в Алжир. Така че единствената ми свободна дата за карнавала Дъсиана е след седем дни, считано от днес, в осем вечерта. Очаквам с нетърпение да видя как ще се справиш с това мащабно събитие, Лиа, и се надявам с помощта на Козмо ти самата да станеш не само събитието в града, но и най-новият член на кънтри клуба в Лас Вегас.

С топли чувства,
Дъси.

P.S. Много важно: трябва да бъде парти изненада!“

Пипа остави листите да се разлетят и да паднат на пода.

— Няма проблеми.

Лиа беше станала по-бяла от перата по пеньоара си.

— Това ще струва един милион! Мос ти отпусна само деветдесет хиляди — тя тръгна към гарафата с уиски. — Свършено е с нас!

Също и с дипломата ми — помисли си Пипа.

— Глупости! — тя взе гарафата от треперещите ръце на Лиа. — Трябва да сте трезва, сеньора. Очакват ви няколко стотици обаждания по телефона.

— Наистина ли мислиш, че можем да се справим?

— Дребна работа. Облечете се и ме чакайте във вашия кабинет.

Пипа отиде в кухнята, където Хорейшио унищожаваше палачинка след палачинка в секундата, в която Руди му ги поднасяше.

— Моля, предайте на мадам Деймън, че предложението ѝ е прието.

Тя седна на бюрото на Лиа с бележник. Какво, по дяволите, беше бекаси́на? Ако успееше да нахрани четиристотин усти за по сто долара на човек, щяха да ѝ останат петдесет хилядарки. Пиенето щеше да струва поне десет, оркестърът — двадесет. Цветята можеше да намери за пет хиляди. Оставаха ѝ чисти четиринадесет хиляди за дивни животни, Арлекини и гондоли. Пипа направи няколко варианта, като разменяше цифрите по един или друг начин. Но всеки път, когато теглеше чертата, осъзнаваше, че е забравила или изтървала нещо, например барбекюто на алеята за боулинг.

Лиа се появи, облечена с един от новите си костюми „Армани“ с панталон. Пипа ѝ подаде петнадесет страници — списъка на гостите. Прехвърляй колкото може повече работа на полезни идиоти.

— Започвайте да планирате маршрута си. Ще посещавате по сто души всеки ден.

Лиа се втренчи в разпечатката.

— Рейдж и Зелда Търнбул от Лас Вегас? Нима това е адрес?

— Дъси очевидно смята, че живее в Лондон от времето на крал Едуард. Ще трябва да потърсите улицата и номера на всеки в интернет.

— Но това е огромна работа!

— Според мен това е целта ѝ. Да ни попречи да се справим — Пипа свали очилата си. Днес ѝ се струваше, че тежат десет тона.

Докато Лиа търсеше адресите, подсмърчайки за липсващото си куче, Пипа поръча канцеларски материали от „Нойман Маркус“. След това проектира една покана и дори намери в интернет миниатюрна иконка на „Бентли“. Опита се да не се разкикоти, докато печаташе със старинен английски шрифт: „Маскарад Дъсиана: парти изненада“.

Точно в десет събуди Кери и я вдигна от леглото.

— След пет минути да си в офиса на сеньората.

Там на Кери бе връчена една карта на Лас Вегас и инструкцията да отбелязва върху нея всеки адрес от списъка с точка.

— Защо?

— Защото ще трябва да отидеш до всеки един от тези адреси в следващите няколко дни.

— Никъде няма да ходя. Аз съм човека за покривките и среброто. Точка.

— Две хиляди долара ще променят ли мнението ти?

— О, да, сигурно.

Пипа веднага ѝ плати от собствения си фонд за подкупи. Долу Руди изпращаше Хорейшио с една кошница за пикник.

— Руди, другата седмица ще има прием — съобщи му Пипа, като го придружи обратно до кухнята. — Това ще те направи известен — тя му представи менюто, което Дъси бе предложила.

Веждите на австриеца стигнаха почти до тавана.

— Кой измислил тези манджи? Прекалено много манджи.

Никога не приемай не!

— Това е историческо меню, поднасяно на английските крале, когато са се връщали от лов. Можеш ли да го приготвиш за по сто долара на човек?

Той хвърли още един поглед.

— За дванайсет души?

— За четиристотин.

— Nen! Абцурт!

Пипа моментално се хвърли на пода.

— Моля те, Руди — проплака тя, като се вкопчи с ръце в краката му. — Ако не го направиш, ще изгубя работата си. Ще трябва да се върна в Ню Орлийнс — това нямаше особено голям ефект. — Къщата ми е отнесена от водата — пак нищо. — Алигаторите изядоха половината от майка ми — погледна нагоре, за да види ефекта. — Горната половина.

— Добре — изрече накрая Руди. — По сто и петдесет на човек. Иначе качество *schlecht*^[2], не мога позволя туй. И да ми докараш пет готвач на сосове от „Фламинго“.

Пипа целуна обувките му.

— Благодаря, благодаря, Руди! Ти си най-великият.

— И пет хиляди бонус.

— Веднага! Имаш ги! Ето! — на Руди бе заплатено моментално и на място.

Пипа се качи горе, за да помогне на Кери и Лиа, които се бяха съсредоточили върху петдесет странни имена от списъка на Дъси с адреси извън града. Когато от „Нойман“ пристигнаха празните картички, Пипа разпечата четиристотин покани. С цветист шрифт тя изписа имената върху пликите, после ги набути в по-големи. В един миг потръпна: беше точно като преди сватбата ѝ. До два часа маршрутът за разпращане на поканите бе уточнен.

— Не отделяй повече от три минути на всяко място. Иначе няма да успееш да се върнеш и след седмица — посъветва я Пипа. — И не забравяй да кажеш на всеки, че партито е изненада.

— Но то не е!

— Просто го направи — нареди строго Пипа. — Нали знаеш как се шофира дюзенберг, Кери?

— Кола като кола — след като експедицията към Ерехон^[3] потегли, Пипа се захвана с менюто. Цената на бекасините, яребиците, пъдпъдъците, змиорките и агнешкия език бе пагубна за бюджета. Руди настояваше да се вземе под наем хладилен камион за осем хиляди долара и започна да се рови из древните гастрономични енциклопедии в търсене на рецепти. Тъкмо ѝ показваше рецепта за говеждо с хрян, когато телефонът извъня: Дъси се обаждаше от самолета си над Северния полюс.

— Забравих миди и морски охлюви. Моля, включете ги към менюто.

— Благодаря, мадам Деймън. Приятно пътуване. Bon voyage — Пипа тръшна телефона. — Добави миди и охлюви към списъка за пазаруване, Руди.

— Мити? Vatt is dat?^[4]

— Просто ги купи — извика Пипа.

Телефонът отново иззвъня: този път беше Лиа на петдесет километра от Каза Боус. Понеже не пресметнала как да вземе завоя, Кери се блъснала в една пейка в парка. Предната броня на дюзенберга била смачкана.

— Господи! Мос ще ме убие! — проплака Лиа. — Тази кола не може да се поправи за по-малко от двадесет хилядарки. Това е част от мистерията й.

— Къде е Кери?

— Опитва се да съживи възрастната дама, която седеше на пейката. Трябва да дойдеш веднага, Козмо. Не може да ме видят в кола със смачкан калник. Това ще бъде голяма черна точка за мен.

— Запазете спокойствие. Ще изпратя подкрепления — Пипа се обади на Кол. — Зает ли си?

Гласът й бе доста саркастичен, но въпреки това го изстреля право на луната.

— Чакам Мос да излезе от среща. Съжалявам за снощи. Изникна нещо непредвидено.

Обзалагам се, че е изникнало, дърто рогато говедо!

— Кери току-що е блъснала дюзенберга — Пипа му съобщи накратко подробностите. — Можеш ли да ги прибереш?

— С удоволствие, но отговарям първо за Мос.

— Разбирам — бясна, Пипа затвори. — Ще се върна след малко, Руди. Не вдигай телефона.

Също като Пипа, и той спа съвсем малко предишната нощ. Първо трябваше да развежда Мос, Лиа и четирима търговци от Лурекс на няколко шоута. В полунощ, след като изпрати Лиа в спалнята, Мос му бе наредил да го закара в кънтри клуба на Лас Вегас, където имал среща с някакъв човек на име Харлън, за да обсъдят уроците по крокет. Останаха там, докато барът затвори. След като върна и остави господаря си в Каза Боус, Кол отиде в един денонощен интернет клуб,

защото Мос бе поискал моментална справка за миналото и произхода на Козмо. Лиа го бе наела набързо, а нещо в този момък не му харесваше.

Разследването на Кол започна с обаждане до един стар приятел от училище, сега шеф на полицията в Тексас. От него научи, че синьото мазерати на Козмо с номера „ЛОТОПО“ е било регистрирано от Шелдън Еделщайн — същият адвокат от Далас, който бе изпратил комплекта мустаци. Звучеше малко нелогично, затова той помоли приятеля си да проследи серийните номера през базата данни. И така откри, че тази кола е заменила друго мазерати, принадлежало на Ланс Хендерсън. Куотърбекът на Каубоите? Той ли беше „предишният работодател“, от когото Чипа бе получила главозамайващата диамантена огърлица за някаква съмнителна услуга? Кипейки от яд, Кол потърси в търсачката „Гугъл“ Ланс Хендерсън.

Появиха се осемдесет милиона линка. Някои от тях бяха свързани с футбола, други не. Беше шокиран да види снимка на Ланс и... тази жена... булката... той увеличи снимката... Чипа? Беше пленителна! Беше очарователна! Великолепна! Руса. Без очила. Около деликатната ѝ шия — същата огърлица. Каква рокля само! Името ѝ бе Пипа Уокър. Голямата петролна династия. Сватбата на века. Зашеметен, Кол чете до четири сутринта. Научи, че Пипа изчезнала, след като зарязала Ланс пред олтара. Дядо ѝ получил удар... майка ѝ обезумяла... баща ѝ липсва, без официално да е напуснал семейството... свекървата побесняла от ярост... последвал медиен цирк... Кой можеше да я обвини, че се е изпарила? Очевидно била зарязала куотърбека заради някой друг: това беше странно, като се има предвид колко настойчиво го сваляше във Финикс. Наистина разговорът им в Риц-Карлтън беше кратък и много странен. Въпреки това той бе готов да се закълне, че блондинката беше неангажирана. От друга страна, тя му предложи десет стотачки да се обади на Марла. Дали не бяха някакъв вид смахнати психопати? С наследствена склонност към насилие? Тази мисъл бе много неприятна.

На закуска той докладва на Мос. Първо и преди всичко — Козмо бе напълно наред. Всичко било точно — агенцията за работа, препоръките, всичко било проверено. Момчето наистина изглежда странно, но нали върши работа? Мос можеше да престане да се тревожи за него.

Мос вдигна очи от рохко свареното си яйце.

— Въпреки това продължавам да мисля, че в това момче има нещо сбъркано.

— Ще продължа да го следя, сър.

Когато Пипа се обади, че има проблеми с колата, Кол бе паркирал пред „Файн Фидърс“ ООД. За негово огромно съжаление не можеше да ѝ помогне: щеше да бъде уволнен на минутата, а и шеф му беше Мос. Тя затвори, а той се почувства като набит на кол. Ледът в гласа ѝ не бе само заради колата. Въздишайки, върна вниманието си към разговора, който се предаваше в слушалките му. Приемът в главната квартира на „Файн Фидърс“ ООД беше ясен и чист.

— Сметка 80 20 347-2 — чу гласа на Мос в малкия микрофон, скрит в ревера му. — Банка „Банкок Дженерал“. Ще ги имаш тази нощ. Кол въведе цифрите в своя „Блекбери“.

— Прието.

Когато Кол и Мос най-накрая се върнаха в Каза Боус, дюзенбергът бе паркиран така, че смачканата му броня да гледа към стената на гаража. Мазератито бе изчезнало заедно с Козмо, Лиа и Кери. Руди беше в кухнята, заровен сред купчина стари готварски книги. Приличаше на цирей от едра шарка, който всеки момент ще експлодира.

— Руди каза, че дамите са излезли на разходка — съобщи Кол на Мос.

— Да се надяваме, че ще бъде дълга.

Докато той отмаряше в джакузито, Кол разгледа повредите по бронята на колата. Закара я до сервиза, сетне се обади на Козмо.

— Къде си?

— Разнасям покани за маскен бал.

Кол чуваше новините за пръв път.

— Къде ще бъде, у нас ли?

— Аха, след една седмица. Четиристотин гости.

Нищо чудно, че беше изтощена.

— Как мога да помогна?

— Закарай колата на сервиз.

— Вече го направих. Обаждам се от сервиза. Разкажи ми за бала.

— Не сега. Имаме да разнесем още шест покани. Да не си посмял да молиш Руди да приготви вечеря, в никакъв случай — тя

затвори.

На връщане към Каза Боус Кол купи китайска храна. Когато сервираше на Мос навън на патиото, дамите най-накрая се върнаха.

— Вие двете да сте чували за пощенски марки? — ехидно попита Мос.

Лиа порови в картонената кутия с храна.

— А ти очевидно никога не си чувал за стил.

— Нито пък ти. В противен случай щеше да вземеш дюзенберга, а не този емигрант от Италия.

— Моето мазерати е по-добро на дълги разстояния — протестира Пипа. — Както знаете, имаме ограничен бюджет — самото споменаване на думата бюджет сви стомаха ѝ на възел: допълнителни готвачи на сосове, хладилен камион, премиите за Кери и Руди, да не споменаваме мидите и морските охлюви — всичко това вече надвишаваше с тридесет и четири хиляди отпуснатите от Мос пари. А беше минал само първият ден. — Приятна вечер — пожела тя и се оттегли. — Внимавайте с новия прозорец, сенъора.

Кол се присъедини към Пипа, докато тя чукаше на вратата на Кери, но без успех.

— Къде е отишла? Трябваше да полира среброто, след като я върнах следобед.

— Може би е избягала. Поправката не е малка.

Той стоеше само на няколко сантиметра от нея. За да се противопостави на непреодолимото желание да запълни тази празнина, Пипа отстъпи крачка назад.

— Кога ще е готова колата?

— Ще я взема утре сутринта. Мос не разбра нищо. Не се притеснявай за сметката. Имам малък дискретен фонд.

Тя влезе в стаята си и тръшна вратата. Кол едва не удари носа си в дървото.

— Козмо! Нещо лошо ли казах?

— Просто съм изморен — долетя изтощеният ѝ слаб глас. — Моля те, остави ме сам.

Кол отиде в кухнята. Почти извън себе си от нерви, Руди продължаваше да къса страници от готварските книги. Дори не забеляза, че Кол подрежда една табла за вечеря. Навън Лиа и Мос бяха започнали нова шумна разправа и се замеряха с кал. Тя не бе открила

Тициан в нито едно училище, а Мос не искаше да ѝ каже къде е кучето, докато не излекуват ребрата му.

— Ти си наел бияч, гадняр такъв! — викаше тя. — Никога не си го обичал!

— Защо трябва да плащам на някого да бие кучето с камшик, когато просто можех да го удавя? — това не беше най-добрият отговор.

Кол се усмихна: Каза Боус беше рай. Той почука на вратата на Пипа.

— Нося ти вечеря, Козмо — изчака. — Хайде, бъди мъж — трябваше да спре юмруците си, за да не разбие вратата. — Сигурен ли си, че не си ми сърдит?

— Не. Искам да кажа, да, сигурен съм — накрая тя все пак отвори вратата. — Влез.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна следобед — извини се той, сядайки на края на леглото ѝ. — Мос ме юрка. До пет сутринта бях зает с проверката, която ми възложи.

Пипа премига: значи не е бил с жена. Десет тона тежест и кал се смъкнаха от раменете ѝ.

— Съжалявам, че бях така рязък с теб.

— Имаш прекалено много неща за мислене и вършене. Ела. Яж — той ѝ подаде чиния с печени чушки.

— Само помириши този чесън. Ммммм, вкусно! — когато тя намръщи нос, той ѝ предложи купичка с туршия. — Любимата ми храна.

— Забелязах — вместо предложените вкуснотии, тя предпочете салата „Уолдорф“. — Може ли един личен въпрос?

— Давай.

— Какво правиш тук?

— В твоята стая ли? Не е ли очевидно?

— Не, в Каза Боус. Изглеждаш много квалифициран за обикновен шофьор.

Той не отговори веднага.

— Заплащането е добро и работата е лека. Плюс това обичам Лас Вегас.

— Приличаш повече на мъж, който предпочита по-предизвикателни дейности.

— Повярвай ми, тази е предизвикателна — *особено сега, когато ти пристигна.* — А ти защо си тук? Очевидно не приличаш на иконом.

Пипа се изчерви. Пръстите ѝ провериха дали мустаците са на мястото си.

— Знам, че униформата ми е странна.

— Униформата ти е много готина. Имах предвид теб. Лично.

След кратък вътрешен дебат тя реши да не утежнява положението си с още лъжи.

— Можеш ли да пазиш тайна? На стаж съм. След една седмица, ако всичко върви добре, ще взема диплома от Училището за управление на домакинството „Монтбатън-Савой“.

— Поздравления. И след това какво?

Ще започна да поправам щетите, които причиних.

— Ще си повиша доходите — това изглежда го развесели. — Мислиш, че се шегувам ли?

— Извинявай, Козмо, не знаех, че си толкова закъсал.

— За какво говориш? Имаш ли намерение да останеш тук?

— Може би.

Тишината стана дълга и опасна. *Трябва да вземеш тази проклета диплома, Козмо.* Пипа се изправи.

— Извинявай, нали нямаш нищо против да си взема един душ? Денят беше дълъг.

— Върви.

Докато лежеше на леглото, заслушан във водата, течаща от другата страна на стената, той си я представи без дрехи и особено без мустаци, докато съчиняваше наум едно благодарствено писмо, което някой ден щеше да изпрати на Ланс Хендерсън.

Докато Лиа се тюхкаше за изчезналото си кученце, Пипа нае четиридесет сервитьори с костюми на Арлекин. Сключи сделка за цветята със същите хора, които Теън бе използвала за нейната несъстояла се сватба. Обаче всички гондоли и павилиони в Невада бяха резервирани или наети. Докато се носеше на вълните на еротичните си мечти, които включваха Кол и меча кожа пред камина, Пипа бе връхлетяна от вдъхновение. Първото нещо, което направи

сутринта, бе да се обади на един телефон, на който се бе заклела никога повече да не звъни.

— Резиденция Хендерсън — отговори познат глас. — Хари е на телефона.

Пипа преправи гласа си и заговори с френски акцент.

— Ало? Обаждате се Козмо ди Пише, иконом на Каза Боус в Лас Вегас. Скоро ще даваме прием за четиристотин души. Сетих се, че преди известно време вие закупихте четири павилиона, представляващи четирите сезона, плюс естрада за оркестър, две гондоли, облаци, фонтани и клетки с птици. Бих искал да ги наема от вас.

Хари бе така зашеметен, че не можа да отговори. След провала на сватбата той бе струпал всичкия този боклук в едно отдалечено ранчо, където щеше да стои, докато не се заженеше малката сестричка на Ланс.

— Пет хиляди долара — Пипа изчака един миг. — Не виждам необходимост да съобщавате на някого за този въпрос от лично естество между двама икономи. Ще бъда щастлив да ви пратя парите в брой в рамките на един час.

— Направете ги седем хиляди, мосю Ди Пише! Ще ми се да се пенсионирам по-скоро — Пипа бе изкушена да даде на многострадалния човек десет хиляди. След като уточниха подробностите, тя чу Кол да си пее под душа. Беше много мило да ѝ донесе вечеря снощи в стаята. И още по-мило да докара поправения дюзенберг тази сутрин. Опитваше се много упорито да бъде любезен с нея, с него. Както и да е. Тя затвори очи, когато водата спря да тече. Представи си го как отива до мивката. Взема златната си самобръсначка. Тези дълги крака... това мускулесто дупе... Ох!

Трябва да вземеш проклетата диплома, Козмо!

Беше изненадана да види Кери да влиза в кабинета още в девет.

— Ти къде беше вчера следобед?

— Навън. Пише го в договора ми.

— Платих ти две хиляди долара, за да си тук непрекъснато.

— Добре де, тук съм.

Освежена от урока си по танци, в кабинета влезе Лиа. Без блестящи сенки на очите. С нов костюм на „Армани“.

— Много сте красива, госпожо Боус.

— Уча се, Козмо.

На вратата се позвъни. Пристигна една каска „Пол Роджър“^[5] с бележка до Лиа.

„Мисля за теб.

С обич,
Века“

— Охо, мълвата е тръгнала из града! — отбеляза доволно Пипа.
— Днес всяка анорексичка във Вегас ще гризе нервно ноктите си, надявайки се да минеш покрай нея — звънецът отново иззвъня. — Може би ще е най-добре да оставим вратата отворена.

Мобилният телефон на Лиа зазвъня.

— Здравей, скъпа! — отвърна тя и слуша дълго. — Никакъв проблем, Дъси. Веднага — и подаде телефона на Пипа.

— Какво има пак, мадам Деймън? — попита Пипа, едва прикривайки раздразнението си.

— Просто исках да ти кажа здравей от Лондон — изчурулика Дъси.

— Здравейте. И довиждане — Пипа затвори.

— Какво искаше?

— Забравила изкуствените си мигли. Обещах ѝ да ги взема от Кастилио Деймония и да ги занеса на летището. Реактивният ѝ самолет ще ги занесе в Лондон навреме за фотосесията с новите рицарски доспехи.

— Стига бе! Не може ли Хорейшио да ги занесе на летището? — попита Кери.

— Той е с нея.

— В Англия не се ли продават изкуствени мигли?

— Кери, когато свикнеш с нещо, се привързваш към него.

— Вие сте прекалено добра, сеньора Боус. Тази дребна услуга ще обърка програмата ви — Дъси, разбира се, знаеше и точно това преследваше. — Моля, този път бъди внимателна с колата, Кери.

— Искаш ли ти да шофираш, Козмо?

Пипа се подписа за доставката на четири дузини рози.

„Лиа — просто те поздравявам.

С обич,
Николин“

— Ще бъда тук, ако ви потрябвам.

През оставащите часове от деня тя се посвети на лавината от подробности. Звънецът на вратата не спираше да звъни. Руди продължи да малтретира готварските книги. Дъси се обади още два пъти, първо поиска в менюто да бъде включен и задушен заек, а сетне продиктува словото си за откриването на церемонията. Кол се обади веднъж да я попита дали има нужда от нещо. Лиа и Кери се върнаха от разнасянето на покани след полунощ и се хвърлиха директно в леглата си. Въпреки изтощението си Пипа дремеше, но не можеше да заспи: тази вечер Кол не ѝ донесе среднощна закуска на табла в стаята. Около два часа тя отиде в кухнята да си вземе мляко и сладкиши. Може би чакаше тя да му занесе храна в неговата стая.

Руди я погледна зад планината от рецепти за миди.

— Къде носи тази храна?

— Кол и аз сме гладни.

— Той не тук. Отишъл при жена.

— Кол има приятелка? — едва не се задави Пипа. — Сигурен ли си?

— Да, аз питал. Той казал „При мой господарка“. Голям секрет.

— Благодаря, много си дискретен — промърмори Пипа. Въпреки това отиде до стаята му и почука.

— Кол?

Пълна тишина.

След като поканите бяха разнесени лично, Лиа започна да ходи на сеанси при доктор Цепелин — терапевт, специалист по загубени домашни любимци. Тя съобщи на Мос, че ще ходи на сеансите, всеки от които струваше двеста долара на час, докато Тициан не се върне в къщи. Този път по изключение той не каза нищо.

Ден подир ден плановете за провеждането на Маскарада Дъсиана се задействаха. За нещастие с всеки изминал ден Пипа надвишаваше

бюджета с нови десет хиляди. Едва сега разбираше защо Теън опяваше срещу легендарните парти, които въпреки всичко даваше година след година. Ако съкратиш единия край, другият ще те ухапе направо по задника: *колко права си била, мамо!* Пипа работеше като финикийски роб от сутрин до среднощ. Ако не друго, беше благодарна на Дъси, че по този начин отвличаше мислите ѝ от Кол, който всяка вечер се връщаше със своето порше, когато всички отдавна спяха, и се промъкваше на пръсти обикновено около четири сутринта. Независимо колко дълбоко бе заспала, Пипа винаги го чуваше. Когато не можеше повече да издържа, тя измисли начин да налети на него в коридора, докато се промъкваше тихо и на пръсти към своята стая.

— Козмо! — той застина, когато я видя. — Какво правиш в този късен час?

— Планирам парти — тя гледаше наболата му брада. — Надявам се, че сенъор Боус ти плаща за извънредно време.

Той приближи до нея.

— Не е каквото си мислиш.

— Господине, вашият личен живот не ме интересува — от всички лъжи, които бе изрекла от деня на сватбата си до днес, тази беше най-голямата и най-опашатата. — Банята е изцяло твоя.

На сутринта Пипа стоеше пред портите от боливийско палисандрово дърво и се подписваше за доставката на кашон персийски пъпеш, когато един микробус с тексаски номер спря до къщата. Стомахът ѝ се преобърна: пристигаха павилионите на Розамънд. Тя запази самообладание, докато работниците пренесоха километри брезент, две естради, проскубани облаци, топки за игра на открито, фонтани и клетки за птици в задния двор на Каза Боус. Видът на двете гондоли я разби. Неочаквано и за самата себе си Пипа се пренесе на тексаския стадион със сълзливия тунел на любовта на Розамънд. Оркестърът свиреше валсове. Тя танцуваше с дядо си. Ланс стана да говори и от този миг всичко се завъртя в една смъртоносна спирала.

Трябва да вземеш проклетата диплома, Козмо!

— Лодките направо в басейна — нареди Пипа.

Когато цялото имущество на Розамънд бе разтоварено, тя даде на всеки от работниците бакшиш и отиде да си сипе силно питие.

Лиа се втурна в кухнята, зачервена от сутрешния си урок по балет.

— Козмо! Какво става?

— Имам стомашно разстройство, сеньора. Благодаря, че попитахте.

— Сигурно е от стреса. Но всичко върви добре, нали?

— Да, ако двеста хиляди над бюджета не означават нищо.

— Не се тревожи. Мос само вдига пара. Той очаква приемът да струва половин милион.

— Не искам да ме уволни, сеньора. Това ще бъде катастрофално за мен.

— Само през мъртвото ми тяло! — беше ясно, че Лиа не предвижда подобна възможност. Тя погледна часовника си. — Къде ли е Дъси? Обикновено се обажда до десет.

На вратата се позвъни. Допивайки бърбъна си, Пипа се разсмя.

— Говорим за вълка.

Пред вратата стоеше Хорейшио. Изглеждаше смутен.

— Добро утро, сър. Мадам Деймън беше в този квартал и сметна, че може да се зарадвате на една кратка визита.

— Не! — отвърна доста рязко Пипа. — Тя трябваше да е в Англия.

— Не можех да стоя далеч, скъпи! — Дъси им махна с ръка от задната седалка. — Можем ли да влезем?

— Нямаме време, сеньора — Пипа продължава да протестира, докато Хорейшио помагаше на Дъси и пет нейни приятели да излязат от новото й бентли.

— Не мога да ѝ откажа! — Лиа неочаквано се паникьоса. — О, боже! Не съм си сложила никакви бижута!

Пипа разкопча яката си и свали диамантената огърлица. Напоследък я носеше под униформата просто, за да усеща някаква морална подкрепа.

— Сложете си това — като видя, че очите на Лиа щяха да изхвъркнат от изумление, добави: — Подарък от последната ми любовница.

— Козмо, скъпи!

Влетявайки като фурия във фойето, Дъси сграбчи Пипа в прегръдка. Беше облечена с плътно прилепнала по тялото ѝ яркочервена рокля като втора кожа, която някои от пешеходците по улицата можеха да определят като доста нескромна, плюс обичайния тон злато.

— Искам да те представя на моите приятели. Те са чували тоооолкова много за теб, че почти те смятат за член на моя персонал. Помниш Харлън, нали?

Жиголото, учител по крокет.

— Сър! — кимна Пипа.

Вниманието на Харлън бе привлечено много повече от Лиа.

— Изглеждате много сладка с това трико!

— Благодаря. Току-що приключих урока си по балет.

— Виждаме, виждаме — изсумтя Дъси. — Това е Пеги Стоутмайер, най-новият член на кънтри клуба. Всички много се гордеем с нея.

— Госпожо! — Пипа кимна на дундеста вулгарна жена с джемпър.

— Хубав панталон имаш, Козмо — разсмя се Пеги. — Ихууу!

Лиа стисна ръката ѝ.

— Поздравявам ви, госпожо Стоутмайер.

— Казвай ми Пеги, скъпа.

— А това е моята скъпа приятелка Теън Уокър от Далас. Сблъсках се с нея в „Хародс“ и просто я отвляхох. Сигурна съм, че ще можете да вметите още един човек в списъка на гостите, нали, сладурче?

---

[1] Най-известните ресторанти за барбекю в Америка. — Б.пр. ↑

[2] Лошо (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Означава измислена страна, която никой не знае къде се намира. По заглавието на романа *Erewhon* от Самюел Бътлър, публ. 1872 г., ако се прочете обратно, се получава *nowhere* (никъде). — Б.пр.

↑

[4] Какво е това? — развален немски. — Б.пр. ↑

[5] Известен производител на шампанско от Епернау. — Б.пр. ↑

Когато последният човек от компанията на Дъси пристъпи напред, Пипа почувства, че сърцето ѝ спира. Теън изглеждаше крехка и очевидно страдаше от нервно разстройство. Диамантите, които винаги бе носила с такава гордост, сега сякаш бяха прекалено блестящи за нея. Тя обаче удостои Пипа с бегъл и укорителен поглед: според нея икономите винаги трябва да носят смокинг. Точка.

— Мадам! — поклони се Пипа, понижавайки гласа си с една октава.

Теън си имаше желязно правило: никога не разговаряше с персонала на другите. Тя подчертано пое ръката на Лиа.

— Къщата ви е истинско имение, госпожо Боус.

— Казвайте ми Лиа. Тя е копие на Версай, както може би забелязахте.

Нямаше начин да бъде пропуснато.

— Моят дом е копие на Флор де Лис, двореца на граф де Мирабел край Тулуза. Той е бил обезглавен по време на френската революция.

— Колко очарователно! Искате ли да разгледате? Можем да обменим опит.

— С удоволствие.

Ужасът и гаденето прорязаха Пипа като с нож: останките от Бала на Хендерсън бяха разпръснати из целия заден двор.

— Преди да започнете искам да ви кажа нещо, сеньора — тя отведе Лиа встрани. — По никакъв повод и предлог не позволявайте на никого да приближи до задните прозорци. Аз ще пусна завесите от тази страна на къщата. В басейна плуват някои неща!

— Мили Боже!

— Задръжте ги до входната врата, докато се върна.

Пипа профуча през къщата, пускайки завесите. Лиа все още обясняваше барелефите върху боливийското дърво, а Дъси

продължаваше да ѝ натяква, че е трябвало да състари дървото, както тя ѝ била казала, когато Пипа се върна с поднос с чаши с мартини.

— Благодаря ти, Козмо — Дъси жадно преглътна. — Точно от това имах нужда.

Групичката влезе в първата бална зала.

— Защо всички тези завеси са спуснати, Лиа? — забеляза моментално Дъси. — Надявам се, че не се опитваш да правиш икономии от климатика?

— Съвсем не, госпожо Деймън. Бихме искали поне един елемент от вашия маскен бал да бъде изненада. Моля, стойте далеч от прозореца.

Теън ахна.

— Но как смее той да ти говори така, Дъси!

— Теън, толкова си консервативна и закостеняла! — разсмя се Дъси. — Ние с Козмо си имаме наш таен език. Ти няма да разбереш.

Теън не отговори нищо. Пипа не можеше да повярва, че това е майка ѝ.

Лиа хвана ръката на Теън.

— Всички са влюбени в Козмо. Не мога да се отблагодаря достатъчно на Оливия Виларубия-Тъстълбъри, че ми го изпрати.

— Наистина ли? Тя ми изпрати и моя нов иконом. Имаме и друго общо — усмихна се Теън, подарявайки нещо подобно на симпатия на друго човешко същество.

— Козмо, ела насам с тези коктейли! — Дъси протегна чашата си, докато пърхаше с изкуствените си мигли. — Да не би да се опитваш да ме напиеш, лошо момче?

— Далеч съм от тази мисъл. Много красиво цигаре имате, мадам Деймън.

— Принадлежало е на Грета Гарбо.

Пипа го взе и хвърли в камината.

— В Каза Боус не се пуши. Надявам се, че ще запомните това веднъж завинаги.

Докато Теън издаде още едно оперетно ахване, Дъси загука:

— Ах, какъв властен тиранин си ти, Козмо!

Лиа проведе великолепен тур из Каза Боус. Теън бе силно впечатлена от шестте стаи с дрехи и от балните зали, от грамадния сребърен скрин, от старинното писалище Луи Четиринадесети в

библиотеката на Мос. Час по-късно те стигнаха до кухнята — последната спирка.

— Последен, но не на последно място, е Руди — моят австрийски готвач.

Руди просто не обърна внимание на натрапниците. Той съзерцаваше триста оскубани яребици, които лежах на плота. Те бяха много по-малки и костеливи, отколкото си бе представял, и напълването на всички миниатюрни кухни с лешници, фурми и киселици щеше да му отнеме цял век.

— Господи! Какви са тези ужасни малки скелети?

— Яребици — отговори Пипа. — Заклани по ваша заповед.

Дъси бе взела яребиците за риба.

— Вместо тях можем да сервираме писия от Дувър.

— В допълнение към омарите, стридите, морските охлюви и мидите?

— Предполагам, че ще е много — съгласи се тя. — Руди, ще имаш ли нещо против да ни забъркаш няколко омлета с гъби? Вече е почти обяд.

Руди отвърна със светкавична атака от неразбираеми тевтонски ругатни.

— Дъси, престани! Не виждаш ли, че човекът е зает! — смъмри я Теън.

Изненадващо се появи Мос и неговото куфарче.

— Скъпи! — Лиа го обсипа с целувки, за да покаже на всички, че бракът им е здрав и непоклатим. — Дъси бе толкова любезна да намине с няколко свои приятели. Ще се присъединиш към нас за обяд?

— Не днес — сарказмът преливаше в гласа му. — Скъпа! — Забелязвайки някакъв проблясък, той разкопча екипа на Лиа и оттам се показва диамантената огърлица. — Надявам се, че е фалшива.

Дъси проточи врат да я разгледа.

— Мос, ах ти, дявол такъв! Накара ме да се разтревожа, макар и за миг. Лиа, не съм виждала това бижу!

— Купих я от „Картие“ тази сутрин — прекъсна я Пипа, хвърляйки на Мос предупредителни погледи. — Сеньор Боус ми нареди да намеря някаква играчка за съпругата му, която да носи с трикото си.

Теън също пристъпи напред, за да разгледа бижута по-отблизо. Тя моментално разпозна самородните диаманти, същите като от съкровищницата на семейство Уокър. За пръв път в живота си се обърна директно към прислугата на друг човек.

— Купихте това от „Картие“?

Лъжата няма спирачки.

— От щанда за бижута, мадам.

Очите на Теън се затвориха.

— Господи! Тя е заложила семейните диаманти — прошепна и припадна.

— Теън! — извика Лиа. — Мос! Помогни й!

Мос и Харлън занесоха жертвата на дивана. Докато Лиа се опитваше да я съживи с водка, Дъси обясни.

— Отново дяволската й дъщеря. Сто пъти й казах да сключи договор с нея и да сложи край на агонията.

— Но тя вече е лишена от наследство — намеси се Пипа. — Това не е ли едно и също?

— Козмо! Ти откъде имаш тази информация? — Дъси бе потресена и впечатлена до дъното на душата си. Тя сниши гласа си. — Колко плати за тази огърлица?

— Това не е ваша работа, мадам Деймън. Извинете ме — Пипа завлече Лиа в коридора. — Дайте огърлицата на Теън.

— Какво? Как тъй да й я дам? Тя струва цяло състояние. Откъде можем да знаем дали не ни баламосва?

— Направете каквото ви казвам. Кажете й, че не искате да притежавате наследствена вещ, която принадлежи на друг човек — понеже Лиа все още не изглеждаше убедена, Пипа добави: — Ако подобен щедър жест не ви вкара в кънтри клуба, нищо няма да може.

Речено-сторено. Докато Лиа сваляше огърлицата, Теън простена.

— Пипа, ти ли си?

— Събуди се, звездичке — Дъси разтърси грубо раменете й. — Изпаднала си в шок.

Мос последва Пипа в кухнята.

— Какво става, невестулка хитра?

— Всичко, което трябва да знаете, сеньор Боус, е, че не сте купил, нито платил тази огърлица. Благодаря ви, че се включихте в малката ни сценка — след като той излезе, тя се подпря изтощена на

хладилника. Имаше чувството, че току-що бе преминала Ниагарския водопад с гондола.

— Козмо! — Кол стоеше на няколко сантиметра от нея. — Добре ли си?

Очите ѝ се спряха и задържаха дълго върху него.

— Можеш ли да правиш омлети? Не смея да помоля Руди.

— Омлетите са моят специалитет.

Той не се шегуваше. Докато импровизираният обяд бе сервиран в официалната трапезария на Лиа, Пеги Стоутмайер развличаше всички с последните гадни истории от клуба. Несъмнено тази вечер имаше съвещание.

— Чухте ли, че Дейтън и Белва Хътчинс са фалирали? Видели ги да летят в икономичната класа на совалката Ню Йорк — Вашингтон.

— Но в совалката няма първа класа! — отбеляза жиголото Харлън.

— В такъв случай е можело да пътуват със собствения си самолет. Или да наемат. И няма да повярвате какво е направила Лорета Бок. Сервирала супа от омар в купички за бульон консоме! Представяте ли си? — от дрезгавия неприятен смях на Пеги дори полюлеят се разтрепери.

— Все още не сме стигнали до твоята молба, Лиа — спомена между другото Дъси. — Преди теб имаше толкова много невероятни хора.

Теън стисна ръката на Лиа. Тя все още бе силно впечатлена от факта, че ѝ върна огърлицата, без да задава въпроси.

— Забележи миналото време на глагола „имаше“, скъпа.

— Не подхранвай напразни надежди у жената, звездичке — раздразни се Дъси. — Маскарадът Дъсиана ще реши всичко.

На масата настъпи тишина, докато Пипа сервира червено грозде и шоколадови трюфели „Линд“.

— Очаквам бала с нетърпение! — Пеги Стоутмайер се нахвърли върху шоколада. — Аз ще дойда маскирана като сокол^[1]. Какъв е твойт костюм, Лиа?

— Това е тайна, мадам — беше бързият отговор на Пипа, което ѝ спечели още един неодобрителен поглед от майка ѝ.

— Пфу! А твойт костюм, сладурче? — обърна се Пеги към Теън.

Възстановената Теън изчака няколко секунди, за да повиши, напрежението.

— Аз ще бъда Мария Антоанета.

Харлън изглеждаше объркан.

— Не съм чувал за такава кола.

Дъси хвърли ножичките за грозде по него.

— Щом иска да бъде Мария Антоанета, нека бъде. Остави я.

— Съжалявам, съкровище — и двете думи бяха лъжи.

— А аз ще бъда Афродита, богинята на пролетта — обяви Дъси.

— Моля, напомням на всички, че тази информация не бива да напуска масата. Костюмът е много сложен. Шивачката ми работи по него цяла седмица.

— Не съм чувал и за кола, наречена Афродита — отново вметна Харлън.

— Защо трябва да съм облечена като кола? Всяка друга жена ще бъде облечена така — Дъси погледна страшно през масата. — С изключение на Мария Антоанета. Защо не си уважила моята молба, звездичке?

Пръстите на Теън си играеха с любимата ѝ огърлица.

— Аз не съм автомобил.

Браво, мамо! Туше!

Дъси можеше само да седи и да пуфти, докато Теън описваше всеки бод на своята парижка рокля. Перуката и обувките ѝ били носени от принцеса Белджиозо, за която се говори, че била голямата любов на Лист.

— Само един елемент липсва от костюма ми — рече накрая Теън. — Прекрасната антична брошка за бодито.

— Сега пък брошка — оплака се Дъси. — Припадъкът току-що ти спечели диамантена огърлица.

— Трябва да проверите при Курякин в Тръмп Тауър — посъветва я Лиа. — Аз ходя всяка седмица. Там са най-великолепните неща.

— Защо вие, момичета, не направите една малка експедиция утре? Аз имам събрание за членството, което ще продължи цял ден.

През следващите двадесет минути Дъси говори само за пътуването си до Нормандия. През това време Харлън се опита да флиртува с Лиа, а Пеги Стоутмайер унищожи всичкия шоколад. Обядът завърши с ликьор и кафе.

— Не може ли да хвърля един бегъл поглед на задния двор, преди да си тръгнем, Козмо? — попита умолително Дъси.

— Не — Пипа дръпна стола ѝ от масата. — И без това стояхте прекалено дълго.

— Какво нахалство! — прошепна отново възмутена Теън.

Дъси просто се усмихна.

— Звездичке, гледай си кефа! — тя хвана Пипа подръка и тръгна към фойето. — Теън е невъзможна — прошепна. — Слава богу, че се отървах от нея и я прехвърлих на Лиа за един ден.

— Госпожа Уокър ми изглежда абсолютно добре.

— Скъпи мой, тя замери мъжа си със свещник! Вкара някаква корейска масажистка в болница. Душеше сватбения организатор с голи ръце. И всичко това заради лудата ѝ дъщеря. Никога не съм харесвала това момиче. Винаги си е била мръсница.

— Мисля, че и тя никак не ви харесва.

Дъси се хвана за гърдите.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Приятен ден, мадам Деймън — Пипа безстрастно наблюдаваше как Дъси се тръшна в своето бентли и отпътува.

Щом вратата се затвори, Лиа попита:

— Оцеляхме ли?

— Да. И освен това ти спечели нов приятел.

— Да. Но ти се държа ужасно, Козмо.

— Това беше с цел, сеньора. Според легендите госпожа Уокър обича да бъде обиждана от лошите маниери на другите. Направих най-доброто, за да ѝ доставя удоволствие.

— Тя и ти сте единствените хора, които не се боят от Дъси.

— Благодаря. Много се гордея с вашата оценка.

Лиа се качи горе, за да се приготви за сеанс с д-р Цепелин, а Пипа дръпна всички завеси в Каза Боус и пусна светлината. Беше изненадана да открие, че Кол мие чиниите от обяда в кухнята. Той изглеждаше страшно предизвикателно с вързана престилка.

— Още един триумф, а, Козмо?

Тя взе кърпата за бърсане.

— Не бих го нарекла така. Не — и потъна в мислите си.

— Ела тук — той я стисна силно в прегръдка, която не можеше да бъде определена. Дни наред те се отнасяха един към друг с почти

професионална любезност. Подвиг, равен по стойност на постенето. — Ти беше страхотен. А коя беше ледената богиня с коса като захаросана декорация на торта?

— Името ѝ е Теън Уокър.

Той едва не изтърва чинията. Майка ѝ! Нищо чудно, че не беше на себе си. О, горкото момиче!

— Случайно минава оттук?

— Не, дошла е за бала.

Мос влезе в кухнята. Каквото и да бе вършил току-що в библиотеката, то не бе разведрило настроението му.

— Какво правят онези лодки в моя басейн, Козмо?

— Това са гондоли, сеньор. За гостите.

— Няма да стане. Нямаме застраховка — Мос загледа Кол. — Махни тази престилка. Ти си мой камериер, а не мияч на чинии.

Той помъкна Кол навън преди Пипа да успее да му благодари за обяда. Изморена, тя отиде в стаята си. Беше спокойна, че Теън не я позна. Беше покрусена, че майка ѝ не я позна моментално въпреки мустаците, кестенявата коса и очилата. Беше остаряла. Лицето и фигурата ѝ все още бяха перфектни, но светлината в очите ѝ бе угаснала. Без нея тя изглеждаше тъжна и бездомна. Мозъкът ѝ все още работеше на пълни обороти, за да разпознае веднага диамантената огърлица, но от друга страна бе достатъчно мнителна да си помисли, че Пипа може да заложи или продаде фамилното си наследство.

Кери почука на вратата ѝ.

— Мо, ела да видиш павилионите.

Пипа обаче се качи на колата и подкара към пустинята. Упражнява се да прави J-завоя, докато изкара всички дяволи от себе си. Не можеше да прогони от мислите си едно много секси видение — Кол с престилката. Когато ѝ стана прекалено горещо от спомена за вида му, започна да си мисли за него и приятелката му, за да охлади бурята в кръвта си. Ако не беше така, защо не ѝ обясни? Защото те мисли за мъж, идиотко такава! Ох! Я да смени темата! Пипа си представи Теън с костюма на Мария Антоанета. Въпреки слабостта на майка ѝ едно нещо беше съвсем сигурно: целият ад щеше да се изсипе, когато разпознаеше павилионите на Розамънд.

Лиа имаше уговорка да вземе Теън в един часа, за да тръгнат по магазините. Когато дюзенбергът стигна пред Кастилио Деймония, тя за последен път попита:

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас, Козмо?

— О, да, абсолютно сигурен. Мадам Уокър е легендарна купувачка. Аз ще чакам в колата.

Лиа гледаше втренчено напред. Миналата нощ тя бе открила следи от червило върху жокейските шорти на Мос. Той се бе опитал да ѝ обясни, че било някакъв вид маркер, но накрая се предаде. Още една лампа „Тифани“ излетя през прозореца, като нанесе значителни повреди на една от гондолите на Розамънд.

— Ще го напусна — рече накрая тя. — Този брак е един фарс.

— Всички сме под голямо напрежение сега — успокои я Пипа, потупвайки коляното ѝ. — Може би доктор Цепелин ще ви даде някакво допълнително обяснение.

— С него вече стигнахме до извода, че аз предпочитам кучето пред съпруга си. Това ми стига.

Пипа насочи колата по моста към Кастилио Деймония. Едва бе отворила задната врата, когато Теън изскочи навън, готова да потроши известна сума пари под формата на кредитни карти.

— Добър ден, госпожо Уокър.

Удостоявайки я с кратък, но унищожителен поглед, Теън се настани на задната седалка.

— Не гледай така убийствено, Лиа.

— Нито пък ти, скъпа.

Размяна на въздушни целувки.

— Имам чувството, че съм избягала от Тауър в Лондон. Откакто си купи тези цици, Дъси е просто непоносима.

Тъй като си бе купила още по-внушителни цици, Лиа не посмя да атакува директно Дъси. Обаче с чиста съвест можеше да каже:

— Харлън е далеч под достойнството ѝ.

— Скъпа, ти не си виждала Кейлъб. Той не се е прибирал вкъщи от тринадесет години. Просто изпраща доспехи след доспехи в Лас Вегас.

— А аз си мислех, че моят брак върви зле.

— Дъси е сляпо увлечена по твоя... — Теън повиши гласа си така, че Пипа да може да чува всичко. — Твоят евнух е просто

невероятен.

— Не съм сигурна, че е евнух — Лиа понижи гласа си до шепот.
— Ако подаръците на Козмо от любовниците му са някаква индикация за възможностите му в кревата, той по-скоро е първокласен жребец.

— Ау, каква възмутителна мисъл!

Разговорът се пренесе към брошката на Теън. Тя търсеше перла, заобиколена от рубини в златен обков. Перлата трябваше да бъде с размер най-малкото на жълтък от яйце, заобиколена с пропорционално големи рубини. Ако се намереха и подходящи обици, още по-добре.

— Аз, разбира се, ще нося диамантената огърлица, която ти ми върна вчера — продължи Теън. — За да наруша монотонността.

Пипа свали дамите пред Курякин и отиде на паркинга за прислугата. Тя изглеждаше доста странно в скъпата кола, пурпурното сомбреро и очилата на Ив Сен Лоран. Туристите и дори другите шофьори спираха да ѝ искат автограф. Създаде такова задръстване в движението, че накрая нощният пазач приближи към нея.

— Съжалявам, сър. Трябва да паркирате ето там.

— Знаете ли кой съм аз? — попита Пипа.

— Не, сър.

— И аз не знам — Пипа се премести на далечния паркинг, където продължи да следи с очи входа на Тръмп Тауър, докато звънеше на зарзаватчий, доставчици на ленени покривки, професионалисти, обучаващи кучета да пишкат, компании за сладолед и застрахователи. Тъкмо преговаряше с „Д-р Холи Уоли“ в Лос Анджелис, когато зърна оранжев мерцедес да спира пред хотела. За един ужасен миг си помисли, че Мос идва да извлече Лиа за косите от магазина. След което го видя да слиза от колата с красива азиатка с червена рокля и много високи токчета. Беше се залепила за него като гербова марка. Двамата влязоха в хотела.

Устата на Пипа все още бе отворена, когато непозната червенокоса жена със съблазнителни форми се мушна на предната седалка на мерцедеса при Кол, дори без да почука на прозореца. Както бегло успя да установи Пипа, те въобще не бяха непознати. Колата влезе в гаража на хотела. Загубила напълно способността си да говори, тя изчака тридесет минути. Кол паркира сам до тротоара само няколко минути преди Мос да се появи от хотела. Той също беше сам. Настани се отзад и мерцедесът потегли.

Ах, тези две гадни развратни копелета! Какъв синхрон!

Пипа бавно дойде на себе си и осъзна, че двете вятърни мелници от другата страна на улицата бяха Лиа и Теън, които от известно време неистово ѝ махаха с ръце.

— Извинете, сеньора. Бях заета с Асоциацията на сливите.

— Говори само когато те питат — скара ѝ се Теън, влизайки в колата. — Закарай ни до Фред Лаймън в „Беладжио“ — гласът ѝ омекна, когато се обърна към новата си приятелка. — Не знам. Дали да взема рубинената за двеста и петдесет хиляди или смарагдовата за двеста седемдесет и пет? Не обичам да правя сравнения, но при мен нещата се промениха и сега ще трябва да броя всяка стотинка, докато ме погребат в Крокет.

— Какво стана с перлената брошка? — подхвърли през рамо Пипа. — Тя не би струвала повече от двеста и дваисет.

— Господи, много нахален слуга имаш, Лиа!

— Знам — Лиа зърна намигането на Пипа в огледалото. — Да не вземеш да се влюбиш в него?

Пипа изчака пред „Беладжио“. После пак пред Тръпм Тауър. После пак пред „Беладжио“. Най-накрая Теън реши, че ще вземе рубинената огърлица от Курякин за двеста и петдесет хиляди.

— Някога дори окото ми нямаше да мигне пред двеста и петдесет хиляди — повтори тя. — Сега се чудя кой ще ми бъде опора на стари години.

— Дъщеря ти — Лиа потупа ръката на Теън. — Момичетата никога не изоставят майките си.

— Дори когато майките им са ги лишили от наследство?

— Ти си отрязала собствената си кръв и плът? О, Теън, Господи! Защо си го направила?

— Ти не четеш ли вестници?

— Съжалявам. Обзавеждането на Каза Боус отне цялата ми енергия в продължение на осем месеца. Нямах време за нищо друго. Е? Кажи ми какво се случи! Надявам се, че е било поне тройно убийство.

Теън попи очите си с кърпичка.

— Прекарах месеци наред да организирам сватбата ѝ. Две минути преди щастливия завършек тя избяга — Теън сама се изненада колко безвредно и обикновено прозвуча.

— Имаш предвид, че се е спасила като булката беглец на Джулия Робъртс?

— Може и така да се каже. Но преди това обяви, че има трети човек.

Лиа избухна в луд смях.

— И ти си я лишила от наследство, защото е била честна?

— Трябваше да бъдеш там, за да видиш, Лиа. Аз бях много ядосана и дълбоко унижена. Предадена.

— А аз бих казала, че дъщеря ти е направила услуга на всички. За това трябва да имаш много смелост и здрави гащи, макар че според мен можеше да избере по-подходящо време.

— Защо всички симпатизират на престъпника, а не на жертвата? — извика вън от търпение Теън. — Уморих се да ме третират като Лейди Макбет. Единствената причина да го направя беше в името на честта на фамилията — тъй като и това не породил симпатия, тя продължи: — Така или иначе бъркотията отмина. Аз трябва да продължа. Напоследък ме занимава мисълта да имам второ дете. Седрик, моят иконом, ми даде идеята и ме пришпорва да побързам.

И двете дами изпищяха, когато колата едва не излезе от пътя.

— Козмо! Какво правиш?

— На предната седалка имаше оса, сенъора — просъска Пипа. — Трябваше да я убия.

Лиа нямаше нужда от съветите на доктор Цепелин, за да стигне до заключението, че раната, която Теън си бе нанесла сама, бе коренът и причината за нейната депресия.

— Скъпа, защо не възстановиш мостовете между теб и дъщеря ти, преди да тръгнеш да правиш друго дете?

Теън й хвърли поглед, достоен за обелиск.

— Колко деца имаш, скъпа, може ли да попитам?

— Нито едно. Само едно кученце — Тициан. Мос ми го отне. То бе светлината на моя живот. Не мога да посрещна деня без малките му черни очички да не ме погледнат сутрин.

В огледалото Пипа видя как една сълза слезе по бузата на майка ѝ.

— Ще бъда честна с теб, Лиа. Липсва ми моето момиченце. Всеки ден мисля за нея и се тревожа. Прекарах цяла вечност да плача над старите албуми. Тя бе най-добрата дъщеря на света. Тя ме

обожаваше, един Бог знае защо — Теън загледа мрачно навън. — Нейното предателство беше смъртоносен удар за мен.

— Какво предателство? Смъртоносен удар за какво?

— Опитвам се да открия — призна Теън. — Защо не престанем да говорим на тази мрачна тема? Нуждая се от едно питие.

Пипа измъкна плоското шише с уиски, което държеше в жабката на колата.

— Моля, госпожо.

Теън се хвана за колана, шокирана от разговора си на лична тема с жена, която почти не познаваше, при това в присъствието на подслушващ слуга. Още повече се изуми, че бе готова да издере очите на Лиа заради подхвърленото от нея предположение, че е нещо по-малко от идеалната майка.

— Изглежда с възрастта започвам да омеквам — рече тя с тъжен полусмях.

— Много ви прилича, мадам — подхвърли Пипа.

— Трябва да се отървеш от този момък, Лиа. Направи си сама услуга и го дай на Дъси.

Лиа поклати глава.

— Няма начин.

Шопинг екскурзията завърши, когато багажникът на колата не можеше да побира повече покупки. След като остави Теън в Кастилио Деймония, Пипа се чувстваше напълно разбита. За последните няколко часа тя бе научила за майка си повече, отколкото за предишните двадесет и две години. Теън бе следвала за адвокат по криминални дела, а може би дори за съдия, но бе изоставила амбициите си, когато бе станала Уокър. Беше се омъжила за Робърт след нещастна любов; предишният ѝ ухажор, известен собственик на скотовъдна ферма и любовта на живота ѝ, се бе разбил със своята „Чесна“ в прерията в ясен летен ден месец преди сватбата. Робърт Уокър бил благороден човек. Сватбата им била спокойна. И въпреки това не се почувствала жива до мига, в който се родила Пипа.

— Аз не се омъжих за мъжа на живота ми — призна тя на Лиа.

— Ако го бях направила, може би нямаше да фокусирам всеки атом от съществото си върху дъщеря ми — Теън бе направила два аборта преди Пипа и два след това. Тя разказа колко горда била на дебютантския бал на дъщеря си, на приемането ѝ в студентското

дружество, на първото ѝ качване на кон... — и това бе достатъчно Пипа да поиска да свали очилата, да отлепи мустаците, да захвърли сомбрерото и да скочи на задната седалка с виковете: Ето ме, мамо! Аз съм!

Вземи тази проклета диплома, Козмо!

— Горката жена — въздъхна Лиа, след като оставиха Теън. — Говори само за дъщеря си.

— Вие сте единственият ѝ приятел в цялата вселена, сеньора. Ако бях на ваше място, щях да настоявам да преглътне гордостта си и да върне дъщеря си. Бих могъл да открия момичето заради вас. Носят се слухове, че била готова на всичко, само и само да се сдобри с майка си.

Лиа, разбира се, имаше други по важни неща за вършене.

— Нека първо да приключим с този проклет прием.

Никоя от двете не проговори през остатъка от пътя.

Когато стигнаха до Каза Боус, червен мустанг прелетя покрай тях на алеята и едва не ги удари.

— Идиот! — извика Лиа през прозореца. Тогава забеляза своята специалистка по ленените покривки да стои на прага. — Кой беше този маниак, Кери?

— Достави каса шампанско. Цял ден отварям вратата — човек би си помислил, че са я накарали да върви по горещи въглени.

Доктор Цепелин чакаше в една от балните зали. Лиа проведе кратка консултация с него, преди да се качи горе с шивачката си. Междувременно Пипа отиде в кухнята. Руди бе поискал мегафон, с който да командва петимата готвачи на сосове от „Фламинго“, така че да могат да го чуват въпреки латиноамериканската музика, която ехтеше в слушалките им. Тъй като те почти не говореха английски и акцентът им беше плътен като мачкани картофи, кухнята, буквално казано, приличаше на истинска лудница. Пипа излезе в задния двор.

Гондолата, счупена от излетялата през прозореца лампа, бе поправена. Към корпуса ѝ бе закрепена сметка за две хиляди долара. Като я смачка и пхна в джоба си, Пипа мина през четирите павилиона на Розамънд, които бяха аранжирани в четирите ъгъла на централната естрада за седемдесетчленния оркестър. Електротехниците, покачени върху стълби, окачваха фенери и проскубани облачета. Фонтаните клокочеха. Механичните птици лееха трели в пиринчените си клетки.

Пипа започваше да мисли, че може би — само може би! — ако котка не им минеше път, Маскарадът Дъсиана ще се увенчае с успех, когато на вратата се позвъни.

Отпред стоеше същата азиатка, която бе видяла днес следобед с Мос. Червеното палто от изкуствена кожа и черните ботуши я караха да се поти обилно.

— Искам Мос Боус — заповяда тя, като размаха пистолет.

Пипа веднага се сети за модела за оцеляване, практикуван в къщата на фамилия Уокър.

— Това обир ли е, мадам? — попита хладнокръвно тя, като отстъпи назад. — Среброто е във втората стая вдясно. Вземете си го сама.

— Не сребро. Искам Мос Боус.

— Той не е вкъщи. Вижте! — Пипа посочи отворения гараж. — Няма кола. Искате ли да ви дам чаша соево мляко, докато чакате?

— Вие подигравате ли ми се, мистър?

— И дума да не става! Изглеждате жадна. Влезте и се разполагайте като у дома си.

— Вие май сте голям идиот — жената се прицели в една порцеланова ваза от епохата на френската империя и с един изстрел я пръсна на парчета. — Следващият куршум е за Мос.

После черната „Миата“ се изстреля по алеята. Всичко стана толкова бързо, че нямаше време да се уплаши както трябва. Като капак на сюрреализма на сцената се появи бентлитото на Дъси.

— Ехо! Козмо! Просто минавам на път за вкъщи след срещата на комитета.

— Ние все още сме тук, както виждате. Чувствайте се свободна да си минавате, колкото си искате.

— Всъщност търся Харлън. Виждал ли го е някой?

— Не знам някой в Каза Боус да взема уроци по крокет.

— Не си играй с мен, Козмо — Дъси влезе с едното рамо напред и понеже вземаше по две стъпала наведнъж, разцепи панталона си отзад. — Знам, че е с Лиа.

— Пълни глупости! Това е невъзможно! — извика Пипа, като затича след нея. — Ние току-що се връщаме от пазар.

— Видях как флиртуваше вчера с него — Дъси със замах отвори вратата на господарската спалня и откри Лиа да стои пред огледалото,

докато шивачката работеше по задната част на роклята, цялата обшита с жълти, черни и бели пера.

— Дъси! Какво те води насам? — извика изненадано Лиа.

— Къде си го скрила? — побеснялата жена разкъса покривката, десет възглавници и половината изкуствени артикули по леглото на Лиа: нищо. После разпердушини шестте гардеробни на Лиа, детската на Тициан, шестте спални горе и господарската баня. Пак нищо. Но това не я възпря да се върне обратно в господарската спалня с обвинението „Ти си се чукала с Харлън!“.

— Това е инструкторът по крокет, сенъора — напомни й Пипа.

За нейна чест Лиа успя да не избухне в смях.

— Страхувам се, че има някаква грешка. За последен път го видях вчера на обяд.

— Той каза, че си много сладка в розово.

— Сигурна съм, че се опитваше да бъде любезен — Лиа сложи ръка на тресящите се рамене на Дъси. — И през ум не ми е минало, че може да ме намери за толкова привлекателна. Особено в сравнение е теб. Това е просто немислимо.

— Предполагам, че си права — изсумтя Дъси, докато оглеждаше отражението си в огледалото от тавана до пода. Линиите на тялото ѝ изглеждаха забележително в бутилково зеления костюм на Кристиан Лакроа. — Не можеш да се намажеш на малкия ми пръст дори.

— Тъй като така или иначе сте тук, не желаете ли шивачката да зашие панталона ви, мадам Деймън? — попита с невинен глас Пипа.

— Благодаря, но ще го пратя със самолета си в Париж — тя пристъпи внимателно сред разкъсаните възглавнички и бъркотията, която току-що бе създала. — Какъв е този костюм, Лиа?

— Ще бъда чучулига. Помниш ли класическия „Студебейкър“ от шейсетте години?

— Не съм запозната с този модел коли. Сигурно е автомобил за средната класа.

— От поточната линия на Пиърс-Ароу^[2] — информира я Пипа. — Няма начин да не го знаете.

— Мислех, че чучулигата е кафява — смени темата Дъси. — Малка и незабележима.

— Рогатата чучулига е кафява. Ливадната е жълта — Пипа изпрати Дъси до вратата.

— Хорейшио! — тя нетърпеливо потропваше по пода, докато икономът ѝ се дотътри по стълбите. — Шевът на панталона ми се скъса. Дай ми твоя, докато се прибера у дома.

— Но тогава аз ще остана без панталон, госпожо.

— Не искам коментари, искам панталона ти — и за да прибави и оскърбление към унижението, добави: — Надявам се да е чист.

— Позволи да ти донеса един панталон на Руди — обърна се Пипа към Хорейшио.

— Няма нужда! Нямаме време! — Дъси безцеремонно смъкна панталона на Хорейшио през възлестите му колене, навлече го и го подкара към колата. Лиа се бе навела над парапета.

— Тя наистина ли подозира, че мога да имам нещо общо с нейния мазен жиголо?

— Справихте се отлично със ситуацията, сеньора. Браво.

Лиа забеляза бъркотията във фоайето.

— Какво е станало тук? Трябва да възстановим тази ваза преди Мос да се е върнал. Тичай веднага в Антиквариат де Наполеон. Последния път, когато минах оттам, на витрината имаше две вази.

— Имаме ли отворен кредит при тях?

Лиа ѝ хвърли портфейла си.

— Търси, докато намериш карта, която работи — и се върна на пробата за роклята си.

Във фоайето се появи Кери с омазано от пастата за полиране на сребро лице.

— Какъв беше този шум? Заприлича ми на изстрел.

— Преди десет минути? Благодаря, че веднага изтича да ми помогнеш — изведнъж се сети за нещо. — Харлън да е минавал днес?

— Хар кой?

— Гаджето на Дъси. Един мазен тип с поглед на сваляч.

— Не съм чувала за него — Кери забеляза строшената ваза. — Ох, ах! Ами сега!

— Измети. Аз ще купя нова преди Мос да се прибере. И оправи горе. Мадам Деймън проведе малък лов за боклуци.

Пипа взе дюзенберга и отиде до Антиквариат де Наполеон. Като изпразни поне шест кредитни карти на Лиа, тя успя да събере четиринадесет хиляди долара за ваза от Френската империя с червеношийки. На излизане забеляза малка препарирана птичка в една

купа. Червените ѝ пера съответстваха на рубинената брошка, която Теън си бе купила същия следобед.

— Колко струва? — попита, като почисти праха от крилете ѝ.

— Хиляда долара.

Пипа събра всички налични пари от портмонето си и помоли птицата да бъде доставена в Кастилио Деймония.

— Текстът за бележката да бъде: „Ако бях птица, щях да долетя при теб.“

Ако бил птица! О, боже! Та този момък така или иначе приличаше на бухал, който живее в селския хамбар!

— Много романтично, сър.

Когато се върна в Каза Боус, работниците бяха приключили работата си. Единствената кола на алеята беше бял лексус. Пипа сложи новата ваза на мястото ѝ и усети как под обувките ѝ хрущят стотици малки парченца, все още забити в килима: типично за чистенето на Кери.

На вратата се позвъни.

— Къде е Лиа? — изскимтя една жена, която човек би сметнал за прекрасна, ако не бяха течностите, които извираха от очите, ноздрите и устата. Кученцето ѝ, което приличаше повече на играчка, лаеше със симпатична навъсеност. — Трябва да я видя.

Пипа заведе жената до бара, където откри, че Лиа вече е там с друга отхвърлена отломка от кънтри клуба, изпаднала в истерия.

— Вивиан!

— Кристъл! И ти ли! Уааааа!

Пипа направи няколко литра мартини, тъй като през следващия час броят на поглъщащите го гърла стигна до осем, без да се броят кучетата. Заседанието на комитета на Дъси едва било закрито, когато писмата за отхвърляне на кандидатурите били разпратени с космическа скорост и човек с право можеше да заподозре, че са били напечатани много преди да започне срещата. Дъси ги бе подписала с писалка, принадлежала преди време на Глория Суонсън^[3].

Всяка бележка завършваше с ръчно изписаните с гранатово мастило думи: „P.S. Толкова съжалявам, скъпа!“

Всяка нещастна кандидатка ѝ се обадила моментално, но тя отделила само по тридесет секунди, за да обясни, че е пристигнало анонимно писмо с протест срещу кандидатурата. За какво е бил

протестът? Кристъл имаше син, чиято бутикова винарска изба в Напа наскоро бе получила синя панделка^[4] (вероятен алкохолизъм в семейството). Вивиан бе продала своя Матис на французин (непатриотична постъпка, той вероятно е терорист). Джина — доктор по астрофизика, бе изключена за притежание на брошури от Чоат^[5] (опасен фундаменталист). Джослин притежавала само тридесет чифта обувки (автоматично изключване). Никой не можеше да разбере как Пеги Стоутмайер бе преминала цедката. Тя вървеше, говореше и се обличаше като Розеан Бар^[6]. Дори не беше богата.

— Ако това ще ви помогне да се почувствате по-добре, вероятно аз съм следващата — успокояваше Лиа всяка от тях след четвъртата порция мартини. — Сега моята молба е най-отгоре на купчината.

— Но Дъси те обожава, скъпа!

— Нищо подобно! Тя обожава Козмо. Аз съм само прибавка към него.

— Какво смяташ да правиш, ако не те приемат?

— Ще се върна при „Рокет“ — Лиа нестабилно остави чашата си е мартини на една масичка. — Позволете да ви заведе на вечеря, момичета. Ще можем да си поплачем на рамото една на друга.

— Ще извадя колата, сеньора.

Пипа налетя на Мос и Кол във фоайето. Тя дори не беше ги чула да идват заради врявата на бара. Докато Мос оглеждаше новата порцеланова ваза, Кол вдигна едно по-голямо парче от килима.

— Кокоше парти ли има, Козмо? — попита Мос.

— Още осем дами не са били приети в кънтри клуба, сеньор. Ще си тръгнат всеки момент.

— Предпочитах вазата с косовете — отбеляза Мос. — Това са червеношийки.

— Тогава я сменете заедно с мацето, което си мислеше, че стреля по глинени панички — не му се остави Пипа. — Може би я познавате. Бенка на дясната буза, червено изкуствено палто, черни изкуствени ботуши, ухаеща прекалено на „Шалимар“ — той веднага се сети. — Мисля, че носеше Смит и Уесън, трийсет и осми калибър. Куршумът е все още в стената. Ей там.

Лицето на Мос стана бяло като новата ваза.

— Тя е идвала тук?

— О, и остави съобщение. Следващият куршум е за вас.

Мос сграбчи Пипа за ръкава, когато тя мина покрай него.

— Лиа знае ли?

— Не сметнах за необходимо да я информирам, сеньор.

— Добро момче — Мос и Кол изхвърчаха от къщата като двойка лосове.

Не бяха се върнали, когато доста по-късно Пипа сложи Лиа — пияна и отчаяна — в леглото. Тя очакваше почукването на вратата си.

— Влез.

Кол бе изненадан да я види напълно облечена: последния поглед, който му бе отправила във фоайето, определено гласеше „Ела в моята стая, синко“. Предпочете да седне на стола, вместо на леглото ѝ. Тя остана права със скръстени ръце.

— Дълга ти обяснение — започна той. Пипа не каза нищо. — Не е онова, което си мислиш. Тази жена контролира най-големия синдикат за пера и перушина в Азия. Мос е заинтересован да се грижи да бъде щастлива.

— Колко щастлива?

— Много — Кол не се впусна в подробности.

— Тогава бих предположил, че не си е свършил добре работата — Пипа взе чашата със скок от шкафчето си. — Видях я вчера заедно с него в Тръмп Тауър. Докато пазарувахме.

Той с възхищение забеляза колко елегантно отпи от питието си.

— Името ѝ е Бинг Бинг.

— Благодаря за тази стопляща сърцето ми подробност.

— Откъде знаеш какво оръжие е носела?

— Майка ми има същото.

— Каж ми какво се случи?

— На вратата се позвъни. Бинг Бинг стоеше отпред и искаше да види Мос. Казах ѝ, че не е вкъщи, и я поканих да го почака вътре.

— Очевидно не си знаел, че е въоръжена.

— Напротив, знаех. Тя го размахваше във въздуха. Вероятно бе натиснала звънеца с него.

— И ти я покани вътре? — изненада се искрено той.

Пипа му хвърли многозначителен поглед.

— А какво трябваше да направя според теб? Да затръшна вратата в лицето ѝ и да повикам полиция ли?

Ами да, ако беше нормален човек.

— Защо не го направи?

— Бинг Бинг не се интересувахе от нищо друго, освен да направи няколко дупки в тялото на Мос — почти щеше да добави „Трябва да си жена, за да разбереш това“. — Когато осъзна, че той не е вкъщи, си изкара яда на вазата. Всичко стана за петнадесет секунди.

Кол седеше и гледаше ръцете си.

— Много си смел, Козмо — рече накрая. — Можеше да свърши много по-различно.

— Човек може да каже същото за много други неща.

Какво означава това? — зачуди се той. Отгоре на всичко виждаше, че все още му е бясна, дяволите да го вземат.

— Колкото за протокола, не одобрявам онова, което Мос прави. Но кой съм аз, че да му го кажа.

— Разбира се. Ти си просто един невинен шофьор.

Кол осъзна, че го е видяла с червенокосата. Обаче нищо не можеше да направи или да каже за свое оправдание.

— Опитвам се да си върша работата, Козмо.

---

[1] Falcon — сокол, има и такава марка коли. — Б.пр. ↑

[2] Производител на автомобили от Бъфало 1901–1938 г. — Б.пр.

↑

[3] Американска актриса. — Б.пр. ↑

[4] Термин за високо качество. — Б.пр. ↑

[5] Всъщност „Чоат Розмари Хол“ е училище за момичета 9–12 клас в Уолингтън, Кънектикът. — Б.пр. ↑

[6] Американска комедийна актриса, води токшоу, р. 1952 г. — Б.пр. ↑

Лиа не си спомняше много от вечерта, прекарана с момичетата, освен че Козмо я бе сложил в леглото и че сметката за вечерята бе две хиляди долара. Когато най-накрая отвори очи в десет сутринта, беше изненадана да види огромен букет рози на масичката до леглото:

„Тази вечер е нашият бал. Да танцуваме!

Мос“

Мос не обичаше да танцува. Нашият бал?

Измъчвана от махмурлука, Лиа слезе долу в дантелен пенъоар. Дузина работници тичаха насам-натам с покривки и кърпи за маси, бутилки и огромни букети цветя. Козмо стоеше наред този трафик с малка дъска за забождане на бележки и полицейска свирка в устата, като регулировчик на кръстовище.

— Добро утро, сеньора. Готова ли сте за вашия най-велик ден?

Лиа потърка челото си, което пулсираше.

— Все ми е едно.

— Оставих термос с кафе в кабинета ви. Най-добре стойте далеч от кухнята.

До термоса имаше и кутийка с аспирин. Лиа глътна осем, докато преглеждаше фактурите под попивателната. До днешна дата Маскарадът Дъсиана бе надвишил малко двеста хиляди долара. Това е нищо, помисли си Лиа, след като откъслечни спомени от предишната нощ се появиха в съзнанието ѝ. Кристъл бе изхарчила почти четиристотин хиляди за две партита с Омар Шариф. Бевърли бе издухала шестстотин хиляди, резервирайки с тази невъзвръщаема сума място на Дъси в бъдеща мисия с космическа совалка. Джослин бе направила като дарение за клуба огромна скулптура на Хаджи, която да бъде поставена зад осемнадесетата дупка на игрището за голф.

Нито един от съпрузите им не бил ентусиазиран по отношение на тези огромни и хазартни разходи. Вивиан запушила устата на своя, като се снабдила е онлайн доклад за кредитите им по Интернет. *Отлична стратегия*, помисли си Лиа и включи компютъра. Тя поиска справка и чакаше резултатите, когато Пипа влезе с малък, красиво опакован пакет.

— За вас. От Курякин — Пипа наблюдаваше, докато Лиа извади от кутийката диамантена огърлица. — Фантастична е, сеньора!

— Нали ти казах, че цялото мърморене и ръмжене са въздух под налягане.

Усмивката ѝ замръзна:

„На моята обожаема Бинг Бинг. С вечна любов.

Мос“

Тя погледна неразбиращо Пипа.

— Бинг Бинг? Той никога не ме е наричал така.

— Оставете го да ви нарича както си иска. Това е удивителна огърлица, зашеметяваща — с думкащо сърце Пипа мушна картичката в джоба си. — След тридесет минути тръгвате за Риц. Направих ви резервация за целия ден във Вита де Лаго — така през по-голямата част от деня Лиа щеше да бъде навън. — Чувате ли ме, сеньора?

Лиа бе много по-заинтересована от извлечението за състоянието на кредитните им карти, което току-що бе излязло на екрана. Тя дори нямаше представа, че има толкова много карти и че всяка от тях е с двадесет хиляди на червено. Мос все още дължеше четиридесет хиляди за колата. Ипотеката на Каза Боус оставаше четири милиона, подписана от Лиа и Мос Боус. Ипотеката на апартамент в Тръмп Тауър бе два милиона, подписана от Мос Боус и Бинг Бинг Као.

Пипа стоеше като парализирана, докато Лиа свързваше фактите, събираше две и две и бавно проумяваше коя е Бинг Бинг, чието име бе на бележката и ипотеката.

— Той си има любовница — прошепна след цяла вечност тя. Изтича в кухнята и хвърли огърлицата в машината на рязане на отпадъци, като я включи преди някой да успее да я спре.

— Ето какво мисля за Бинг Бинг аз! — крещеше, за да надвика металическото стържене.

Руди нададе вой. Изобщо не го интересуваше прелюбодеянието. Оставаше без машина за рязане на отпадъци!

— Марш от кухнята ми! — викаше той, като размахваше един назъбен нож. — Или ще ти отрежа главата!

Лиа грабна тежък черпак и счупи новата ваза от Френската империя, както и скъпоценния клавесин рококо на Мос. После вдигна тежкия бухал и го изхвърли през прозореца на библиотеката. Тъкмо щеше да започне да разкъсва препарираните птици на Мос, когато Пипа извика:

— Достатъчно, сеньора! Отмъстихте си!

— Дори не съм започнала още! — Лиа вилнееше из Каза Боус, опустошавайки статуетки и антични стенни часовници, докато сребърният черпак заприлича на скулптура от Джакомети. Изтощена, тя се свлече до вратата.

— Как можа да ми причини това, Козмо?

— Връщайте се на работа! — извика Пипа на половин дузина работници, които се бяха събрали около тях. — Трябва да се съвземете и да запазите самообладание — прошепна тя в ухото на Лиа.

— За какво? Първо кучето ми, сега Бинг Бинг! Животът ми е разбит! Край!

Пипа ѝ помогна да се изправи на крака и да се качи по стълбите.

— Трябва да прекарате деня във Вита ди Лаго. Довечера ще бъдете красавицата на най-грандиозния бал, който Лас Вегас е виждал от години. А в понеделник ще бъдете най-новият член на кънтри клуба — *а във вторник аз и моята диплома ще бъдем далеч оттук.* — Сигурна съм, че е някакво недоразумение. Вие знаете само едната страна на историята.

— Диамантена огърлица „цялата ми любов завинаги“ и любовница. Колко повече ми трябва да знам?

— Повярвайте ми, знам как се чувствате. Имах подобен епизод в Прага преди няколко години.

— Уби ли я?

— Просто си тръгнах. След четири седмици се сгодих.

Пипа отиде до средния гардероб на Лиа. Повече от дрехите, които Дъси бе свалила вчера от закачалките им, все още лежаха на

пода. Тя вдигна един бежов плетен костюм.

— Облечете това, хайде!

— Всичките нощи, когато отсъстваше! Месеците, през които работеше до късно! Как съм могла да бъда толкова сляпа?!

— Престанете да се самоизмъчвате, сеньора! Станете и се облечете! Бързо!

Като се облегна на парапета, Пипа издаде няколко заповеди към хората, които се суетяха долу. Как, по дяволите, можа да се случи точно това? Ако Бинг Бинг получи огърлица, предназначена за Лиа, този път щеше да се върне в Каза Боус с ядрена установка. Тя набра номера на „Безболезнена смяна“ и им нареди веднага да дойдат. Обади се и на мобилния на Кол.

— Тази сутрин Лиа получи диамантена огърлица. Картичката бе адресирана до Бинг Бинг.

— О, мамка му!

— Половината долен етаж е на парчета. Разбити са осем прозореца. Сеньората откри апартамента в Тръмп Тауър.

— Тръгвам натам.

— Остави задника на Мос, ако нямаш нищо против! Освен ако не е много сръчен в събирането на стъкла с прахосмукачка — Пипа проведе един последен телефонен разговор с доктор Цепелин.

— Сеньора Боус току-що откри, че съпругът ѝ има любовница. Вървете във Вита ди Лаго и дръжте ръката ѝ.

— Да направим ли и дълбок масаж на тъканите?

— Можете да изпълните цялата дневна програма заедно.

Лиа излезе от спалнята. Изглеждаше леко отнесена благодарение на успокоителните, които току-що бе изгълтала.

— Защо трябва да ходя в спа центъра, Козмо? — попита тя с детинско гласче.

— Защото доктор Цепелин ще ви чака там — Пипа я поведе по стълбите. — Внимавайте да не се порежете на стъклата — извика тя, като стисна силно ръката на Лиа, докато отваряше вратата. — Веднага се връщам.

Това беше към Дъси, облечена с изключителна блуза от петдесетте години. Пластмасовата огърлица и гривните в стил „хипи“ проблясваха на слънцето. Лицето ѝ изглеждаше опънато, приличаше на гризач под карираната лента за коса.

— Добро утро. Може ли да вляза?

— Не виждате ли, че излизаме, мадам Деймън?

— Господи, Лиа! Да не си минала през сокоизстисквачка?

— Сеньора Боус току-що приключи урока си по балет с Михаил Баришников — отвърна Пипа. — Тя ще прекара остатъка от деня във Вита ди Лаго — Дъси не помръдна.

— Има ли нещо друго, което можем да доставим за вас? Няколко тона черен хайвер, може би?

— Всъщност аз ви нося нещо — Дъси изрови един голям сребърен черпак от дълбочините на чантата си „Прада“. — Това е от двора на крал Едуард Осми. Разбира се, искам да ми го върнете.

— Струва ми се, че имаме дузина черпаци.

— Наистина ли? — Дъси се усмихна триумфално. — Аз чух точно обратното.

Пипа можеше да се закълне, че температурата на тялото на Лиа спадна поне с десет градуса.

— Сеньора, ще можете ли да отидете във Вита ди Лаго сама? Аз имам още много работа тук, а не искам вие да закъснявате.

— Разбира се — Лиа се заклатушка към гаража.

— Позор! — изсумтя Дъси. — Тази жена не става и за Анонимни алкохолици, камо ли за кънтри клуба в Лас Вегас.

— Поздравявам ви за бързината, госпожо Деймън. Вашият информатор също — къщата гъмжеше от хора: можеше да бъде всеки един от тях. — Трябва да ви кажа обаче, че само си загубихте времето, като дойдохте дотук.

— Трябваше да знам дали слухът за буйството ѝ е верен. Аз имам отговорности към членовете на комитета — гласът ѝ стана лукав и ласкателен. — Може ли да вляза вътре?

— Не. Вървете си вкъщи и си играйте с вашите препарирани коне.

Дъси въздъхна.

— Тогава ще се наложи да предположа най-лошото. Ще бъда морално задължена да напиша писмо, в което да отхвърля членството на Лиа в клуба.

— В такъв случай партито се отлага.

— Как смееш да ме изнудваш, Козмо!

— Просто играя по правилата на вашата игра. Резултатът е нула на нула — Пипа се обърна да влезе вътре.

— Почакай! Мога да направя така, че и двете страни да спечелят! — Дъси дръпна Пипа за ръкава. — Ще гарантирам, че Лиа и Мос ще станат членове на клуба.

Пипа знаеше какво следва. Въпреки това попита:

— И каква е цената?

— Ти ще дойдеш да работиш в Кастилио Деймония една година. Ще ти осигурия персонал от двадесет души.

— По-скоро ще отида да обезвредявам мини в Афганистан.

— Шест месеца и тридесет души.

— Един месец и петдесет — отвърна Пипа.

— Три месеца и четиридесет.

— Две седмици и шейсет. Това е последното ми предложение. Тази вечер ще обявите приемането на сеньората в клуба. На бала.

— Но това е невъзможно! До понеделник комитетът няма да се събира.

— Сигурна съм, че знаете как да проведете конферентна връзка. Е, имаме ли сделка?

— Ами аз... Козмо, ти си безмилостен! — шейсет души персонал. Дъси си бе глътнала езика от възхищение. — Добре, дадено!

Те си стиснаха ръцете.

— Как е мадам Уокър днес? — попита Пипа.

— На седмото небе. Получи малка препарирана птичка с разбиващо послание. Сигурно някой си е направил майтап. Че кой човек с всичкия си ще иска да долети при нея?

— Аз ѝ изпратих птичката. И бележката. Намирам я за изключително привлекателна жена.

Дъси изгуби ума и дума.

— Ти?

— Моля, не ѝ казвайте — Пипа отлично знаеше, че по-скоро адът щеше да замръзне, отколкото Дъси да изпълни молбата ѝ. — Предпочитам да я ухажвам от разстояние.

— О, добре. Ти наистина си пълен с изненади — разтреперана до дъното на душата си, Дъси си тръгна. — Ще се видим довечера, Козмо. Не забравяй, че ще бъда Афродита — богинята на пролетта.

— Доколкото си спомням, богинята на пролетта е Персефона.

Пипа затръшна големите порти от боливийско палисандрово дърво. Преди да се обърне, за да погледне фоайето, си пое дълбоко въздух. За нещастие беснеенето на Лиа не бе сън: Каза Боус изглеждаше така, сякаш слоновете Мици и Бобо бяха танцували из къщата. Повредите и разрушенията сигурно бяха за милиони. Докато обмисляше дали да не приложи една оздравителна доза пожар, в коридора запъхтяна дотича Кери.

— Мо! Ела веднага в кухнята. Положението е критично.

Един от готвачите, покрит с кръв, преследваше друг, също покрит с кръв. Двамата се гонеха около кухненския остров. Всеки размахваше нож и трябваше да бъде превързан, с изключение на Руди, който бе зает да пълни триста яребици с ядки и лешници.

— Какво става тук? — извика Пипа.

— Той се опита да извади нещо от мивката, а другият взе, че включи режещия механизъм. — Кери премига на парцали, когато една тава със задушени тиквички се стовари на пода. — Това не е хубаво.

— Да хванем първия.

— Ти луд ли си? Той ще ни обезглави. Не виждаш ли, че са като подивели кучета?

Кучета! Ами да!

— Имам нещо наум.

Пипа изтича в стаята си за Мачмейс. Първо натисна белия бутон: над леглото ѝ избухна дъга от ярък пламък. Очевидно оръжието се задействаше с черния бутон. Тя се върна в кухнята и се прицели в лицето на всеки от враждуващите и преследването приключи.

Навън Кол закова мерцедеса на сантиметър от камиона на „Безболезнена смяна“ и взе стъпалата на един дъх. Безпорядъкът във фоайето го остави без дъх. Той тръгна по посока на виковете от кухнята, където група готвачи се търкаляха на пода с ръце върху лицата. Други двама се бореха за нещо в мивката. Руди събираше купчина задушени тиквички и си говореше сам. Пипа стоеше наред тях като Статуята на свободата с вдигната ръка.

Той я изведе на патиото.

— Значи наистина всичко е излязло извън контрол — спокойно нави ръкавите си. — Да се хващаме за работа.

За следващите часове Пипа щеше да си спомня само едно нещо: че Кол беше там. Той не само успя да почисти Каза Боус, но и да убеди Антиквариат де Наполеон да му даде под наем почти всичко от магазина. Замести петимата готвачи и спаси почти половината диамантена огърлица от машината за рязане на отпадъци. Прие всички доставчици. Когато Лиа и доктор Цепелин се върнаха от Вита ди Лаго, той ги изпрати горе и им нареди да слязат в чак осем, направо за приема. Всички счупени прозорци бяха поправени. Руди започна да изнася ексцентричната храна от кухнята. Оркестърът, тигрите и барбекюто пристигнаха. Слънцето залезе. Запалиха свещите.

Десет минути преди осем Кол се отпусна на един диван. Усмихна се уморено на Пипа, която се бе срутила на същия диван само преди няколко минути.

— Да хвърляме ли ези-тура за банята, Козмо?

— Върви пръв.

— Не знам. Имаш вид на човек, който се нуждае от сериозна баня.

— Нуждая се от сериозно питие.

— По-късно. Все още не сме излезли от блатото.

Ако знаеш колко си прав! Теън още не бе видяла павилионите!

— Къде е Мос?

— Ще дойде точно в осем — не беше моментът да ѝ разкрие, че след получаването на огърлицата за жената на Мос Бинг Бинг бе отишла във „Файн Фидърс“ и бе размазала буквално на пух и прах собственика ѝ. — Знаеш ли какво? Стой тук и си почивай. Аз ще се преоблека.

Пипа затвори очи. Откакто Кол беше в къщата, тя се чувстваше в безопасност. Не беше се чувствала така нито с Ланс, нито с Андре. Може би трябваше да го помоли да задържи Теън извън павилионите. Не можеше да измисли начин да я държи далеч от задния двор, освен да я върже.

След известно време един топъл дъх докосна лицето ѝ.

— Той ред е.

Кол се бе навел над нея, прясно избръснат. Носеше ръчно ушит смокинг и изглеждаше изумително.

— Трябва да съм задрямал — рече тя.

— Това беше целта, Козмо.

Пипа се изкъпа и облече чиста униформа. Сложи няколко допълнителни капки лепило на мустаците си. Почисти очилата и отвори малката червена кутийка, която кой знае как се бе появила на масичката ѝ. От Картие с бележка: „Кураж тази вечер“.

Предполагайки, че това бе третата последица от чувството за вина, преследващо Мос, тя извади една диамантена игла, на която бе написано: „КОЗМО“.

Изглеждаше идеално на яката ѝ. Чувствайки се леко безразсъдна, напарфюмира шията си с „Теън“. Преди да се качи горе, пхна оръжието Мачмейс в джоба си.

— Хубаво — рече Кол. И това ако не бе най-сдържаната похвала на годината! — Имаш нов одеколон?

— Останали ми бяха няколко капки. За специални случаи.

— Предстои ни страхотно парти, Козмо. Ако то не ти донесе дипломата, нищо друго няма да може — кой знае защо думите му я накара да потръпне. — Да направим последен преглед преди отгоре ни да се изсипе истински потоп.

Пипа едва не го хвана подръка, докато преминаваха през Каза Боус.

— Откъде знаеш толкова много за приемите?

— Наблюдавах майка ми в действие, както и много други хора.

Точно в осем започнаха да пристигат бляскави автомобили. Каза Боус се напълни с жени, облечени като ягуари, петнисти коне, соколи и пуми. Мъжете им бяха издокарани като шофьори, макар и с много пайети и индийски десени. Добронамереността плуваше по реки от шампанско. Пипа намери Лиа да циркулира от павилион в павилион заедно с терапевта си. Тя щеше да остане навън цялата вечер; Мос трябваше да стои в къщата. По никакъв повод двамата не биваше да се доближават на по-малко от петдесет метра.

— Сеньора, изглеждате зашеметяващо! — одобри тоалета ѝ Пипа.

Това бе самата истина, Лиа наистина изглеждала така. Накитът от щраусови пера на главата ѝ се издигаше цели три стъпки над ордата. Хиляди жълти, бели и черни пера подчертаваха формите ѝ. Само от много близо човек можеше да види, че очите ѝ са червени.

— Още една дреболия от любовницата ти? — попита Лиа, като забеляза иглата. — Ти трябва да си страхотен жребец, Козмо.

Пипа стисна ръката ѝ.

— Това ще бъде истинска нощ на триумфа.

Лиа се отдалечи с доктора и чаша шампанско. Каквото и успокоително да ѝ беше дал, очевидно действаше отлично. Пипа отиде в спалнята на Лиа, и пхна четири хапчета в джоба си. Сетне се върна при вратите от боливийско палисандрово дърво, където Мос наблюдаваше хората, които нахлуваха в къщата. С черната ливрея със златни, копчета приличаше на собственик на погребално бюро. Пипа забеляза две успоредни резки върху бузата му и следи от зъби по ухото.

— Как се справяте, сеньор Боус?

— Без коментар.

— Благодаря много за иглата.

— Мога да мина и без твоя сарказъм — той стисна ръката на една жена толкова силно, че тя се намръщи. — Очарован съм да ви видя — направи същото и със съпруга, който получи ръкостискане като менгеме. — Погледни тези врати — изсумтя Мос, когато двойката отмина. — Изглеждат сякаш са участвали в борба, с бикове.

Пипа трябваше да признае, че Лиа бе нанесла значителни щети с черпака.

— Сеньората беше силно разстроена.

— Здравейте — рече Мос, стискайки поредната женска ръка до болка и бутайки мъжа вътре. — От всички тези шофьори тръпки ме полазват.

— Внимавайте, сеньор. На един от тях трябва да дадете наградата за най-добър костюм.

— О, Боже! Я виж кой е тук! Булката на Франкенщайн.

Лицето на Дъси и горната част на тялото ѝ бяха покрити със зелено-златиста боя. Гърдите ѝ бяха натикани в златисто бюстие и приличаха на чифт потъмнели трофеи Ломбарди^[1]. Носеше златисти шалвари. Зелена роба от органза покриваше всичко златисто като смог над Мексико Сити. Бижутата ѝ, цяло ято от ръчно произведени златни пеперуди, бяха повече наказание, отколкото украшение. В перуката ѝ с дължина до кръста, имаше копринени цветя и тиара, която напомняше за решетка на камина.

Мос пое облечената ѝ в зелена ръкавица ръка.

— Какво въображение!

— Ох!

След нейната ръка той смачка и ръката на Харлън.

— А откъде идва вашият шофьор? От „Стар Трек“ ли?

— Харлън е облечен с униформата на швейцарската гвардия — просъска Дъси. — Папа Йоан Павел Втори лично е благословил тази униформа.

— Хич не ми пука кой я е благословил. Прилича на метеорологичен чорап^[2].

— Костюмът ви е божествен, мадам Деймън! — намеси се с поклон Пипа.

— Благодаря ти, Козмо. Твоето мнение означава много за мен.

— Сеньор Боус — прошепна Пипа, след като двойката влезе вътре. — Моля ви, въздържайте се. Аз сключих сделка с мадам Деймън, но тя все още може да промени решението си.

Очите на Мос бяха обърнати към един облак от бяла коприна, дантела, кринолин и сатен, който пристъпваше по стълбите на Каза Боус. Дори истинската Мария Антоанета не бе пристъпвала с повече високомерие и надменност на собствената си коронация, колкото Теън Уокър, чиято перука, висока три стъпки, бяло напудрено лице, диаманти, брошка и обици накараха много хора да зяпнат с уста. Препарираната птичка бе кацнала на перуката ѝ като черешка върху планина от сладолед.

— Добър вечер, мадам — рече Пипа. Щеше да се пръсне от гордост заради майка си.

Без да ѝ обръща никакво внимание, Теън подуши въздуха. Парфюмът ѝ бе ужасно познат. Но наоколо нямаше жена: вероятно собственият ѝ лак за коса караше обонянието ѝ да халюцинира. Тя подаде ръка на домакина.

— Добър вечер, Мос.

За пръв път тази вечер той не стисна нечии пръсти така, че да ги превърне в каша. Просто гледаше като омагьосан, с обожание и преклонение, птичката в косата ѝ.

— Това е венецуелска черно качулата червена кадънка. *Caduels ciscullata*. Не вярвах, че ще доживея да я видя — той целуна ръката на Теън. — Може ли да я пипна?

Теън завъртя очи.

— Аз нося скъпоценни камъни за два милиона, а той забеляза птичката в косата ми — въздъхна тя, като се обърна с подигравателно отчаяние към двойката, която стоеше зад нея.

— Тази „птичка“ струва два пъти колкото камъните ви, скъпа. През последния половин век са забелязани не повече от пет такива.

По бузите на Теън изби червенина, докато тълпата, която се оформи зад нея, започна да негодува. Тази сутрин едва не бе изхвърлила подаръка на Пипа в боклука. В последния момент реши да я закачи в перуката си, така че да не изглежда твърде бледа до натруфената Дъси.

— Отлично съм запозната с редкостта ѝ, сър.

— Откъде я намерихте?

— Задавате подобен въпрос преди дори да ми предложите чаша шампанско? Грубиян!

Пипа взе една чаша от таблата за сервиране и пусна четирите малки хапчета в шампанското. Не знаеше докъде щеше да стигне тази работа с кадънката, но искаше да бъде сигурна, че Теън няма да фокусира вниманието си върху гондолите и павилионите на Розамънд — крехкото ѝ добро настроение можеше да се сгромоляса завинаги.

— Шампанско, госпожо Уокър?

Прости ми, мамо!

— Червена кадънка с черна качулка — повтори Теън, поглъщайки цялата чаша. — Има ли черна кадънка с червена качулка, Мос?

— Не. Няма.

Намръщена и разочарована от липсата на творчество у господ Бог, Теън взе втора чаша от минаващия наблизо сервитьор с табла.

— Мразя единствените екземпляри.

— Елате с мен в библиотеката. Ще ви покажа енциклопедия за канарчетата. Погрижи се за пристигащата кола, Козмо — като хвана Теън подръка Мос я поведе.

— Каква кола изобразява костюмът на тази жена? — попита следващата гостенка.

— Гранд Маркиза, така мисля — успокоена, че майка ѝ и Мос поне за малко ще изчезнат, Пипа остана на вратата, за да приветства пристигащите гости. На всеки петнадесет минути Кол идваше да я

навести. Тя винаги го питаше дали е видял Мос и мадам Уокър да излизат от библиотеката. Отговорът винаги бе не.

— Нещата в павилиона се нажежиха — съобщи накрая той. — Дъси танцува, по-скоро вилнее.

— А къде е сеньора Боус?

— Седи във фонтана. Мисли си, че е патока Доналд Дъг.

Пипа бе направо слисана.

— А какво прави терапевтът й?

— Седи до нея и кряка като патица. Харесва ми иглата ти. Отново благодарност за специални услуги?

— Не е твоя работа. Опитай се да намериш Кери, моля те! Може да посреща гостите за малко.

Кери не можеше да бъде открита никъде, дори и на алеята за боулинг при бирата и бодигардовете. В дванадесет без четвърт Пипа постави един Арлекин на вратата.

— Ако се появи азиатка с оръжие, за нищо на света не я пускай! Ясно ли е?

Лиа наистина седеше в басейна и играеше на „пържоли“ с терапевта.

— Сеньора — прошепна й Пипа, прегазвайки през водата, — станете. Време е за презентацията.

— Мисля, че Лиа би трябвало да остане там, където е щастлива — намеси се терапевтът.

Добре. Пипа отиде в павилиона. Гостите нагъваха говеждо, стриди, раци, задушен заек, пудинг, пъпеш и задушени зеленчуци, сякаш устите им са били зашити или вързани месеци наред.

Пияната Дъси тропаше по дансинга, натрапвайки се на всеки мъж, който можеше да докопа от тълпата. Зеленият грим отчасти се бе изтрил, придавайки й опозорения вид на Саломе^[3] и Норма Дезмънд^[4]. Нищо чудно, че Харлън бе напуснал кораба.

— Аз съм Парсипани, богинята на пролетта — викаше тя, развързвайки корсета си с още един инч и придърпвайки следващия шофьор на паркета. — Танцувай с мен!

За да минава времето, зяпачите се обзалагаха кога тоалетът й ще се свлече и коя от гърдите й ще лъсне първо. Пипа почука на вратата на библиотеката.

— Сеньор Боус, време е за презентацията.

Отнякъде се появи Кол.

— Да подкарам ли стадото към трибуната?

— Много е тихо там вътре. Не ми харесва.

Парфюмът ѝ го подлудяваше. Той се бореше с поредното си непреодолимо желание да отлепи мустаците ѝ със зъби.

— Вероятно правят нещо на кушетката.

— Глупости! Това е смешно! Няма да чакам повече! Влизам! — избухна във възмущение Пипа.

Тя отвори вратата. Мос лежеше на пода и тихо стенеше. Изглеждаше така, сякаш е бил атакуван от дузина хищника и бейзболна бухалка. Теън лежеше на дивана. Спеше.

Кол произнесе в яката си.

— Той е на земята. В библиотеката.

Отнякъде се появи Дъси. Безпощадното танцуване не бе допринесло за промяна в цвета на кожата ѝ, която си оставаше зелена.

— Козмо, часът е дванадесет без пет. Искam презентацията ми да бъде точно в полу...

В този момент забеляза Мос и нададе вик, който можеше да се чуе в три часови пояса.

Скачайки като дива котка, Кол сложи ръка на устата ѝ. Тя го удряше с лакът в стомаха, докато той изгуби търпение и приложи една хватка от карате. Дъси се свлече на земята като чувал с картофи.

— Сега е по-добре — Кол я завлече и положи на един празен стол.

Междувременно Пипа се опитваше да събуди Теън, но без успех. Под пластове коприна и дантели успя да напипа слаб пулс.

— Дрогирана е — когато Кол застана до нея, добави. — Аз го направих.

Той сложи два пръста на шията ѝ.

— Ще се оправи.

— Извикай проклетата бърза помощ! — изкрещя му тя. На вратата се появиха Лиa и д-р Цепелин, дрехите им капеха и оставяха мокра пътечка зад тях. Лиa смътно разпозна рубинената огърлица, но високата перука на Теън я обърка.

— Това Бинг Бинг ли е? — тя направи няколко нестабилни крачки напред.

— Стой далеч от нея! Това е госпожа Уокър!

Предполагайки, че щом някой има толкова бледо лице, трябва да е мъртъв, Лиа припадна. Доктор Цепелин покри устата си с ръка и изтича навън.

Докато Кол настани припадналата Лиа на последния свободен стол, в стаята влезе един Арлекин. Той свали маската, си и коленичи над Мос. Пипа се отдръпна с ужас и отвращение, когато разпозна червенокосата жена, която бе видяла предишния ден да влиза в лимузината на Кол.

— Коя сте вие? — попита тя.

— Специален агент Балард — отговори вместо нея Кол. — От ФБР.

Жената отстрани малко записващо устройство, закрепено към крака на Мос.

— Кой е направил това?

— Не знам.

— Ще се оправи ли?

— Не се тревожете.

Когато жената излезе, в библиотеката се възцари тишина.

— Какво става всъщност? — попита с глух глас Пипа.

Кол си пое дъх.

— Работя под прикритие за ФБР. Разследваме Мос от месеци. За трафик на забранени стоки. Пране на пари. Аз съм просто камериерът, ясно?

Заедно с „Бърза помощ“ дойдоха и две ченгета: Пипа бе научила от майка си, че когато приемът е за над петдесет души, винаги трябва да има подръка пълен екип.

— Те са добре — осведоми ги Кол за трите жени в безсъзнание. — Той не е.

Мос бе вдигнат на носилка и отведен.

— Какво стана? — попита едното ченге.

— Все още не знаем — Кол се представи като камериер. — Името му е Мос Боус.

— Той ли е шофьорът тук?

— Не, къщата е негова. Всички мъже гости са облечени като шофьори тази вечер.

— А тези кои са?

Момичета на повикване? Компаньонки? Едва ли, две от тях бяха попрехвърлили годинките.

— Това е сенъора Боус, съпругата на Мос. Тази е Дъси Деймън. А тази — Теън Уокър. Приятели на семейството. Те не са ранени.

— А вие кой сте?

Това пък що за странна птица беше? Момиче, момче или какво?

— Козмо ди Пише, майордом в Каза Боус.

— Има ли наркотици?

— Само алкохол — бързо отговори Кол. — Козмо и аз намерихме Боус да лежи на земята. Мадам Уокър спеше на дивана. Другите две дойдоха след това, влязоха и припаднаха.

— Голямо припадане е паднало.

Лиа дойде на себе си и видя двама мъже в униформа. Реши, че са бодигардове, и им каза:

— Бирата е на алеята за боулинг, момчета.

— Благодарим, но сме на работа. Съпругът ви е пострадал сериозно.

— Ураааа!

— Сенъора!

— Защо казахте това, госпожо Боус?

— Попитайте шибаната му любовница — Лиа се заклатушка към вратата.

— Вие! Ди Пише! — излая полицаят. — Стойте тук. И вие също, госпожо Боус.

Лиа се върна на мястото си, а Дъси дойде на себе си.

— Какво е станало?

— Опитваме се да установим. Кажете ни какво правихте тази вечер.

— Танцувах с цял легион адмирали. Това парти е в моя чест. Наскоро ме приеха в Дружеството на притежателите на Бентли — тя изведнъж се сети и ахна. — Козмо! Закъсняхме за церемонията. Трябва да се върнем в павилиона.

— Кой смятате, че ще ви представи, госпожо? Сенъор Боус е в линейката. Жена му е в шок.

Дъси недоволно тропна с обувката си по пода.

— Би трябвало да знам, че ще стане така. Лиа е позорно безотговорна. На нея не може да се разчита. А Мос е готов на всичко,

за да ме провали.

— В това число да се удари сам по главата с тъп предмет?

Дъси притисна устата си с ръце. Устните ѝ трепереха, докато сълзите закапаха по зелените ѝ бузи.

— Нямах представа, че е толкова злобен!

Клепачите на Теън трепнаха. Тя излезе от странния си сън, включващ нейния парфюм и десет акра бяла рокля.

— Пипа?

— Отново споменава проклетата си дъщеря — измърмори Дъси.
— Събуди се, звездичке! В безопасност си.

Пипа помогна на майка си да седне. Като по чудо перуката на Теън бе останала непокътната. Тя се огледа из библиотеката, опитвайки се да събере частиците заедно. Нищо не се връзваше, особено ченгетата.

— Пак ли съм направила нещо?

— Не — увери я Пипа. — Сеньор Боус ви показваше книга с червената качулата кадънка. Спомняте ли си?

— Смътно.

— Ще трябва да се напънеш малко повече — намуси се Дъси.

— Какво е кадънка, госпожо Уокър? — попита един полицаи.

— Рядко венецуелско канарче. През последния половин век са забелязани само пет. Моето струва повече от четири милиона.

— Надявам се, че не говориш за жалката птичка в косата ти.

Теън посегна с ръка.

— Няма я! Някой е откраднал птичката ми!

— Опитал ли се Боус да я вземе от вас? Затова ли го халосахте по главата?

Теън погледна учудено полицаия.

— Да го халосам ли? Думата не ми е позната.

Полицаят забеляза полуотворено чекмедже на писалището на Мос в стил Луи Четиринадесети. Изглежда беше изпразнено. Като си сложи латексова ръкавица, той извади купчина химикалки, пачка хартия с водния знак на Каза Боус, шест чифта копчета за ръкавели и три златни тухлички.

— Госпожо Боус — извика той на Лиа, която седеше в унес и си играеше с щраусовите пера, — кажете ми дали това е онова, което си мисля!

Лиа погледна към него.

— Да, това са златни кюлчета.

— Защо са в чекмеджето на писалището?

— Мос ги държеше да са му подръка, за да може да раздава подкупи и да си осигури по-предно място в опашката за бензин в случай на петролна криза.

— Какво друго имаше в това чекмедже? Освен тези стари златни тухлички?

— Откъде мога да зная! Попитайте камериера му.

Полицаят започна да се дразни от странните думи, които използваша тези хора.

— Какво е това по-точно?

— Човекът, който го облича — осведоми го любезно Теън. — Той избира вратовръзките и чорапите, глади идеално ризите и следи всяка част от облеклото на господаря му да бъде в перфектно състояние. Освен това изпълнява ролята на личен секретар, урежда важни светски ангажименти, като среща при маникюриста, фризьора, доктора и учителя по тенис. Първокласният камериер трябва също така да разхожда кучето, да кара лимузина, да тича до банкомата и да сервира закуската в леглото.

— О, и аз си имам един такъв вкъщи — рече ченгето. — Жена ми.

Никой не се разсмя, с изключение на другото ченге.

— Добре, Кол. Какво правихте вие цялата вечер?

— Посрещах и придружавах четиристотин гости.

Теън се намръщи на Пипа.

— Козмо, ти си позволил на камериера да върши това?

— Кол не е просто камериер, госпожо Уокър.

Единият от полицаите наостри уши.

— Вие двамата да не сте нещо повече от камериер и майорхомо?

— Домо — поправи го Пипа и лицето ѝ пламна. — Нашата връзка е строго професионална.

— Както и да е. Кол, вие случайно да сте надникнал в библиотеката по някое време?

— Никога не надничам там, където работодателят ми има лична среща. Нито Козмо.

За нещастие това върна съмненията към Теън и огънят се пренесе отново върху нея. Вниманието на полицаия бе привлечено от ненормално високата перука — цяла Еверест от бели къдрици. Там спокойно можеше да се скрие бухалка.

— Ще имате ли нещо против да свалите тази шапка?

— Със сигурност ще имам.

Когато той пристъпи към нея, Теън сграбчи отварачката за писма на Мос от масичката.

— Да не сте посмял да ме докоснете!

На свой ред Пипа скочи и застана между полицаия и остроото като стъкло острие.

— Офицер! Моля ви! Да накарате една дама да свали перуката си е все едно да ѝ кажете да се съблече гола. Просто не можете да го направите.

— Тогава ще дойде с нас в участъка — отвърна полицаият. — Там ще може да я свали в килията и никой няма да я види.

— В затвора? Отново? Не! — докато Теън с нестабилна стъпка се опита да се скрие зад шкафа с книги зад писалището, обръчите на полата ѝ се закачиха на два глобуса. — Ще ме арестувате ли?

През главата на Пипа като електрически ток мина мисълта, че майка ѝ както винаги носи малкия си пистолет, закачен на жартиер малко над коляното.

— Оставете тези белезници! — развика се тя на полицаия. — Госпожа Уокър не е направила нещо лошо!

— Тя ме заплаши с опасно оръжие. И е била единственият човек в стаята, когато Боус е бил нападат.

Преди нещата да станат още по-лоши Пипа хвана Теън за ръката.

— Дайте ми този нож за писма, госпожо Уокър! — заповяда тя тихо, но твърдо. — Сега. Веднага.

След дълга пауза Теън се подчини.

— Моля, седнете. Нека да сваля тези тесни стари обувки от краката ви. Ще се почувствате много по-добре — Пипа погледна строго полицаия, който стоеше зад тях. — Може ли да не гледате, сър? Само съпругът може да види глезените на една дама.

Полицаият погледна встрани, клатейки недоволно глава.

Пипа плъзна ръка под роклята на Теън и намери пистолета над коляното на майка си.

— Козмо! Ръцете ти са ледени!

— Какво става там?

— Нищо, господин офицер — тя пхна компрометиращото оръжие в джоба си.

Гласът. Парфюмът. Теън прокара ръка по лицето ѝ. Зави ѝ се свят, всичко започна да се върти.

— Козмо? — попита плахо тя, като се огледа из стаята. — Пипа?

— Стегни се, звездичке, ела на себе си! — изкудкудака Дъси. — Ти лиши дъщеря си от наследство. Отказа се от нея. Тя повече не съществува и трябва да я забравиш. Козмо е майордом на Лиа. За момента — добави тя, преди да се обърне към полицаия. — Напоследък Теън преживя голяма семейна драма. Срещу нея са заведени куп дела. Разумът ѝ разбъркан. Напада разни хора от единия до другия бряг без причина. Вкара едно мазерати в плувния басейн на мотел в Далас, посещаван от проститутки. Миналата седмица я намерих в лондонския „Хародс“ да пробва костюм, който излезе от мода още преди четири години. И това ако не е деменция, тогава не знам какво е — тя въздъхна тежко. — И всичко заради онова проклето момиче.

— Ако кажеш още една дума за дъщеря ми, ще те накарам да изядеш тиарата на главата си!

Пипа отиде до стола на Дъси.

— Мълчете, не казвайте нищо. И без това с нищо не помагате.

— Прости ми, забравих — разсмя се Дъси. — Ти сваляш знаменитата госпожа Уокър. Нали ѝ прати умрялата птичка.

— Знаех си, че има нещо странно в това момче — прошепна единият полицаи на другия.

— Една препарирана птичка не е мъртва птичка — изръмжа Теън. — Дъси, ти трябва да си последният човек, който би критикувал препарирането, като се има предвид, че циците ти приличаха на два смачкани умрели голи охлюва, преди да отидеш в Рангун.

— Ах ти, кучко такава! Поне не насилвах една развратница да се жени за куотърбек!

Теън все пак успя да докопа зелената шия на Дъси с двете си ръце преди полицаят да я изведе от библиотеката.

— Тази жена е вървяща атомна бомба — задавено произнесе Дъси, хващайки се за гърлото.

— А вие сте още по-лоша — скастри я полицаят. — Махайте се, преди да съм ви затворил заедно с нея.

Кол стисна с ръка рамото на Пипа.

— Запази спокойствие — рече съвсем тихо. — Нуждаем се от теб тук.

След като се увери, че Мос е в линейката, агент Балард се върна в библиотеката.

— Откъде взехте този костюм, госпожо Боус?

— Направи го специално за мен дизайнерът от фирмата на мъжа ми.

Балард издърпа едно черно перо от корсажа.

— Това е перо от тасманийско шарено какаду. Защитен вид.

— Ах, този негодник! Значи ме е облякъл с незаконни пера?

— Ще трябва да конфискуваме костюма ви като доказателство.

— Добре, но аз не нося бельо.

— Ще ви заведе горе.

След като Лиа и агент Балард излязоха, Пипа попита:

— Кога мога да освободя госпожа Уокър от участъка? Когато някой е нападнал Мос, тя е спала.

— Защо казваш това, Шерлок?

Пипа погледна умолително Кол, който обаче не каза нищо.

— Членовете на семейство Уокър не удрят враговете си в тила. Те ги застрелват в гърдите, като почтени хора.

— Благодаря за проникателността. А сега върви да си срешиш мустака.

Пипа затръшна вратата с все сила, но това почти не се забеляза в Каза Боус, където вече се вихреше истинска вакханалия от пайети, алкохол, музика и танци. Тигрите изпълняваха разни номера срещу подхвърлена пълнена яребица. Пипа отиде до вратата, където часовоят, който бе оставила, все още стоеше на пост. Струваше ѝ се, че има два пъти повече Арлекини отпреди, но не бе сигурна.

— Всичко под контрол ли е?

— Една приказна кръстница току-що отпътува с полицейска кола — отвърна Арлекинът. — Ругаеше като хамалин.

В кухнята Пипа откри Руди, който беше пред апоплектичен удар, защото никой не ядеше неговите езици, миди, задушен заек и змиорки. Когато се упъти към задния двор, мобилният ѝ телефон иззвъня: беше

Шелдън. Предполагайки, че Теън му се е обадила на път към затвора, Пипа отговори, преди да чуе гласа му дори:

— Аз ще платя гаранцията, колкото и да струва.

— Каква гаранция? — адвокатът не искаше и да знае какво точно иска да каже. — Открих офицер Пиърс. Продава коли втора употреба в Милуоки.

— Изпрати му билет за Вегас. Може да вземе своето ново мазерати още утре.

— На същия адрес, на който пратих мустаците ли?

— Да. Чул ли си вчера мама?

— Доколкото знам, тя е в Лондон на пазар — Шелдън чу силната музика. — Отново ли купонясваш?

— Работя. Какво е наказанието за незаконно носене на оръжие в Невада?

— При първо нарушение трябва да си направил голям гаф.

— Ако удариш някого по главата толкова силно, че да отиде в болница, брой ли се за голям гаф?

— Господи! В какво си се забъркала този път?

Пипа затвори телефона и отиде на двора, където Дъси бе решила да започне собственото си представяне. Тя се бе настанила в една гондола в плувния басейн, където гравираната табелка, удостоверяваща членството ѝ в Дружеството на притежателите на „Бентли“, бе поставена на статив, покрит с плат. Докато гондолата се носеше по водата, Дъси чакаше тълпата да се усмири и да запази почтителна тишина. Тъй като това не стана, тя хвърли две кошници с цветни аранжimenti във водата. И това не привлече вниманието им.

Забеляза безжичен микрофон върху една възглавница.

— Добре дошли на Маскарада Дъсиана! Каква прекрасна вечер! Първо имам няколко новини. Мос Боус беше нападат в библиотеката си. Ако някой от присъстващите тук го е направил, моля да съобщи на Лиа, за да може да му благодари лично.

Разнесе се несигурен смях.

— Давай по същество — извика някой.

— По същество е това — Дъси дръпна плата от табелката. „На Дъсила Деймън, в знак, че е закупила своята десета кола марка «Бентли».“

— Не е ли великолепно?

Пет персийски пъпеша, хвърлени от различни страни на басейна, полетяха във въздуха. И удариха или табелката, или самата Дъси.

— Как смеете — запелтечи тя, докато от устата ѝ хвърчаха слюнки.

— Хей, плашило такова! Що не ходиш да се чукаш! — извика някой, докато втора партида пъпеша намериха своята цел.

Пеги Стоутмайер, единствената личност в Каза Боус, чиято мечта не бе разбита от Дъси, затича към дъската за скокове. Тя не можа да прецени правилно разстоянието, пък и не виждаше добре заради маската си на ястреб. Хвана греблото на гондолата, загуби равновесие и цопна във водата, като при това обърна и лодката. Когато Дъси потъна във водата като отвес, избухнаха одобрителни аплодисменти.

— Мадам Деймън! — извика Пипа и скочи. Тази проява на героизъм обаче бе излишна. Дъси бе паднала в плиткия край, но Пипа нямаше начин да знае това. Пеги Стоутмайер пляскаше с ръце като патица към стълбичката в дълбоката част, чувствайки се като морж във водата.

Пипа отиде в кабината, за да вземе кадифен халат за Дъси. За голяма своя погнуса откри, че мястото току-що е било използвано за прелюбодеяние. На пода се търкаляха чифт червени найлонови гащички и оранжев мъжки колан. Като пхна и двете вещи в джоба си с намерението да ги изхвърли в първото кошче, Пипа взе чист халат и се върна при басейна.

— Защо хвърлят разни неща по мен? — попита мократа като кокошка богиня на пролетта. В този миг съгледа любовника си Харлън. — Дай ми самото си! Няма да си отида оттук облечена в кадифен бански халат.

Той се лиши от половината си униформа на швейцарски гвардеец, без да знае, че по горната част на тялото му се кръстосваха пресни любовни следи. За щастие Дъси имаше очи само за табелката, която плуваше под дъската за скокове.

— Извади я, Харлън!

Пипа ги изпрати до вратата.

— Никога няма да забравя ужаса от тази нощ, Козмо — закани се Дъси, качвайки се в бентлитото си. — Към къщи, Хорейшио!

Пипа гледа след тях, докато колата се изгуби от погледа ѝ. Беше сигурна, че с нея отпътува и дипломата ѝ. Стоеше като в транс ѝ от

дрехите ѝ капеше вода, докато един от Арлекините не мина покрай нея.

— Оправи си мустаците, сладурче — прошепна той.

Десният отново се бе смъкнал надолу.

— Благодаря.

Тя отиде в стаята си. Облече суха униформа и сложи ново лепило на мустаците. Докато поставяше иглата, на вратата се почука. Кол. Изглеждаше разтревожен, но убийствено хубав.

— Хиляди благодарности, че ме остави на сухо — тросна му се Пипа. Беше направо бясна. — Ти просто ме провали.

Той стоеше на вратата.

— Работя под прикритие шест месеца. И все още работя.

— Знаеш, че госпожа Уокър не е наранила Мос.

Кол я погледна в очите.

— Всъщност не знам.

— Ако беше го направила, щеше да говори по телефона с адвокатите си на следващата минута. Отрядът ѝ за бързо реагиране щеше вече да е тук и да похапва от бекасите на Руди.

— Ти изглежда знаеш много неща за Теън Уокър — подхвърли ядосано Кол. Беше ѝ казал, че е агент от ФБР. Но в отговор Пипа не бе направила своето признание.

— Естествено. Тя ми е майка.

За нейна изненада той остана невъзмутим и сякаш не бе изненадан.

— Благодаря ти, че все пак ми каза.

— Бинг Бинг може да се е промъкнала маскирана като Арлекин.

— Не ми се вярва, тя е под денонощно наблюдение.

— Мос може да е паднал сам от стълбата — не бе необходима особено силна гравитация за това. — Какво взе приятелката ти от чорапа му?

— Една карта с памет, която ще го отстрани за дълго време. А ти какво взе от обувката на майка си?

Значи беше видял? Браво!

— Пистолетът ѝ.

— Това бе рисковано, Козмо, а също и неразумно. Къде е той?

— В джоба ми.

Кол го конфискува.

— Майка ти е съвършена актриса. Убеди ме, че никога преди не те е виждала.

Лицето на Пипа запламтя, стана ѝ горещо, все едно я заля лава.

— Тя наистина не знае, че съм аз. Изглеждам доста по-различно от последния път, когато ме видя.

— А каква беше тази история с отлъчената дъщеря? За сестра ти ли става дума? Звучеше ужасно.

— Просто я споходи лош късмет — беше всичко, което успя да измисли Пипа. — Сега, ако ме извиниш, ще отида да платя гаранцията на Теън и да я извадя от затвора.

— Не може да напускаш къщата. Трябва да закрием приема. Бъди спокоен, на майка ти няма дай се случи нищо през следващите няколко часа.

Те се върнаха на двора, където Маскарадът Дъсиана бушуваше с пълна сила. Около три сутринта се появиха Лиа, терапевтът ѝ и изчезналата болонка Тициан. Като се вземат предвид обстоятелствата и всичко, което се бе случило тази вечер, Лиа изглеждаше необичайно сияеща и щастлива.

— Ето къде си бил, Козмо! Доктор Цепелин и аз се връщаме от Бинг Бинг. Той смяташе, че трябва да се срещна лице в лице с нея, и се оказа напълно прав. Можеш ли да си представиш? Този негодник Мос беше дал моето куче на любовницата си!

— Само за една седмица — намеси се докторът. — Но въпреки това няма извинение.

Лиа зарови носа си в козината на Тициан.

— Имахме пречистващо преживяване. ФБР я арестува. Пада ѝ се, задето се е опитала да ме облече в незаконно внесени пера от шарено какаду.

Пипа се начумери на доктора, който изглеждаше особено горд от работата си.

— Не трябва ли да бъдете в спешното отделение до съпруга си, сенъора?

— Сигурно се шегуваш! Къде е Дъси? Искам да я замеря с една слива. Тази вечер доктор Цепелин и аз ще се разделим с всички мои потисници.

— Отиде си у тях. Танците я изтощиха.

Телефонът на Кол иззвъня, докато Лиа и нейният еманципатор се отдалечиха.

— Обади ми се агент Балард — съобщи той, като затвори. — Арестувала е Мос веднага щом е дошъл в съзнание.

— Тя партньорка ли е?

— Тя ми е шеф. Работим заедно по случая шест месеца — това, което припламна в очите ѝ, искра на ревност ли беше? Алилуя! — Ако имаш предвид интимен партньор — не. Нямам — набий си това в дебелата глава и го запомни веднъж завинаги, Козмо!

От главата до петите през тялото ѝ премина истинско цунами от изчервяване. Той нямаше гадже, не, не, не! Сърцето ѝ сякаш излетя от клетка и се извиси високо над Каза Боус. Като в мъгла Пипа продължи да изпраща гостите. Само неколцина се сетиха да попитат за Мос и Лиа, но никой не изглеждаше ни най-малко засегнат от липсата им. Кол идваше на всеки час, за да я провери дали все още стои на краката си. На зазоряване на алеята бяха останали само няколко коли. Понеже не искаше да си ходи, докато Руди все още изнасяше храна, семейство Стоутмайер започна турнир по бридж в първата бална зала. Няколко пияни гости спяха по гондолите. Един октет от акордеонисти седеше по бельо в джакузито.

Лиа откри Пипа при входната врата.

— Това беше велико парти, Козмо. Ти си най-добрият!

Пипа позволи да бъде прегърната.

— Сигурна съм, че госпожа Деймън ще се обади с чудесна новина всеки момент.

— Може да вземе своя кънтри клуб и да си го завре... нали знаеш къде. Развеждам се с Мос и се връщам в танцовия състав! Там ми е мястото! Там съм била най-щастлива!

Докато се сбогуваха с малкото останали замаяни гости, Кери се появи с черпака на Дъси.

— Какво да правим с това грозно нещо?

— Дай ми го.

Докато изваждаше мазератито от гаража, се появи Кол.

— Къде отиваш?

— Да върна черпака на Дъси. После ще извадя майка ми от затвора.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб? Току-що открихме, че Мос е превел шейсет хиляди долара по сметката на Харлън. Трябва да му задам няколко въпроса.

Двамата пътуваха в пълно мълчание. Кол се хвана, че не откъсва очи от жакета на Пипа. Под сивия вълнен плат се криеха две гърди, които желяеха да бъдат... еманципирани. А бедрата й... Всеки път, когато натиснеше съединителя, дългите гладки мускули се очертаваха и вълнуваха под копринения панталон. Искеше да изхвърли очилата й през прозореца и това щеше да бъде венецът на постиженията в живота му. Тя щеше да изглежда фантастично с грим и сенки. И червило! Той едва не простена.

Пипа го погледна.

— Нямаше да се справя без теб.

— Удоволствието беше мое. Наслаждавах се на всеки миг тази вечер — той забеляза огромния черпак на пода. — На Дъси ли е?

— Да. Сребро от епохата на крал Едуард. Тежи цял тон.

През седалките им сякаш премина ток от един милион волта, когато и двамата си помислиха едно и също нещо: дали това не бе оръжието, стоварено главната на Мос?

— Не, не вярвам — рече Пипа.

— Защо?

— Хайде да открием. Бързо! Не искам да изтърва Харлън.

С голямо задоволство установи, че тя сякаш прочете мислите му. Освен това беше природно надарен бърз шофьор: Кол си мислеше, че е умрял и се е възнесъл на небето. Боже, всичко в това момиче му харесваше!

Един червен мустанг профуча покрай тях точно когато пресичаха рова около замъка. Огледалата за обратно виждане на двете коли почти се целунаха на тесния път.

— Тази кола едва не ни удари оня ден — рече Пипа. — Хорейшио! — икономът на Дъси все още стоеше на стъпалата. — Кой беше това?

— Харлън, сър. Той и мадам отиват на летището. Ще посетят Алжир за няколко месеца.

— На кое летище? — имаше три възможности.

— Това, на което е нейният самолет — естествено.

— Благодаря — Пипа затвори прозореца.

— Кое е най-близкото?

— Северен Вегас.

Пипа се отправи на север.

— Набери ми Лиа — Кол изпълни заръката и сложи телефона до ухото ѝ. — На кое летище занесе миглите на госпожа Деймън преди няколко дни? Благодаря.

Пипа натисна рязко спирачката и направи фантастичен J-завой.

— Шофьорското училище — беше обяснението, когато забеляза удивения му поглед. Стрелката на скоростомера хвъркна нагоре.

— Бяхме на грешен път. Ще отлетят от Хендерсън — тя се засмя, когато произнесе името. — Трябваше да се досетя.

За щастие движението беше слабо, за нещастие Харлън също не спазваше никакви правила за ограничение на скоростта. Пипа и Кол пристигнаха на малкото летище минути след неговия червен мустанг.

— ФБР — извика Кол, размахвайки значката си, докато двамата с Пипа затичаха по пистата. — Никой да не излита! Кажи на пилота да си стои в кабината.

Двамата се спуснаха към стълбата секунди преди стюардът да затвори вратата. Той беше отстранен. Дъси седеше в салона до една масичка и пушеше една от своите дълги цигари „ferame fatale“, отпивайки мартини. На шапката ѝ за сафари се кипреше качулатата червена кадънка на Теън. С бира в ръката Харлън разглеждаше нова рицарска броня, закачена на задната стена. И двамата бяха сменили костюмите си от карнавала с екипи таки, подходящи за Патагония. Дъси изтърва цигарето си от изненада.

— Козмо! Точно навреме — тя огледа Кол от главата до петите. — Освен теб получавам и камериера на Мос? Много щедро от негова страна.

— Не се явяваме по служба — прекъсна я остро Пипа. — Трябва да зададем няколко въпроса на Харлън.

— Кажи ни за шейсетте хиляди долара, прехвърлени от Мос Боус в сметката ти — зададе въпроса Кол.

В отговор Харлън издърпа копието на рицаря, сваляйки при това и цялата задна половина.

— Харлън! — изпищя Дъси, когато предницата на ризницата се разлетя през масата. — Ти развали ризницата, която сър Гилбърт Умфравил е носил при Ейджинкур!

— Я, млъкни! Оставете ме на мира! — изръмжа той, насочвайки заплашително копието. — Не съм направил нищо.

— Тогава остави копието долу — Кол извади пистолета на Теън от колана си. — Или ще трябва да те застрелям.

— Стоп! Няма да позволя прислугата ми да се държи като бунтовници от ИРА! Остави веднага това копие, глупако! А ти пусни този пистолет тук — Дъси свали капачето от шейкъра за мартини. — Веднага — Кол се подчини и пусна пистолета в джина. Дъси гледаше Харлън, докато той на свой ред неохотно остави копието. — Шейсет хиляди! Не ти ли плащам достатъчно за услугите?

— Мос се нуждаеше от информация.

Тя покри лицето си с ръце.

— Платил ти е шейсет хиляди долара, за да научи как съм в леглото?

— Всъщност искаше да знае какво става на срещите на комитета за членството в клуба.

Цигарето падна от устата ѝ в цепката на деколтето.

— И си му издал онова, което ти казвах?

— Шейсет хиляди са много пари.

— Как смееш! Всички ние сме дали кръвна клетва за секретност.

— Какво толкова е станало, госпожо Деймън? Ако съм разбрал правилно, на тези срещи не правите нищо друго, освен да четете писма — обади се Пипа.

Дъси бавно възстанови цвета на лицето си.

— Предполагам, че си прав, Козмо. Както винаги — тя отпи от мартинито. — Мос е ровил за мръсотия на грешното място.

Понеже забеляза, че очите на Дъси прескочиха към купчината листа на масата, за част от секундата Пипа сграбчи няколко преди тя да успее да реагира и зачете първия лист.

„Отхвърлям членството на Джина Крейн. Тя възнамерява да прати децата си в местно училище, вместо в уважавано училище като Choate.“

Сетне мина на втория лист: „Отхвърлям членството на Вивиан Крос. Току-що е продала своя Матис на френски гражданин. Патриотизмът ѝ е под въпрос.“

Всички останали съдържаха подобни съобщения.

— Защо се опитахте да ги изгорите, госпожо Деймън?

— Това е част от работата ми — без въобще да се притесни, Дъси извади чековата си книжка и подписа един чек.

— Козмо, вземи. Нещо дребно за неприятностите ти. Благодаря ти, че ми разкри грозното поведение на Харлън.

Пипа гледаше чека за петстотин долара. Тези странно завъртени „м“-та, тези закривени „т“-та и прекалено голямото „Д“... Неочаквано се пренесе обратно в училището за сватовници и чу как Марла Марбъл анализира почерка на курсистите.

Тя отново разгледа писмата за членство в клуба.

— Какво има? — стресна я Дъси. — Не са ли достатъчно?

— Мисля, че вие сама сте писала всички тези писма — следващата светкавица от милион волта премина през главата ѝ. — И сте се опитала да накарате сенъор Боус да замълчи, когато ви е разобличил.

— Козмо, ти халюцинираш. Миналата нощ бях с Харлън всяка секунда.

— Всяка секунда — потвърди не особено ентусиазирано глупакът.

Пипа реши да рискува с изстрел в тъмното: *дръж се, мамо!* Тя извади от джоба си и хвърли на масата оранжевия мъжки колан.

— Тогава предполагам, че това е твое, Харлън — след него хвърли и лепкавите червени найлонови гащички. — А това трябва да е ваше, госпожо Деймън. Размер девет.

Дъси едва не се задави от възмущение. Девети размер! При това найлонови! Думите ѝ избягаха, докато се опитваше да проумее как коланът на Харлън с монограм се бе озовал на едно и също място с това червено найлоново отвращение. Скоро успя да стигне до единственото възможно заключение.

— След всичко, което съм направила за теб! — разпени се тя. Сетне извади оръжието, което държеше под масата, в случай че терористи се опитат да разбият нейния „Лиърджет“ в Емпайър Стейт Билдинг.

Прицели се в сърцето на Харлън, но го уцели в рамото. Вторият изстрел беше по-успешен, рикоширайки от шлема на сър Гилбърт в максимус глутеис^[5] на любовника ѝ.

— Махай се от самолета ми! — извика тя.

Виещ от болка, Харлън се заклатушка, оставяйки внушителна следа от кръв.

— Ти! — Дъси насочи пистолета към Кол. — Напусни веднага!

Той не помръдна.

— Направи каквото ти каза! — посъветва го Пипа.

— Няма да си тръгна без теб.

— Мадам Деймън и аз имаме да обсъдим една работа. Не се безпокой, нищо няма да ми се случи.

Кол излезе, като затръшна толкова силно вратата, че още части от ризницата изпопадаха на пода. Пипа се настани в кожения стол срещу Дъси и сплете пръсти, докато си припомняйте модела на оцеляване, практикуван в семейство Уокър.

— Има само едно нещо, което не разбирам. Защо приехте Пеги Стоутмайер в клуба?

Дъси осъзна, че да отрича вината си, най-малкото пред Козмо, ще бъде напразно.

— Не можех да позволя богатата и привлекателна жена да взема уроци по крокет при Харлън. Беше застрашена собствената ми самоувереност.

Тя изпразни чашата си.

— Господи! Толкова се радвам, че ще работиш за мен, Козмо. Ако изпия още едно топло мартини, ще полудея!

Очите на Пипа спряха върху птичката на шапката на Дъси.

— Отнесохте се много лошо с госпожа Уокър.

— Не се кахъри, ще оживее! Максималната присъда, която ще получи, няма да е повече от няколко хиляди часа обществено полезен труд.

— Но вие сте тази, която е ударила Мос Боус с черпака. Мадам Уокър не е направила нищо, защото е спала.

— Лош късмет — Дъси щракна златната си запалка половин дузина пъти, но тя не запали. — По дяволите! Сигурно газта ми е свършила, докато се опитвах да изгоря тези хартии.

— Позволете на мен да ви запаля — рече Пипа и извади от джоба си Мачмейс. — Трябва наистина да спрете да пушите, госпожо Деймън. Опасно е за здравето.

[1] Сребърен трофей с форма на футболна топка, дълга 55 см и с тегло 3 кг, който се дава за спечелването на купата на Националната футболна лига в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Чорап на бели и червени ивици, използван за определяне посоката на вятъра по летища и химически заводи. — Б.пр. ↑

[3] Библейска героиня, поискала главата на Йоан Кръстител като награда за танца си пред цар Ирод. — Б.пр. ↑

[4] Героиня от филмът „Булевардът на залеза“, ролята се изпълнява от Глория Суонсън. — Б.пр. ↑

[5] Бедрен мускул. — Б.пр. ↑

Теън се събуди от неспокойния си кошмар със схванати мускули на краката и болки във врата. Перуката ѝ тежеше един тон, а корсетът ѝ стягаше и направо спираше синята ѝ кръв. Тя седеше в затворническата килия с двойка травестити, които пристигнаха няколко минути след нея. Двамата все още спореха дали тя е техен колега травестит, добре запазена английска актриса от шейсетте години или любовница на руски мафиот. Роклята и бижутата ѝ бяха повече от великолепни, но липсата на обувки силно ги смущаваше. Теън не внесе светлина и не им помогна, като отказа да продума и една дума.

Все още беше потънала в мислите си и мозъкът ѝ бе зает и препълнен със сюрреалистични образи: Мос на пода, маскирани Арлекини разнасят шампанско, легион от шофьори, приличащи на персонажи от Кафка, зелената Дъси. Не можеше да проумее как се е озовала в затвора. Спомняше си, че ѝ се спеше. Спомняше си червената птичка. Най-много си спомняше Козмо.

Когато зората позлати полите на роклята ѝ, Теън си мислеше за младия мъж, който сякаш четеше мислите ѝ. Ако не беше свалил пистолета от крака ѝ, преди да я отведат в участъка, един Бог знаеше къде щеше да отвори очите си тази сутрин. Вярно, Дъси казваше, че бил изключително добре информиран, но откъде можеше да знае за пистолета в жакетиера ѝ? И сетне го пхна в джоба си. Невероятно!

Тя си помисли за момента, в който го видя за пръв път. Той ѝ се поклони. В отговор тя бе най-малкото нелюбезна. Каква беше тази негова униформа? Сега, когато свикна да я вижда, реши, че костюмът на Козмо е уникално красив. Не можеше да си го представи в черната ливрея на обикновен майордом. Харесваха ѝ дори очилата му и анемичните мустаци.

Потръпна, когато си спомни как го бе пренебрегвала като обикновен слуга, докато тя бе Теън Великолепната от Далас. Всеки друг от прислугата щеше да отговори на това нейно пренебрежение,

като се изплюе в хайвера ѝ. Козмо бе отговорил, защитавайки честта ѝ отново и отново, докато предполагаемите ѝ приятели си мълчаха. Преданост от подобна величина, ѝ напомняше... Теън прочувства пробождање в сърцето... Напомняше ѝ за Пипа.

Козмо наистина имаше далечна прилика с дъщеря ѝ. Гласът. Тънкото тяло. Когато се изчервеше, можеше да бъде сбъркан с брат близък на момиченцето ѝ. Всеки път, когато той влезеше в стаята, Теън чувстваше как пулсът ѝ се ускорява, чувстваше повишаване на жизнените сили. Нещо, което се случваше само в присъствието на дъщеря ѝ. Може би двамата са били родени на една и съща дата, в една и съща минута.

Космически близнаци, Космически Козмо: усмихна се е огромна меланхолия тя. Беше влюбена в него. Не сексуално, не физически. Просто чувстваше огромен, неизмерим копнеж да чува гласа му всеки ден, да го има в дома си, да запълни тази дупка в гърдите си... виж ти, дори се разплака.

Той бе много затворено и потайно същество. Дъси не можа да измъкне дори една дума от Оливия Виларубия-Тъстълбъри относно произхода му. Теън се чудеше къде ли е роден. В Европа? Едва ли. На някое екзотично място: Северна Африка. Турция. Откъде бе придобил това суперчувство за стил? Каква е била майка му? Тя завиждаше на жената, която и да бе: тя имаше всичко, което Теън нямаше, и щеше да го има завинаги. Майката на Козмо никога нямаше да лиши детето си от наследство заради отменянето на една глупава сватба. Тя нямаше да кръстосва цяла Америка като побесняла кучка, защото детето ѝ бе поело по път, различен от онзи, който тя е начертала за него. Майката Козмо сигурно беше мъдра жена, а Теън не заслужаваше да я наричат майка.

Наистина ли той ѝ бе пратил тази черно качулата червена кадънка? И бележката, че ще прелети до нея, ако е птица? Теън се усмихна печално. Козмо сигурно я съжаляваше.

На желязната врата задрънкаха ключове. Тя бе толкова потисната и заета с мрачните си мисли, че дори не погледна, докато не чу гласа, който направи животът ѝ отново смислен.

— Добро утро, госпожо Уокър.

Теън скочи от леглото и прекара ръка през лицето си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Всички изглеждаме малко зле, опасявам се — той не се шегуваше. Ръкавите на сивия му жакет бяха откъснати. Липсваха две копчета. Камериерът Кол бе също толкова раздърпан.

— Съжалявам, че не успяхме да дойдем по-скоро.

— Ще ви върна всяка стотинка от гаранцията. Веднага.

— Няма гаранция. Вие сте свободна да си вървите у дома.

— Господи! — Теън прегърна любимото си момче. — Ти просто спаси живота ми.

Пипа се усмихна на Кол.

— Не съвсем.

Те разказаха на Теън всички събития, случили се в Каза Боус. Сагата завърши как Дъси бе свалена от нейния „Лиърджет“ с белезници. Теън можеше единствено да клати глава.

— Не съм изненадана. Тази жена винаги си е мислела, че стои над закона. Аз мислех същото...

След настъпилата неудобна тишина Пипа попита:

— Сега вкъщи ли ще се приберете, госпожо Уокър?

Може би заради липсата на сън, може би заради ранните слънчеви лъчи по бузите на Козмо Теън бе зашеметена и изумена да чуе как жената, облечена в костюм на Мария Антоанета, изговори:

— Сигурно ще си помислиш, че е странно, но бих искала да посетя майка ти и лично да ѝ благодаря, че те е отгледала и възпитала — настъпи такава дълбока тишина, че Теън се уплаши от най-лошото: — Съжалявам. Тя жива ли е?

Козмо отново се изчерви до уши.

— Да, госпожо, жива е.

— Колко жалко! — въздъхна Теън. — Щеше ми се да те осиновя.

Пипа умолително погледна Кол.

— Довери ми се, Козмо — прошепна той. — Само затвори очи.

Тя го послуша. Почувства как той свали очилата ѝ. Сетне как я целува по бузата. Устата му бе мека ѝ спря до края на мустака. Почувства как захапа края със зъбите си и дръпна. Сетне почувства свежест върху горната си устна. Кол я целуваше. И тя отвърна на целувката му.

— Сега можеш да отвориш очите си — рече той и отстъпи назад.

Теън ахна. От всички събития през последните два дни това бе най-нереалното.

— Пипа? Това си ти?

Дъщеря ѝ се усмихна и се поклони.

— На вашите услуги, госпожо.

Те се прегръщаха, плачеха и се смееха като две беднички, които току-що са спечелили от лотарията. Накрая Теън се интересува от красивия камериер, който твърде сериозно бе целувал дъщеря ѝ преди малко.

— Извинете ме. Казахте, че името ви е Кол?

— Кол Мадисън. От Питсбърг.

— Господи? Значи работите за Мадисън от Питсбърг?

— Аз съм един от тях.

Теън си помисли, че ще припадне: фамилното богатство на семейство Мадисън от Питсбърг, придобито от стомана, бе десет пъти по-голямо от жалките петролодолари на Розамънд Хендерсън!

— И през цялото време сте се преструвал на камериер?

Той намигна на Пипа.

— Еднаквите мозъци мислят еднакво.

Пипа се опита да изглежда разочарована.

— Ти откога знаеше?

— От момента, в който те видях — той хвана ръката ѝ. — Прощаваш ли ми?

Последва целувка.

— Хайде да се махаме от това ужасно място — предложи Теън. — Грижете се добре за това — извика тя, хвърляйки перуката си на травеститите. — Принадлежала е на принцеса Велджиозо.

Драги читатели, аз съм вашата безстрашна репортерка Зарина, която предава нажежената до бяло история от Флъор де Лис в Далас. Пипа Уокър, булката беглец пар екселанс, току-що се омъжи за Кол Мадисън (това са същите онези Мадисън, които се пишат със „с“, както и всичката стомана в Пенсилвания) една година след деня, в който се срещнали. За разлика от предишния опит на Пипа днешният беше много скромен. Списъкът на гостите бе ограничен и смея да кажа — доста странен. Освен Елмо и Дженива Мадисън, родителите на младоженеца, на събитието присъстваха Уит Макой — сватбеният организатор (той не организира тази сватба — за него тя е прекалено маломерна!), Ланс Хендерсън, който шокира света миналия януари, като обяви своята хомосексуалност един ден след като спечели Суперкупата за Каубоите (хмम्म, дали това няма нещо общо с бягството на Пипа от сватбата им?); партньорът на Ланс, Уди Удроу — лекар терапевт; Джини Ортлип — току-що завърнала се от изворите на Нил; офицер Върнън Пиърс и неговата булка, бившата светска дама Лиа Боус, която очаква бебе (те се срещнали край едно мазерати, сетне започнали заедно да ходят на бални танци); Майк Стребизвинкивиц (о, къде ми е аспирина!), изобретател от Финикс, чиято компания „Мачмейс“ току-що стана известна; Оливия Виларубия-Тъстълбъри от Аспен, която не ходи никъде без своите шест пуделчета и за нула време успя да се залепи към гореспоменатия изобретател; Хорейшио Джоунс — древен иконом; двама ръководители на отряд бойскаути от Филадельфия и двойка руски клоуни с техния опитомен мечок Пушкин, който цяла нощ танцува с Пипа под погледа на отстъпчивия и благосклонен съпруг.

Церемонията се проведе във великолепия двор на имението Флъор де Лис под шатрата на един павилион (не мога да повярвам и вие няма да повярвате!), платът, на който преди година е бил използван за сватбения шлейф в неосъществената сватба с Ланс. Церемонията бе изпълнена от Шелдън Еделщайн — семейния адвокат. Този път Пипа

произнесе прилична реч пред олтара и главно благодари на майка си, че ѝ е простила. Тя завърши речта си с думите, че единственото нещо, което би направило този ден още по-щастлив за нея, би било присъствието на дядо ѝ Ансън. (Знаем, че старото момче е присъствало духом!)

Булката носеше семпла бяла рокля, която подчертаваше още повече наследствената диамантена огърлица и игла с думата: „КОЗМО“.

Никой не успя да разбере какво означава това. Освен това Пипа носеше каубойски ботуши с две огромни платинени шпори, сватбен подарък от майка ѝ. Представете си само!

Времето беше перфектно. Прекрасната зашеметяваща храна бе осигурена от готвач на име Руди, чийто специалитет бяха пълнени яребици. В менюто имаше голямо количество разнообразни туршии (още една семейна шега!)

О! Забравих да спомена родителите на булката! Робърт Уокър, понеже се забавил на деветнадесетата дупка, едва не изтърва да заведе дъщеря си по църковната пътека до олтара. Развълнувана съм да ви съобща, че Теън Уокър — голямата уста, която можеше да потопи хиляди кораби само ако се отвори — обърна нова страница. Тя бе тиха и кротка като мишка през целия следобед. Една щастлива мишка, зашеметяваща в сив, жакет на Ив Сен Лоран и копринени шалвари в най-изключителните яркочервени и зелени цветове. Една малка червена птичка бе кацнала на рамото ѝ (държеше се много прилично!), вероятно бе препарирана. Теън Уокър само се усмихваше и попиваше очите си с кърпичка, докато двойката обмени брачните си клетви. Вероятно мислеше за новата си работа. От утре тя ще се заеме с длъжността генерален директор на Руския цирк на Слава Слотски, който ще обикаля света. Теън самостоятелно и без никаква помощ спаси трупата от забрава. Тя изглежда намира привлекателно предизвикателството да покровителства мечока Пушкин, групата клоуни и слоница на име Мици. Смята всеки месец да се връща в Далас за ден-два, за да наглежда строежа на пристройката, която ще бъде издигната към Флор-де-Лис за внуците „ако и когато се появят“.

Колкото до новобрачната двойка, какво можем да кажем? Те са влюбени. Те са красиви. След един прекрасен месец в уединение на яхтата на Мадисън двамата ще се върнат в окръг Вашингтон, където

Кол е свързан със свръхсекретна работа във ФБР, за която никой не може да говори. Пипа ще поеме юздите на Фондация „Ансън Уокър“, на която миналия месец даде страхотен първоначален тласък с малко дарение от един милиард долара. Фондацията е посветена на семейното планиране, като се набляга особено на „предбрачно обучение за съвместимост на характерите“ (каквото и да значи това).

О! Как щях да забравя! На преден план бе изложена огромна диплома от Училището за управление на домакинства „Маунтбатън-Савой“ в Аспен.

— Какво научихте там? — попитах блестящата, излъчваща щастие булка.

— Как да летя — беше отговорът.

Сетне танцуващият мечок Пушкин я отмъкна, за да танцуват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.